

НОРА РОБЪРТС

КАК АНГЕЛИТЕ ПЛАЧАТ

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 2009

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

РАЗРУШЕНИЕТО

„Миналото не може да бъде възкресено, ние не можем да знаем какви не сме. Но един и същ воал забулва миналото, настоящето и бъдещето...“

Хенри Дейвид Торо,
„Седмицата: Понеделник“

1.

Според легендата Стив Макуин плувал веднъж чисто гол сред папура и водните лилии в езерото в малката ферма. Ако наистина е било така — а Сила бе склонна да го вярва — то този заклет любител на прохладата се е съблякъл и гмурнал във водата също като в онази сцена от „Великолепната седморка“, много преди да бъде заснет филмът „Голямото бягство“^[1].

Според някои версии на легендата Стив не само се разхладил в онази задушна лятна нощ във Вирджиния, а направил нещо повече с бабата на Сила. Макар че по онова време и двамата били семейни, легендата съдържа повече възхищение, отколкото презрение. А след като и двамата участници в сцената бяха отдавна мъртви, нямаше кой да я потвърди или отрече.

Докато гледаше замислено мрачните води на езерото с лилиите, Сила си помисли, че нито един от двамата — поне доколкото ѝ бе известно — докато е бил жив, не си бе дал труда да потвърди или отрече случилото се помежду им.

Може би грешеше, а може би не, но тя си представяше Джанет Харди като очарователна, трагична, блестяща, но неспокойна жена, която се е забавлявала със слуховете, разнасяни за нея.

Огряна от жълтеещия блясък на слънцето, въпреки хапливия мартенски студ, Сила съвсем ясно си представяше сцената. Задушната лятна нощ, сребристосиньото лунно сияние, къпецо всичко наоколо. Прекрасните градини, изпълващи въздуха с омайни ухания. Водата не е била прекалено студена, а по-скоро приятна, галеща кожата, с цвят на чай от лайка и с розови и бели цветчета, разпръснати отгоре като блестящи перли.

Джанет тогава трябва да била на върха на зашеметяващата си слава, замисли се Сила. Със златиста коса, свободно падаща и щедро разпиляна върху белите ѝ рамене... Не, би трябвало и те да са били златисти заради летния загар. Виждаше позлатените ѝ рамене, потопени във водата с цвят на чай, сините очи, искрящи от смях... и най-вероятно от погълнатото солидно количество ликьор.

Звуците на нежна музика са се разнасяли в мрака, в който като искри са проблясвали светулките, кръжащи над плодородни полета, над кадифени поляни. Сякаш чуваше звънките като музика гласове на гостите за уикенда, разхождащи се из моравите, край някоя от колонадите или във вътрешните дворове. Звезди, бляскави като онези, които светят високо горе над главите ни като дребни диаманти, разпилени далече от ярката луна.

Сякаш съзираше и тъмните ниши, царство на сенките, сред разноцветните светлини на фенерите.

Да, така трябва да е било. Светът на Джанет е бил свят на заслепяваща светлина и пълен мрак. Винаги е било така.

Навярно се е потопила в езерото безсрамно гола, пияна и нехаеща за нищо, щастлива. Без да подозира, че нейният тъй хаотично оживен, отчаян и озарен от блясъка на славата живот, ще секне само след едно десетилетие.

Преди да се отдалечи от брега, Сила записа нещо в дебелия си бележник. Езерото трябваше да бъде почистено, проверено и екологично балансирано. Добави още една бележка: да прочете как се поддържат такива езера, преди да се заеме да стори нещо. Или да наеме някой специалист.

После пое назад през градините. Или по-скоро през това, което бе останало от тях, мислеше си тя, докато крачеше из гъсто избуялата трева, отдавна нуждаеща се от коситба. Да се купят семена, да се помисли за по-добро оформяне на терасите за лозите, да не се забравя за окастрянето на прекалено порасналите храсти, чиито клони сега стърчат във всички посоки като кафяви кости, толкова обезформени, че по нищо не напомнят колко свършено са били поддържани някога. Още една метафора, предположи тя, за всичко онова блестящо и красиво, което е било задушено и погребано точно в разцвета си.

Реши, че за тази дейност се нуждае от помощ. И то значителна. Колкото и да ѝ се искаше да се залови за този проект, да го прегърне с две ръце, тя вероятно нямаше да може сама да изчисти всичко тук, да ореже целия този клонак, да насече ненужните корени и да ги изгори, за да преобрази всичко по свой вкус.

В парите за преустройството трябваше да се включат и разходи за екип от специалисти по озеленяване. Отбеляза си, че се налага да проучи старите снимки на градините, да купи някакви книги по

градинарство, за да се образова, както и да се свърже с местни градинари, за да е наясно колко ще ѝ поискат.

Спря се, за да огледа моравите — всичките в жалко състояние, както и порутените огради, а в дъното — мрачния стар обор, посивял и овехтял от времето. Тук някога са гледали пилета — поне така ѝ бяха разказвали — както и два хубави коня. Имало е и китни, спретнати лехи, добре поддържани овощни дръвчета. Искаше ѝ се да вярва — може би имаше нужда да вярва — че ще успее да възстанови всичко. Но това щеше да стане през следващата пролет и всички пролети след това. Ще стои тук и ще се любува на зеленото великолепие на напъпила, нацъфтяла растителност. На всичко, което някога е принадлежало на нейната баба.

А сега принадлежеше на нея.

Представяше си съвсем нагледно как е било някога. Миналото сякаш оживяваше в леденосините ѝ очи, засенчени от козирката на бейзболната ѝ шапка с емблемата на „Рок дъ Хаус“. Косата ѝ, повече с цвят на мед, отколкото на златен прах, се спускаше зад шапката в дълга, разрошена опашка. Върху раменете си бе наметнала дебелия суичър с качулката, дългите ѝ крака бяха скрити под избелелите джинси, а ботушите бяха същите, които бе купила преди години за прехода през Синия хребет. Същият хребет, който сега някъде там, в далечината, се извисяваше високо в небето.

Преди години, помисли си тя. Последния път, когато пристигна на изток, дойде тук, на това място. Тогава навярно за пръв път в душата ѝ беше покълнала идеята някой ден да се върне отново, за да осъществи това, което смяташе да направи сега.

Дали последните четири — или бяха пет? — години на бавна разруха и упадък не бяха отчасти по нейна вина? Можеше да дойде порано, да настоява и изисква. Би могла да направи нещо.

— Но сега го правиш — напомни си тя. Не биваше да съжاليا за закъснението, нито за манипулациите и за изпълнените с много горчивина спорове, до които бе принудена да прибегне, за да ѝ прехвърли майка ѝ собствеността върху този имот.

— Сега е твой, Сила — каза си тя. — Не бива да се издъниш.

Завъртя се, обгърна раменете си с ръце и пое сред високо избуялата трева и къпини към старата къща, където Джанет Харди е била домакиня на блестящи приеми или се е укривала в самота между

ролите си. И където в една друга, също такава задушна лятна нощ през 1973 година, бе посегнала на живота си.

Или поне така твърдеше легендата.

Имаше призраци. Усещаше, че са наблизко, докато обикаляше из трите порутени етажа. Трябваше да прецени колко време ще ѝ бъде нужно, за да се справи с отстраняването на мръсотията и прахоляка, с цялата тази отчайваща запуснатост. Призраците, предположи Сила, навярно са предотвратили вандализма и нахълтването на бездомниците. Явно имаше някаква полза и от легендите.

Беше уредила отново да включат електричеството, бе донесла много електрически крушки, както и достатъчно препарати за чистене, за да започне най-после. Беше получила разрешително за ремонта и се бе свързала с местните строителни фирми.

Вече бе време да се заеме с нещо конкретно.

Обмисли кое е най-важното и реши да започне с първата от четирите бани, която от шест години не бе виждала четка.

Както подозираше, последните наематели не си бяха правили много труд за подобни глезотии като чистене по време на престоя си тук.

— Можеше да бъде много по-противно — промърмори тя, докато стържеше и миеше. — Можеше да пълзят змии и плъхове. О, господи, млъкни най-сетне! Сама си просиш белята.

След два часа усилено търкане, след като изнесе навън безброй кофи с мръсна вода, си каза, че може да рискува да влезе и в останалите помещения, без преди това да ги е обеззаразила. Реши да започне чистенето от голямата кухня в къщата и с много пухтене замъкна там едно ведро с гореща вода. Докато оглеждаше светлосините ниски шкафове върху белия ламинат, тя се зачуди кой от наемателите бе отговорен за това нововъведение и защо беше решил, че подхождат на прекрасната комбинирана печка „О’Кийфи енд Мерит“ и добрия стар хладилник „Колдспот“.

Естетически помещението беше непоносимо, но първо трябваше да се погрижи за чистотата.

Сила остави задната врата отворена, за да се проветрява, нахлузи гумените ръкавици и разтвори широко вратата на фурната на печката.

— Отвратително — промърмори.

По-голямата част от препаратата за почистване на фурни свърши, докато изтърка с него скарите, газовите горелки, тавана на фурната и капака на печката. Припомни си една стара снимка: препасала престилка с волани върху някаква силно вталена рокля, Джанет бърка нещо в голяма тенджерата върху печката, а златистата ѝ коса е пристегната отзад в дръзка плитка. Усмиваше се към фотоапарата, докато двете ѝ деца я гледаха с обожание.

Рекламна снимка за пред публиката, припомни си Сила. Беше за някакво женско списание. „Редбук“ или „Макол“. Старата селска печка, с грила в средата, блестящ като някоя нова надежда. Отново ще заблести, закле се тя. Един ден и тя ще бърка гозбата в някоя тенджерата върху същата тази печка, но може би по-умело от баба си.

Тъкмо се наведе, за да провери колко ѝ остава от препаратата за чистене на печки, когато чу някой да произнася името ѝ и неволно извика от изненада.

Той стоеше на прага и слънчевите лъчи оформяха ореол около посребрената му руса коса. Усмивката му задълбочи бръчките по лицето му, все още толкова красиво, омекотено от спокойните бадемови очи.

Сърцето ѝ замря от изненада, последвана от радост и леко смущение.

— Татко...

Той пристъпи напред, с разтворени за прегръдка ръце, но тя само вдигна ръце и се дръпна назад.

— Не, недей. Сега съм ужасно мръсна. Цялата съм в... дори не искам да знам в какво. — Избърса чело с ръка, преди да смъкне гумените ръкавици. — Татко... — смутено повтори.

— Е, май намерих в теб поне едно чисто място. — Той повдигна брадичката ѝ и я целуна по бузата. — Виж се само на какво си заприличала.

— Не исках да ме виждаш такава. — Но се засмя, щом премина първоначалното ѝ смущение. — Какво правиш тук?

— Някой те познал в града, когато си спряла да пазаруваш, и го споменал пред Пати. А пък Пати — продължи той, като имаше предвид съпругата си — веднага ми се обади. Защо не ме предупреди, че ще идваш?

— Смятах да го направя. Искам да кажа: да ти позвъня — по някое време. Накрая. Когато измисли какво да каже, отвърна: — Просто реших първо да дойда тук, а после да... — тя погледна към печката. — И се улисах в работа.

— Да, виждам. Кога пристигна?

Усети как я прободде болезненото усещане за вина.

— Слушай, хайде да излезем на предната веранда, там не е толкова зле, пък и съм донесла сандвичи в хладилната чанта. Ти върви, аз ще си измия ръцете, после ще си поговорим.

Отвън не е чак толкова лошо, каза си Сила, докато седнаше върху хлътналите дървени стъпала до баща ѝ, но не беше и кой знае колко добре. Имаше още много работа, за да се приведат в ред запустялата и буренясала морава и градините. Трите круши от сорта „Бедфорд“ изглеждаха много зле оформени, а клоните им бяха истинска плетеница от листа и някакво растение, която някога може би е било глициния. Всичко тук трябваше да се оправи. И тя щеше да го направи. Но ще запази чудесната стара магнолия с гъсти клони, с лъскави листа, както и онези упорити нарциси, надничачи иззад бодливата броня на увивните рози, плъпнали по каменните стени.

— Съжалявам, че не се обадох — заговори Сила, докато подаваше на баща си бутилка студен чай. — Извинявай, че толкова време въобще не ти се обаждах.

Той я потупа по коляното, отвори своята бутилка, а после и нейната.

Толкова е типично за него, помисли си тя. Гавин Макгауан винаги възприемаше нещата такива, каквито са — доброто, злото, средното. До ден-дневен за нея си оставаше загадка как той бе могъл да се влюби в емоционалното блато, което представляваше майка ѝ. Но това е било много отдавна, припомни си Сила, сякаш в някакъв друг свят.

Тя отхапа от своя сандвич.

— Аз съм лоша дъщеря.

— Най-лошата — повтори той и тя се засмя.

— Истинска Лизи Бордън^[2].

— Е, тя е на второ място по лошотия. Как е майка ти?

Сила пак захапа сандвича си и завъртя очи.

— Според майка ми Лизи несъмнено изостава след мен. Иначе мама си е добре, макар че Номер пет продължава да ѝ разиграва кабаретни трикове. — Сви рамене, като срещна спокойния поглед на баща си. — Мисля, че е доста практично да се номерират съпрузите, когато всичките ти бракове траят средно по три години. Не мога да отрека, че той се справя добре. При това доста по-добре от Номер четири, че и от Номер две даже. А в сравнение с Номер три е забележително по-умен. Именно той е причината сега да си поделям сандвича с несравнимия Номер едно.

— Какво искаш да кажеш?

— За поставянето на шоута са нужни пари. Аз имах малко спестени.

— Сила...

— Почакай, почакай. Имах пари, а тя имаше нещо, което исках. Исках това място, татко. Исках го отдавна.

— Ти да не си...

— Да, купих фермата. — Сила отметна глава назад и се разсмя. — А тя ми е толкова сърдита. Бог е свидетел, вече не иска този имот. Искам да кажа, виж само на какво прилича. От години кракът ѝ не е стъпвал тук, от десетилетия даже, при това непрекъснато уволняваме всеки управител, всеки надзирател, всеки пазач. Ала въпреки това не желаше да ми го отстъпи, пък и аз допуснах грешката да я попитам за това преди две години. Тогава не искаше дори да ми го продаде.

Отхапа още веднъж от сандвича и той ѝ се стори по-вкусен.

— Направи онази трагична физиономия, последваха високопарни дрънканици за Джанет. Но в момента се нуждае отчаяно от пари и поиска от мен да инвестирам в проекта ѝ. Моето категорично „не“ бе последвано от голяма борба и много драматизъм. Заявих на нея и на Номер пет, че ще купя мястото на цената, която предложат, и това беше последната ми дума.

— И тя ти я продала. Продала ти е малката ферма.

— След много скърцане със зъби, плач и най-различни тъжни квалификации за моето поведение като неблагодарна дъщеря още откакто съм се родила. И така нататък. Няма значение. — Или почти, помисли си Сила. — Тя не искаше това място. Аз го исках. Отдавна да го е продала, ако не беше в попечителски фонд. Може да бъде продавано или прехвърляно единствено между членове на семейството

до 2012 година, доколкото си спомням. Както и да е, Номер пет успя да я укроти и така всеки получи това, което искаше.

— И какво ще правиш с този имот, Сила?

Ще живея тук, каза си тя.

— Помниш ли го, татко? Аз съм виждала само снимки и стари домашни филмчета, но ти си бил тук, когато всичко е било в разцвета си. Когато градините са били прекрасни, а терасите са блестели от чистота. Когато всичко е притежавало стил и елегантност. Ето с какво ще се заема. Смятам да го възкреса, да му върна предишния блясък.

— Защо?

Тя чу неизреченото „Как?“, но си каза, че няма значение, той не знаеше на какво е способна. Е, почти.

— Защото заслужава по-добра участ от тази. Пък и мисля, че Джанет Харди заслужава нещо повече. А аз мога да се справя. Вече почти пет години се занимавам само с това — ремонтиране на стари къщи. От две години се справям много добре, при това съвсем сама. Разбира се, досега не съм се заемала със задача от толкова голям мащаб, но вече притежавам достатъчно умения. От проектите си имам солидни печалби.

— И тук ли ще търсиш печалба?

— Възможно е през следващите четири години да променя решението си, но засега не мисля за печалби. Никога не съм познавала Джанет, но тя има огромно влияние в живота ми. Нещо в това място я е притегляло, и то до края, до смъртта. Нещо тегли и мен.

— Тук е доста различно от света, който си познавала досега — отбеляза Гавин. — Нямам предвид толкова разстоянието, колкото атмосфера. Културата. Долината Шенандоа, особено тази нейна част, е със забележително запазен провинциален дух. В селото Скайлайн живеят само няколко хиляди души. Дори и по-големите тукашни градове като Фронт Ройъл и Кълпепер по нищо не приличат на Лос Анжелис.

— В такъв случай предполагам, че искам да опозная тукашния живот, както и корените си от Източния бряг.

Искаше й се той да е доволен, а не загрижен, че тя може се провали или отчае. За пореден път.

— Уморих се от Калифорния, уморих се от всичко, татко. Никога не съм искала това, което мама е искала за мен или за себе си.

— Зная, скъпа.

— Е, затова реших да поживея тук за малко.

— Тук ли? — изглеждаше смаян. — Да живееш тук? В малката ферма?

— Да, разбирам, че звучи налудничаво. Но имам опит в живеенето на палатка, което и ще правя следващите няколко дни. После още известно време ще къмпингувам вътре. Ще ми отнеме девет или десет месеца, или може би година, за да приключа с цялостното възстановяване, за да стане всичко както трябва. И накрая ще реша дали да остана или не. Ако потръгне, тогава ще му мисля какво да правя по-нататък. Но точно сега, татко, съм уморена от местенето от място на място.

Гавин остана за кратко смълчан, после прегърна Сила през раменете. Дали имаше представа, запита се тя, колко много означаваше за нея този обикновен жест на подкрепа? Пък и как би могъл?

— Тук беше много красиво, изпълнено с надежди и щастие — поде той. — Из полетата пасяха коне, кучето й дремеше на слънце. Цветята бяха прекрасни, когато отсядаше тук, Джанет обичаше да работи в градините. Все повтаряше, че идва във фермата, за да си откъдне. И наистина бе така, макар и за кратко. Но после отново закопняваше за компания... поне така си мисля. Нуждаеше се от шум и смях, от светлини. Но понякога идваше и сама. Без приятелите си, без семейството си, без репортерите. Винаги съм се чудел с какво се занимаваше при тези самотни посещения.

— Тук си се запознал с мама.

— Да. Бяхме още деца и Джанет бе устроила градинско празненство за Дили и Джони. Беше поканила много от тукашните деца. Джанет ме харесваше, така че ме канеха винаги, когато идваше тук. Джони и аз често играехме заедно и когато навършихме десет години, станяхме приятели, макар че по-късно той започна да се движи с други момчета. После умря. И след това всичко помръкна. Оттогава Джанет често се отбиваше тук сама. Когато се случваше да съм се прибрал от колежа у дома, често се катерех по оградата, за да надзъртам вътре и да проверявам дали е дошла, дали Дили е с нея. Следях дали се разхожда сама, дали лампите светят вътре. След смъртта на Джони я заговорях на няколко пъти, може би три или четири. Но после тя си замина. И вече нищо не беше същото.

Мястото заслужава по-добра участ — въздъхна той, — както и тя. Ти наистина би могла да възродиш всичко тук. И може би си единствената, способна на това.

— Благодаря.

— Пати и аз ще ти помагаме. Можеш да останеш при нас, докато това място отново стане годно за обитаване.

— Ще разчитам на помощта ти, но искам да остана тук. Да усетя атмосферата. Вече донякъде съм проучила нещата, но бих могла да използвам препоръките ти за местни работници... дали са опитни или не. Водопроводчици, електротехници, дърводелци, градинари. Хора, които да работят здраво и да са съгласни да следват указанията ми.

— Вземи си бележника.

Тя се изправи и понечи да влезе вътре, но се спря и се обърна.

— Татко, ако нещата между теб и мама бяха потръгнали, щеше ли да останеш в бизнеса? Щеше ли да останеш в Лос Анжелис?

— Може би. Но там не бях щастлив. Поне не за дълго. А не бях достатъчно добър актьор.

— Беше.

— Да, приличен — усмихна се той. — Но аз не исках това, което Дили искаше за себе си или за мен. Затова те разбрах, когато ми каза същото. Не е нейна вината, Сила, че ние искаме нещо друго.

— Ти си намерил тук това, което си искал.

— Да, но...

— Но това не означава, че и аз ще имам такъв късмет — изпревари го тя. — Зная. Но може пък и да ми провърви.

Сила реши първо да определи какво точно иска. През повече от половината от живота си бе изпълнявала това, което ѝ бе нареждано, и бе приемала, че тъкмо него трябва да иска. А по-голямата част от останалия ѝ живот — длъжна бе да го признае — бе посветила на опитите да избяга, да се отърси от всичко това или поне да го загърби, да го погребее, да си внуши, че се е случило с някоя съвсем друга личност.

Стана актриса още преди да се научи да говори, защото нейната майка го искаше. Прекара детството си, играейки друго дете, което бе много по-сладко, по-умно и по-мило от самата нея. Когато сериалът

приключи, последва период на затихващи участия, както ги наричаха агентите и продуцентите. Записа албум с песни, заедно с майка си, който обаче се оказа пълен провал. После изигра роли в няколко бандитски филма за тийнейджъри и се смяташе за късметлийка, ако героинята ѝ беше умъртвена по особено жесток начин.

Спряха да я канят за участия в подобни филми още преди осемнадесетия ѝ рожден ден, припомни си Сила, когато се тръшна на леглото в мотелската стая. Като звезда от миналото и някогашна надежда, все пак се появяваше епизодично като гост в някое телевизионно шоу или четеше текстовете към рекламите.

Но детският сериал, както и няколкото нискобюджетни филма, обречени на скорошна забрава, успяха да ѝ осигурят доход, достатъчен да си създаде свое гнездо. Тя беше достатъчно умна, за да го направи стабилно и да използва постигнатото, за да опита късмета си и на други поприща.

Майка ѝ я обвиняваше, че прехосва дадения ѝ от Бога талант, а нейният психотерапевт го определяше като бягство от действителността.

Сила пък го наричаше „кривата на обучението“.

Но както и да го назовеше, именно то я бе довело до този отвратителен мотел във Вирджиния, с перспективата за тежка, изпотпяваща и изискваща много разходи работа през следващите няколко месеца. Нямаше търпение да започне.

Включи телевизора, защото искаше да послуша нещо, докато лежи върху коравото си неравно легло и преглежда още веднъж бележките си. На два пъти чу как изтракаха кутиите от бяло тенеке в автомата за продажби, монтиран на няколко метра от нейната врата. Зад главата ѝ отекваше през тънката стена звукът от телевизора в съседната стая.

И докато местните новини вървяха по телевизора, тя подреди списъка с най-важните задачи за следващия ден. Първо да се заеме с банята. Да спи навън не беше проблем за нея, но за да се изнесе от мотела, трябваше да разполага поне с минимални условия за живот в къщата. Тежката физическа работа изискваше да има поне един работещ душ. За това си записа водопроводната инсталация като най-важната задача.

По средата на списъка очите ѝ започнаха да се затварят. Напомни си, че трябваше да провери всичко на място към осем сутринта, след което изключи телевизора, а после и лампата.

Докато се унасяше, сякаш призраците оживяха в съседната стая. Чу как великолепият глас на Джанет Харди се извисява в песен, посветена на разбитите сърца.

— Съвършена е — промърмори Сила, докато песента я потапяше в съня.

Тя седеше в любимия си вътрешен двор, откъдето разкриваше приятната гледка към красивото езеро и зелените хълмове, преливащи в синеещите се зад тях планини. Розите и лилиите насищаха въздуха с уханията си, от които кръжащите над тях пчели жужаха опиянени, а едно колибри, блестящо като изумруд, трескаво търсеше техния нектар. Слънцето щедро сипеше жарките си лъчи от безоблачното небе, за да огрява всичко със златистото си сияние като в чудесните приказки. Птиците пееха техните завладяващи сърцето песни в хармония, която можеше да се открие само във филмите на Уолт Дисни.

— Очаквах да видя как още в следващата минута Бамби ще залудува с Тъмпър — отбеляза Сила.

— Точно така и аз виждах това място. Като в добрите стари времена — млада, красива в изящния си бял бански костюм, Джанет отпи от искрящата лимонада. — Беше като съвършено изпипана сцена, готова за моята поява.

— А в лошите времена?

— Тогава за мен беше убежище, затвор, грешка, лъжа. — Джанет повдигна красивите си рамене. — Но винаги средство за бягство от света.

— Ала си донесла този свят тук със себе си. Защо?

— Нуждаех се от него. Не можех да бъда сама. Прекалено голямо пространство те обкръжава, когато си сам. Как да го запълниш? С приятели, мъже, секс, дрога, партита, музика. Все пак тук можех поне за малко да намеря спокойствие. Тук можех да се преструвам, че отново съм Гъртруд Хамилтън. Макар че тя умря, когато бях на шест. Когато се роди Джанет Харди.

— Искала ли си отново да бъдеш Гъртруд?

— Разбира се, че не. — Смехът ѝ, ясен и дързък като яркия слънчев ден, огласи въздуха. — Но ми харесваше да се преструвам, че го желая. Гъртруд Хамилтън щеше да бъде по-добра майка, по-добра съпруга и вероятно по-добра жена. Ала Гъртруд никога не би могла да бъде толкова интересна като Джанет. Кой би я запомнил? Докато Джанет... нея никога няма да я забравят. — Джанет отметна глава назад и я удостои със своята прочута, патентована усмивка — ъгълчетата на устните потрепнаха, издавайки насмешката ѝ и познанието ѝ за всичко около секса. — Нима ти не си доказателство за това?

— Може би съм. Но като зная какво се е случило с теб и какво е станало на това място... такава ужасяваща загуба. Не мога да те върна обратно, нито дори да те опозная. Но мога да възкреса дома ти.

— Заради мен ли ще го направиш или заради себе си?

— Мисля, че и заради двете ни. — Сила си представя горичката, цялата обсипана с розови и бели цветчета, толкова нежни и прекрасни. Видя и конете, пасящи сред зелените морави, с ясно изписани очертания в златисто и бяло на фона на хълмовете. — Е, аз не възприемам всичко тук като съвършено. Не ми е нужно да е съвършено. За мен по-скоро е като моето наследство от теб. И ако мога отново да го възстановя, ще бъде израз на моята признателност към теб. Нали произлизам от теб, а чрез баща си съм свързана с това място. Затова искам да го опозная, да го почувствам.

— Дили мразеше да идва тук.

— Не зная дали винаги го е мразела. Но сега действително го мрази.

— Тя искаше Холивуд, с онези огромни, блестящи букви. Беше родена с това желание, само че ѝ липсваше талант или характер да се добере до него и да се вкопчи в него. Ти не си като нея или мен. Може би... — Джанет се усмихна и отново отпи от чашата си. — Може би си повече като Гъртруд. Повече като Труд.

— Коя уби в онази нощ? Джанет или Гъртруд?

— Това е въпросът. — Джанет с усмивка отметна глава назад и затвори очи.

Но дали това бе въпросът? Тъкмо това не преставаше да се пита Сила, докато на сутринта пътуваше обратно към фермата. И изобщо имаше ли някакво значение? Защо трябваше да си задава въпроси за някакъв сън?

В края на краищата мъртвите са си мъртви. Нейният проект не бе свързан със смъртта, а с живота. Искаше да направи нещо за себе си от място, което сега тънеше в руини.

Като спря да отключи старата метална врата, препречваща пътя ѝ, тя се замисли дали да не я махне. Би могло да бъде символ за повторното отваряне на фермата, която толкова отдавна бе стояла заключена? Или щеше да е налудничав постъпка, с която излагаше на опасност себе си и имота? Двете тежки метални крила като че ли протестираха срещу замислите ѝ, като оставиха ръжда по дланите ѝ, докато тя ги разтвори с усилие.

Да вървят по дяволите всичките тези символи, всичките тези глупости, реши тя. Вратата трябва да бъде махната, защото ще затруднява минаването. А след като приключи с проекта, може отново да я постави.

След като паркира пред къщата, Сила се изкачи по стъпалата, за да отключи предната врата. Остави я широко разтворена, за да проникне вътре освежаващият утринен въздух. Извади работните си ръкавици. Първо да приключи с почистването на кухнята, каза си тя. Дано се появи онзи водопроводчик, който баща ѝ бе препоръчал.

Но независимо от всичко щеше да остане тук. Дори и да се наложи да разпъне проклетата палатка в предния двор.

Вече се бе изпотила здравата, когато дойде водопроводчикът — някой си Бъди, с прошарена брада. Той обиколи къщата с нея, изслуша обясненията ѝ и нейните планове за ремонта, като през цялото време се почесваше по брадичката. Когато ѝ назова това, което Сила определи като „изсмукана от пръстите“ сума за цялата работа, тя не трепна и изражението ѝ остана невъзмутимо.

Мъжът се ухили и продължи да се почесва.

— Бих могъл да ви направя малка отстъпка. Ще ви излезе доста по-евтино, ако сама си купите монтажните елементи и останалите части.

— Ще ги купя.

— Добре тогава. Ще ви напиша колко приблизително ще струва, а после ние двамата ще обсъдим всичко по-подробно.

— Това е чудесно. Между другото, колко ще струва да се махне ваната от първата баня на горния етаж? Водата не се оттича добре.

— Защо да не ѝ хвърля едно око? Това поне е безплатно, пък и бездруго така и така съм дошъл тук.

Тя се поколеба, не толкова, защото не му се доверяваше, а понеже човек никога не може да бъде сигурен какво може да научи за някого. Научи, че той не обичаше да се разтакава, че не взимаше пари за дреболии — като например за бърз оглед на един умивалник и тоалетна, което пък означаваше, че иска да поеме работата и затова няма да раздува цените.

Бъди се качи в пикапа си. Тя се изпълни с надеждата, че ще се разбере също така добре и с дърводелеца, и с електротехника, които също чакаше за предварителните огледи.

Извади бележника си, за да отметне срещата си с Бъди в списъка със задачите за днес. После вдигна големия тежък чук. Тъкмо бе в настроение за една малка демонстрация на уменията си, а прогнилите дъски по предната веранда бяха най-подходящото място за едно добро начало.

---

[1] Стив Макуин е играл и в двата филма. — Б.пр. ↑

[2] Изключително нашумяла жестока убийца: през 1892 г. в щата Масачузетс насича баща си и мащехата си. — Б.пр. ↑

2.

Нарамила тежкия чук и надянала предпазните очила, Сила огледа мъжа, който се приближаваше към нея по алеята за автомобили. Следваше го куче, с козина в черно и бяло, толкова грозно, че само в анимационните филми можеше да се види нещо подобно — с глава като огромна кутия и с дребно, но стегнато тяло.

Тя харесваше кучетата и се надяваше някой ден да си вземе едно. Но това бе странно създание с огромни изпъкнали очи, които сякаш всеки миг щяха да изхвъркнат от орбитите си, и малки дяволски уши, щръкнали над несъразмерно едрата му глава. Дребното му тяло завършваше с опашка, приличаща на камшик.

Колкото до мъжа, той напомняше на уголемена и подобрена версия на кучето си. Избелели джинси с оръфани подгъви и развлечен сив пуловер покриваха тялото на дългокракия мъж, висок към метър и деветдесет и три. Носеше слънчеви очила с телени рамки. Едното коляно на джинсите му беше силно протрито. По бузите и челюстта му бе набола брада от ден или два, която според нея му придаваше вид на хипар. Все пак облеклото му бе в тон с кафявата му щръкнала коса, с дълги кичури над ушите.

Мъже с толкова рошава коса и загоряло лице обикновено не й вдъхваха доверие. За миг си го представи в салон за придобиване на изкуствен тен. Нали вече се бе разделила с един такъв в Лос Анжелис. Макар всичките тези отличителни белези на новодошлия да изглеждаха съвсем безвредни, а върху красиво очертаната му уста да разцъфна приветлива усмивка, тя стисна здраво дръжката на чука.

Ако се наложи, можеше да го използва и за нещо друго, не само да троши прогнилите дъски.

Не й бе нужно да вижда очите му, за да знае, че той също я оглежда внимателно.

Непознатият се спря в основата на стъпалата, докато кучето се покатери по тях, за да души обувките й. Издаваше звуци като свиня, ровеща в земята.

— Хей — заговори я той и усмивката му очерта трапчинка на бузата му. — Мога ли да ти помогна?

— С какво? — наклони глава тя.

— С каквото ти дойде наум. Нямам представа какво може да бъде, като те гледам как държиш този доста голям чук. Все пак това е частна собственост. — Пъхна палци в предните си джобове, докато продължаваше да бърби на диалекта, типичен за Вирджиния. — Но не ми приличаш на някой вандал.

— А ти да не си полицай?

Той се усмихна още по-лъчезарно.

— Толкова съм полицай, колкото и ти си вандал. Слушай, мразя да се представям по този начин, но ако си решила да трошиш части от тази къща, за да ги продаваш после по интернет, ще те помоля да размислиш.

Тя свали тежкия чук от рамото си. Мъжът не помръдна, когато го отпусна върху верандата. Но го усети как се стегна.

— По интернет ли?

— Ще имаш повече неприятности, отколкото печалба. Кой ще ти повярва, че разпродаваш автентични части от дома на Джанет Харди? Така че защо не си тръгнеш още сега? Аз ще затворя след теб и няма да има никакви последици.

— Да не си пазач?

— Не. Нали някой трябва да наеме пазачите. Зная, мястото изглежда така, сякаш никой не дава пукната пара за него, но това не значи, че може да нахълташ и да започнеш да трошиш.

Очарована от загрижеността му, Сила заряза предпазливостта.

— След като никой не дава пукната пара, защо ти си тъй загрижен?

— Не можах да се сдържа. И може би тайно ти се възхищавам за смелостта да размахваш този чук посред бял ден, но, сериозно, сега трябва да се махнеш отук. Семейството на Джанет Харди може и да не се вълнува дали тази къща ще рухне при първата по-силна буря, но... — той не довърши, а само смъкна слънчевите си очила, за да надзърне над тях, преди да ги свали докрай и да започне лениво да ги разклаща в ръката си.

— Тази сутрин нещо съм доста сънен — отново заговори. — Успях да отпия само веднъж от кафето, когато видях тук пикапа и

отворената врата, и така нататък. Сила... Макгауан. Чакай, чакай... Наследила си очите на баба си.

А неговите са зелени, отбеляза тя, когато слънцето ги озари в златисти искри.

— Позна и за двете. А ти кой си?

— Форд. Форд Сойър. А кучето, което лиже обувките ти, се казва Спок. Живеем с него на отсрещната страна на улицата. — Той посочи с ръка през рамото си, като насочи погледа ѝ към една доста стара къща във викториански стил, кацнала върху ниското възвишение от другата страна на улицата. — Нали няма да ме халосаш по главата с този чук, ако се кача на верандата ти?

— Вероятно не. Но само ако ми обясниш защо се появи тук толкова рано тази сутрин и защо например не ме забеляза вчера — нито мен, нито Бъди водопроводчика, както и останалите майстори, които си тръгнаха оттук само преди половин час.

— До вчера бях на Каймановите острови. Позволих си една кратка ваканция. Съвсем нормално е да съм пропуснал срещите ти с останалите майстори, понеже се надигнах от леглото само преди половин час. Изпих първата си чаша кафе на предната веранда. И тогава видях пикапа тук, както и зеещата порта. Изяснихме ли се вече?

Звучи логично, реши Сила. И съвсем правдиво. Подпря чука до парапета на верандата.

— Е, като една от онези, които дават пукната пара за тази ферма, трябва да призная, че оценявам загрижеността ти.

— Няма проблеми. — Мъжът пристъпи към нея и сега остана да ги разделя само едно стъпало. Но тъй като сега очите им бяха на едно ниво, а тя бе висока метър и седемдесет и пет, Сила реши, че той действително е висок около метър и деветдесет и три. — Какво беше намислила да правиш с този чук?

— Дъските са прогнили. Цялата веранда трябва да се построи отново. Но твоята поява прекъсна работата ми.

— Хм, нова веранда, както и Бъди водопроводчика, когото впрочем го бива в занаята, както и подобрани майстори за другите работи по къщата. Звучи, сякаш се каниш да постегнеш този имот.

— Точно така. А пък ти ми изглеждаш доста силен. Искаш ли работа?

— Веднъж опитах нещо подобно, но се оказа, че хич не ме бива. Но все пак ти благодаря за предложението. Хайде, Спок, кажи „Здрасти“.

Кучето клекна, навири глава и протегна лапа.

— Колко е умно! — Сила се почувства задължена да се наведе към кучето и да стисне лапата му, докато Спок бе вперил големите си очи в нея. — Каква порода е?

— Някаква четирикрака. Ще бъде хубаво това място да стане такова, каквото съм си представял, че е било някога. Ремонтираш го, защото смяташ да го продадеш ли?

— Не. Решила съм да живея тук. Засега.

— Е, мястото си е хубаво. Или би могло да бъде. Гавин Макгауан е твоят баща, нали?

— Да. Познаваш ли го?

— Той ми беше учител по английски през последната година в гимназията. Накрая изкарах отлична оценка при него, но с много пот и мъка. Господин Макгауан е способен да ти скъса задника от зор. Е, сега да те оставя да си довършиш трошенето на дъските. Работя у дома, така че съм там през повечето време. Ако нещо ти потрябва, извикай ме.

— Благодаря — кимна тя, без никакво намерение да се възползва от предложението му. Отново нагласи очилата си и грабна чука веднага, щом той пое назад по алеята с кучето си, забързано подтичващо край него. Но после нещо й хрумна и се провикна: — Хей! Кой кръщава детето си на един автомобил?

Той обърна и се върна назад.

— Майка ми винаги е имала силно развито, макар и понякога необичайно чувство за хумор. Все твърди, че с баща ми са ме заченали, докато през една студена пролетна нощ подгрели толкова силно, че изпотили прозорците на неговия „Форд Кътлес“. Кой знае, може и да е вярно.

— Ако не е, поне би могло. Пак ще се видим.

— Несъмнено.

Очарователно начало, замисли се Форд, докато си приготвяше още една чаша кафе, за да се настани с нея на верандата за закъснелия

днес сутрешен ритуал. Ето я там отсреща с леденосините си очи, размахваше тежкия чук и трошеше прогнилите дъски на старата веранда.

Чукът навярно е дяволски тежък. Това момиче явно имаше доста яки мускули.

— Сила Макгауан — обясни той на Спок, докато кучето гонеше невидими котки из двора — се е преместила точно на отсреща страна на улицата.

Не беше ли изненадващо като ритник в задника? Форд си припомни, че сестра му Алис обожаваше Кейти Лорънс — хлапето, което Сила играеше от пет, шест или седемгодишна? По дяволите, кой ти знаеше? Помнеше още как Алис навсякъде ходеше с чантичката си за сандвичи с надпис „Нашето семейство“, как играеше с куклата си Кейти и гордо носеше своята раница с надпис „Кейти“.

А понеже Алис вечно складираше по килерите си какво ли не, той подозираше, че тя още пази тази своя чантичка за сандвичи и всичко свързано с манията ѝ по Кейти там някъде в Охайо, където сега живееше. Трябваше да си отбележи да ѝ изпрати един имейл, за да ѝ натрие носа, като ѝ съобщи с каква съседка се е сдобил току-що.

Навремето популярният сериал му се струваше твърде лигав и скучен. Предпочиташе нещо по-динамично, като екшъна „Трансфомърс“ или фантастичните сцени в „Найт Райдър“. После си спомни как след ожесточено спречкване с Алис за Бог знае какво той реши да ѝ отмъсти и съблече куклата ѝ Кейти, облепи я отвсякъде с изолирбанд и я завърза за едно дърво, пазена от неговата армия от оловни войници от „Сторм Трупърс“.

После дяволски си изпати, но си струваше.

Като че ли беше малко перверзно да седи сега тук и да наблюдава порасналата, оживяла версия на Кейти с чук в ръка да удря по някакви дъски. И да си я представя чисто гола.

Имаше дяволски добро въображение.

Четири години, припомни си Форд, бяха изминали, откакто се бе преместил тук, на отсрещната страна на улицата. През тях видя на два пъти да идват и да си тръгват някакви пазачи на отсрещната къща, като вторият се задържа само за шест месеца. До днес обаче нито веднъж не беше виждал тук някой от семейството на Джанет Харди. Като се приспаднат почти двете години, прекарани в Ню Йорк, той бе живял

тук през целия си живот и до днес не се бе срещал с нито един от тях. Все пак до него бяха достигнали слуховете, че Сила, момичето на господин Макгауан, минало оттук веднъж или два пъти, но той така и не бе успял да я види.

А сега тя говореше за водопроводчици, трошеше верандата си и... Сепна се, когато позна черния пикал, който зави и навлезе по алеята пред къщата. Той принадлежеше на приятеля му Мат Брустър, тукашен дърводелец. А когато само след тридесет секунди се появи още един пикап, Форд реши да си позволи още една чаша кафе, може би заедно с купа овесени ядки, за да закуси на верандата и да не изпусне нищо от ставащото пред отсрещната къща.

Вече би трябвало да работи, припомни се Форд след един час. Ваканцията му изтичаше и той рискуваше да не спази срока. Но пък отвън беше дяволски интересно. Още един пикап се присъедини към първите два. Позна и него. Принадлежеше на Брайън Мороу, бившия отличен спортист и защитник в местния отбор по американски футбол, трети в отколешния триумвират Мат, Форд и Брайън, който сега въртеше собствена фирма за озеленяване. От наблюдателния си пункт Форд видя как Сила обиколи градината, след вана от Брайън. Следеше внимателно жестовете ѝ, докато тя често поглеждаше в дебелия бележник, с който то не се раздели през цялото време.

Не можеше да не се възхити на начина, по който се движеше. Сигурно заради краката ѝ, предположи той, и маниера ѝ така бързо, но същевременно грациозно, да крачи из градината.

— О, почакай малко, задръж така. — Форд се надигна, присви очи и си я представи отново с чука на рамо. — Къса дръжка — промърмори. — С две глави, Т-образен. Да, да. Виж ти, май ще се получи.

Влезе вътре, грабна скицника и моливите си, след което — в пристъп на вдъхновение — посегна и към бинокъла си. Върна се на верандата, фокусира бинокъла, за да вижда само Сила през окулярите, и се зае да проучва внимателно очертанията на лицето ѝ, извивката на челюстта ѝ, всичките останали особености на формите. Имаше очарователна, съблазнителна уста, отбеляза той, особено с тази вдлъбнатина в средата на горната ѝ устна.

Още щом започна да нахвърля първата скица, се зае да обмисля различни сценарии, но много скоро ги отхвърли един по един.

Все ще ми хрумне нещо, помисли си. Често се случваше концепцията да се роди от самите скици. Виждаше я като... Даян, Маги, Надин. Не, не, не. Или като Кас. Семпла, малко мъжки тип. Кас Мърфи. Да, Кас Мърфи. Интелигентна, напрегната, склонна към усамотяване, дори самотна. Привлекателна. Той отново погледна през бинокъла.

— О, да, привлекателна е.

Грубите ѝ дрехи не скриваха всичките ѝ достойнства, но донякъде ги омаловажаваха. Продължи да я скицира, отначало целия силует, после лицето в близък план и накрая само профила ѝ. Сетне спря, за да подостри молива. Очилата можеха да бъдат клише, но издаваха интелигентността ѝ. И винаги служеха като удобна маска за истинската духовна същност.

Скицира и очилата ѝ, като изпробва как ще изглежда тя с проста тъмна рамка с правоъгълна форма.

— Ето те и теб, Кас. Или може би трябва да кажа д-р Мърфи?

Отгърна листа на скицника и започна отново. Риза за сафари с цвят каки, ботуши и шапка с широка периферия. Извън работното място или класната стая, някъде сред полето. Стисна устни, като отгърна следващия лист. Мислите му трескаво пулсираха, докато гадаеше в коя ще се превърне спонтанно измислената от него Кас. Кожа, нагръдник — и две прекрасни гърди, надничаци от него. Сребърни гривни високо над лактите, дълги голи крака, диво завихрена коса, но главата увенчана с диадема като корона на кралица. „Колан с диаманти?“ — зачуди се той. Може би да. Древно оръжие — Т-образен чук е две глави. Блестящ, сребърен, когато е сграбчен от ръката на кръвната наследница на богинята воин...

О, да, нуждае се и от някакво име за героинята си.

Римско? Гръцко? Викингско? Или келтско?

Келтско ще подхожда.

Вдигна нагоре скицника и се усмихна на образа.

— Здравей, великолепно създание. Двамата с теб ще сритаме някой важен задник.

Отново погледна отвъд улицата. Пикапите вече си бяха заминали и макар Сила да не се виждаше никъде, предната врата на къщата зееше отворена.

— Благодаря, съседке — промълви Форд и се надигна, за да влезе вътре и да позвъни на агента си.

Сюрреалистично беше най-подходящото описание за начина, по който Сила сега гледаше на себе си, както бе седнала в приятния вътрешен двор на къщата на баща си — спретната, тухлена, в колониален стил — докато опиваше от чая с лед, сервиран от притеснената ѝ мащехата. Сцената просто не се вписваше в нито една фаза от досегашния ѝ живот. Като дете визитите ѝ тук винаги бяха много ограничени и някак си между другото. Работата имаше предимство пред ваканциите, поне според майка ѝ.

Понякога той идваше да я посети, припомни си Сила. Водеше я в зоологическата градина или в Дисниленд. В зенита на славата ѝ около нея винаги се навъртаха папараци или се тълпеше поредният рояк от деца, докато родителите им щракаха с фотоапаратите си. Работата ѝ бе донесла слава, помисли си Сила, независимо дали я искаше или не.

След това, разбира се, баща ѝ и Пати се сдобиха със своя собствена дъщеря — Анджи, със свой дом, със свой живот, при това на другия край на страната. Кое то, замисли се Сила, се равняваше на другия край на света.

Тя никога не пасна на този свят.

Дали баща ѝ не се опитваше да ѝ каже тъкмо това? Че този свят е много далеч от нейния, и то не само в километри.

— Хубаво е тук — изрече Сила, предпазливо и подчертано любезно.

— Това е любимото ни място за почивка — отвърна Пати с пресилена усмивка. — Макар че все още е малко хладно.

— Приятно е. — Сила се напрегна в усилието да измисли какво точно да каже на тази мила, майчински изглеждаща жена с приятно лице, с черна коса, подстригана на бретон, и нервни очи. — Аз, хм, съм готова да се обзаложа, че след една или две седмици градината ще изглежда чудесно, когато всичко ще разцъфне.

Огледа лехите, храстите и лозите, спретната ивица с трева, осеяна със сенките, хвърляни от червения клен и плачещата върба.

— Сигурно доста труд си вложила за всичко това.

— О, не, аз само човъркам по малко. — Пати прокара пръсти над късия си черен бретон, при което дребната сребърна обица на ухото ѝ потрепна. — Гавин е градинарят в нашата къща.

— О! — Сила отмести поглед към баща си. — Наистина ли?

— Обичам да се ровя в пръстта. Даже имам чувство, че никога няма да се отърва от нея.

— Нали дядо му е бил фермер — Пати метна лъчезарен поглед към съпруга си. — Така че това му е в кръвта.

Откъде тя знаеше това? И защо Сила не го знаеше?

— Тук, във Вирджиния?

Очите на Пати се разшириха от изненада, преди да се извърне към Гавин.

— Хм.

— Мислех, че знаеш: твоята баба купи фермата на дядо ми.

— Аз... Какво? Малката ферма? Някога е била ваша?

— Никога не е била моя, скъпа. Моят дядо я продал, когато съм бил малко момче. Помня как гонех пилетата там, за което много ме хокаха. Баща ми не искаше да се занимава с фермата, а пък братята и сестрите му — онези, които тогава са били живи — се оказали големи прахосници. И така дядо я продал. Случило се точно тогава Джанет да снима някакъв филм тук. Говоря за „Танц в обора“.

— Тази част от историята ми е известна. Тя се влюбила във фермата, която използвали за снимките, и веднага я купила.

— Вярно е само донякъде — поправи я Гавин с усмивка. — А пък дядо купил имот в Уинбаго — кълна се, че така е станало — и заедно с баба ми потеглили на дълъг път. Пътували напред и назад в целия този ад през следващите шест-седем години, докато тя не получил сърдечен удар.

— Значи този имот е бил на Макгауан.

— И още е. — Все така усмихнат, Гавин отпи от чая си. — Не е ли така?

— Мисля, че всичко това оформя някакъв много трогателен кръг. — Пати протегна ръка, за да погали ръката на Сила. — Помня как светваха всичките лампи в къщата, когато Джанет Харди пристигаше тук. И как през лятото, ако разтвориш прозорците си, можеш да чуеш музика и да зърнеш жени в красиви тоалети, а край тях най-красивите мъже, които някога съм виждала. Понякога, докато снимаше филма, тя

идваше в града или само преминаваше през него в спортния си автомобил.

Пати отново се пресегна към каната, сякаш трябваше все да намира някакво занимание на ръцете си.

— Помня как веднъж се отби у дома, тогава ние имахме кученца за продан. По пет долара едното. Нашето шотландско коли се бе свързало с някакво приходящо куче от неопределен произход. Тя си купи едно кутре от нас. Седна направо там, на земята, и остави кученцата да подскачат наоколо и да се катерят по нея. И се смееше, смееше. Имаше такъв чудесен смях. Извинявай, май се поувлякох?

— Не. Нищо не зная за това. Или почти нищо. Това ли е било кучето, което...

— Да, то беше. Тя го бе кръстила Хектор. Старият Фред Бейтс го намерил да се скита край пътя, натоварил го в пикапа си и го върнал обратно. Той я намерил в онази сутрин. Беше много тъжен ден. Но сега ти си тук. — Пати пак потупа ръката на Сила. — И отново ще има светлини и музика.

— Тя е купила кучето от теб — промърмори Сила, — а фермата от дядо ти — обърна се към Гавин. — Мисля, че това е още един кръг. Може би ще ми помогнеш за градината.

— С радост ще ти помогна.

— Днес наех един градинар, но още не съм решила какво ще искам от него. Имам и книга по градинарство, но ще се радвам на някои указания.

— Значи се разбрахме. Ще ти дам две книги по градинарство, които могат да подскажат още идеи.

— Две?

Гавин се усмихна, загледан в очите на жена си, изразяващи смущение.

— Всъщност са повече от две. Кого нае за градинар?

— Май че се казва Мороу. Брайън Мороу.

— Добър избор. Справя се добре и е надежден. В гимназията беше знаменит футболист и никога не се изкачи над нивото на средните по успех. Но завъртя добър бизнес и си спечели добра репутация.

— И аз така подочух. Срегнах също и един от бившите ти ученици. Форд Сойър.

— Разбира се — намеси се Пати. — Той живее точно отсреща, от другата страна на улицата.

— Умно момче, винаги е бил такъв — кимна Гавин над чашата си с чай. — Е, склонен е да се увлича в блянове, но ако успееш да го предизвикаш да впрегне ума си, може да бъде много умен. Добре се справя.

— Така ли? И как?

— Той пише текстове за комикси. Но освен това сам ги илюстрира, което е доста необичайно, поне така ми казаха. Да си чувала за „Сийкър“^[1]? От него е. Интересна творба.

— „Сийкър“? Не беше ли за някакъв суперборец срещу злите престъпници? Или нещо подобно?

— Да, от този сорт. Един частен детектив рискува всичко, за да провали налудничавия заговор за унищожаването на света по изключително съвършен начин — като се използва молекулярно кодиране, чрез което хората стават невидими. И докато се надява да спре лошите и с това да осигури своето прославяне и забогатяване, той неволно убива влюбената в него девойка. За малко и той да загине, но също преминава през молекулярното кодиране.

— И тогава той става могъщ, защото вече е невидим — довърши Сила. — Чух за това. Две от момчетата, които работеха по моите проекти за обновяване на стари къщи, си падаха по комиксите. Само Бог знае къде е сега Стив — добави тя, като имаше предвид бившия си съпруг. — Веднъж спориха половин ден само за това дали „Сийкър“ напомня повече на „Черният рицар“, на „Мъже в черно“ или пък на „Фантастичната четворка“. Винаги настръхвам, когато виждам зрели мъже да се увличат по комикси.

— Но и Гавин ги харесва. Особено създадените от Форд.

— Наистина ли? — Оживи се, като си представи как един тих и скромнен гимназиален учител чете в захлас комикси за супергерои. — Защото е твой бивш ученик?

— Това определено оказва влияние. Пък и момчето умее да разказва увлекателни и съдържателни истории, в които всичко се върти около героя със сложен характер, търсец спасение чрез изстребване на злото. Опитва се да върши добрини, макар все заради някакъв грешен подтик. Като например да спре възхода на някой умопобъркан маниак, но само за да уреди себе си. И този неразумен акт коства живота на

девойката, която го обича, но с която героят се е отнесъл лекомислено. Превръщането му в невидим е метафора: става герой, но никой никога няма да го види. Интересна творба.

— Освен това е ерген — многозначително добави Пати и Гавин се изсмя. — Е, казах го само защото живее точно срещу нея, отвъд улицата, пък и Сила ще бъде сама във фермата. Може да ѝ се прииска да има компания понякога.

Вече не се нуждая от мъжка компания, помисли си Сила.

— Все пак дните ми занапред изцяло ще бъдат запълнени с работа по възстановяването на къщата, а вечерите — с обмислянето на плана за следващия ден. Така че поне за известно време ще бъде прекалено заета, за да си търся някой да ми прави компания. Всъщност вече трябва да тръгвам. За утре имам график, който ще запълни целия ми ден.

— О, но няма ли да останеш да вечеряш с нас? — протестира Пати. — Хубаво е да хапнеш вкусно домашно ядене, преди да си тръгнала. Приготвила съм лазаня, трябва само да я пъхва във фурната. Няма да отнеме много време.

— Звучи чудесно. — Сила осъзна, че наистина е така. — Ще ми е приятно да остана за вечеря.

— Тогава постой тук, тъкмо да изпиете с баща си по още една чаша чай.

Сила изпрати с поглед Пати, която се надигна, премина набързо през вътрешния двор и влезе в къщата.

— Да отида ли да ѝ помогна?

— Тя обича да се занимава с приготвянето на храната. Това я успокоява, така както градинарството мен. По-добре ще се чувства, ако седиш тук и я оставиш сама.

— Може би я изнервям.

— Да, донякъде. Но ще ѝ мине. Сигурен съм, че много ще се разочарова, ако не останеш с нас за вечеря. Лазанята е специалитетът на Пати. Приготвя соса от своите домати, които всяко лято консервираме.

— Шегуваш се.

Той присви устни, като видя как по лицето ѝ внезапно се изписа пълна изненада.

— Това тук е напълно различен свят, скъпа.

— И аз така бих казала.

В този свят, установи Сила, хората си приготвяха домашна лазаня и ябълков сладкиш и за тях всяко ястие беше просто храна, а не показно представление. А на госта или на члена на семейството — тя се усещаше някъде по средата — се даваше и по една чиния, загърната с фолио, за да си я отнесе у дома. Ако гостът или членът на семейството беше с кола, му предлагаша с яденето само една чаша вино, но след приключването на вечерята задължително му се поднасяше и чаша кафе за неутрализиране на виното.

Сила погледна часовника си и се усмихна. Към осем щеше да успее да се прибере в своята къща.

След като постави двете чинии в хладилната чанта, Сила опря ръце на кръста и се огледа. Голите крушки хвърляха обилна светлина и сгъстяваха сенките, като разкриваха пропуканата мазилка и ожулените дъски по пода. Бедното старо момиче, помисли си тя. Отчаяно се нуждаеш от лифтинг.

Взе фенерчето си и го включи, преди да изгаси крушките. Насочи пред себе си лъча на фенерчето и тръгна към стъпалата.

Надзърна през предния прозорец и видя светлините, примигващи от къщите, разпръснати по хълмовете и по полето. Другите хора привършваха с домашните гозби, предположи тя, и се настаняваха на диваните пред телевизорите или се заемаха да преглеждат сметките си. Може би слагаха децата си в леглата или им нареждаха да се укротят и да си допишат домашните за утрешния ден.

Съмняваше се, че някой от тях е чел някога сценарий за утрешните снимки или се е прозявал, докато си учи репликите. Глупаво е да им завиждам, каза си Сила, че имат това, което аз никога не съм имала.

И както си стоеше там, видя светлините в къщата на Форд.

Дали описваше следващото приключение на „Сийкър“? Или може би просто предъвкваше парче стоплена замразена пица, което според нейните представи беше ергенската версия на домашно приготвена храна? И защо един писател на комикси ще живее в приятна за окото реставрирана стара къща във викториански стил, но зареяна сред този затътен край във Вирджиния?

Автор на комикси, на всичкото отгоре ерген, припомни си тя и се подсмихна. С неоспоримо прелъстително южняшко провлечено

наречие и ленива походка, в която все пак се долавяше малко напереност. Плюс едно странно дребно куче.

Но каквито и да бяха причините, хубаво бе да вижда лампите, светещи на отсрещната страна на улицата. Близо, но не съвсем. Странно успокоена от тази гледка, тя се обърна и продължи към горния етаж, където възнамеряваше да се напъха в спалния си чувал, за да обмисли още веднъж плановете си за утре.

Мобилният ѝ телефон я събуди точно когато бе заспала най-дълбоко. Примигва сънено, после отново за мига срещу светлината, която бе забравила да угаси, преди да заспи. Изруга и отвори само едното си око, колкото да протегне ръка към оставения на пода телефон.

Колко е часът, по дяволите?

С разтуптяно сърце провери екранчето на телефона: три и двадесет и осем след полунощ. По-долу беше изписано името на майка ѝ.

— По дяволите! — Сила вдигна капачето на мобилния. — Какво не е наред?

— Така ли се отговаря по телефона? Защо не си направиш труда да кажеш поне едно „Здравей“?

— Здравей, мамо. Какво не е наред?

— Не съм щастлива заради теб, Сила.

Пак старата песен, помисли си Сила. Или се е напила, или се е дрогирала. Или и двете.

— Е, съжалявам да го чуя, особено в три и половина през нощта по часовата зона на Източното крайбрежие. Където се намирам в момента. Или и това си забравила?

— Много добре зная къде си. — Гласът на Бидилия се изостри, макар че заваляше думите. — Дяволски добре зная къде си. Ти си в къщата на моята майка, която ме подмами да ти дам. Искам си я обратно.

— Аз съм в къщата на моята баба, която ти ми продаде. И няма да ти я върна обратно. Къде е Марио? — попита тя за настоящия съпруг на майка си.

— Това няма нищо общо с Марио. Това е само между мен и теб. Ние сме единствените, останали след нея! И ти много добре знаеш, че ме хвана в момент на слабост. Възползва се от моята уязвимост и болка. Искам веднага да се върнеш тук и да скъсаш документите по прехвърлянето на имота или както там се наричат.

— А ти ще скъсаш ли чека с цената на продажбата?

Последва дълга и горчива пауза, през която Сила си легна обратно и уморено се прозя.

— Ти си невероятно студено и неблагодарно същество.

Сълзливата нотка в гласа ѝ бе част от представлението и Сила отдавна бе свикнала с номерата на майка си, за да ѝ направи впечатление.

— Да, такава съм.

— След всичко, което съм направила за теб, след всичките ми жертви, след всичко, което захвърли, без да ти мигне окото. Сега, вместо да ми се отплатиш за всичките онези години, през които те поставях на първо място, ти ми хвърляш парите си в лицето.

— Щом искаш, можеш и така да го приемеш. Но аз ще запазя фермата. И много те моля, не губи повече нито моето, нито твоето време, за да се опитваш да ме убеждаваш, че това място има значение за теб. В момента съм тук и с очите си виждам колко си била загрижена за него.

— Тя беше моя майка!

— Да, както и ти си моята. Това са кръстовете, които трябва да носим.

Сила чу трясъка и си представи как в най-близката стена се разбива чашата с предпочитаната от майка ѝ за нощните часове холандска водка „Кетел Уан“ с лед. После дойде ред на хлипането.

— Как можа да ми кажеш такива ужасни неща!

Легнала по гръб, Сила закри очи с ръка и изчака да свърши изпълнението.

— Би трябвало да си легнеш, мамо. Не бива да се обаждаш по телефона, когато си пияна.

— Сякаш те е грижа за мен. Може би и аз ще сторя същото, което направи тя. Може би просто ще сложа край.

— Не говори така. На сутринта ще си по-добре.

— Вероятно.

— Нуждаеш се от един хубав сън. Очаква те подготовка за шоуто.

— Всички искат от мен да бъда като нея.

— Не, не искат. — Най-вече само ти, помисли си Сила. — Легни си, мамо.

— Марио. Искам Марио.

— Върни се в леглото. Аз ще се погрижа за останалото. Той ще дойде при теб. Обещай ми само, че ще си легнеш.

— Добре, добре. И без това повече не желая да говоря с теб.

Когато телефонът изщрака в ухото ѝ, Сила за миг остана неподвижна. Обвинителното хленчене и нападките в края на разговора бяха знак, че Дили е изчерпила силите си и наистина ще си легне в леглото или просто ще се просне върху най-близката удобна повърхност и ще потъне в безпаметен сън. Опасната зона вече бе преминала.

Сила натисна бутона за бързо избиране, който бе програмирала като Номер пет.

— Марио — изрече, след като той се обади. — Къде си?

Отне ѝ по-малко от минута да му опише ситуацията, след което прекъсна разговора насред смутените обяснения на Марио. Сила не се съмняваше, че той ще се втурне към дома и ще даде на Дили цялото съчувствие, внимание и комфорт, от които тя тъй се нуждаеше.

Окончателно разбудена и раздразнена, Сила се изхлузи от спалния чувал. Грабна фенерчето и се довлече до тоалетната, след което слезе по стъпалата за нова бутилка с вода. Преди да се върне в кухнята, разтвори предната врата и излезе навън до късата част от портата, която беше останала непокътната.

Всичките толкова мили светлинни вече бяха угаснали, забеляза тя, а хълмовете тънеха в непрогледен мрак. Дори хаотично пръснатите по небосвода звезди едва блещукаха иззад облаците и тя си помисли, че все едно е прекрачила прага на някоя гробница. Черно, притихнало, студено. Планините като че ли се бяха присвили за през нощта, а въздухът беше тъй замрял, толкова абсолютно неподвижен, та ѝ се стори, че сякаш чува диханието на къщата зад гърба си.

— Приятел или враг? — попита на глас.

Марио сигурно сега бърза към къщата в Бел Еър, мърморещ и изнервен, за да утеша и приласкае пияната си съпруга в прегръдката на

загорелите си (и много по-млади) италиански ръце, след което ще я отнесе в леглото.

Дили ще каже — както често повтаряше — че е толкова самотна, винаги сама. Но тя просто не познава значението на тази дума, каза си Сила. Не познава дълбочината на самотата.

— А ти познавала ли си я? — попита тя Джанет. — Мисля, че си знаела какво е да бъдеш сама. Да си заобиколена от толкова хора и същевременно да си напълно и нещастно самотна. Е, знаеш ли, и аз съм го преживяла. И така е по-добре.

По-добре, повтори си Сила, да си сама в една тиха нощ, отколкото да си самотна сред тълпата. Много по-добре.

Пристъпи назад, влезе вътре и заключи вратата.

И остави къщата да въздиша около нея.

---

[1] Търсач (англ.). — Б.пр. ↑

3.

Форд посвети цели два часа да наблюдава Сила през бинокъла, като я скицираше под различни ъгли. Начинът, по който се движеше, го вдъхновяваше и извикваше нови идеи не по-малко от външния и вид.

Линиите, извивките, формите, цветовете — с една дума всичко. Но ключови бяха движенията. Грация и атлетичност. Само че не като в балета, не, не от този вид. По-скоро нещо като... грациозността на спринтьор. Сила и целеустременост, а не толкова артистичност и пластика.

Грациозност на воин, помисли си той. С пестеливи и смъртоносни движения.

Искаше му се да я види със свободно спусната коса, а не както я носеше сега — пристегнатата отзад на опашка. Много щеше да му помогне по-подробен оглед на ръцете и краката ѝ. О, по дяволите, нямаше нищо против да зърне и други части от тялото ѝ.

Потърси данни за нея чрез търсачката „Гугъл“ и проучи няколко нейни фотографии, след което си изписа няколко дивидита под наем от компанията „Нет Фликс“, за да се запознае и с филмите ѝ. Но се оказа, че последния си филм — „И аз те наблюдавам“ — бе заснела преди осем години.

Той обаче се интересуваше от жената, а не от момичето.

Цялата история вече се бе очертала в главата му, толкова бе назряла, че напираше да се излее навън. Предишната нощ се изхитри да спести два часа от работата върху последния си комикс от серията „Сийкър“, за да нахвърли новия сюжет в най-общи линии. А днес може би щеше да продължи още малко в тази насока, но сега му се искаше да се заеме с първите щрихи, само че не преди да разполага с по-подробни предварителни скици.

Проблемът беше в това, че неговият модел имаше прекалено много от проклетите дрехи върху себе си.

— Всъщност искам да я видя гола — призна на глас той, а Спок изсумтя одобрително, без капчица свян. — Не, не по онзи начин. Е, да,

също и по онзи начин. Че кой не би я пожелал? Но сега говоря чисто професионално.

Спок не преставаше да се навърта край него и реагираше с много ръмжене и сумтене на неговите словоизлияния.

— Аз съм професионалист. Те ми плащат и така нататък, което пък ми носи парите, с които ти осигурявам прехраната.

Спок захапа малкото, отдавна обезобразено от зъбите му мече, което постоянно разнасяше нагоре-надолу, завъртя го и го пусна пред краката на Форд. После затанцува на място с надеждата да се заиграе с него.

— Вече го обсъдихме. Ти отговаряш за храната му.

Без да обръща повече внимание на кучето, Форд отново се замисли за Сила. Защо да не се отбие при нея с поздрава „Здравей, съседке“? И да провери дали ще може да я убеди да му позира.

Влезе вътре, грабна скицника и моливите си, като тикна в торбата и един екземпляр от „Сийкър“, от серията „Изчезнали“, след което се замисли какво още да отнесе в къщата, което би могло да послужи като подкуп.

Изра бутилка от най-доброто каберне, пъкна я в торбата и се запъти през улицата. Спок изостави мечето и забързано заситни след него.

Тя го видя да идва, докато влачеше поредния товар от смет и отломки към контейнера за отпадъци, който беше наела. Вътре в къщата бе струпала купчини дъски и первази, които бе решила да запази. Ами останалите? Трябваше да се махнат. Сантименталните чувства не могат магически да възстановят загнилото дърво.

Сила хвърли купчината в контейнера и сложи ръцете си на кръста в предпазните ръкавици. Какво искаха сега нейният толкова привлекателен съсед и грозното му кученце?

Забеляза, че се е обръснал, така че мърлявият му вид навярно се е дължал на леност, а не на някое модно увлечение. Предпочиташе първото. Беше нарамил обемиста кожена чанта, а като наближи алеята й, вдигна ръка за поздрав.

Спок се зае да души около контейнера и изглеждаше много щастлив да навире крак край него.

— Брей, май си свършила доста работа за последните два дни.

— Няма защо да се мотая.

Той се усмихна лениво и успокояващо.

— Мотаенето може да има смисъл. — Погледна към контейнера.

— Да не си решила да изхвърлиш всичко оттук?

— Не всичко, но ще се окаже повече, отколкото предполагах. Занемаряването отнема повече време, за да разруши нещо, отколкото съзнателното унищожение, но резултатите са същите. Здравей, Спок.

— При този поздрав кучето се приближи и дружелюбно протегна лапа. Добре, каза си Сила, докато се здрависваше с него. Грозно, но очарователно. — Какво мога да направя за теб, Форд?

— Още не съм решил напълно. Но преди това искам да ти покажа какво съм ти донесъл — бръкна в торбата и измъкна бутилката червено вино.

— Много мило. Благодаря.

— И това. — Подаде й екземпляра от „Сийкър“. — Малко материал за четене към виното в края на деня. Това ми е работата.

— Пиеш вино и четеш комикси?

— Да, всъщност и така може да се каже, но имах предвид, че аз ги пиша.

— Така ми каза и баща ми, а пък аз се изказах доста саркастично.

— Разбирам. Разбирам от сарказъм, както и от още много други езици. Но изобщо чела ли си ги?

Смешен човек, помисли си тя, със смешно куче.

— Прочетох много за Батман, когато започнаха кастинга за Батгърл за версията с Клуни. Но загубих състезанието от Алиша Силвърстоун.

— Вероятно е било по-добре, като се има предвид как се развиха нещата.

Сила повдигна вежди.

— Нека да повтора: ставаше дума да играя със самия Джордж Клуни.

Форд само поклати глава.

— Майкъл Кийтън беше истинският Батман. Това е всичко, което мога да кажа, въпреки че може да ти прозвучи донякъде пристрасно. След сериите с Кийтън другите филми по темата изгубиха много. Да не говорим за сериите с Вал Килмър.

— Добре, да не спорим повече. Както и да е, аз се готвих за прослушването, изучавайки всичките предишни серии. И да, не мога да отрека, че Кийтън беше знаменит. Прочетох и много от комиксите, назубрих много от митологията. Може би прекалих със старанието си при подготовката за кастинга.

Тя сви безразлично рамене при спомена за събитието, което беше големият ѝ провал. Тогава беше на шестнадесет.

— Ти сам ли илюстрираш комиксите си?

— Да. — Докато тя разглеждаше корицата, той изучаваше нея. Обърни внимание на тази уста, каза си, както и на наклона на брадичката. Пръстите го засърбяха да посегне към скицника и молива.

— Държа на своята запазена територия. И изобщо се държа много егоистично. Никой не може да го направи така, както го умея аз, затова никой друг няма шанса да се изяви.

Докато той говореше, тя прелистваше страниците на комикса.

— Много е обемист. Винаги съм си мислела, че комиксите се изчерпват с двадесетина страници, ярко оцветени и запълнени с типове, от които можеш да чуеш само „Бум!“ и „Тряс!“. Твоето изкуство е въздействащо, живо, макар и с мрачни нюанси.

— Сийкър има много тъмни страни на характера. Сега завършвам най-новата серия. Ще бъде готова след няколко дни. Може би днес щях да я довърша, ако ти не беше ме разсеяла.

Бутилката вино, пъхната под мишницата ѝ, леко се наклони.

— И как успях да го постигна?

— С начина, по който изглеждаш. С начина, по който се движиш. Не се опитвам да те свалям. — Той сведе очи. — Все пак — уточни, — това е професионално наблюдение. Опитвам се да проникна в един нов характер, който се очертава като водещ за новите серии и няма да има нищо общо със „Сийкър“. Една жена — женска сила, уязвимост, различна гледна точка, различни проблеми. А пък двойствеността на образа... Не, това засега не е важно — додаде и замълча. — Накратко, ти си моята жена.

— Извинявай, но не те разбрах?

— Д-р Кас Мърфи, археолог, професор по тази наука. Умна, мълчалива, самотна жена, чието сърце е изцяло отдадено на археологическите разкопки. На откритията. На чудесата. Никой не

може да се сближи с Кас. Напълно е посветена на професията си. Така е израснала. Емоционално потисната.

— Аз съм емоционално потисната?

— За теб още не зная, но тя е. Виж. — Измъкна скицника си и отгърна един лист.

Извила глава, Сила започна да оглежда рисунките му, да изучава самата себе си, но облечена в строго консервативни костюми, със съответните семпли обувки и с очила.

— Изглежда скучна.

— Тя *иска* да изглежда скучна. Ето, виж. Не желае да бъде забелязвана. Ако хората я забележат, могат да се намесят по някакъв начин в живота ѝ и да я принудят да изпитва чувства, които тя не желае. Докато при разкопките тя е... Виж я тук.

— Хм. Не е скучна, а ефикасна и практична. Не е много секси, като се има предвид мъжката кройка на ризата и панталоните. Така се чувства по-удобно.

— Именно. Ето че схвана най-важното.

— Запознах се с моя дял от историята. Не познавам твоя занаят, но не виждам нещо много интересно около този образ.

— О, Кас крие много пластове в себе си — увери я той. — Тепърва ще ги открием, така както тя открива прастари находки при разкопките. Тя ще намери древно оръжие и символ на власт, когато ще бъде затрупана в една пещера на някакъв митичен остров, който трябва да създам, след разобличаването на подлите замисли на милиардера, спонсор на проекта, който същевременно е злодей магьосник.

— Естествено.

— Чака ме още много работа, но ето я истинската тя. Брид, богинята воин.

— Брей!

Възклицанието наистина изразяваше всичко. Скучната и практична Кас се бе преобразила в дръзката, опасна и съблазнителна Брид. Гордо изправила снага, с крака, напъхани в ботуши над коленете, със завихрена дълга коса, вдигнала към небето двоен чук с къса дръжка.

— Може би си прекалил с размера на бюста — отбеляза Сила.

— Бюстът... О, да, трудно е за обяснение. Наистина самата конструкция на нагръдника повдига бюста. Но тъкмо тук можеш много

да ми помогнеш. Като позираш. Мога да извлека това, което ми трябва, само от скиците, но ще се справя много по-добре, ако...

— Стой! — Тя го перна по ръката, когато той понечи да отгърне листа, изпълнен с дребни скици на нейната фигура и лице. — Тези скици не са на твоята героиня. Та това съм аз.

— Е, да, същата като теб, ако се гледат по-съществените признаци.

— Ти си ме следил, наблюдавал си ме, за да ме скицираш без мое позволение? За теб това не е ли невъзпитано натрапничество?

— Не, за мен е чисто и просто работа. Ако се прокрадвам към къщата ти, за да надничам през прозорците, това ще бъде невъзпитано натрапничество. Ти се движиш като спортистка и донякъде като танцьорка. Дори и когато застанеш неподвижно, в теб има спотаена сила. Това, от което се нуждая. Не ми е нужно разрешението ти, за да изградя основата на моята героиня според твоите физически данни, но по-добре ще работя, ако ми сътрудничиш.

Тя протегна ръка, за да върне предишния лист с богинята воин.

— Това е моето лице.

— И е прекрасно.

— Трябва ли да се обадя на адвоката си?

Спок, сгушен в нозете на Форд, изръмжа.

— Ще бъде недалновидно и отмъстително. Но ти ще си решиш. Не мисля, че ще постигнеш нещо, ала аз ще се подсигурия и ще внеса някои промени. По-широка уста, по-дълъг нос. Ще я направя червенокоса — да, червенокоса не е лоша идея. С по-остри скули. Нека да видя.

Измъкна от джоба си молив и отгърна нов лист. Докато Сила го наблюдаваше, той трескаво нахвърли няколко съвсем свободни скици.

— Ще запазя очите — мърмореше Форд, докато рисуваше. — Имаш очи на убиец. Така... разширявам устата, увеличавам долната устна, ама съвсем малко, с дебелина колкото косъм, оформям тези скули като ромбове, удължавам носа. Грубо казано, получава се много изразително лице.

— Ако мислиш да ме накараш да...

— Но ти ми харесваш повече. Хайде, Сила. Кой не иска да е супергерой? Обещавам ти, че Брид ще срита много повече задници от Батгърл.

Мразеше да се чувства глупаво и да усеща как гневът я завладява.

— Върви си. Чака ме доста работа.

— Тогава ще го приема като отказ да ми позираш.

— Можеш да го приемаш както си щеш, но ако не се махнеш още сега, ще вдигна магическия си чук и ще те цапардосам с него по главата.

Пръстите ѝ се стегнаха в юмруци, докато той се усмихваше.

— Ето, това е духът, който ми е нужен. Само ми кажи, ако промениш решението си — изрече, преди да напъха скицника в торбата си. — По-късно ще се видим — добави, затъкна молива зад ухото си и пое назад по алеята, сподирян от малкото си грозно куче.

Беше бясна. Физическият труд ѝ помогна да забрави този луд, но гневът ѝ не стихна. Такъв бе нейният късмет, шантавият ѝ късмет, да дойде едва ли не на края на света и да се сдобие с любопитен, нахален и натрапчив съсед, който явно изобщо не питаеше уважение към общоприетите норми на поведение и зачитане на личното пространство.

Нейните норми. Нейното пространство.

Искаше само да я оставят на спокойствие, за да си върши работата, по своя програма и по свой начин... и то предимно сама. Искаше да изгради нещо тук, да си устрои живота, да живее според своите правила.

Не я плашеха болките и мъките, неизбежни при този тежък физически труд. Дори ги възприемаше като почетен знак, ведно с всеки мазол, всяка пришка.

Проклетата да е, ако позволи всяка нейна крачка, всеки неин ход да бъде документиран от някакъв драскач и рисувач.

— Богинята воин — промърмори под нос, докато чистеше запушените и хлътнали улуци. — Да я направи червенокоса, да ѝ прикачи едни колагенови устни и да увеличи чашките на сутиена до размер Д. Типично.

Слезе по сгъваемата стълба и се изтегна уморено на тревата, понеже улуците бяха последната задача от работния ѝ план за деня.

Цялото тяло я болеше.

Искаше ѝ се да се топне в някое джакузи и да я масажират цял час. Заедно с две чаши вино, последвани евентуално от секс с Орландо Блум. Чак след това щеше отново да се чувства човешко същество.

Но щом единственото достъпно подръка от списъка на желанията ѝ бе виното, трябваше да се задоволи с него. Когато успее да раздвижи схванатите си крайници.

Въздъхна и си каза, че по-неприятната част от програмата ѝ за деня бе приключила. С прочистено съзнание и изнурено тяло, Сила осъзна причината за гневната ѝ реакция спрямо скиците на Форд.

Ненаправно цяло десетилетие бе посещавала психотерапевти.

Изпъшка и се надигна с мъка, след което влезе вътре, за да вземе виното.

Докато Спок и неговото мече хъркаха здравата, Форд дорисува последната серия от „Сийкър“. Макар че окончателният вариант щеше да бъде цветен, както винаги той остави оцветяването за края.

Вече бе готов с рамките на панелите и с контурите на фоновите обекти, нанесени с перо номер 108 от набора чертожни инструменти на компанията „Хънт“. След като завърши светлите зони от фона, отстъпи крачка назад, огледа всичко, отначало като цяло, после в подробности и края го одобри. Сийкър, с приведени рамене, с унил поглед, извърнато наполовина лице, отстъпваше назад, за да се скрие в спасителните сенки.

Горкият глупак.

Форд почисти писеца, който бе използвал, и го върна на мястото му в комплекта. Избра най-подходящата четка, потопи я в туша и започна да полага сянката в зоната, която беше очертал с дебели линии с молива. Промиваше четката след всеки няколко потапяния. Процесът изискваше време, търпение и стабилна ръка. И докато си представяше мислено как ще изглеждат тези големи черни зони в последния мрачен панел, той ги запълваше на части, защото много добре знаеше, че ако положи прекалено много туш за кратко време, панелът ще се издуе и изкриви.

Позвъняването на вратата на долния етаж — на което Спок отвърна с бесен лай — прекъсна заниманието и той реагира така, както винаги правеше при подобни прекъсвания. Изруга яростно. След

ругатнята изръмжа по-дълга поредица от думи — неговите малки ритуални заклинания. Отново изми четката във водата и я взе със себе си, като слезе долу да отвори.

Раздразнението му отстъпи пред любопитството, когато видя Сила, застанала на верандата, с бутилката каберне в ръка.

— Млъквай, Спок — пресече той ожесточения лай на кучето, чието дребно телце се тресеше цялото в горния край на стълбите. — Не обичаш ли червено вино? — попита гостенката си, след като отвори вратата.

— Нямам тирбушон.

Този път кучето, преливащо от щастие, я поздрави с два скока и с ентузиазизирано отгъркване в краката ѝ.

— Радвам се да видя и теб.

— Той е облекчен, че не си от завоевателите на неговата родна планета.

— Също и аз.

Отговорът ѝ накара Форд да се усмихне.

— Добре, хайде, влизай. Ще изнамеря някакъв тирбушон. — Пристъпи две крачки нататък в коридора, но се спря и се обърна.

— Искаш ли да ти дам назаем един тирбушон, или предпочиташ аз да отпуша бутилката?

— Защо не я отпуши преди?

— Защото се надявах да се отбиеш. Но първо трябва да изчистя четката си.

— Имаш си работа. Тогава само ще взема тирбушона.

— Работата може да почака. Впрочем колко е часът?

Тя забеляза, че домакинът не носеше часовник, затова погледна своя.

— Около седем и половина.

— Работата определено може да почака, но не и четката. Сапунът, водата, тирбушонът и чашите са на удобно място в кухнята.

— Той я хвана за ръката, леко, но все пак достатъчно твърдо, за да я поведе натам, накъдето искаше.

— Къщата ти ми харесва.

— И на мен. — Повече я по широк коридор с висок таван с изящни корнизни. — Купих къщата почти за толкова, колкото всъщност струва. Предишните собственици са свършили добра работа по

възстановяването ѝ, така че на мен ми остана само да подменя мебелите.

— За колко ти я продадоха? Обикновено залагат една или две по-големи примамки за купувача. Тази кухня например може да бъде много съблазнителна за мен — добави тя, като влезе в просторното помещение с широк бар от гранит и преход към всекидневната.

— Всъщност гледката, която се разкрива от къщата, както и отличната светлина на горния етаж, където работя, се оказаха най-важните ѝ предимства.

Форд отвори един бюфет и извади оттам тирбушон с такава лекота, че тя разбра колко добре подредено се поддържаше всичко тук. Той остави тирбушона настрана и първо отиде до мивката, за да измие четката.

Спок затанцува шумно и оживено, преди да се втурне към алеята.

— Къде хукна?

— Аз съм в кухнята, което за мозъка на Спок е сигнал, че ще получи храна. Това е неговият танц на щастие.

— Това ли означават подскачането и въртенето?

— Да. Той е много мило създание. Храната го прави щастлив. Монтирал съм автоматична хранилка в помещението за пране, до ниската кучешка врата. Както и да е, но признавам, че не мога да оценя по достойнство кухнята, както и трапезарията, защото не се храня в определени часове, а просто си похапвам. Аз съм доста непретенциозен тип, но обичам да имам широко пространство около себе си.

Остави измитата четка в една чаша.

— Седни — покани я и взе тирбушона.

Сила се настани край плота. Огледа с възхищение двойната печка от неръждаема стомана, шкафовете от черешово дърво, шестте дюзи по печката, както и грила с капак от неръждаема стомана. Както и задника му, докато той шеташе пред тези кухненски уреди, тъй като въпреки умората ѝ в края на деня зрението ѝ не бе увредено.

Той взе две чаши за вино от един шкаф със стъклени врати и ги напълни. Приблужи се, подаде на Сила едната, после вдигна своята, облегна се на плота, навеждайки се към нея, и изрече:

— И така?

— И така, явно известно време ще живеем един срещу друг. Затова е по-добре да изгладим отношенията си.

— Това за изглаждането ми звучи добре.

— За мен е ласкателно, че някой ме вижда като някаква митична богиня воин — започна тя. — Странно, но ласкателно. Мога дори да се възгордея накрая... като Ксена, която среща Жената Чудо, в стила на двадесет и първия век.

— Звучи добре, пък и не е много далеч от замисъла.

— Но не ми харесва, че ме наблюдаваш или скицираш, без да имам представа за това. За мен е проблем.

— Защото го възприемаш като нарушаване на личното ти пространство. За мен обаче е естествен процес на наблюдение.

Сила отпи от чашата си.

— През целия ми живот хората са ме наблюдавали и снимали. Изучавали са ме. Докато се разхождам, пазарувам обувки или си купувам сладолед... всичко е заснето и документирано. Може би е било с конкретна цел, но аз по никакъв начин не можех да го контролирам. Макар че вече не съм в бизнеса, аз си оставам внучката на Джанет Харди, ето защо понякога това все още се случва.

— И никак не ти харесва.

— Не само че не ми харесва, но и съм приключила с него. Не искам този страничен холивудски продукт да се пренесе тук заедно с мен.

— Мога да се примиря с избора на друго лице, но никъде не мога да намеря очи като твоите.

Тя отпи още една глътка.

— Тъкмо това е най-сложната част. Не ми се иска да си търсиш друго лице. Чувствам се глупаво, но ми допада идеята да бъда прототип на героиня от книга с комикси. Никога не съм очаквала, че ще го кажа.

Сега бе ред на Форд да изтанцува мислено своя танц на щастието.

— Значи не е свързано с крайния резултат, а със самия процес на създаване на образа. Искаш ли да хапнеш нещо? Защото аз малко огладнях. — Обърна се, отвори друг шкаф и извади кесия с чипс „Дорито“.

— Това не е истинска храна.

— Но ме засища. През целия си живот — продължи той, докато ровеше в кесията — съм наблюдавал хората. Рисувах картини — е, започнах да рисувам още когато се научих да държа молив и скицник в ръка. И ги наблюдавах — как се движат, какви жестове правят, как си хармонизират лицата и телата им, как се обличат. Това при мен е нещо като дишането. Нещо, без което не мога. Мога да ти обещаая, че няма да те наблюдавам, но ще те излъжа. По-добре да ти обещаая нещо друго: да ти показвам всичките скици, които ще ти направя, и ще се постарая да удържа на думата си.

Понеже кесията с чипс беше съвсем близо пред нея, и тя си взе едно картофче.

— Ами ако твоите скици не ми харесат?

— Ако имаш вкус, няма начин да не ги харесаш. Но ако все пак се случи, ще бъде много жалко.

Замислена, младата жена отпи още една глътка от виното. Гласът му продължаваше да звучи приятно, ала под повърхностния слой внезапно се оголи стоманено твърда сърцевина.

— Струва ми се доста неотстъпчиво.

— По отношение на работата си не правя компромиси. Докато за почти всичко друго съм склонен на отстъпки.

— Познавам такива хора. А какво следва след скицирането?

— Трябва да съчиня сюжета. Рисуването е само половината работа при създаването на един комикс. Но ти трябва да... Вземи си чашата. Ела с мен на горния етаж.

Той отново посегна към четката си.

— Тъкмо довършвах последния панел за серията „Разплатата“, когато ти позвъни — обясни й Форд, докато я водеше от кухнята по стъпалата към горния етаж.

— Тази стъпала отпреди ремонта ли са?

— Не зная — сбърчи чело, докато се вглеждаше в тях, — може би. Защо питаш?

— Защото са красиви. И подпорите на парапета, и перилата отгоре, и лаковото покритие. Някой се е грижил добре за това място. Толкова е различно от всичко при мен.

— Е, нали сега ти ще се погрижиш. Пък и си наела Мат като дърводелец. С него отдавна сме приятели. Зная, че е работил по тази

къща още преди аз да я купя. Но му остана да довършва и след това — той влезе в ателието си.

Сила видя просторно помещение с превъзходно изработен под с широки дъски от кестен, красиви високи прозорци и блестящи от чистота первази под тях.

— Каква прекрасна стая.

— Да, голяма е. Замислена е да служи за спалня на главата на семейството, но аз не се нуждаю от толкова много пространство за спане.

Сила отново беше обзета от възхищение към него. Особено силно впечатление й направиха различните мебели в ателието, всичките със строго определено работно предназначение. Покрай едната стена бяха подредени пет големи, много грозни шкафа. Друга стена бе заета с лавици, препълнени с на пръв поглед хаотично оставени материали и инструменти, използвани обикновено от художниците. Върху отделни лавици Форд бе подредил скиците с образите на своите персонажи и разнообразни принадлежности от тяхната екипировка. Тя успя да разпознае само малка част от нея, като се запита защо Дарт Вейдър и Супермен приличаха на двама приятели.

В средата на помещението имаше огромна чертожна дъска, запълнена с това, което тя предположи, че са панелите, за които Форд говореше. По протежението на двете страни на дъската се виждаха плотове с преградки, пълни с най-различни четки, моливи, писци, хартии, свити на руло. Редом до тях бяха струпани безчет фотографии, скици, изрязани страници или снимки от списания, показващи хора, сгради, местности. Върху едно бюро беше поставен компютър, заедно с принтер и скенер, а на стената над него — плакат с „Бъфи, убийцата на вампири“.

На срещнатата стена беше окачено голямо овално огледало, отразяващо в цял ръст човешките фигури.

— Много неща има тук.

— Да, действително са много. Но за да се твори изкуството, за което сега искаш да понаучиш нещо, трябва да създам хиляди скици, да подбирам моделите си, да им измисля костюмите, сетне да се заема и с фона, както с образите на предния план, че и с цялостната композиция на сцените... а някъде сред цялата тази суматоха съм длъжен да отделям време и за съчиняването на текста, който ще бъде

изписван по панелите. После идва ред на малките, набързо нахвърлени скици, които ми помагат да реша как да разпределя пространството, как да композирам сцените. Едва тогава започвам да обрисувам с молив контурите по панелите. Следва туширането, при което се постига ето това изображение.

Тя пристъпи по-близо до чертожната дъска.

— Черно и бяло, само светлини и сенки. Но книгата, която ми даде, е с цветни илюстрации.

— Така ще бъде и с тази. Оцветяването и надписването извършвам ръчно. Понякога е много забавно — обясни й той, като се опря на стената край огледалото, — но всъщност поглъща много време. Ако пък ще се изпращат панели в чужбина, както често се случва, съм длъжен да предвидя и място в изображението за закръглените като балони овали, в които ще бъде вписан текстът след превода на съответния чужд език. Ето там преобразувам образите в цифров вид, за да мога накрая да ги оцветя с компютърната програма „Фотошоп“.

— Рисунките са удивително добри — установи Сила. — Мога да схвана почти целия сюжет, не са ми необходими надписи. Силно въздействащо и много нагледно.

Развълнуван, Форд изчака един, после още един удар на сърцето си.

— С нетърпение очаквам да чуя преценката ти.

Сила го изгледа през рамо.

— За какво?

— Чакам да ме попиташ защо си прахосвам таланта с книги, приличащи на сборници с комикси, вместо да се посветя на обичайната кариера на художник.

— Ще ти се наложи още дълго да чакаш. Не го приемам като прахосване на време, когато човек върши това, което иска, при това толкова съвършено.

— Знаех си, че ще те харесам.

— Освен това ти говориш с жена, която е била звезда за осем сезона в един от сериалите с половинчасови епизоди. Е, не беше пиеса от Ибсен, но беше популярен сериал. Хората ще ме разпознаят в рисунките ти. Наистина вече не съм в центъра на общественото внимание, но все пак приличам доста на баба си, а тя е била

знаменитост. И дори още е. И винаги ще привлича вниманието на публиката. Хората лесно ще направят връзката.

— Това проблем ли е за теб?

— И аз бих искала да зная отговора на този въпрос.

— Имаш два дни да го обмислиш. Или... — той се премести, отвори един шкаф и извади някакви документи.

— Ти вече си съставил договора за проекта! — изненада се Сила, след като ги огледа.

— Очаквах да промениш решението си. Но е възможно и да не се съ согласиш. Тогава няма повече да говорим по въпроса.

Тя отиде до прозорците. Светлините отново заблещукаха, установи. Като малки отблясъци от диаманти в мрака. Остана загледана в тях, докато кучето му преследваше сенките в задния двор. Отпи от чашата с вино. После извърна глава и го изгледа през рамо.

— Няма да позирам с ризница.

Миг преди да се усмихне, в очите му проблеснаха искрици на оживление.

— Добре, ще се постарая да не се наложи.

— Нито пък гола.

— Само за личната ми колекция.

Тя кратко се засмя.

— Имаш ли писалка?

— Имам стотици. — Избра стандартен модел, с ролер, докато тя прекосяваше ателието.

— Има и още едно условие. Едно лично, дребно изискване. Искам моята героиня да скрита повече задници от онази Батгърл.

— Още отсега мога да ти го гарантирам.

След като подписа трите екземпляра на договора, той ѝ подаде единия.

— За твоя архив. Какво ще кажеш да изпием по още една чаша вино, да си поръчаме пица и да отпразнуваме сделката?

Тя се отпусна. Не той навлизаше в нейното пространство, а тя в неговото. Но инстинктът и я предупреди да запази дистанция.

— Ти имаш работа, както и аз.

— Нощта едва сега започва. — Излезе от ателието заедно с нея.

— А утрешният ден ще е достатъчно дълъг.

— Не е вярно, че едва сега започва, а пък и утрешният ден никога не стига. Пък и се нуждая от време, за да си помечтая какво ще е да си отдъхна в едно джакузи.

— Имам едно на разположение.

Тя плъзна поглед към него, докато слизаха по стълбата.

— Не очаквам обаче да имаш и масажист към него.

— Не, но наистина имам сърчни ръце.

— Обзалагам се, че е така. Е, ако беше Орландо Блум, щях да го приема като знак от Бога и след час и половина щяхме да се озовем в леглото. Но тъй като не си — тя отвори външната врата, — само ще ти пожелаая лека нощ.

Той остана да гледа намръщен след нея, докато тя прекосяваше улицата.

— Значи Орландо Блум, така ли?

Тя само вдигна ръка в нещо като небрежен поздрав за сбогуване и продължи да върви.

4.

Следващите два дни бяха спорни и продуктивни. Сила обсъди работния график с водопроводчика, електротехника и с главния си градинар. Вече разполагаше с първата от трите оферти с цената за подмяната на прозорците. Но най-щастливата ѝ находка, поне според нея, беше един стар нисък мъж, чието име беше Доби, както и енергичният му внук Джак, които щяха да спасят и възстановят първоначалната мазилка.

— Старият господин Макгауан още през 1922 година наел моя дядо да измаже тези стени — събщи Доби на Сила, докато стоеше изправен на късите си криви крака наред всекидневната в малката ферма. — Тогава бях само на шест години, но дядо вече ме взимаше да му помагам за бъркането на мазилката. Дотогава никога не бях виждал толкова голяма къща.

— Добре свършена работа.

— Той много се гордееше със занаята си и мен ме научи на същото. Госпожица Харди ме нае по-късно за същата работа — да измажа наново местата, където беше направила промени. Май че беше към шестдесет и пета.

Лицето на Доби напомняше на Сила на парче кафява хартия, смачкана и после небрежно изгладена. Бръчките му се вдълбаваха като каньони, когато се усмихваше.

— Никога дотогава не бях виждал жена като нея. Приличаше на ангел. Държеше се мило и не се надуваше или големееше, както би очаквал човек от някоя филмова звезда. Когато я помолих, ми написа автограф на обложката на един от албумите си. След това жена ми нито веднъж не ми позволи да пусна плочата. Окачи я на стената и ми купи друга да си я слушам. Онази, с автографа, още си виси на стената в гостната.

— Радвам се, че те намерих, за да спазим традицията.

— Предполагам, че не е било трудно да ме откриете. Много хора от времето на госпожица Харди, но само по-богатите като нея, слагаха в домовете си гипсовите корнизи на фирмата „Шийтрок“. — Той

извърна хлътналите си кафяви очи към Сила. — Но сега повечето ми клиенти не искат да ги запазят.

— Не мога да спася всичко, господин Доби. Нещо може да се ремонтира, но останалото трябва да се смени. Все пак съм решена да опазя това, което може да остане. — Тя прокара пръст по дълбоката цепнатина в стената на всекидневната. — Мисля, че тази къща заслужава подобна проява на уважение от мен.

— Да, уважение към миналото. — Той кимна, очевидно поласкан. — Това е правилният подход. Хубаво е, че тук отново ще има един от рода Макгауан, а на всичкото отгоре и от рода на госпожица Харди. Ние двамата, с внука ми, ще свършим добра работа за вас.

— Сигурна съм, че ще го направите.

Те си стиснаха ръцете там, където според нейните предположения някога, преди толкова много години, неговият дядо и нейният прадядо са скрепили споразумението си с ръкостискане. Където Джанет Харди бе надписала онзи неин албум, който г-н Доби още пазеше в рамка на стената в дома си.

Сила прекара няколко часа извън фермата, понеже трябваше да посети местния майстор на шкафове. Уважението към миналото беше важно, но старите метални кухненски шкафове трябваше да бъдат изхвърлени. Все пак възнамеряваше да запази някои от тях и след като бъдат остъргани и пребоядисани да ги премести в новото помещение за пране, включено в плановете ѝ.

Когато се върна у дома, намери върху една дъска пред предната врата отворена бутилка каберне, запушена отново с някаква странна тапа, както и тирбушон.

На бележката под бутилката се четеше:

„Съжалявам, че не ти изпратих това по-рано, но Спок, макар да го бях оставил завързан, избяга някъде току-що, а ти не си беше у дома. Някой може да изпие всичко това най-егоистично сам или да предложи на зажаднелия съсед да му прави компания през някоя от следващите вечери.

Форд“

Развеселена, тя се зачуди дали да не направи точно това през една от следващите вечери. Трябваше да признае, че изпита леко разочарование, когато не го видя да стои на верандата си. А това бе предупреждение да не бърза да споделя бутилка вино със своя привлекателен съсед от отсрещната страна на улицата.

Неволно се замисли за случилото се вчера, за него, за впечатленията си от ателието му — голямото пространство, изобилието от светлина. Нямаше ли да е хубаво и тя да разполага с толкова просторно и светло помещение за свой кабинет? Ако реши да осъществи докрай дългосрочните си планове да се занимава с възстановяване и преустройство на стари къщи, щеше да се нуждае от уютен и просторен домашен кабинет.

Спалнята на втория етаж, която беше набеязала, сигурно щеше да свърши работа. Но като си представи ателието на Форд, докато оставяше бутилката вино върху стария плот в кухнята (смяташе да го махне на следващия ден), в сравнение с него помещението, което бе предвидила за свой офис, ѝ се видя малко, тясно и напълно неподходящо.

Можеше да събори стената между втората и третата баня. Но дори и това нямаше да ѝ осигури онзи простор, който искаше да постигне.

Огледа целия партер, като се зае мислено да го пренарежда, да обмисля различни варианти за преустройство на помещенията. След продължително обмисляне стигна до извода, че е възможно да се получи, но тя не искаше офис на партера. Пък и след като бе видяла приказното ателие на Форд, не можеше да се задоволи само с площта на една спалня.

По-късно, ако бизнесът ѝ действително потръгне, би могла да добави един покрит коридор от южната страна.

— Почакай малко.

Сила забърза нагоре по стъпалата и после през коридора към вратата за тавана. Тя изскърца шумно, преди да засвети с примигвания единствената гола крушка над най-горното стъпало от тясната вътрешна стълба.

Огледа прашните стъпала и се върна, за да си вземе бележника. За всеки случай взе и фенерчето си.

Записа в бележника си: „Да се почисти таванът. Да се монтират нови лампи и ключове за осветлението“. Протегна ръка нагоре, за да изтегли веригата, на която беше окачена първата от трите крушки на тавана.

— О, да. Това вече е друго нещо.

Покривът беше наклонен, с голяма дължина и ширина. Всичко вътре тънеше в прахоляк и паяжини, но имаше голям потенциал. Макар че засега се намираше на последно място в списъка ѝ за почистване и ремонтване, предупредителните крушки в главата ѝ светеха ярко, както и тези на тавана.

Пространството беше много голямо, а оголените подпокривни греди бяха достатъчно високи, за да стои тя изправена под тях, и оставаше още значително място над нея. Засега помещението разполагаше само с по един малък прозорец във всеки от двата си края, но това можеше да се промени. И щеше да се промени.

Кутии, сандъци, един надраскан дрешник, някакви овехтели мебели, стари градински лампи с пожълтели от прахта стойки. Купища вехтории. Книги, потънали в прахоляк и паяжини, както и стари грамофонни плочи, несъмнено безнадеждно изкривени след летните жеги през десетилетията, нахвърляни безразборно в един стар шкаф за книги, останал разтворен кой знае откога.

Спомни си, че вече се беше качвала тук горе. Тогава огледа всичко и реши да отложи почистването и ремонта на помещението за някой от следващите дни.

Но явно щеше да стане по-скоро.

Да се изхвърлят тези боклуци, каза си тя и бързо го записа в бележника си. Да се отдели зърното от плявата. И всичко да се почисти. Да се оправи стълбата, стъпало по стъпало. Да се разширят прозорците. Да се добави нова външна врата, което ще означава и да се иззида външна стълба, може би в същия стил, както се предвижда за преддверието. Да се остържат, огладят и лакират подпокривните греди, защото ще останат открити. Да се смени електрическата инсталация, да се предвиди отопление и климатици. О, да, и водопроводната инсталация, защото има достатъчно място за една душ-кабина. Може би няма да е зле да има и тавански прозорец.

Ох, Господи, ох, Господи. Тя току-що добави цял тон към тежестта на разходите.

Но пък нямаше ли да е забавно?

Щастлива, макар и седнала с кръстосани крака направо върху мръсния под, тя прекара следващия час в скициране на различни варианти и идеи за преустройството.

Колко от тези вехтории са принадлежали на прадыдо й? Дали той или дъщеря му, или пък синът му наистина са използвали тази стара бяла кана и легенчето до нея за миене на ръце? Или са сядали на онзи люлеещ се стол, за да успокояват някое ревящо бебе?

Кой е чел тези книги, кой е слушал музиката от тези грамофонни плочи, кой е домъкнал тук тези кутии, в които тя откри дори старомодни крушки за коледна елха с едри, цветни стъклени балони?

Дали всичко това да се изхвърли, да се подари някому или да се запази, размишляваше младата жена. Но първо трябваше да се заеме с отделянето на по-ценното. В повечето от кутиите се намираха предимно коледни украшения, декорации, остатъци от платове, за които подозираше, че някой някога е имал намерението да шие дрехи от тях. Попадна на три много стари тостера с изгорели реотани, с прегризана от мишките изолация на кабелите, както и на изпочупени порцеланови лампи и нацърбени чаени чаши. Хората пазят какво ли не по таваните и мазетата си.

Разчисти огризаното от мишките и видя четири капана, за щастие без мишки вътре в тях. Обзе я любопитство, пък и без това вече се беше изпоцапала, та се зае да разлиства книгите. Някои от тях може би си заслужаваше да бъдат запазени.

„Кой ли е чел Зейн Грей?“ — зачуди се Сила. Кой е харесвал Франк Йърби и Мери Стюарт? Отдели ги, за да продължи да рови из купчината. Стайнбек и Едгар Райс Бъроу, Дашиъл Хамет и Лора Ингалс Уилдър^[1].

Посегна към романа „Великият Гетсби“, но пръстите й хлътнаха под кориците. Изплашена, че листовете вътре са прогнили, тя отвори внимателно книгата. И там, в кухнята, оформена от неравните ръбове на изрязаните страници, намери връзка писма, превързани с избледняла червена панделка.

— За Труди Хамилтън — прочете Сила. — О, боже мой.

Седна там с книгата, разгърната в скута й, събрала длани като за молитва, притиснала върховете на пръстите си към устните. Писма до

нейната баба, адресирани с истинското ѝ име, което Джанет не беше използвала от детството си.

Адресът върху най-горния плик беше до някаква пощенска кутия в Малибу. А пощенската марка...

Сила повдигна връзката писма с благоговение, за да я извърти към светлината.

Фронт Ройъл, Вирджиния, януари 1972. Година и половина преди тя да умре, помисли си Сила.

Любовни писма. Какво друго можеха да бъдат, превързани с панделка и скрити така усърдно? Тайната на една жена, на която е било позволено да се радва на слава, достъпна на малцина, и сигурно тя ги е скрила тук, собственоръчно, преди да умре млада, трагично, също като Гетсби.

Прекаляваш с романтизма, упрекна се Сила. Сигурно са някакви приятни писъмца от някой стар приятел или далечен роднина.

Но не бяха. Знаеше, че не бяха. Остави ги да лежат скрити в книгата, затвори я и я отнесе със себе си надолу по стъпалата.

Първо трябваше да вземе един душ, защото не можеше да докосне тези писма, преди да се очисти от цялата мръсотия от тавана.

Изми грижливо праха от кожата си, облече чиста тениска и спортен панталон, отметна назад още мократа си коса и си наля чаша от виното на Форд. За кратко се замисли, огряна от хладната светлина на флуоресцентната лампа... о, да, за бога, трябваше да го стори... отпи от виното, все още загледана в книгата.

Сега писмата бяха нейни, затова не изпитваше угризения. О, да, майка ѝ, разбира се, нямаше да се съгласи с това. Както винаги, щеше да вдигне голям шум. Ще лее сълзи за загубата си, ще заговори за правата си върху всичко, което е принадлежало на Джанет. А после ще ги продаде на някой аукцион, както в течение на годините бе постъпила с толкова много от вещите на Джанет.

И всичко това в името на потомците, ще твърди Дили. За публиката, която я е обожавала. Но това си бяха само оправдания, каза си Сила. Всичко всъщност е заради парите и за отразения блясък от славата на Джанет. И за да се види Дили снимана в „Пийпъл“ с връзката писма в ръка, с блеснали от сълзи очи, докато разказва за себе си и Джанет.

Но тя наистина си вярва, припомни си Сила. Това бе едно от уменията, които Дили владееше до съвършенство, както и тъй досадната ѝ дарба да лее потоци от сълзи при всеки удобен повод.

Какво да прави с писмата? Дали отново да ги скрие, или да ги върне на изпращача? Или да ги окачи в рамки по стените на всекидневната си?

— Първо трябва да ги прочета.

Младата жена въздъхна, остави настрана чашата с вино и притегли един стол до кухненския плот. Много внимателно развърза избледнялата панделка и извади писмото от най-горния плик. Пожълтялата хартия прошумоля в ръцете ѝ, докато я разгръщаше. Нечетлив почерк изпълваше двете избледнели странични.

„Скъпа моя любима,

Сърцето ми бие забързано, откакто имам правото да те наричам така. Скъпа моя любима. Какво съм постигнал в живота си, за да заслужи толкова скъпоценен дар? Всяка нощ бленувам за теб, за звученето на гласа ти, за уханието на кожата ти, за вкуса на устата ти. Треперя вътрешно, когато си спомням колко прекрасно бе да се любя с теб.

И всяка сутрин се събуждам изплашен, че това е само един блян. Измислям ли си, като си припомням как седяхме край камината в онази студена ясна нощ, за да си говорим така, както никога дотогава?

Никога повече не можем да бъдем само приятели, след като зная какво чувствам към теб, какво искам от теб. Как изобщо е възможно такава жена да ме пожелае? И дали наистина се е случило? Действително ли ти беше в прегръдките ми? Твои ли бяха устните, които търсеха моите? И двамата ли ни бе обзела някаква лудост, докато огънят в камината гореше и музиката се лееше? Сън ли бе, скъпа моя любима? Ако е било сън, искам той да няма край.

Тялото ми ридае и жадува за теб сега, когато сме толкова далеч един от друг. Копнея да чуя гласа ти, но не само по радиото или от грамофона. Копнея да видя лицето

ти, но не само от снимките или в киното. Теб искам, цялата теб, отвътре. Красивата, страстна, истинска жена, която притисках в обятията си в онази нощ. И през нощите, които успяхме да откраднем след това.

Ела по-скоро при мен, скъпа моя любима. Върни се при мен и нашия таен свят, в който сме само ти и аз.

Изпращам ти цялата си любов и всичките мои копнежи за тази Нова година.

Изцяло твой, сега и завинаги.“

Тук? Недоумяваща, Сила внимателно сгъна писмото. Дали е станало тук, в тази къща, точно пред тази камина? Намерила ли е Джанет любовта и щастието в тази къща през последните осемнадесет месеца от живота си? Или е било само едно от увлеченията ѝ, от краткотрайните ѝ флиртове?

Сила преброи пликите. Направи ѝ впечатление, че всичките бяха адресирани от една и съща ръка, макар пощенските марки да се различаваха. Четиридесет и две писма, повтори си замислено тя, като последното е било получено само десет дни преди Джанет да посегне на живота си в тази къща.

Пръстите ѝ потрепваха, докато отваряше последното писмо. Този път само едно листче, машинално отбеляза тя.

„Това трябва да спре веднага. Обажданията, заплахите, истерията — трябва незабавно да престанат. Всичко свърши, Джанет. Последният път беше грешка, която никога няма да се повтори. Трябва да си полудяла, за да звъниш у дома, да говориш с жена ми, но аз неведнъж съм забелязвал у теб тези пристъпи на безумие. Разбери най-сетне, че никога няма да изоставя жена си, семейството си. Заради теб няма да рискувам всичко, което съм изградил, нито бъдещето си. Твърдиш, че ме обичаш, но какво знае за любовта жена като теб? Целият ти живот се крепи върху лъжи и илюзии и за известно време аз бях съблазнен от тях. Но повече няма да им се поддавам.

Ако си бременна, както твърдиш, няма доказателство, че аз съм отговорен за това. Не ме заплашвай повече с разкрития, защото ще си платиш, обещавам ти.

Стой си в Холивуд, където твоите лъжи се продават много добре. Тук обаче те нищо не струват. Не си желана тук.“

— Бременна — прошепна Сила. Стори й се, че думата отекна в цялата къща.

Потресена, тя избута стола, за да отвори задната врата. Трябваше да излезе навън, където студения въздух ще охлади пламналото й лице.

Кълвър Сити^[2], 1941

— За да разбереш — каза Джанет на Сила, — трябва да започнеш от началото. А то е много близо.

Ръката, която държеше тази на Сила, беше малка и мека. Както всичките й сънища за Джанет, и този започна като някаква стара фотография, избледняла и протрита, която бавно придобиваше цвят, наситеност и дълбочина.

Две дълги плитки се спускаха върху раменете й, покрити от памучната рокля на райета като два снопа слънчеви лъчи върху поляна, осеяна с повехнали цветя. Тези брилянтни, студени и кристално бистри сини очи оглеждаха втренчено света наоколо. Или по-скоро илюзията за него.

Около Сила и детето, което щеше да стане нейна баба, гъмжеше от хора — някои крачеха пеша, други пътуваха в износени автобуси по широк булевард. Та това е Пето авеню, осъзна Сила. Или поне неговият двойник в света на киното.

„Метро Голдуин-Майер“ беше на върха на славата си, в зенита на блясъка си. Разполагаше с повече кинозвезди, отколкото небето можеше да побере, а детето, което я държеше за ръката, беше една от най-ярките на кино небосвода.

— Аз съм само на седем — каза й Джанет. — Но се снимам вече от три години. Отначало във водевилите. Искях да пея, да танцувам. Обичам аплодисментите. Все едно хиляди ръце те прегръщат. Мечтая

да стана звезда — продължаваше, докато неуморно теглеше Сила напред. — Кинозвезда, с прекрасни дрехи, отвред заобиколена само от ярки, ярки светлини. Сякаш греят всичките свещи от някой магазин за свещи.

Джанет спря и се завъртя, за да ѝ покаже една сложна поредица от въодушевено изпълнени танцови стъпки, като потропваше с токчетата на семплите си обувки.

— Мога и да танцувам. Способна съм да науча всичките стъпки само с една репетиция. Гласът, изтръгващ се от гърлото ми, е магически. Помня всичките си реплики, но освен това мога да играя. И знаеш ли защо?

— Защо? — попита Сила, макар да знаеше отговора. Нали беше изчала толкова много нейни интервюта, книги за нея, нейни биографии. Познаваше това дете.

— Защото го вярвам. Всеки път вярвам на историята. Вживявам се в сюжета. И той става реален за мен, и то толкова, че се превръща в истина за всички онези, които идват да ме гледат в кинозалоните. А ти?

— Понякога и при мен се получава така. Но това означава, че ще боли, когато приказката свърши.

Детето кимна разбиращо и тъга, също като при възрастните, помрачи очите му.

— Когато свърши, все едно умираш, затова трябва да намериш начин да накараш всичко отново да заблести. Но това още не го знам. Е, засега всичко е тъй бляскаво. — Детето разпери ръце, като че ли се канеше да прегърне света. — Започнах, когато бях по-малка и от Джуди, и от Шърли^[3]. Камерата ме обича почти толкова, колкото и аз нея. Тази година извъртях четири филма, но този сега ще ме направи истинска звезда. След като пуснат по екраните „Семейство О’Хара“, всички ще ме наричат само Малката комета.

— Ще изпееш песента „Ще издържа“ и тя ще се превърне в любовната песен, посветена на твоето семейство. Ще се превърне в твоята запазена марка.

— И тъкмо нея ще изпълнят на погребението ми. Но това още не го знам. Сега сме на снимачна площадка номер едно. Улица „Браунстоун“. — Докато дърпаше напред внучката си с малката си нежна ръка и в движение я обучаваше на тайните на киното, в гласа ѝ

се прокрадваше гордост, но съвсем малко. — Семейство О'Хара живеят в Ню Йорк, заедно с тяхната западна театрална труппа. Те си мислят, че това е само поредният филм за Голямата депресия, само че с музикален съпровод. Просто още едно зъбно колело в механизмите на фабриката за илюзии. Но той всичко ще промени. Хората дълго време ще се редят на опашки, за да видят Малката комета. Вече съм пристрастена към хапчетата, но това е другото, за което още не подозирам. Дължа го на мама.

— Да, към секонала и бензедрина. — Сила го знаеше. — Тя те тъпчела с тях денем и нощем.

— За да може нейното малко момиче да се насипва добре през нощите, а сутрин винаги да изглежда с бистри очи и много привлекателна. — От детското ѝ лице в Сила внезапно се възряха с огорчен поглед натъжени очи като на възрастна жена. — Тя много е искала да стане звезда, но не е успяла. Аз обаче успях, затова тя все ме прищпорваше, прищпорваше и използваше. Никога не ме прегръщаше, но публиката го правеше вместо нея. Промени името ми, дърпаше ми конците. Подписа от мое име седемгодишен договор с господин Майер, който смени името ми, а тя прибра всичките пари. Даваше ми хапчета, за да върша повече работа. Мразех я... е, все още не, но скоро и дотам ще се стигне. Днес обаче нищо друго няма значение за мен. — Сви рамене и плитките ѝ се разлюляха. — Днес съм щастлива, защото зная как да се справя с песента. Винаги съм го умеела.

Посочи с ръка напред.

— Това е сцената за звукозаписа. Тук се твори магията. Извън нея ние сме само едни привидения. Привидения и блянове — продължи тя, докато покрай тях преминаваха множество актьори и актриси във вечерни рокли и смокинги. — Но тук тя е реална. И когато камерата заработи, всичко оживява.

— Не е истинско, Джанет. Това е само работа.

Сините ѝ очи се изпълниха с топлина.

— За теб може би, но за мен това беше истинската ми любов и моето спасение.

— Но те е убило.

— Ала първо ме издигна. Точно това желаех. Първо трябва да проумееш какво съм искала, за да разбереш останалото. Копнеех за това повече от всичко друго, което бях искала дотогава или съм

пожелавала след това, докато всяко мое желание накрая почти пресъхна. За тези няколко мига, когато владеех сцената, изпявах си песента и дори очите на продуцента се просълзяваха. И когато той се провикваше: „Край!“, целият екип и всичките артисти ме аплодираха шумно и аз усещах любовта им към мен. Това бе всичко, което исках от този свят и което се опитвам да намеря отново и отново, и отново и понякога успявам. Бях щастлива тук, особено когато бях само на седем години.

Тя въздъхна и се усмихна.

— Бих живяла тук, ако ми бяха разрешили, за да се скитам от Ню Йорк до древния Рим, от Дивия Запад до някое никому неизвестно градче в най-загънтения край на Щатите. Може ли да се намери по-добра площадка за игра за едно дете? Това бе моят дом, какъвто никъде другаде не съм имала. И му бях безкрайно благодарна.

— Те са те използвали.

— Не и днес, не и днес. — Раздразнена, Джанет смръщи вежди и махна с ръка. — Днес всичко е самото съвършенство. Днес имам всичко, което искам.

— Но си купила малката ферма на хиляди километри оттук. Един свят на светлинни години далеч от този.

— Това беше по-късно, нали? Пък и аз винаги се връщах. Нуждаех се от всичко това. Не бих могла да живея без любов.

— Заради любов ли се самоуби?

— Съществуват толкова много причини за толкова много неща. Трудно е да се направи избор. Този, който искаш да се осъществи. Този, от който се нуждаеш.

— Но ако си била бременна...

— Ако, ако, ако... — Джанет се засмя и затанцува по алеята с грациозни стъпки към фасадата на сградата от кафяв пясъчник, а после се върна обратно. — Това „ако“ е за утрешния ден или за следващата година. Хората ще спекулират с това „ако“ за целия ми живот дълго след смъртта ми. Аз ще бъда безсмъртна, но няма да бъда наблизо, за да се забавлявам. — Тя отново се разсмя, преди да се улови за най-близкия стълб на уличното осветление и заклатушка около него, точно в стила на Джин Кели. — Освен когато ще те спохождам в сънищата ти. Не се предавай, Сила. Трябва да издържиш. Само ти можеш да ме

възкресиш, да вдъхнеш живот на малката ферма. Ти си единствената, способна на това.

Тя подскочи.

— Трябва да вървя. Време е за моята сцена. Време е да се заема с магията. Това наистина е моето начало. — Целуна Сила и се завтече по алеята.

И докато илюзията за сцената от Ню Йорк постепенно избледняваше, докато Сила бавно се изтръгваше от съня, тя чуваше гласа на Джанет, нейният покъртително извисяващ се глас:

„Ще издържа, докато те имам“.

Но не си издържала, мрачно си каза Сила, загледана в меката слънчева светлина, проникваща през прозорците. Не си издържала докрай.

С въздишка се измъкна от спалния си чувал, разтърка сънено лицето си и се доближи до прозореца, за да погледне навън към хълмовете и планините. И се замисли за един свят, за един живот, далеч на запад, на пет хиляди километра оттук.

— Ако твоят дом е бил там, ако там си имала всичко, от което си се нуждаела, защо си дошла тук, за да умреш?

„Дали е било заради него?“ — зачуди се Сила. Защото си забременяла и те са искали да скрият това? Или просто е било лъжа, за да не прекрати връзката ви твойт любовник?

Кой беше той? Дали е още жив? Дали още е във Вирджиния? И как си успяла да прикриеш тази любовна история? „Защо?“ — това беше най-важният въпрос, реши Сила.

Каква е била причината да изключиш телефона онази нощ, а после да протегнеш ръка към чашата водка и след това да се нагълташ с хапчетата, после още водка и още хапчета... до сетния ти дъх? Не е било заради Джони, отсъди Сила. Не е било — колкото и да го повтаряха мнозина след това — заради вината и скръбта от загубата на толкова разглеzenia ти осемнадесетгодишен син. Или поне не само заради това.

Но как може да си била бременна и да избере смъртта? Дали е била огромна бездна или светъл лъч в мрака?

Всичко имаше значение, осъзна Сила. Всичко имаше значение не само защото Джанет Харди беше нейната баба, но и защото тя

държеше ръката на детето в съня. Красивото малко момиче, издигнало се невероятно високо в света на кинозвездите.

Всичко имаше значение. И по някакъв начин трябваше да открие отговорите на тези въпроси.

Дори и майка ѝ да беше надежден източник на информация — в което Сила силно се съмняваше, — все още бе прекалено рано да позвъни на Дили, пък и след половин час щяха да дойдат техниците за ремонта на къщата. Затова ще продължи да мисли за всичко това, докато работи.

След като ги прочете, Сила подреди писмата така, както бяха първоначално, и отново ги превърза с избледнялата червена панделка. После ги скри там, където им бе мястото — в романа на Фицджералд. Остави книгата върху сгъваемата маса, която сега ѝ служеше като работен тезгях, редом с купчините нейни документи и списания за обзавеждане, край които бе оставила и комикса на Форд.

Докато не реши какво да прави с тях, писмата ще останат нейната тайна. Също както някога са били тайната на Джанет.

---

[1] Грей пише романи за Дивия Запад, Йърби — романи за XIX век, Стюарт — исторически романи с елементи на фантастика, Бъроу е автор на поредицата за приключенията на Тарзан и на фантастични романи, Уилдър създава серията от детски книжки „Малката къща“. — Б.пр. ↑

[2] Някогашният снимачен център на „Метро Голдуин-Майер“ край Лос Анжелис, в зенита на славата на компанията. — Б.пр. ↑

[3] Джуди Гарланд (1922–1989) започва кариерата си на 13 години с водевили. Има пет брака. Майка е на Лайзи Минели (от втория си брак с Винсънт Минели). Умира от свръхдоза наркотици. Шърли Темпъл (1928), второто и най-известно дете чудо на Холивуд, започва да се снима на 6 години. — Б.пр. ↑

5.

Изнервена като родител, изпращащ първородната си рожба на първия учебен ден, Сила следеше натоварването в камиона на най-добрите от кухненските уреди. След като ги ремонтират, те ще се превърнат в бижутата на нейната чудесно обзаведена кухня. Поне такъв беше планът.

В обозримо бъдеще трябваше да даде на ремонт малкия хладилник (онзи под плота), котлона и микровълновата фурна, макар всички те да бяха по-подходящи за някое студентско общежитие, отколкото за един добре обзаведен дом.

— От Сиърс можеш да си вземеш нови уреди, и то от най-добрите марки — посъветва я Бъди.

— Ако искаш, можеш да ме обявиш за луда, но предпочитам тези — рече Сила, понеже подозираше, че той вече точно така я възприема. — А сега по-добре ще е да поговорим за поставянето на тоалетна на тавана.

Прекара следващия час с него, с електротехник и с един от дърводелците в прашния таван, докато им обясняваше какво точно иска да се промени там и същевременно внасяше промени в плана си според онези техни предложения, които ѝ се сториха най-разумни.

Сред грохота на чуковете и свистенето на трионите тя се зае с трудоемкото подреждане на струпаните в тавана вещи. Всичко трябваше да се пренесе в стария обор. Там, където още се долавяше миризма на сено и коне, тя съхраняваше както непотребните отпадъци, така и по-ценното от покъщнината. Докато пролетта се развихряше около нея, Сила следеше подмяната на старите прозорци с нови и изхвърлянето на остарелите керамични плочки в контейнера за смет. През цялото време беше принудена да вдишва прахта от резачките и мазилките, изпаренията от лепилата на дърводелеца и мириса на потта.

Вечер се грижеше за пришките, мазолите и охлузванията си, като често препрочиташе писмата, написани до баба ѝ.

Една вечер, прекалено изнервена, тя не можа да се успокои дори и след заминаването на майсторите, затова излезе навън, за да огледа

металните врати и да реши какво да прави с тях. Или по-скоро да ги използва като извинение — призна си го — тъй като видя Форд, седнал на верандата си. Той ѝ махна приятелски, а Спок завъртя радостно опашка. Така беше по-лесно и съвсем естествено да прекоси шосето и да се отбие при съседа си отсреща.

— Видях, че изграждаш наново верандата си — отбеляза той. — Къде си се научила да използваш толкова мощни инструменти?

— Практиката ме научи. — След като се ръкува с кучето, тя се обърна назад, към фермата си. — Моята веранда не изглежда много по-зле от твоята. Да не забравяме, че още нищо не е лакирано или боядисано. Новите прозорци също изглеждат добре. Поставих по-големи на тавана, като добавих и прозорци на покрива.

— Прозорци на покрива?

— Когато свърша, няма да е вече таван, а ще бъде моят нов офис. За което вината е твоя.

Той се усмихна лениво.

— Така ли?

— Ти ме вдъхнови.

— Мисля, че сега сме квит, така да се каже. — Той повдигна своята бутилка с бира „Корона“. — Искаш ли бира?

— Наистина ми се иска.

— Седни.

Тя се настани в един от широките шезлонги и зачеса едрата глава на Спок между малките му наострени уши, докато Форд влезе вътре да ѝ донесе бирата. Оттук нейният имот се виждаше много добре. Можеше да забележи къде има нужда от нови дървета, храсти, както и къде точно — откъм южната страна — ще е най-красиво да насади увивни растения или колко е належащо да свърже стария обор с къщата чрез застлана с каменни плочи пътека. Или тухли. Не, по-добре ще е с плочи.

— Представям си какъв шум стига до тук — рече тя, когато Форд се върна. — Сигурно много те дразни.

— Когато работя, не чувам какво става наоколо. — Подаде ѝ бирата и седна. — Освен ако не искам.

— Върховна способност за концентрация?

— Това е само един превзет израз да се каже, че аз просто умея да се изключвам от външните дразнителни. Как напредват нещата там,

отсреща?

— Много добре. Макар всичко да става бавно, с много промени и бъркотии като при всеки строеж. — Тя отпи от бирата си и блажено затвори очи. — Господи, студена бира след дълъг тежък ден. Това би трябвало да е най-важното правило на този свят.

— Май вече ми стана навик да ти предлагам алкохол.

Тя го погледна многозначително.

— А пък аз с нищо не ти се отплащам.

Той изпъна нозете си и се усмихна.

— И аз останах с подобно впечатление.

— Домът ми в момента никак не е подходящ за забавления. Нито пък аз. Виждаш ли онези метални врати там отпред?

— Трудно бих ги пропуснал.

— Дали да ги ремонтирам, или да ги сменя с нови?

— А защо направо не ги махнеш? Струва ми се излишно затруднение да спираш колата, да слизаш, да ги отваряш, после да се качваш обратно и да подкарваш, да влезеш вътре, пак да спреш, пак да излезеш, за да ги затвориш, пак да влезеш и пак да подкараш. Дори и да сложиш някаква автоматика, пак ще е затрудняващо.

— И аз си мислех нещо подобно, но после се отказах. Затова промених решението си. — Спок на няколко пъти отърка главата си в ръката ѝ и тя успя да разшифрова сигнала, подаден от кучето, като се зае да го чеше по козината. — Но е имало някаква причина да се поставят там.

— Мога да се досетя защо са били необходими на баба ти. Но не виждам защо ще ти са нужна на теб.

— Така е, на мен не ми трябват. — Усмихна се леко, като отпи още една глътка. — Създават само излишни главоболия. Някак си не се вписват в мястото, нали? Не подхождат нито на запустялата къща, нито на големия стар обор. Но тя се е нуждаела от вратите. Макар всъщност да са били само една илюзия. — Бог беше свидетел, че тя наистина се е нуждаела от илюзии. — Никак не е било трудно някой да се прехвърли през стената. Но тя навярно се е нуждаела от илюзията за усамотяване, за сигурност, скрита зад масивни стени и тежки врати. Впрочем намерих едни стари писма.

— Написани от нея?

Нямаше намерение да казва на никого за тях. Нима две глътки бира са способни да ѝ развържат езика, зачуди се Сила. Или се дължеше на неговата компания? Вече не беше сигурна дали някога бе попадала на толкова уравновесен и спокоен човек.

— Не, написани са от някакъв мъж до нея през последната година и половина от живота ѝ. И то от местен човек, бих казала, защото повечето от пощенските клейма върху марките са тукашни.

— Любовни писма?

— В началото — да, при това много страстни, романтични, интимни. — Тя наклони глава и го огледа изпитателно, преди да отпие следващата глътка бира. — Защо ли ти разказвам всичко това?

— А защо не?

— Още не съм казала на никого. Опитвам се да си представя какво се е случило, най-вече с него. Ще поговоря за това с баща си, той е бил приятел със сина на Джанет — моя вуйчо Джони. А тази любовна история е започнала през зимата, преди Джони да умре, и явно е тръгнала да залязва няколко месеца след смъртта му.

— Искаш да узнаеш кой ги е написал? — Форд лениво погали кучето с крак, когато Спок започна да се умилква около него. — Как е подписвал писмата си?

— Отначало с „Изцяло твой“, а по-късно с различни варианти на „Изцяло недоволен от теб“. Нещата не са приключили добре. Той бил женен — продължи тя, докато Спок, очевидно вече добре начесан, се завъртя около шезлонга на Форд и започна да сумти. — Не е тайна, че баба ми е имала любовни връзки с женени мъже. От краткотрайни флиртове до по-сериозни. Влюбвала се е тъй лесно, както другите жени сменяли фризури си. Защото по нейно време това се е смятало за добро хрумване.

— Не забравяй, че тя е живяла в по-различен свят в сравнение с другите жени.

— Винаги съм го възприемала като удобно извинение или оправдание за лекомислието и егоизма.

— Може би е така — сви рамене Форд. — И още е валидно.

— Тя е копнеела за любов, за физически ласки и емоции. Била е пристрастена към любовта така, както към хапчетата, с които майка ѝ започнала да я тъпче още от четиригодишна. Но мисля, че този път, поне за нея, всичко е било истинско.

— Защото го е запазила в тайна?

Отново се извърна към него. Има чудесни очи, каза си младата жена. Не само заради начина, по който изглеждат с тези златни ивици около зелените ириса, нито заради разпръснатите в тях златисти точки. А заради начина, по който гледаше на нещата.

— Да, точно така. Запазила е тайната си, понеже е била важна за нея. И може би смъртта на Джони я е накарала да я скрие още по-дълбоко. Не зная какво му е писала, но съдейки по неговите писма, долавям, че надеждите ѝ са били сринати и че отчаяно се е нуждала от него. Това ясно се вижда, както и тщеславния му интерес към нея, загрижеността му да не ги разкрият и накрая отвращението му. Но тя не е искала да приключат. Последното писмо е било пуснато отгук, при това само десет дни преди смъртта ѝ.

Сила се надигна и насочи поглед към фермата.

— Умряла е в онази къща на отсрещната страна на пътя. Нейният любовник с много ясни и сурови думи е обявил, че всичко между тях е свършено и че тя трябвало да го остави на мира. Вероятно е взела самолета веднага след получаването на това писмо. Изоставила снимките на последния си филм, който така и останал недовършен, с извинението, че е преуморена, за да долети тук. Подобна постъпка не е типична за нея. Винаги дотогава е работила най-съвестно, обичала е работата си, ценяла я, а този път я зарязала най-безотговорно. Само този път. Сигурно се е надявала, че може да си го върне. Не си ли съгласен?

— Не зная. Ти знаеш.

— Да, зная. — Боли, много болезнено е, осъзна тя, чак сърцето стяга. — И когато накрая осъзнала, че всичко е съвсем безнадеждно, се самоубила. Вината била нейна. Само нейна — довърши тя, преди Форд да заговори. — Дали е било свръхдоза, приета случайно, заради грешно дозиране, както е заключил съдебният лекар, или е било самоубийство, което изглежда много по-реалистично. Но този мъж трябва да е знаел, че е играл голяма роля в избора ѝ през онази фатална нощ.

— И искаш да откриеш това късче от пъзела, за да можеш да подредиш цялата картина?

Сенките се удължиха, отбеляза тя. Станаха дълги и още по-дълги ще станат. Скоро по хълмовете ще заблещукат светлинки, а планините

зад тях ще се стопят в мрака.

— Израснах с нея, както и всички останали в семейството, където и да отивах, каквото и да правех. С живота ѝ. С работата ѝ. С блясъка ѝ. С недостатъците ѝ и накрая със смъртта ѝ. А сега виж ме с какво се занимавам. — Надигна бутилката и посочи към фермата. — Но изборът си е мой. Разполагам с възможности, каквито никога нямаше да имам, ако Джанет Харди не беше моя баба. И трябва да разчиствам толкова много боклуци именно защото Джанет Харди е моята баба. Да, искам цялата картина. Или поне по-голяма част от нея, доколкото е възможно. Не съм длъжна да я харесам, но искам, дори може би се нуждая от възможността да я разбера.

— На мен ми звучи разумно.

— Така ли? Също и на мен, макар че може да се превърне в натрапчива идея.

— Баба ти е част от твоето наследство, пък между вас двете има само едно поколение. Мога да ти разкажа всякакви истории за моите дядовци и баби, по бащина и майчина линия. Трима от тях още са живи, а двама от тези трима продължават да живеят тук. Стига само да им дадеш възможност, ще ти говорят надълго и нашироко за своя живот.

— Очевидно точно това ще направя. Само че сега трябва да се прибирам. — Тя се изправи. — Благодаря за бирата.

— Мисля да метна нещо да се пече на скарата. — Той също се надигна и се завъртя така, че тя остана затисната между неговото тяло и парапета на верандата. — Моите готварски умения се ограничават само до скарата и микровълновата. Защо не си вземеш още една бира, докато аз приготвя нещо?

Сигурно ще успее да приготви нещо, помисли си тя, нямаше съмнение в това. Висок, с изсветляла от слънцето коса, очарователен, макар и малко трогателно тромав. Прекалено привлекателен, за да остане безразлична към него.

— От шест съм на крак, а и утре ме чака тежък ден.

— Никога ли не си даваш почивка? — Погали ръката ѝ с върховете на пръстите си, но само с върховете. — Пък и предложението ми може да се приеме като начало на официалната ми свалка.

— Подозирах го. Но сега нямам никакво време за подобни развлечения.

— Тогава най-добре ще е веднага да се възползвам от случая.

Имайки предвид леко ленивата заинтересованост в златистозелените му очи, тя очакваше гладка, мила и кротка целувка, когато главата му се сведе към нейната. По-късно, когато отново можеше да мисли разумно, реши, че не се бе излъгала изцяло. Наистина беше гладка, така както се плъзгаше в гърлото първата глътка от някое превъзходно уиски.

Но вместо мила и кротка ласка, когато устните му се сляха с нейните, тя изпита нещо силно и разтърсващо, сякаш я бе ударил електрически ток. Ръцете, които я сграбчиха в силна, настоятелна прегръдка, не ѝ даваха да си поеме дъх, притискаха я плътно към гърдите му. С ловко движение той я затисна гърбом към колоната на верандата и устните ѝ окончателно се предадоха под напора на неговите.

Брой до шестдесет, каза си тя. Но забрави, че първо трябваше поне да се опита да се откопчи от него.

Вместо това стегна ръце около бедрата му и се остави вихърът на страстта да я обземе.

Всичко, което Форд си бе представял, а въображението му нямаше граници, избледня. Вкусът ѝ се оказа много по-завладяващ и неустоим, устните ѝ — много по-щедри, тялото — много по-гъвкаво и податливо. Сякаш рисуваше първата целувка с най-ярките, най-дръзките багри от своята палитра.

Но дори и те не бяха достатъчно изразителни.

Да я целуваш, беше все едно да яздиш дракон, да летиш в космоса, да се гмуркаш в дълбините на омагьосано море.

Ръцете му се вдигнаха от раменете към лицето ѝ, сетне пръстите му се вплетоха в косите ѝ, за да освободят лентата, задържаща ги назад. Пусна косите ѝ, за да им се полюбува разпилени върху раменете ѝ, за да надзърне в очите ѝ, в лицето ѝ, преди отново да я притисне към себе си.

Но тогава Сила опря ръка върху гърдите му.

— По-добре недей — изрече с лека въздишка. — За това десетилетие вече запълних квотата си за грешки.

— На мен не ми се струва грешка.

— Може би е, може би не е. Трябва да си помисля.

Ръцете му се спуснаха до лактите ѝ, а после отново се вдигнаха, докато я наблюдаваше изпитателно.

— Наистина е дяволски жалко.

— Така е. — Тя отново си пое дъх. — Абсолютно. Но...

Той побърза да отстъпи назад, когато тя леко се отдръпна.

— Искам да съм наясно с нещо. Може да го възприемеш като упорита настойчивост, като досаждане или просто като трън в петата. Но се питам към коя категория ще ме причислиш, ако от време на време се бивам в твоята къща или те каня тук с ясното намерение да те съблека гола.

Кучето издаде някакъв странен клокочещ звук под стола. Сила се вгледа с любопитство в Спок, който сега бе отворил само едното от изпъкналите си очи, сякаш и той чакаше да получи някакъв отговор.

— Още не си се доближил достатъчно към трета категория, но ще те уведомя, ако се стигне дотам.

Сила се отдръпна настрани.

— Но някой път ще се възползвам от предложението ти за вечеря и за събличане на дрехи. А сега вървя, защото утре трябва да довърша верандата.

— О, пак това изтъркано и досадно извинение.

Тя се засмя и забърза надолу по стъпалата, преди да е променила решението си.

— Много ти благодаря за бирата, за това, че ме изслуша, и за свалката.

— Можеш да идваш по всяко време по някой от тези три повода или пък по трите заедно.

Облегна се на парапета, докато тя прекосяваше улицата. Махна ѝ в отговор, когато тя се обърна и махна пред разтворената метална порта. Сетне се наведе, за да вдигне малката синя ластична лента, която бе свалил от косата ѝ.

Форд се поколеба дали да не ѝ даде малко време, малко свободно пространство. Но накрая реши да прати всичко това по дяволите. Последният му комикс го чакаше върху бюрото, а преди да се потопи прекалено надълбоко в сътворяването на образа на Брид, му се искаше

да подготви някакви помощни скици от натура. А тъй като Сила явно не се дразнеше от настойчивостта му, възнамеряваше да продължи по същия начин.

След като се повъргна в леглото си до десет сутринта — цивилизован час за посещения според него — Форд провери в задния двор дали Спок вече е буден и е подгонил своите въображаеми котки, след което изпи кафето си на верандата, докато я наблюдаваше как работи отсреща по своята предна веранда.

Замисли се дали да ѝ направи няколко благоприлични снимки с помощта на телеобектива си. Но реши, че по този начин може да попадне в извратената категория на воайорите, и предпочете само да я наблюдава, докато поглъщаше овесените ядки от купата.

Тялото ѝ беше страхотно. Стройно и слабо, с дълги крайници, но не изглеждаше мършава, защото имаше атлетичен вид. Ставаше за прототип на Кас, прецени Форд, но инстинктивно долови, че така няма да може да подчертае нейните... атрибути. Докато за ролята на Брид беше напълно подходяща.

Трябваше да запази цвета на косата, този тъмнорус оттенък като слънчева светлина, полускрита от някаква сянка, реши той. Както и преходът от по-тъмните към по-светлите участъци. Кас обикновено държи косата си вързана, но Брид я пуска свободно. После лицето. Искаше му се да може точно сега да види лицето на Сила по-ясно, но му пречеше периферията на бейзболната шапка, която тя носеше винаги, когато работеше. Ала не бе трудно да си представи формата, ъглите и полусенките. Тъкмо като лицето на Кас, чиято красота няма да бъде крещящо подчертавана по-скоро само едно приятно лице с интелектуално излъчване, подсилвано от очилата и липсата на грим.

Не парадираше с красотата си, също както прибираше косата си.

Но Брид, о, при Брид красотата ще бъде дръзка ослепителна дори. И не просто спонтанна, а направо диво завладяваща.

Време беше да се залавя за работа.

Влезе вътре и пригответи чантата с моливите и скицника си, като провеси каишката на фотоапарата си през рамо. После му хрумна още нещо и пхна вътре една ябълка.

Шумът от пистолета ѝ за забиване на гвоздеи огласяше въздуха като че ли се разнасяха приглушени изстрели. Тъкмо тези звуци подсетиха Форд за битките. Брид никога не би използвала огнестрелни

оръжия — това е много глупаво и твърде банално. Но как тогава богинята воин ще се брани от враговете си? С меч и чук. Или ще отблъсква куршумите с някакви магически гривни по ръцете си, също като Жената Чудо? Може би ще е нещо подобно.

Колкото повече се приближаваше към фермата на Сила, толкова повече се усилваше кълтрити музиката, излъчвана от радиоприемника на един от строителите. „Защо винаги слушаха само кълтрити?“ — зачуди се той. Дали не беше някакъв неписан закон за всички строители и майстори?

Кълтритото кълтеше яко от всички преносими радиоапарати по всичките строителни обекти във всички градове и села.

Долови също и бръмченето на електрически трион, както и виене, издавано може би от бормашина, примесени с удари с чук, долитащи от вътрешността на къщата. И всичко това на фона на големия контейнер за смет на улицата, множеството сандъци с материали и пикапите на майсторите, подредени край него... Форд неволно се изпълни с чувство на задоволство, че беше купил къщата си на срещната страна на улицата вече ремонтирана.

Пък и той се съмняваше дали някой от работниците, които би наел за някакъв ремонт по неговия дом, щеше да има задник с подобни извивки като онзи там, напъхан в износени дънки, щастливо демонстриращ цялата си прелест в лицето му.

Можеше да се въздържа, но защо пък да не се възползва от удобния момент? Затова вдигна фотоапарата, нагласи образа ѝ в центъра на кадъра и я засне от движение.

— Знаеш ли защо толкова често по всички строителни обекти и железарски магазини се окачват календари със снимки на манекенки с оскъдно прикрити прелести, държащи в ръце мощни бормашини? — провикна се той към нея.

Сила се извърна и се огледа. През своите плътно прилепнали предпазни очила видя как Форд си проправяше път право към нея сред струпаните камари от материали и инструменти.

— Може би понеже всички мъже си въобразяват, че пишките им са като тези бормашини?

— Не. По-скоро си въобразяват, че изглеждат така в представите на жените.

— Тогава трябва да коригирам представата си. — Заби последните два гвоздеа и едва тогава се извърна към него. — Хм, къде е твоят верен спътник?

— Сега е зает, но ти изпраща своите най-мили поздравии. Къде си се научила да боравиш с тези инструменти?

— От практиката. Рязала съм и съм заковала повече дъски, отколкото можеш да си представиш.

— А пък с мен, щом посегна към някой инструмент се случват само трагедии с ужасни последици. Затова не ги пипам и така спасявам живота на хората около мен. — Бръкна в чантата си. — Донесох ти подарък.

— Донесъл си ми ябълка?

— Ще подкрепи силите ти. — Подхвърли ябълката към нея и изви вежди, когато тя сръчно я улови сама, с едната си ръка. — Имам предчувствие.

Тя огледа ябълката, преди да я захапее.

— И какво е то?

— Че можеш да се справиш с всичко, което се изпречи пред очите. Имаш ли нещо против да те снимама, докато работиш? Искам да се заема с по-подробни скици.

— Значи не си се отказал от идеята за войнствена богиня?

— Брид. Не, не съм. Но мога да изчакам, когато решиш да си позволиш кратка почивка, ако фотоапаратът ми ще те смущава, докато работиш.

— Повече от половината ми живот премина пред обективите на фотоапаратите. — Тя отново се изправи. — Така че това изобщо не ме смущава.

Сила метна огризката в контейнера за смет, преди да пристъпи към следващия куп дъски. Форд се отдръпна, когато тя се зае с подбирането, измерването отделянето на най-подходящите. Но я следеше неотстъпно особено когато присвиваше очи, докато режеше дървото. Само се опасяваше дали обективът ще улови на фокус всички детайли.

Остана заплепен от свиването на бицепсите ѝ, повдигането и отпускането на мускулите по сръчните ѝ ръце, докато тя вдигаше тежките дъски и ги отнасяше нататък — за съхранение върху камарата под навеса.

— След като си живяла в Калифорния, вероятно си прекарвала много време по фитнес залите.

Сила маркира една дъска, като отмери някакви разстояния по нея с рулетката.

— Винаги съм обичала да се занимавам с фитнес.

— А сега работата на открито ти замества фитнеса.

— Ако не правя физически усилия, тялото ми ще се отпусне. Тази работа по ремонта на къщата ми помага да се поддържам във форма — продължи тя, докато нагласяваше първия гвоздей. — Но все пак ми липсват гимнастическите упражнения в салон, подредени по някоя добра програма. Да знаеш дали има наблизо добра зала за фитнес?

— По случайност знам за една. Защо не наминеш у дома, след като свършиш с програмата си за днес. Ще те заведе да я видиш, след което можем да вечеряме заедно.

— Може би.

— Ти не си от престорено скромните. Какво означава „може би“?

— Зависи от това кога ще свърша.

— Залата за фитнес е отворена двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

— Сериозно? — Тя го изгледа учудено, преди да продължи да забива гвоздеи в дъската. — Това е много удобно. Тогава трябва да променя „може би“ на „по всяка вероятност“.

— Сега вече е доста по-добре. Колкото до вечерята, не зная дали не се увличаш по вегетарианството, или си поклонница на плодовите диети, или пък на някаква друга мода в здравословното хранене, която да ти налага строги ограничения в менюто?

Тя се засмя и пак се надигна.

— Не, обичам да си похапвам. Ще изям всичко, което ми предложиш.

— Радвам се да го чуя. Ще възразиш ли, ако те помоля да надникна вътре, за да видя за какво е цялото това чукане и стържене? Тъкмо ще си разменим до някоя шега с Мат.

— Влизай. Можеш да обиколиш навсякъде, но шефът ми е много проклет и не поощрява да се прекъсва работата извън графика.

— А пък моят е много напорист. — Той пристъпи напред, но после се наведе към нея и я помириса. — За пръв път осъзнавам, че

мирисът на дървените стърготини може да е секси.

После влезе вътре и възкликна:

— Мили боже!

Очакваше да завари хаос, да кипи работа и да цари неразбория. Обаче не подозираше, че ще остане до такава степен поразен от размаха на разрушението в къщата. Сигурно съществуваше някаква основателна причина за подобно мащабно опустошение, тъй като Сила му се струваше разумен и уравновесен човек, но лично той не можеше да я проумее.

Навсякъде по пода бяха разхвърляни инструменти, което потресе неговия ум, склонен да подрежда всичко образцово. Как изобщо успяват да намерят тук онова, което търсят? Кабелите бяха с оголени краища, навити на руло. От тавана висяха голи крушки. Части от стените бяха разкъртени и там зееха невероятно много на брой дупки, при това ужасно големи. Той не можа да си обясни защо е било нужно да се пробиват толкова много отвори. Широките дъски по пода бяха осеяни с безразборно нахвърляни мръсни работни дрехи и картони.

Смутен и донякъде ужасен, Форд продължи нататък. Във всяко следващо помещение откриваше същите поражения като от бомбардировка. Откри Мат в една от стаите. Краищата на къдравата му руса коса се подаваха изпод червената му бейзболна шапка. На кръста му висеше коланът за инструментите, а до него бе опряна оразмерената летва. Посрещна Форд с усмивка.

— Здравей.

— Ти ли сътвори цялата тази бъркотия?

— Само отчасти. Дамата, която е шеф тук, е пълна с идеи. Някои си ги бива. Това е жена, която знае какво прави.

— Щом казваш. Как е Джоузи?

— Добре е. Получихме снимка на Звяра от ехографа.

Форд знаеше, че Мат нарича Звяра бебето, което Джоузи носеше. Докато двегодишният им син бе удостоен с прозвището Търбухчето.

Той взе ехографията, която Мат измъкна от джоба си, и се вгледа в нея, като веднага я обърна в правилното положение. Виждаха се крачета, ръчички, тяло и глава.

— Той ми прилича на извънземно като Миджет от Планетата майка.

— Не е той, а тя. Току-що го узнахме. Момиче е.

— Така ли? — Форд се вгледа в широко усмихнатото лице на приятеля си. — Е, или е момче, или момиче. Но изглежда добре.

— Тя няма да се занимава с мъже, докато не навърши тридесет. — Мат си взе обратно ехографската снимка, погледна я с любов и я прибра в джоба си. — Какво ще кажеш да поиграем довечера покер с Брай?

Форд си каза, че предпочита да копае канали, вместо да играе покер цяла вечер. Но той, Мат и Брайън бяха приятели откакто се помнеха.

— Ако няма начин да се измъкна...

— Добре. Нужни са ми пари. Поддръж за минута края на летвата.

— Знаеш, че не ме бива за тези работи.

— Прав си. — Мат нагласи летвата. — Ако я докоснеш, може да експлодира в ръката ми и да остана с един пръст по-малко. Огледа ли мястото?

— Току-що започвам.

— Поогледай се. Скоро ще стане като в ада.

— Вече прилича на ада.

Не можа да устои на изкушението да разгледа всичко, затова се върна назад и се качи на горния етаж. Там обаче не изглеждаше по-добре. Това, което някога е било баня, сега приличаше на оголена килия с одрани стени и стърчащи голи тръби, с назъбени дупки по пода и тавана. Двете спални бяха останали без врати, а по прозорците им още се виждаха стикерите на производителите. Подовете бяха застлани с отдавна овехтели килими.

Но когато отвори вратата на следващата спалня, удивлението от неочакваната гледка премина във възмущение. Какво, по дяволите, си мислеше тази жена? Нима можеше да се живее само с един надуваем дюшек, спален чувал, няколко кашона и една стара маса за игра на карти?

— На бърза ръка ще я вразумя — промърмори той се върна по обратния път.

Завари я да пие вода от една бутилка пред верандата, на която вече бяха подменени дъските. От горещото време и усилената работа Сила се беше изпотила и в средата на бялата ѝ тениска се бе появила тъмна линия. Това още повече го разгневи, защото не очакваше тя да е

толкова привлекателна за него, дори и когато беше цялата плувнала в пот.

— Луда ли си или си просто глупава? — сърдито попита той.

Тя бавно отпусна бутилката. И още по-бавно сведе глава, докато нейните очи, толкова удивително сини, се насочиха право към неговите.

— Какво каза?

— Как можеш да живееш така? — Той посочи с палеца си назад към къщата и пристъпи към нея. — Цялата къща е разнебитена на парчета, ти си останала само с един котлон в кухнята, а на всичкото отгоре спиш на пода и живееш в кашон. Какво, по дяволите, толкова не е наред в теб?

— Това е само временно. Харесва ми да живея така, понеже съм в разгара на голям строеж. Цялата къща наистина е с главата надолу, макар че не е разнебитена на парчета. Останах само с един котлон, защото дадох кухненските уреди на ремонт. Спя на надуваем дюшек, а не на пода, тъй като още не съм решила какво легло да си взема. Така че можеш да си напълно спокоен: с мен всичко е наред.

— Иди и си вземи нещата. Имам стая за гости.

— Много отдавна престанах да приемам заповеди. От майка си, от агентите, режисьорите, директорите, продуцентите и всякакви други, които знаят кое е най-доброто за мен, какво желая, какво трябва да правя. Опасявам се, че е твърде късно ти да ме промениш.

— Живееш като клошар.

— Живея така, както съм си избрала.

Той забеляза как в леденосините ѝ очи припламна пламък, но въпреки това продължи:

— В къщата си имам спалня с чудесно легло. С чаршафи при това.

— О, колкото до чаршафите... не. Върви си, Форд. Почивката ми свърши.

— Гадният ти шеф ще трябва да ти отпусне още две минути. От моята веранда можеш да виждаш това проклето място, а улицата ще я прекосяваш само за минута и половина. Но след като си се наспала в прилично легло и си ползвала баня, която не е цялата в черносинкави петна като рисунка на някакъв откачен тип, пък и е с размери на едностаен апартамент.

Кой знае защо неприкритият му гняв успя да охлади жарта на нейния. Вече развеселена, тя се засмя.

— Банята е ужасна, не мога да го отрека. Но това не може да ме убеди да се махна оттук. Струва ми се, че си по-претенциозен от мен.

— Не съм претенциозен. — Възмущението му премина в обида. — Претенциозни са дъртаците с плетените жилетки. Да искаш да спиш в легло и да пикаеш в тоалетна, произведена в края на миналия век, още не означава, че съм претенциозен. По ръката ти има кръв.

Тя погледна към ръката си.

— Трябва да съм я одраскала някъде — избърса я небрежно в джинсите си.

Форд се втренчи изумено в нея.

— Какво, по дяволите, става с мен? — възкликна удивено и я сграбчи в прегръдките си.

Повдигна я във въздуха. Искаше да задържи погледа на леденосините ѝ очи, а тези великолепни, апетитни устни да се долепят до неговите. Не можеше да мисли за нищо друго, освен как да я сграбчи и завладее.

Тя беше потна, обсипана от горе до долу с дървени стърготини и с какво ли не още. Но той никога, никога досега не бе пожелавал друга така страстно.

Изобщо не обърна внимание на шокираната ѝ физиономия. Вълната на страстта го замая така, че забрави за всякакво благоприличие. Искаше я и си я взимаше. Толкова бе просто.

Бутилката с вода се изплъзна от ръката ѝ и тупна на пода. За пръв път от толкова много време тя остана напълно изненадана. Нищо не ѝ подсказа какво ще се случи, пък и нежното докосване на устните им предишната вечер не я бе подготвило за толкова мощни му порив.

Беше грубо, беше похотливо и проникна тъй надълбоко в нея, че мускулите ѝ изтръпнаха и нервите ѝ се разтресоха. За един миг на лудост ѝ се прииска да се потопи в жарка прегръдка, пожела си той да я метне на рамо и да я завлече в някаква тъмна пещера.

Когато най-после отново я пусна, свят ѝ се въртеше.

— Претенциозен, друг път.

Докато гледаше втренчено Форд, Сила чу да я вика водопроводчикът Бъди.

— Не искам да те прекъсвам — провикна се Бъди, — но би ли дошла в тази баня да хвърлиш един поглед на това, което набелязах за вършене там. Ако имаш свободна минута.

Тя махна с ръка, без да се оглежда.

— Опасен мъж си ти, Форд.

— Благодаря.

— Не зная как съм пропуснала да го забележа. Обикновено ме бива да забелязвам опасните мъже.

— Мисля, че ще понеса и това определение, макар през целия си живот да не съм подозирал, че съм толкова опасен. Имам стая за гости, която се заключва. Давам ти думата си, че няма да разбия вратата, освен ако не пламне пожар в къщата. Но дори и тогава, понеже никога не съм разбивал врати, ти навярно вече ще си разбрала какво правя.

— Ако някога спя в твоята къща, няма да е в стаята за гости. Но засега оставам тук. Ти си опасен мъж, Форд — повтори Сила, преди той да успее да ѝ възрази. — А аз пък съм решителна жена. Не само че ми харесва да живея тук, но и се нуждая от това. Иначе щях да се настаня в най-близкия мотел. А сега трябва да се връщам вътре. Трябва да видя какво става с големия като вана умивалник в банята, с откритите наоколо тръби и със стърчащата от стената арматура. Също като теб, Бъди не разбира лесно какво искам.

Форд погледна през рамо към къщата и поклати глава.

— Точно сега не съм сигурен дали някой, освен теб може да разбере намеренията ти.

— Свикнала съм с това.

— Хайде, като свършиш за днес, да отидем и да огледаме онази фитнес зала. — Той взе чантата и фотоапарата си, а накрая и бутилката с вода. — Обувките ти са мокри — каза, преди да се отправи към дома си.

Сила сведе поглед в краката си. По дяволите, наистина бяха мокри. Пое забързано назад, за да си поговори с Бъди.

6.

Сила посвети по-голямата част от следобеда на избора на тоалетни чинии и мивки. Обсъждаше разгорещено предимствата на плочките от бигор и гранит, от варовик и теракота. При последното си превъплъщение като строител, който се занимава се с ремонтиране и продажба на стари къщи, бе разбрала, че най-важното в този занаят е бюджетът. Вече се бе научила да се придържа стриктно към него, да купува качествени материали на добра цена, да подбира района, а не само къщата. Не биваше да се изхвърля, но не трябваше и да занижава критериите си, защото в такъв случай печалбата можеше да бъде изсмукана като от някоя от мощните прахосмукачки „Дайсън“.

Но този път всичко беше по-различно. Макар че трябваше да се съобразява с бюджета, сега избираше за своя дом, а не за някоя къща, предназначена за продажба. Ако възнамеряваше да живее в тази малка ферма, да изгради тук живота и кариерата си, щеше да ѝ се наложи дълго да живее с избраното обзавеждане.

Докато прохождаше неуверено в играта с недвижимите имоти, тя бе открила, че има набито око за евентуалните възможности, за цветовете, тъканите, балансирането. И скоро откри, че е доста придирчива. В нейния свят имаше значение дори лекото отклонение в цвета, формата или размера на банята. Способна бе да прекара часове в обмисляне на най-подходящия избор на един скрин.

Бе открила, че търсенето на подходящ скрин и намирането му може да я направи невероятно щастлива.

Когато се върна на вече обезлюдената строителна площадка, която сега бе и нейн дом, тя се усмихна при вида на новите дъски на верандата. Лично ги бе поставила, тя бе сковала парапета и подпорите под него. Пак тя накрая ще боядиса всичко тук в освежаващо бяло, както е типично за повечето ферми и за това му викат „фермерско бяло“. Или просто бяло. Но може да е кремаво. Или пък слонова кост.

Шумът от стъпките ѝ по тези нови дъски ѝ звучеше като прекрасна музика.

Отнесе в банята мострите, които беше донесла от магазините. Отдели доста време да ги подрежда и оглежда. Да си ги представя как ще изглеждат, когато всичко тук бъде напълно готово. Топло, очарователно, семпло. Точно каквото трябва за една баня за гости.

Бронзовите ключове за лампите, които вече беше купила за това помещение, щяха да подхождат чудесно на нежния цвят на фаянса и на големия старомоден умивалник.

Бъди, каза си тя, ще си вземе думите назад, когато всичко бъде готово.

Остави мострите там, където си бяха — искаше да ги огледа още веднъж внимателно на естествена светлина утре рано — след което заряза всичко останало, за да застане под душа и да отмие прахта от днешния напрегнат работен ден.

Запя под струята, като остави гласа си да зазвучи с пълна сила и да се отразява от старите фаянсови плочки в банята ѝ, които скоро щяха да бъдат натрошени и отстранени. Никакъв плейбек от звукозаписно студио или за озвучаване на филми не можеше да ѝ достави по-голямо удоволствие.

Форд отвори вратата и завари Сила на прага със същата онази бутилка каберне, която вече няколко пъти бе разнасяна напред-назад. Пое бутилката, вдигна я и видя, че е още приблизително наполовина пълна.

— Пияница.

— Да, зная, това е проблемът. Какво ще кажеш да изпием по чаша, преди да потеглим към залата за фитнес?

— Разбира се.

Пуснала е косата си, забеляза той, и тя сега се стелеше по раменете ѝ. Уханието ѝ му напомни спонтанно за жасмина, който растеше край къщата на баба му в Джорджия.

— Изглеждаш много добре.

— И се чувствам много добре. Днес купих три тоалетни чинии.

— Е, това несъмнено заслужава да се полее.

— Освен това избрах плочките за банята — продължи тя, докато го следваше навътре към кухнята, както и дръжките за шкафовете, ключовете за лампите и дори ваната. Истинско чудо — великолепно

вана с крака, в класически стил. Днес беше голям ден за мен. Вече обмислям как да добавя нещо в арт деко към главната баня.

— Арт деко?

— Видях един страхотен умивалник и веднага казах: „О, да, това е!“. Ще се получи много красиво, ако използвам повече хром и бледосиньо стъкло. Плочки в черно и бяло... или може би в черно и сребристо. И малки метални стойки за тоалетните принадлежности. Плюс едно джакузи в ретро стил. За разкош. Направо ще ме изкушава да си надяна копирен пенъор с десен на пера от марабу.

— Винаги съм се питал какво е това марабу и защо има пера.

— Не зная, но мога да си купя такъв пенъор, дори и да го оставя само да виси там. За да е завършено всичко. Ще отива на плочките.

— И всичко започна само с една мивка?

— Обикновено така става. Виждам нещо и то ми дава тласък, който ми е нужен, за да си представя как ще изглежда цялото помещение. Поне в повечето случаи. — Тя вдигна чашата си за на здравица. — Имах добър ден. А ти?

Тя сякаш цялата грее, помисли си Форд. Едно пътуване до центъра за домашни стоки или където там е била, и сега грее като ясно слънце.

— Е, аз не съм купувал тоалетни чинии, но не мога да се оплача. Поработих доста върху комикса, върху сюжетната линия, а после се опитах да прехвърля върху хартия част от всичко това. — Гледаше я изучаващо, докато отпиваше от виното. — Струва ми се, че все пак мога да те разбера за този твой умивалник. Виждам, че ти е дал тласък. Както и останалите работи, с които се занимаваш.

— Мога ли да прочета какво си написал?

— Разбира се. Веднага след като малко го поизгледа.

— Прозвуча ужасно нормално и спокойно. Повечето от писателите, които познавам, се делят на два лагера. Едните те умоляват да прочетеш всяка дума, която са написали, докато другите са готови с вилица да ти избодат очите, ако дръзнеш да надникнеш в една страница от неизгладената им до блясък творба.

— Обзалагам се, че повечето от писателите, които познаваш, са от Холивуд.

Тя се замисли за миг.

— Печелиш точка — призна. — Когато играех, носеха сценариите и ги поправяха по време на снимките. Всъщност на мен ми харесваше. По-спонтанно е, зарежда те с енергия. И все си задавах въпроса: какво толкова трудно има в това? Искане само да облече идеята си с думи върху листа. Осъзнах колко е трудно чак когато се залових да пиша сценарий.

— Написала си сценарий?

— Само се опитах. За една жена, която се издига в бизнеса, но после се проваля, редуват се периоди на катерене по стълбата на успеха, триумфи и падения. Пиших за това, което познавах, поне така си мислех, пък и наистина го познавах. Но стигнах само до десетата страница.

— Защо се отказа?

— Не взех под внимание един дребен фактор: не мога да пиша. — Тя се засмя и отметна косата си назад. — Да си прочел един милион сценарии, още не означава, че можеш да напишеш поне един. Дори и да е от слабите. И тъй като от онзи един милион сценарий, които изчетох, поне деветстотин хиляди нищо не струваха, аз се превърнах в песимист. Докато играех, трябваше да вярвам — не да се преструвам, че вярвам, а наистина да вярвам. Правило номер едно на Джанет Харди. Същото е и с писането. А аз не можах да напиша нещо, в което да повярвам. Докато ти можеш.

— Как го разбра?

— Разбрах го, когато започна да споделяш с мен идеята си за онзи нов образ. И това си проличава в работата ти, в думите ти и в рисунките ти.

Той вдигна пръст срещу нея.

— Прочела си книгата ми?

— Да, прочетох я. Отначало имах намерението да я прелистя отгоре-отгоре, за да добия представа и да не се изложя пред теб, ако ме попиташ нещо. Но неусетно се увлякох. Твоят Сийкър е с много недостатъци и доста мрачен тип, но все пак в него има нещо човешко. Дори когато се превъплъщава в супергерой, си остава човечен и раним. Мисля, че именно това си искал да постигнеш.

— Предположението ти е напълно вярно. Току-що си заслужи още една чаша вино.

— По-добре недей. — Тя захлупи чашата си с длан, когато той се пресегна към бутилката. — Може по-късно, след вечерята. И след като ми покажеш фитнес залата. Спомена ми, че била наблизно.

— Да, така е. Хайде да отидем да ѝ хвърлим един поглед.

Той махна с ръка и отвори вратата от черешово дърво, която тя толкова харесваше. Предположи, че от там се слизаше в приземния етаж и понеже винаги я привличаха обиколките из чуждите къщи, побърза да го последва надолу.

— Хубави стълби — отбеляза тя. — Този, който е изградил това място, наистина е имал усет за... О, боже!

Обзета от възхищение, примесено донякъде със завист, тя спря, за да огледа приземния етаж. Естественият наклон на хълма преминаваше в по-ниско ниво откъм задната страна на къщата чрез широки стъклени врати и широки прозорци, както и към малък вътрешен двор зад тях, застлан с плочи, където кучето му спеше по гръб с опънати крака.

Но вътре, върху застлания с рогозки под от широки дъбови дъски, се издигаха уредите за фитнес. Тя zakрачи мълчаливо из залата, оглеждайки тренажора, подиума за вдигане на тежести и скарата с подредените тежести за щангата, велосипеда с повдигната облегалка, бягащата пътечка.

Сериозна работа, каза си младата жена.

Огромен плосък телевизионен екран заемаше една от стените. Тя забеляза вградените компоненти и хладилния шкаф със стъклена врата, зареден с бутилка вода. В ъгъла, където дървената ламперия слизаше чак до плочите, се намираше вана за хидромасаж с блестяща облицовка от черен камък.

— Това дело на Мат ли е?

— Да. По-голяма част.

— Все повече се радвам, че инстинктът ми не ме е подлъгал, като му се доверих. На човек не му се иска да излезе оттук.

— Това беше част от замисъла. Харесва ми да оставам за дълго тук. Отначало помещението бе определено за място, където да се събира цялото семейство, но тъй като семейството ми не живее тук, се запитах защо трябва да търся зали за фитнес, когато мога да си уредя собствена? И на всичкото отгоре без клубна такса. Разбира се, тук съм

лишен от възможността да се люблювам на загорели и изпотени женски тела, но човек трябва да умее да прави някои жертви.

— Хм, и аз имам приземен етаж — замисли се Сила. — Всъщност е истинско подземие, но затова пък е много просторно. Мислех да се заема с него най-накрая, но го виждах повече като склад за вещи и инструменти. Ала с подходящо осветление...

— Дотогава си добре дошла тук.

Тя се обърна и го изгледа намръщено.

— Защо?

— А защо не?

— Не отклонявай въпроса. Защо?

— Не го отклонявам. — Каква странна комбинация от предпазливост и откритост има в нея, помисли си той. — Но щом искаш да бъдем по-точни, аз ползвам уредите за фитнес само по няколко часа седмично. За това си добре дошла да ги използваш и ти по няколко часа. Да го наречем жест на традиционното южняшко гостоприемство.

— А ти кога тренираш?

— Всъщност нямам определено време. Предимно когато имам настроение за спортуване. Опитвам да се поддавам на тези настроения през пет или шест дни седмично, за да не заприличам на Скелетър.

— Кой?

— Не знаеш кой е Скелетър? Владетелят на Вселената? Върховният враг на мъжете в черно? Да, ясно е, че не знаеш. Ще ти дам една книга. Впрочем въпреки името си Скелетър е дебелак. Но това сега няма значение. И повтарям, че можеш да влизаш през онези врати там винаги когато имаш настроение. Не е нужно дори да знаеш, че си тук. И ще бъда много щастлив, ако моето настроение съвпадне с твоето — тогава ще мога най-после да се люблювам на едно загоряло, изпотено женско тяло.

Тя присви очи.

— Съблечи си ризата.

— Не мислех, че ще ме помолиш за това.

— Задръж си панталоните. Само ризата, Форд. Искам да проверя мускулатурата ти.

— Странна жена си ти, Сила. — Но все пак смъкна ризата си.

Тя прокара пръст по корема му.

— Добре. Исках само да се уверя, че наистина тренираш мускулите си и че те спохожда настроение да използваш фитнеса като полезно спомагателно занимание, а не като самоцел.

— Имам цел, когато става дума за теб.

— Разбрах и нямам нищо против. Наистина ми се ще да се възползвам от предложението ти, но не храни надежди и не очаквай нищо. Оценявам гостоприемството ти, Форд. Наистина. Още повече, че Мат гарантира за теб, а пък аз много харесвам Мат.

— Хубаво, защото му плащам за тази гаранция по пет стотачки годишно.

— Той те обича. Изтърва се за това, защото аз много умело и хитро го поразпитах за теб.

Форд изпита неочакван прилив на щастие.

— Ти си го разпитвала за мен?

— Много умело при това — повтори тя. — И хитро. А той е добряк, така че... — Тя огледа още веднъж помещението и оборудването. Форд долови копнежа ѝ да се върне тук. — Какво ще кажеш да сключим бартер? С радост ще се възползвам от твоето оборудване, но само при условие, че ако се нуждаеш от някаква поправка по къщата ти, аз ще се погрижа за това.

— Искаш да станеш мой майстор?

— Аз съм дяволски добър майстор.

— И ще носиш колана с инструментите, а под него една адски къса пола?

— Колкото до колана с инструментите, да. Но пола — не.

— По дяволите.

— Ако не мога да се справя, ще изпратя някое от момчетата, които сега работят при мен. Може би някой от тях ще носи адски къса пола.

— Човек никога не бива да губи надежда.

— Договорихме ли се?

— Договорихме се.

— Чудесно. — Щастливо усмихната, тя отново огледа помещението. — Още утре сутринта първата ми работа ще бъде да се възползвам от всичко това тук. Защо да не те заведа на вечеря, за да полеем сделката.

— Обещавам да се възползвам по-късно от поканата ти, защото вече съм планирал менюто за тази вечер в ресторанта „При Сойър“.

— Ще сготвиш нещо?

— Моят специалитет. — Пое ръката ѝ в своята и я поведе към стъпалата. — Умея само една рецепта, с която е невъзможно да се проваля. Мятат се две пържоли върху скарата, набучват се няколко чушки на един шиш и се изпичат два картофа. Как желаш пържолата си?

— Такава, че да мога да я чуя как тихо ми нашепва „муу“.

— Сила, ти си жената за мен.

Но не беше. Не преследваше нищо друго, освен собствените си цели и удовлетворението от постигането им. Все пак бе длъжна да признае, че Форд наистина я изкушаваше. Успя да ангажира съзнанието ѝ, стори го с лекота и сега я държеше нащрек. Това, каза си Сила, е завидно умение. Наслаждаваше се на неговата компания, повече отколкото май беше разумно, особено след като планираше да прекарва повечето от времето си в самота.

Пък и той, изправен край димящата скара, изглеждаше дяволски добре.

Седнаха да вечерят на задната веранда. Спок, добре нахранен, сумтеше в пълно блаженство сред остатъците от трапезата. Точно така се чувстваше и тя след обилната вечеря.

— Господи, колко е красиво тук. И спокойно.

— И не ти липсват нощните клубове или набезите из бутиците по Родео Драйв?

— Отдавна съм се наситила и на двете. На времето ми изглеждаше много забавно, но скоро стигнах до горчивото откритие, че това не е моят свят. Мястото ми не беше там. Ами ти? Нали си живял за известно време в Ню Йорк? Нямах ли желание да отхапеш още една хапка от Голямата ябълка?

— Беше възбуждащо и понякога се връщам там, за да се заредя с енергия. Разбираш ли, тогава си мислех, че трябва да живея там заради работата си. Ала не след дълго осъзнах, че работех много по-добре, когато идвах тук, на юг, за да посещавам майка си баща си, да се срещам със старите си приятели. Накрая си дадох сметка, че там е

пълно с хора като мен, които денем и нощем се чудят какво по-оригинално хрумване да измислят. Затова си казах, че ще е по-добре да се преместя.

— Това е смешно — обади се тя.

— Кое?

— Веднъж, в едно интервю, един репортер попитал баба ми защо си е купила тази малка ферма във Вирджиния. Тя му обяснила, че тук можела да чуе собствените си мисли, докато в Лос Анжелис ги заглушавали мислите на околните.

— Много добре разбирам какво е искала да каже. Чела ли си всичките й интервюта?

— Четох ги, препрочитах ги, слушах ги, гледах ги. Не мога да си спомня някога да не ме е очаровала. Тази бляскава светлина, тази трагична икона, от която произлизам аз. Не мога да избягам от нея, затова ми е нужно да я опозная по-добре. Все пак негодувах, когато бях много малко хлапе. Все ме сравняваха нея и аз винаги губех от тези сравнения.

— Сравненията са предназначени именно за това някой да бъде губещ.

— Наистина е така. Но щом станах на дванадесет или тринадесет, от всичко това съвсем ми дойде гуша. Затова се заех да я изучавам, съвсем преднамерено, да усвоявам триковете й, да разкрия тайната на успеха й. И открих, че е била невероятно талантлива жена. Всички бледнееха в сравнение с нея. След като го проумях, престанах да се чувствам засегната. Все едно да негодуваш срещу диаманта, защото блести.

— Аз израснах в среда, в която постоянно се говореше за нея, защото тя имаше къща тук. Майка ми често слушаше нейните плочи. Дори е ходила на две празненства в дома й — добави той. — Моята майка.

— Наистина ли?

— Още се хвали, че се е целувала със сина на Джанет Харди, който е твоят вуйчо. Малко е странно, не намираш ли, че двамата си седим сега тук, а преди години моята майка и твоят вуйчо са се крили в сенките на отсрещната страна на улицата. Може би още по-странно ще се почувстваш, когато ти кажа, че майка ми е правила същото с баща ти.

— О, господи! — Сила прихна от смях и протегна ръка към чашата си, за да гаврътне набърже още малко вино. — Да не си го измисляш?

— Честна дума. Разбира се, това се е случило, преди тя да се влюби в баща ми и преди твоят да заmine с майка ти за Холивуд. Сложна работа, така си мисля сега.

— Съгласна съм с теб.

— Възприех го като голямо унижение, когато тя ми го разказа. Още по-деликатно стана, когато завърших гимназията в класа на баща ти. По онова време мисълта, че майка ми е притискала устните си към устните на господин Макгауан, беше дяволски травмираща за мен. — В очите му внезапно проблеснаха закачливи искрици. — А сега ми харесва, че синът на майка ми жадува да притисне устни към устните на дъщерята на господин Макгауан.

Всичко се върти в кръг, помисли си Сила. Започна да се замисля за тези кръгове още откакто дойде тук, за да възстанови фермата на баба си. Ето че сега се оказа обвързана с друг кръг.

— Трябва да са били още много млади — тихо изрече тя. — Джони е бил само на осемнадесет, когато е загинал. Сигурно е било ужасно за Джанет, както и за родителите на другите две момчета — едно мъртво, другото парализирано. Тя така и не го е превъзмогнала. Можеш да го забележиш във всеки неин клип, във всяка нейна снимка след онази нощ... вече никога не е същата.

— Майка ми обичаше да използва този нещастен случай като поука за мен, когато пораснах дотолкова, че имах право да шофирам. Понякога срещяхме Джими Хенеси из града в инвалидната му количка. Мама нито веднъж не пропусна възможността да припомня какво ще ме сполети, ако шофирам пияна или ако се кача в колата на някой, който кара пиян.

Той поклати глава и довърши пържолата си.

— Дори и сега не мога да отида в някой бар и невинно да се наслажда на една-единствена бира, ако ще трябва да се прибирам с колата си у дома. Майките са способни да ти отровят много неща.

— Той още ли живее тук? Момчето... е, да, вече не момче... онова, което е оцеляло след катастрофата?

— Почина миналата година. Или по-миналата. Не съм сигурен.

— Не знаех.

— След онази трагедия целият му живот е минал между стените на дома му. Родителите му са се грижили за него. Никак не им е било лесно.

— Да. Баща му обвинявал Джанет. Обвинявал я, че донесла тук своето холивудско лекомислие, че оставила сина си да расте съвсем необуздан, че му купила толкова бърза кола.

— В колата имало още две момчета. Никой не ги е принуждавал насила да се качат в нея — припомни ѝ Форд. — Никой не им е наливал бирата насила в гърлата. Били са млади и глупави. И тримата. И са платили ужасна цена за това.

— И тя е платила. Според майка ми — а нейната горчивина ме убеждава, че е истина — Джанет изплатила значителни суми на всяко от семействата на пострадалите момчета. Но никой не узнал колко точно, дори и майка ми. И пак според опяванията на Дили баба ми решила да запази фермата като някакъв паметник в памет на Джони, дори заставила дъщеря си да я пази десетилетия след смъртта ѝ. Но аз не вярвам на това.

— А в какво вярваш?

— Струва ми се, че Джанет е запазила фермата, понеже е била щастлива тук. Защото тук е можела да чуе собствените си мисли, дори и ако тези мисли са били мрачни и ужасни. — Тя въздъхна и седна. — Сипи ми още една чаша вино, може ли, Форд? Така ще ми станат три, което е моята абсолютна горна граница.

— И какво ще се случи след третата?

— От години не съм изпивала по повече от три, но доколкото си спомням, ставам отпусната, приятно бърлива и може би леко замаяна. Това може да ме накара да изпия още една или дори две чаши. Тогава вече ще съм много пияна, ще ти се нахвърля, а на сутринта ще се събудя с ужасен махмурлук и само със смътни спомени от нашата среща.

— В такъв случай най-добре ще е да спреш на третата. — Той ѝ наля вино. — Искам, когато ще се виждаме, паметта ти да бъде кристалночиста.

— Нали знаеш, че още не съм взела решение по въпроса.

— Тогава всичко е наред, защото аз пък съм взел — Той подпря брадичката си с юмрук и се вгледа в нея. — Не мога да откъсна поглед от очите ти, Сила. Държат ме прикован към теб.

— Очите на Джанет Харди.

— Не. Очите на Сила Макгауан.

Тя се усмихна и допи последната си чаша вино.

— Смятах да ти се извиня — всъщност се чудех дали изобщо да си давам този труд — задето няма да дойда тази вечер.

— Така ли?

— Така. Защото ти се показва твърде властен относно условията ми на живот.

— Ако „властен“ е синоним на „чувствителен“. Тогава защо дойде?

— Купуването на тоалетните чинии наистина ми оправи настроението. Говоря съвсем сериозно — обясни му тя, когато той едва не се задави от смях. — Открих това, което исках, Форд. След дълго търсене.

— Намерила си го в тоалетните чинии?

Сега бе неин ред да се засмее.

— Открих, че това, което искам, е да съживя нещо, което е било разрушено или изоставено, или просто уморено от годините, и отново да го накарам да заблести. Да го направя по-добро. А това ще направи мен по-добра. Затова бях в добро настроение, когато прекосих шосето. Наистина се радвам, че го сторих.

— Също и аз.

На следващата сутрин, когато отиде в домашна му фитнес зала, тя не видя нито него, нито дори Спок. Сила включи музиката от своя айпод и се залови за работа. Цял час посвети на упражненията и чак тогава кучето се появи в задния двор. Първата му грижа беше да вдигне крак, и то няколко пъти. Но когато си тръгваше, все още нямаше никакви следи от Форд. На излизане тя хвърли тъжен поглед към горещата вана.

Но в момента нямаше време за глезотии, каза си. Обаче щом излезе на двора, Спок се втурна към нея й я посрещна с такова вълнение, че тя не можа да устоя и отдели десетина минути да го чеше, докато кучето ръмжеше и сумтеше, което за него явно бе някакъв начин за общуване. Физическото натоварване от упражненията, играта с кучето и дори само началото на новия ден я изпълниха с добро

настроение, докато прекосяваше улицата в обратната посока. Взе сутрешния си душ, преди да изпие чаша кафе и да изпразни една кофичка кисело мляко с боровинки. Когато си поставяше колана с инструментите, започнаха да пристигат първите пикапи с майсторите.

Това всяка сутрин поглъщаше време, но Сила беше щастлива да отделя много минути за разговорите, преценките на свършеното дотук и обмислянето на следващите проблеми.

— Реших да разширя банята, Бъди — каза му тя и както очакваше, той изпусна дълбока въздишка.

— Тази, която ползвам сега, не онази, в която ти изчука стените.

— Е, и на това съм доволен.

— Вече говорих с Мат — продължи тя. — Хайде, да се залавяме за работа. Ела, ще ти покажа какво трябва да свършим.

Както можеше да се очаква, Бъди не спираше да мърмори и да се оплаква. Всъщност Сила вече беше идвала преди него, за да огледа помещението.

— Ще разположим кабинета ми горе, вместо в тази спалня. А това пространство ще превърна в главна спалня. Ще се наложи да махнем тази стена — започна с обясненията си тя.

Той я слушаше внимателно, без да престава да се почесва и да поклаща глава.

— Доста ще ти струва.

— Да, зная. По-късно ще ти дам подробен чертеж, но засега ето каква е идеята ми — отвори бележника си и му показа скицата, съставена от нея и Мат. — Ще запазим старата вана с подпорите, ще я почистим и ще я поставим там, където са тръбите и каналът в пода. А тук ще бъде двойният умивалник, като мисля да се монтира под шкафа.

— Предполагам, че ще сложиш гранитна плоча или нещо подобно?

— Не, ще бъде поцинкована.

— Какво каза?

— Поцинкована плоча. А тук ще бъде парният душ. Да — избърза тя, преди Бъди да успее да заговори, — това е по модата на Холивуд. Тук ще има стена от стъклени блокчета, за да се оформи ъгъл за тоалетната. Така ще се постигне ефект в стил ретро, Бъди, и ще бъде прекрасно.

— Ти си шефът.

Тя се ухили.

— Дяволски си прав.

Шефът излезе навън, за да довърши работата си по парапета и подпорите на верандата под ласкавите лъчи на априлското слънце.

Когато баща ѝ вкара колата си по алеята, Сила, вече силно изпотена, още довършваше почистването на подпорите.

— Добре изглежда — отбеляза той.

— Скоро ще бъде готово.

Той кимна към къщата, откъдето се разнасяше какофонията от шумовете на инструментите.

— Но вътре май още нищо не е готово.

— Преустройството на първия етаж е на привършване. Промених някои неща, така че ремонтът на втория етаж ще се забави. Утре пристигат инспекторите. За да одобрят водопровода и електрическата инсталация. Така че, стискай палци. Ако всичко е наред, след това ще имаме повод да празнуваме.

— В града само за това се говори.

— Представям си. — Тя посочи с ръка към улицата. — Движението тук се засили. Който минава, намалява ход. Някои дори спират, за да погледнат. От местния вестник ми се обадиха за интервю. Повечето хора засега не могат да разберат какво точно се върши, затова по телефона обясних накратко на репортера.

— Кога ще те посети той?

— В неделя. Какво да правя, като Джанет Харди все още привлича вниманието на хората? — Сила отмести шапката си назад, за да избърше потта от челото си с opakото на дланта си. — Ти си я познавал. Дали би го одобрила?

— Мисля, че тя обичаше това място. Мисля също, че би останала доволна, че и ти го обичаш. И че слагаш своя отпечатък върху него. Сила, нима ти сама направи този парапет?

— Да.

— Нямах представа, че си толкова способна. Мислех, че само са ти хрумнали някакви идеи и си наела хора, за да ги осъществят.

— Да, за по-голямата част от работата. Но обичам да работя, особено неща от този сорт. Подаде съм молба, за да се явя на изпит за строителен лиценз.

— Ти... Ами всичко това?

— Ще започна свой бизнес. Тази къща? В града се заговори за нея, а каква по-добра реклама? Мисля, че хората ще пожелаят да наемат жената, която е ремонтирала къщата на Джанет Харди, особено ако тя е и нейната внучка. А после? — Очите ѝ се присвиха и заблестяха. — После ще ме наемат, защото ще знаят, че се справям добре.

— Ти май наистина си решила да останеш тук.

Значи не ѝ бе повярвал. Пък и защо да го прави?

— Да, възнамерявам да остана. Харесва ми мястото. Ти бързаш ли?

— Не.

— Искаш ли да се поразходим и да те използвам като консултант по озеленяването?

Той леко се усмихна.

— С удоволствие.

— Почакай да си взема бележника.

Сила тръгна с него, като се вслушваше в предложенията му и докато той ѝ обясняваше къде да има още храсти и цветя, научи още нещо за него.

Направи ѝ впечатление, че умее да изслушва и да реагира разумно, като вмъкваше паузи, докато обмисляше отговорите си, без да избързва.

Баща ѝ спря на брега на езерото и се усмихна.

— Няколко пъти съм плувал тук. Трябва да следиш растежа на тези водни лилии и на папура.

— И това е в списъка със задачите. Брайън ми каза, че може да се добавят и други водни растения.

— Ще бъде добър избор. А там можеш да посадиш една върба. Ще изглежда много добре, простряла клони над водата.

Тя побърза да го запише в бележника си.

— Мисля там да сложа една каменна пейка, за да има къде да се сяда. — После си спомни и го погледна. — Тук ли си се целувал с майката на Форд Сойър?

Баща ѝ зяпна от изненада, дори — за забавление на Сила — по лицето му изби червенина. Позасмя се смутено и отново закрачи.

— Откъде го научи?

— Имам си свои източници.

— И аз имам. Чух, че си целунала сина на Пени Сойър в предния му двор.

— От Бъди ли го узна?

— Не пряко, но тази клюка е пусната от него.

— Малко е смущаващо.

— Донякъде е така — съгласи се Гавин.

— А ти не отговори на въпроса ми.

— Предполагам, че от мен се иска да призная, че съм целунал Пени Куинт — тя тогава така се казваше — при това неведнъж, като някои от тези целувки сме си разменили именно тук. Бяхме гаджета за няколко месеца в гимназията. Преди тя да разбие сърцето ми.

Той се усмихна, докато казваше това и Сила също се усмихна на свой ред.

— Големи истории се разиграват в гимназията.

— Със сигурност е така. Скъсахме пак тук, на брега на това езеро. Пени и аз се спречкахме — Бог знае за какво — и се разделихме. Трябва да призная, че тогава се разкъсах между надеждата да си я върна и да започна да флиртувам с твоята майка.

— Какъв женкар си бил!

— Повечето момчета са такива, когато са на осемнадесет. След това обаче видях Пени да се целува край езерото с Джони. — Той въздъхна дори и сега при този неприятен спомен. — Беше страхотен удар за мен. Моето момиче — поне донякъде я имах за своя — и един от най-добрите ми приятели. Това нарушаваше всички правила на приятелството.

— Приятелите не бива да посягат на бившите гаджета — отбеляза Сила. — Това и сега се приема за нередно.

— Джони и аз си разменихме после доста обидни думи. Пени не остана по-назад и скъсахме окончателно. По същото време се появи майка ти. Тя винаги е обичала драмите. Започнах да излизам с нея, за да намеря утеха за разбитото си сърце и нараненото си его. Това бе последният ми разговор с Джони, тази гневна размяна на обиди. Винаги ще съжалявам за случилото се тогава.

Този път не последва усмивка. Вместо нея Сила забеляза как по лицето му изплува отколешната тъга.

— Той умря само след два дни. Също и един друг мой приятел, а Джими Хенеси остана за цял живот парализиран. Трябваше и аз да бъда в колата с тях в онази нощ.

— Не знаех това. — Нещо отвътре я присви. — Никога не съм го чувала.

— Бяхме се уговорили и аз да се присъединя, но видях Пени да целува Джони, а после с него се скарахме. И не отидох.

— Господи! — Внезапна тръпка прониза гръбнака на Сила. — Излиза, че съм донякъде задължена на майката на Форд.

— През есента отидох в колежа, както го бях планирал. После изминаха две години, напуснах колежа заминах за Холивуд. Успях да си издействам договор. Мисля, че отчасти връзката ни се дължеше на това, че ѝ напомнях за брат ѝ, за майка ѝ, така че Дили реши да ми даде още един шанс. Тогава беше толкова млада всичко изглеждаше много на сериозно. И двамата бяхме още незрели. Сгодихме се тайно, за да не се вдига шум. Продължихме известно време да се срещаме скришом. После избягахме и се оженихме. А ти се появи малко след година. — Той обви с ръка раменете на Сила. — Стараехме се да ти осигурим най-доброто. Зная, че не беше най-доброто, но поне се стараехме.

— Трудно е, когато зная, че събирането ви в най-лошия случай е било следствие от нечия смърт, а в най-добрия — от една грешка.

— Ти никога не си била грешка.

Тя не отвърна. И как би могла? Прекалено често бяха я наричали така.

— Когато Джанет е умряла, ти още ли беше в колежа?

— Тъкмо завършвах първата година.

— Чувал ли си да е имала интимна връзка с някакъв тукашен мъж?

— Слуховете за нея никога не свършваха. Ключоци за Джанет и мъжете никога не секваха. Не си спомням за нещо по-особено, нито пък съм говорил с някого за това. Защо?

— Намерих писма, татко. Намерих писма, написани до нея от неин любовник. Според пощенските марки са били изпратени оттук, поне повечето от тях. Последното, изпълнено с много горчицина, защото с него той е сложил край на връзката им, е било изпратено само десет дни преди смъртта ѝ.

Върнаха се до къщата и се спряха край ъгъла на задната веранда.

— Мисля, че тя е дошла тук, за да се види с него, да се изяснят. Била е много отчаяна и нещастна, дори и да са били верни само половината от слуховете, разнасяни тогава за нея. Мисля още, че е била влюбена в този мъж, в този женен мъж, с когото е имала страстна и бурна любовна връзка в продължение на повече от година, преди той да изстине към нея.

— Защо мислиш, че е някой от местните? Как се казва?

— Не е подписвал писмата си. Тя... — Сила се огледа и забеляза колко близо бяха застанали до отворения прозорец. Хвана баща си под ръка и го отведе настрани. — Тя признала пред този мъж, че е бременна.

— Бременна? Но, Сила, направиха ѝ аутопсия.

— Може да са скрили резултатите. Възможно е и да не е вярно, но ако е и ако той не е лъгал в писмата си, всичко може да бъде разкрито. Заплашвал я е. В последното си писмо пише, че тя ще си плати, ако се опита да разкрие тяхната връзка.

— Ти явно не искаш да повярваш, че се е самоубила — заговори Гавин.

— Самоубийство или не, тя е мъртва. Искам истината. Тя я заслужава. Също и аз. Хората разследват убийства и заговори отпреди десетилетия. Може би имат право.

— Тя е била пристрастена, скъпа. Една зависима от хапчетата жена, която не е преставала да скърби за детето си. Нещастна жена, която грее пред камерите и на сцената, но която никога не е намерила щастието извън тях. А когато Джони умря, тя обезумя от скръб, очевидно се е опитвала да удави мъката си с хапчета и алкохол.

— Имала е любовник. И се е върнала тук. Джони целунал твоето момиче и в резултат ти си останал жив. Дребните неща променят живота. Или го отнемат. Искам да откроя в кой точно момент и кое реално събитие е довело до смъртта ѝ. Дори и да е бил причинена от нейната ръка.

7.

Лас Вегас, 1954

Джанет вдигна пред гърдите си роклята без ръкави, с дълга пола, и се завъртя с нея пред огледалото.

— Какво ще кажеш? — попита тя Сила. — Розовото ми стои по-добре, но всъщност предпочитам да нося бяло. Всяко момиче трябва да е в бяло в деня на своята венчавка.

— Ще бъдеш красива. Ще бъдеш красива и млада и невероятно щастлива.

— Аз съм. Аз съм всичкото това заедно. Аз съм на деветнадесет. Аз съм кинозвезда с голяма значимост. Моите плочи са номер едно в страната. Аз съм влюбена. — Тя се завъртя, отново и отново. Златистата ѝ коса се разпиля на бляскави вълни.

Дори и в сънищата нейната радост се рееше из въздуха, галейки кожата на Сила.

— Влюбена съм лудо в най-прекрасния, най-красивия мъж на света. Аз съм богата. Аз съм красива и светът — точно в този миг — светът е мой.

— И за дълго ще остане твой — каза ѝ Сила. Но не достатъчно дълго. Никога не е достатъчно дълго.

— Ще си вдигна косата нагоре. — Джанет метна роклята върху леглото, където вече лежеше захвърлен костюмът от розов брокат. — Изглеждам по-естествена с вдигнатата коса. В студиото никога не ми дават да я вдигам. Не искат да виждат жената в мен, истинската жена. Винаги искат да съм скромно девойче, девствено.

Засмя се и започна да си прибира косата на френски кок.

— А аз не съм девствена още от петнадесетгодишна. — Погледите на Джанет и Сила се кръстосаха в огледалото, като този на Сила беше любопитен и весел, но все пак с лек намек за презрение. — Мислиш ли, че хората ги вълнува дали се занимавам със секс?

— Някои се вълнуват. И ще продължават да любопитстват. Но това си е твоят живот.

— Дяволски си права. Пък и кариерата ми... Искам роли на зрели героини и ще продължавам да се стремя към тях. Франки ще ми помогне. След като се оженим, той ще направлява кариерата ми. Той ще урежда всичко.

— Да — промърмори Сила, — наистина ще го урежда.

— О, зная какво си мислиш сега. — Застанала там, в робата си от бяла коприна, Джанет продължаваше да закрепва фибите в косата си. — Няма да изтече дори година и вече ще настоявам за развод. Ще последва кратък период на примиряване, който ще ми донесе второ дете. Сега съм бременна, но още не го зная. Джони започва да расте вътре в мен. Още е горе-долу само на седмица, но вече е започнал да набъбва вътре в мен. Днес всичко ще се промени.

— Ти избяга в Лас Вегас, за да се омъжиш за Франки Бенет, по-стар от теб почти с десет години.

— Това за Вегас беше мое хрумване. — Джанет взе лака за коса от тоалетната масичка и започна да разпръсква наоколо задушаваци облаци. — Предполагам, че го направих, защото ми се искаше да им запуша устите. Джанет Харди и всичките нейни героини дори не би трябвало да подозират, че съществува нейде свърталище като Вегас. Но ето че сега съм тук, в най-люксовия апартамент на най-горния етаж на хотел „Фламинго“, за да облека сватбената си рокля, никой не знае за това, освен аз и Франки.

Сила отиде до прозореца и надникна навън.

Долу блещукаха светлините, отразени в езерото, отвсякъде заобиколено от пищни градини. По-нататък сградите се смаляха и чезнеха в по-бедните квартали на града. Там цветовете избледняваха, формите се размазваха като на старите снимки. Сила предположи, че ги бе сглобила в обща картина, за да оформи пейзажа към своя сън.

— След Вегас наистина нищо вече няма да бъде както преди.

— За какво говориш?

— Ти ще се омъжиш за Бенет и тогава киностудиото ще направи всичко по силите си, за да намали щетите. Но всъщност те няма да бъдат чак толкова значителни. Вие двамата заедно ще изглеждате толкова добре, че ще задоволите всеобщите изисквания. Илюзията за две влюбени, преуспели, прекрасни личности. И ти ще получиш първата си сериозна роля на зряла жена — Сара Константин в „Песента на сърцето“. Така ще бъдеш номинирана за „Оскар“.

— Но това ще е след Джони. Родих Джони преди „Песента на сърцето“. Дори президентът Айзенхауер прати подарък за новороденото. Тогава спрях хапчетата. — Тя остави спрея на тоалетната масичка, преди да се обърне и да вземе роклята. — Все още мога го направя, да се откажа от хапчетата, както и от пиенето. По-лесно става, когато съм щастлива, точно както се чувствам сега.

— Но ако предварително знаеше какво ще се случи? Ами ако знаеше, че Франки Бенет ще те мами с жени, ще проиграе в хазартните клубове толкова много от парите ти и още повече ще прахоса за други забавления? Ако знаеше, че ще ти разбие сърцето, и за пръв път ще се опиташ да се самоубиеш, само една година след сватбата ви, би ли започнала всичко това?

Джанет облече роклята.

— Ами ако не го бях сторила, как щеше да се появиш ти? — Обърна се с гръб към Сила. — Ще дръпнеш ли ципа ми?

— По-късно ще кажеш, че майка ти те предложила на студиото като девственица и че студиото ти отнемало невинността късче по късче. И че Франки Бенет събрал тези парчета и ги разпръснал като конфети.

— Студиото ме направи звезда. — Тя закрепил перлите на ушите си. — И аз не му измених. Исках да съм звезда и в замяна им отдадох невинността си. Исках Франки и му предложих това, което ми беше останало.

Джанет взе двойния наниз перли и Сила, без да чака подкана, ги нагласи около шията ѝ.

— През следващите десет години постигнах много. Тогава изиграх най-добрите си роли. И през по-следващите десет също свърших дяволски добра работа. Е, приблизително десет — засмя се тя. — Но кой ли ги брой? Може би съм се нуждаела от цялата тази суматоха, за да достигна предела на възможностите си? Кой знае? Пък и кой се интересува от това?

— Аз.

С мека усмивка Джанет се извърна, за да целуне Сила по бузата.

— През целия си живот съм търсила любовта и често съм я давала, при това твърде интензивно. Може би ако не изглеждах толкова устремена, щеше да се намери някой да ме подкрепя. Червеният колан! — Тя затанцува, преди да грабне широкия червен колан от купчината

дрехи върху леглото. — Много е подходящ, защото червеното е любимият цвят на Франки. Много ме харесва в червено.

Тя го препаса като пояс, натопен в кръв, преди да обуе обувките, подбрани в тон с тоалета.

— Как изглеждам?

— Съвършена си.

— Искан ми се и ти да можеш да дойдеш, но това е само между мен и Франки, заедно с онзи стар и смешен мирови съдия и жената, която свиреше на клавесина. Франки обаче ще изпее всичко на пресата, без дори да ми спомене за това, и ето как снимката с нас двамата на фона на малкия параклис към хотела ще се появи във „Фотоплей“. И тогава ще последва скандал — тя се засмя. — И то страхотен.

И се смееше, и се смееше тъй дълго, че Сила чуваше ехото от смеха ѝ дори когато се събуди.

Понеже не искаше шумът и другите отвличащи вниманието събития да пречат на мислите ѝ, Сила прекара по-голяма част от следващите два дни в сортиране и подреждане на десетките кашони и сандъци, които беше струпала в обора.

Предположи, че майка ѝ вече е подбрала и взела всичко, което е сметнала за по-ценно. Но Дили бе пропуснала няколко скъпоценни реликви. Сила знаеше, че майка ѝ често допуска такива грешки, понеже прекалено много бързаше да грабне най-лъскавото и така пропускаше по-дребните диаманти в купчината вещи.

Като тази стара снимка, пъхната в една книга. На нея се виждаше Джанет в напреднала бременност върху шезлонг край езерото, позираща пред обектива с изправения до нея блестящ красавец Рок Хъдзън. Или сценария за „С теменужките“ — филм, който ѝ осигури втората номинация за „Оскар“, — забутан в един сандък сред купчина стари одеяла. Намери и малка музикална кутия, оформена като пиано, която свиреше „Фюр Елизе“. Вътре видя малка бележка с надпис: „От Джони, за Деня на майката, 1961 г.“, написана с нечетливия почерк на Джанет.

Към края на дъждовния следобед тя натрупа внушителна камара за изхвърляне в контейнера за смет и много по-малък куп от кутии,

които реши да запази.

Натовари ненужните вещи на ръчната количка и я подкара към улицата. Дъждът бе спрял и слънцето отново огряваше всичко наоколо. Предният ѝ двор бе пълен с хора. Форд и нейният озеленител стояха сред мократа трева и се смееха, а край тях бе застанал един мъж с посивяла коса и светла винтяга. От малкия червен пикал излезе собственикът на наетата от Сила фирма за поставяне на покриви и се присъедини към Форд и Брайън. Следваха го едно момче, около десетгодишно, и голямо куче с бяла козина.

Отначало Спок остана неподвижен, надзъртайки иззад краката на Форд, но скоро тръгна на пръсти — ако кучетата можеха да пристъпват на пръсти — към бялото куче, за да го подуши, преди да се отпусне на тревата и покорно да покаже корема си.

— Добър ден — поздрави я с кимване Клийвър от „Клийвър Руфинг енд Гутърс“. — Трябваше да проверя един клиент надолу по улицата и си казах, защо да не спра тук на връщане към дома, като знаей, че утре ще започнем работа, ако времето позволи.

— Чудесно.

— Това са внуците ми, Джейк и Лестър — намигна той на Сила. — Те не хапят.

— Дядо — завъртя очи момчето, — Лестър е моето куче.

Сила се наведе да погали Лестър, а Спок се блъсна в тях, забързан да стигне до ръката ѝ. Ясно беше какво се опитваше да ѝ напомни: Хм, хм, ти принадлежиш първо на мен.

Клийвър се приближи към тримата мъже и отдалече ги поздрави.

— Томи, ти кучи сине... — Клийвър погледна към внука си и се ухили гузно. — Не си мисли, че ще убедиш тази дама да продава. Аз поех ремонта на покрива.

— Как си, Ханк? Не съм дошъл да купувам. Просто се отбих да видя момчето си.

— Сила, да ти представя баща ми — озеленителят Брайън прегърна по-възрастния мъж през раменете. — Том Морору.

— Той е голям хитрец, госпожице Макгауан — предупреди я Ханк и смигна. — Не бива да го изпускате от очи. Преди да се усетите, ще ви убеди да продадете това място, а после ще издигне тук дузина къщи.

— На този парцел? Не повече от шест — усмихна се Том и протегна ръка на Сила. — Добре дошли във Вирджиния.

— Благодаря. Вие сте строителен предприемач?

— Само разработвам терени за резиденции или за търговски цели. Вие сте се заели със сериозен проект тук. Чух, че сте наели свестни хора да работят. С изключение на сегашната компания — добави и се усмихна на Ханк.

— Преди тези двамата да продължат — прекъсна го Брайън, — направих няколко скици за озеленяването и искам да им хвърлите един поглед. Искате ли помощ срещу тези навлеци?

Сила поклати глава.

— Сама ще се справя. Точно сега преглеждах вещите, които открих на тавана и складирах в обора. Тъкмо работа за дъждовен ден.

Брайън вдигна от количката един повреден тостер.

— Хората пазят какви ли не вехтории.

— Напълно съм съгласна.

— Ние почистихме нашия таван след смъртта на майка ми — заговори Ханк. — Намерихме цял кашон с потрошени чинии и още дузина други, пълни с хартии. Рецепти от аптеката отпреди тридесетина години и какво ли още не. Но трябва да внимавате, когато подреждате стари вещи, госпожице Макгауан. Сред нашите вехтории например открихме писма, писани от баща ми, когато е воювал в Корея. А пък мама беше запазила дори бележниците ни от училището — на всичките нас, шестте деца в семейството — чак до края на гимназията. Никога не изхвърляше нищо и сред боклуците намерихме някои важни документи.

— Ще прегледам всичко много внимателно. Попаднах на интересни спомени от миналото на моето семейство както по бащина, така и по майчина линия — рече Сила.

— Точно така, това някога беше фермата на Макгауан. — Том се огледа наоколо. — Помня времето, когато вашата баба го купи от стария Макгауан. Беше преди 1960-та. Баща ми беше харесал този парцел с надеждата да може после да го разработи. Обмисляше решението цял месец след като Джанет Харди го купи и накрая реши, че тя няма да задържи парцела за повече от шест месеца, така че ще успее да го откупи евтино от нея. Но тя му доказа, че е сгрешил.

— Мястото е хубаво — добави Том и смушка сина си. — И виждам, че сте решили да го разхубавите още повече. Но най-добре ще е да си тръгвам. Желая ви успех, госпожице Макгауан. Ако се нуждаете от някакви препоръки за строители или други майстори, веднага ми се обадете.

— Оценявам предложението.

— По-добре ще е и аз да си вървя — рече Ханк и намести шапката си. — Ще отведа внуците си у дома за вечеря.

— Дядо!

— Ще говорят още поне двадесетина минути — обясни Брайън, когато баща му и Ханк тръгнаха към червения пикап. — Но наистина искам да започна работа. — Той подаде на Сила голям кафяв плик. — Трябва да съм наясно какво планирате, какви промени може да поискате.

— Ще ви уведомя. Благодаря.

Брайън захвърли тостера в контейнера за смет и махна с ръка на Форд.

— До скоро, Рембранд.

Форд се засмя и също му махна.

— По-скоро съм като Пикасо.

— Какво искаш да кажеш с това, Рембранд?

— Няма значение. Почакай. Господи! — След като Сила му подаде плика и подкара количката към контейнера, Форд я смушка. — Можеш да демонстрираш мускули колкото си щещ, но не и когато аз съм тук с плик в ръка и всички ни гледат.

Той тикна плика в ръката ѝ и хвана дръжките на количката.

— Двамата с Брайън се увеличахме по рисуването и някога си устройвахме състезания за скици със сексуални пози. Показахме най-добрите на съучениците си. И така си спечелихме тридневно наказание.

— Какво означава това?

Той я изгледа учудено.

— Отстраняване от занятия. Личи си, че не си посещавала обикновено училище.

— Учила съм само с частни учители. На колко години бяхте тогава?

— Около четиринадесет. Ушите ми горяха през целия път обратно до вкъщи, където майка ми здравата ми се скара и ми забрани за две седмици да излизам. Цели две седмици. Това беше първото и последното ми наказание в училище. Хмм, и сега ми трудно говоря за това.

— Обзалагам се, че родителите ти още ги пазят — заяви тя, когато той пое с изпразнената количка обратно към обора. — И бъдещите поколения ще ги открият на тавана.

— Мислиш ли? Е, поне ще докажат, че сме притежавали много здравословно въображение. Искаш ли да излезем?

— Да излезем?

— Можем да вечеряме някъде и после да отидем в киното.

— Какво дават?

— Не зная. Но предполагам, че ще е нещо, което става за пуканки и целувки в колата.

— Звучи добре — реши тя. — Можеш да върнеш количката в обора, докато аз се измия.

След като новата електрическа инсталация беше одобрена, Сила отиде да наблюдава работата на Доби и внука му, заети с нанасянето на мазилката по стените на всекидневната. Изкуството може да се проявява в много форми, реши тя, явно бе попаднала на двама самородни художници. Нямахше да стане много бързо, но пък наистина щеше да изглежда добре.

— Нали си изпълнявал и поръчки за декорации? — попита тя Доби. — Като медальони по тавана? Или украсяване на корнизите?

— Случвало се е. Само че напоследък все по-рядко. Можеш да си купиш готови декорации и повечето хора ги предпочитат, защото са по-евтини.

— Аз не съм като повечето хора. Сладникавите украси няма да подхождат на тази къща. — Опря ръце на кръста си и се завъртя сред всекидневната с одраните до голо стени. — По-скоро нещо опростено и все пак интересно. Но без орнаменти — добави тя, разсъждавайки гласно. — Никакви херувими с крилца или лози с висящи гроздове. Може би нещо стилизирано. Нещо келтско... да напомня за произхода на Макгауан и Молони.

— Молони?

— Какво? Извинявай — сепна се и отново погледна към Доби. — Молони е било бащиното име на баба ми, макар че после, веднага след раждането на Джанет, нейната майка го променила на Хамилтън, а още по-късно студиото го заменило с Харди. И така Гъртруд Молони се преименувала отначало на Труди Хамилтън, а накрая на Джанет Харди. Като малка са я наричали Труди — добави тя и се замисли за писмата.

— Така ли? — поклати глава Доби и пхна мистрията си в хоросана. — Добре звучи това старомодно име Труди.

— Само че когато пристигнала в Холивуд, името Труди се оказало недостатъчно впечатляващо. Веднъж в едно свое интервю тя споменава, че никой вече не я наричал Труди, защото всички я знаели като Джанет. Дори и в семейството ѝ. Но понякога се оглеждала в огледалото и си казвала: „Здравей, Труди“, просто така, за да си го напомня. Впрочем, ако довърша едни скици, ще можем да поговорим за работата на горния етаж.

— Разбира се.

— Ще направя някои проучвания. Може би ще успеем да... Извинявай — каза тя, когато я прекъсна и позвъняването на мобилния ѝ телефон. Извади го от джоба си и въздъхна, като видя номера на майка си върху екранчето. — Извинявай — повтори Сила и излезе навън, за да говори с Дили.

— Здравей, мамо.

— Да не си въобразяваш, че няма да чуя за това? Или че няма да го видя?

Сила се облегна на колоната на верандата и се загледа през улицата към приятната къща на Форд.

— Благодаря. Аз съм добре. А ти?

— Нямах право да ме критикуваш. Да ме съдиш. Да ме засрамваш.

— За какво говориш?

— Спести си сарказма, Сила. Прекрасно знаеш за какво говоря.

— Наистина не се досещам. — „Какво ли правеше в момента Форд?“ — зачуди се Сила. Пишеше или рисуваше? Дали вече я бе преобразил като богинята воин? В героиня, която се изправя смело срещу злото, вместо да пресмята как да увеличи бюджета, за да може

да си позволи ръчно изработени медальони, или да търпи обидите на майка си по телефона.

— Статията във вестника. За теб, за фермата. За мен. Споменават я даже „Асошиейтид Прес“.

— Така ли? И защо те тревожи това? Нали ще ни направи известни?

— „Целта на госпожица Макгауан била да възстанови своето пренебрегвано досега наследство и да му отдаде дължимата почит.“

Дили продължи да чете статията, докато Сила трябваше да напряга слух сред силния екот на чуковете и още по-оглушителното стържение на ръчния ъглошлайф.

— „Моята баба винаги е говорила с обич за малката ферма и често е подчертавала, че още от първия миг била запленена от това място. Фактът, че е купила къщата и земята от моя прадядо по бащина линия, още повече ме привърза към имота.“

— Много добре помня какво съм казала, мамо.

— „Моята цел, дори може да се каже моята мисия, е да отдам почит на моето наследство, на моите корени тук, да изразя своята признателност, като не само възстановя къщата и земята, но и ги накарам да засият в целия си блясък. И то по такъв начин, че да бъдат опазени тяхната цялостност и автентичност.“

— Звучи малко надуто — отбеляза Сила. — Но е вярно.

— И продължава все в тоя дух като някой от репортажите за онези шумни посещения на Джанет Харди в нейните най-бляскави дни. Как това пасторалното убежище за децата ѝ сега тънело в забрава, боята на къщата била олющена, дървенията — изгнила, а градината — буренясала. Всичко било пренебрегвано с десетилетия, докато дъщеря ѝ Бидилия Харди се напъвала да върви по бляскавите стъпки на великата си майка. Как си могла да им позволиш да отпечатат всичко това?

— И ти, и аз много добре знаем, че не можем да контролираме пресата.

— Не искам повече да даваш никакви интервюта!

— А ти би трябвало отдавна да си разбрала, че не можеш да ми казваш какво да правя или да не правя. Вече не. Можеш да извъртиш всичко и да го представиш в друга светлина, мамо. Знаеш как да го сториш. Ще наблегнеш на скръбта си и така нататък. Ще обясниш, че

щастливите дни, които си преживяла тук, са били помрачени от смъртта на майка ти в тази къща. Така ще спечелиш малко симпатии и ще впечатлиш пресата.

Дългата пауза подсказа на Сила, че майка ѝ обмисля всички възможности.

— Как мога да мисля за фермата като за нещо друго, освен като за гробница?

— Пак започваш старата песен.

— На теб ти е лесно. За теб е различно. Ти никога не си я познавала. За теб тя е само един образ, кадър от филм, фотография. Докато за мен беше от плът и кръв. Беше ми майка.

— Добре.

— По-добре ще бъде за теб и за всички, ако прегледаш моите интервюта или тези на Марио. Мисля, че всеки репортер, който работи за някой свестен вестник, би трябвало предварително да се свърже с моите хора за коментар или цитиране. Постарай се следващия път да го спазят.

— Рано си станала днес — вметна Сила, колкото да измести темата.

— Имам репетиция и проби на костюмите. Изтощена съм още преди да съм започнала.

— Ти си кален боец. Искам да те попитам за нещо. Да знаеш дали Джанет е била въввлечена в някаква връзка през последната година преди да умре. И с кого?

— Романтична връзка? През първите седмици след трагедията с Джони тя през половината от деня почти не ставаше от леглото. Или не излизаше от къщи, или настояваше трескаво да кани гости и да ходи по партита. В един миг се вкопчваше в мен, а в следващия ме отблъскваше. Всичко това много ме плашеше, Сила. Изгубих брат си, а много скоро след това и майка си. Всъщност ги изгубих и двамата в нощта, в която Джони умря.

Тъй като майка ѝ толкова силно бе убедена в това, Сила бе склонна да ѝ повярва, че всичко е било истина — дълбоката болка, самотата. Тонът ѝ се смекчи.

— Зная. Не мога да си представя колко ужасно е било.

— Никой не може. Останах сама. Едва шестнадесетгодишна, без някой около мен за подкрепа. Тя ме изостави, Сила. Сама избра да ме

изостави. В същата тази къща, която си решила сега да превърнеш в храм.

— Нямам подобна идея. С кого е била обвързана, мамо? Става дума за тайна любовна връзка с някакъв женен мъж. При това много страстна.

— Имаше много връзки. И защо не? Беше красива и жизнена и се нуждаеше от любов.

— Говоря за конкретна връзка, при това точно в този конкретен период.

— Не зная. — Гласът на Дили стана рязък. — Опитвам се да не мисля за онова време. За мен беше ад. А ти защо се вълнуваш толкова? Защо трябва отново да се ровим в онези неща? Мразя всякакви теории и хипотези.

Действай внимателно, напомни си Сила.

— Просто съм любопитна. Все може да си дочула някакъв разговор, пък и тя е прекарала доста време тук през онази година, година и половина. Тогава не е била сериозно обвързана с никого в Лос Анжелис, поне така съм чувала. Не е било типично за нея да остане за толкова дълго без мъж, без любовник.

— Мъжете не можеха да ѝ устоят. Но после я изоставяха. Винаги все това се повтаряше. Даваха ѝ обещания, които не спазваха. Те мамят, те грабят и Бог е свидетел, че не понасят някоя жена да е толкова преуспяваща.

— Така ли стоят нещата и между теб и Номер... Марио?

— Той е изключение от правилото. Най-после намерих мъжа, от когото се нуждая. Но мама така и не успя. Не срещна мъж, който да я заслужава.

— Но не е спряла да го търси — напомни ѝ Сила. — Искала е сигурност и утеха, любов и опора, особено след смъртта на Джони. Може би го е потърсила тук, във Вирджиния.

— Не зная. След смъртта на Джони нито веднъж не ме взе със себе си във фермата. Твърдеше, че искала да остане сама. Пък и аз нямах желание да се връщам там. Беше прекалено болезнено. Затова не съм посещавала имота през всичките тези години. Раната в сърцето ми още не е зараснала.

Ето че се завъртахме в пълен кръг, каза си Сила.

— Както вече ти споменах, просто съм любопитна. Така че ако нещо подобно се случи с теб, позволи ми да го узная. По-добре ще е сега да те оставя, за да отидеш на репетицията.

— О, нека да чакат! Марио има по-добра идея. Феноменална е и предлага толкова добри възможности за теб. Сега разработваме един дует, за теб и мен, във второто действие на шоуто. В комбинация с песните на мама и откъси от филмите ѝ на екрана зад нас. Ще завършим с „Ще издържа“ и ще направим трио, ще я поставим на сцената редом с нас както Елвис и Селин Дион. Той вече преговаря с Ейч Би О, Сила, за излъчването му.

— Мамо...

— Ще си ни нужна тук през следващите седмици за репетициите, костюмите и хореографията. Още работим върху композицията, но вече е решено, че ще трае четири минути. Четири забележително зрелищни минути, Сила. Искаме да ти осигурим реален шанс да се върнеш на сцената.

Сила притвори очи, за да удържи да не я прекъсне, но не успя и се намеси по средата на излиянието ѝ:

— Оценявам това, наистина го оценявам. Но не искам да се върна обратно — нито географски, нито професионално. Не желая да играя. Искам да градя.

— Ти ще градиш. — Ентусиазмът ѝ се разля през целия континент. — Ще изградиш своята кариера, а и на мен ще помогнеш. Представяш ли си, Сила? Трите жени от фамилията Харди. Епохално събитие.

Моето име е Макгауан, помисли си Сила.

— Мисля, че ще е по-добре да се появиш сама в светлината на прожекторите. Или какво ще кажеш за един дует с Джанет? Ще бъде толкова мило и сърцераздирателно.

— Това са само четири минути, Сила. Можеш да ми отделяш по четири шибани минути всяка вечер за няколко седмици. Това ще преобрази и твоя живот. Марио каза, че...

— Вече промених напълно живота си и така ми харесва. Трябва да вървя. Чака ме работа.

— Не смей да...

Сила прекъсна връзката и прибра телефона в джоба си. Чу зад себе си нечие изкашляне, обърна се и видя Мат на прага.

— Тъкмо довършиха грундирането. Навярно ще искаш да хвърлиш един поглед.

— Да. Утре ще монтираме скобите.

— Ще стане добре.

— Почакай да взема големия чук. Можем да започнем със събарянето на онази стена. Тъкмо съм в настроение за събаряне.

Няма нищо по-облекчаващо от това да си го изкараш на нещо, реши Сила. Така се освобождаваш от напрежението, преживяваш мигове, изпълнени с устрем и радост, като сбъдване на мрачни фантазии. Всъщност това беше за нея толкова добра терапия, колкото и сексът.

И тъй като не бе правила секс — нито добър, нито лош — сега събарянето на стените го заместваше. Можеше да има секс, каза си, докато излизаше от къщата, цялата покрита с праха от съборената мазилка. Форд и магнетичната му уста ѝ го бяха подсказали съвсем ясно.

Но беше наложила мораториум върху подобни идеи — нещо като програма за коренна промяна в живота, предположи тя. Нов свят, нов живот, нов жизнен стил. Тук бе намерила истинската Сила Макгауан.

И я харесваше.

Чакаше я цяла къща за преустройство, трябваше да се подготви за изпита за лиценз на строителен предприемач, а накрая да започне своя бизнес. И да различи една семейна загадка. Да добави към цялата тази претоварена програма и секса със своя пламенен съсед нямаше да бъде най-разумният ход.

Разбира се, най-малко ѝ трябваше да го види, застанал на верандата си, когато излезе навън, замислена за секса. Изтръпването в слабините ѝ я накара да се запита дали наистина се налага да се въздържа. И двамата бяха зрели хора, при това необвързани, тогава защо да не излезе с него? Защо да не прекара заедно една приятна вечер? Да си позволят нещо *по-разгорещено* от споделянето на бутилка бира?

Просто и ясно. Без танци, без претенции, без илюзии. Нали тъкмо това искаше истинската Сила Макгауан? Докато го обмисляше, наклони глава. И от шапката ѝ се посипа мазилка.

Може би първо трябва да вземе един душ.

— Толкова си слаба и жалка — промърмори Сила леко развеселена, и се завъртя на пета. Пое назад към къщата, където в задния двор работеха озеленителите.

Чу бученето на мощен двигател и се озърна назад. Един черен „Харли Дейвидсън“ се устреми по улицата и връхлетя през отворената метална врата пред къщата. Макар че разпиля чакъла под гумите си, тя се втурна към него с усмивка.

Мотоциклетистът скочи от седалката, заби военните си ботуши в чакъла и улови Сила от движение.

— Здравей, кукло. — И я завъртя шеметно, преди да я целуне пламенно.

8.

Кой, по дяволите, беше този? И защо, мътните да го вземат, тя го целуваше?

Изправен на верандата си, с кутията кока-кола в ръка, която обикновено изпиваше след кафето и преди бирата, Форд гледаше втренчено към мъжа, до когото сега се беше притиснала Сила като... като смрадлика към ствола на някой дъб.

И защо въобще му е притрябвала тази опашка? Ами военните боти? И защо ръцете му — отрупани, за бога, с толкова много пръстени — опипваха задника на Сила?

— Завърти се, приятел. Завърти се, та да мога да ти видя по-добре лицето, щом се правиш на такъв герой, че чак носиш боти „Уейфейър“^[1].

Щом дочу сърдития тон на господаря си, Спок нададе глухо сърдито ръмжене в знак на безусловна подкрепа.

— Господи, целите му ръце са татуирани. Чак до горе, до късите ръкави на черната тениска. Видя ли това? Видя ли го? — настоятелно запита той и Спок изръмжа още веднъж.

Ами там какво блестеше? О, да, беше обица.

— Мръдни си ръцете, приятел. Защото, ако не си помръднеш ръцете, ще... — Форд сведе поглед към своите, изненадан как неусетно бе смачкал кутията от бяло тенеке. Допреди малко бе пълна с неговата кока-кола, която сега се лееше между пръстите му.

Интересно, каза си. Нима ревнуваше? По принцип не беше от ревнивите. Или пък беше? Добре де, май му се бе случвало два-три пъти в гимназията. И веднъж в колежа. Но това беше просто част от растежа. Дяволски сигурен беше, че няма защо да се тревожи само защото някакъв тип с обици, целият в татуировки, е целунал жената, която той познаваше от по-малко от месец.

Добре де, навярно тя бе успяла да му влезе под кожата. И под козината на Спок, заключи той, като видя как кучето му застана нащрек и наострило уши, гневно заръмжа. Но по-скоро това се дължеше на работата му и на водещата роля на Сила в нея. И ако я

усещаше като своя територия, това беше само страничен продукт от работния процес. Не повече. Ни по-малко.

Е, може би малко повече, но нима можеше един мъж да седи отстрани и да гледа безпомощно как една жена притиска устните си към някакъв непознат тип, след като само преди два дни ги бе притискала към *неговите*. Поне можеше да престане да върши всичко това пред очите му и да влезе с този тип в къщата си.

— По дяволите. По дяволите. Влизат вътре.

— Не мога да повярвам, че си тук.

— Нали ти казах, че ще се отбия, ако ми остане време.

Стив отърси праха от военните си боти и погледна Сила със замечтаните си кафяви очи.

— Кога съм забравял нещо свързано с теб?

— Искаш ли да ти съставя един списък?

Той се засмя и я прегърна, преди двамата заедно да прекосят верандата.

— Кой ти ги брои. Нищо, давай. — Спря се чак вътре в коридора, за да огледа помещенията със съхнеща мазилка, с разнебитени подове и разпилени работни дрехи. — Отлично.

— Така е, нали? Ще стане страхотно.

— Хубаво местенце. Подовете ще се изчистят. Орех?

— Да.

— Прекрасно. — Стив направи още няколко крачки и поздрави работниците, които още почистваха изкъртеното през днешния ден.

Пристъпваше с лекота и изглеждаше небрежен като хипар. Ала Сила много добре знаеше, че това впечатление беше измамно. Под тениската и джинсите се криеше стегнато тяло, Стив Ченски се грижеше за тялото си с фанатизма на евангелист.

Младата жена си помисли, че ако се беше трудил поне с половината от същата упоритост и върху музиката си, щеше да се издигне от едва прехранващ се музикант до истинска рок звезда. Поне това му бе повтаряла безброй пъти. Ако се бе вслушал в съветите и, животът им можеше да поеме в съвсем различна посока.

Той се спря в кухнята и огледа помещението през слънчевите си очила.

— Какъв ти е планът за тук?

— Погледни. — Тя седна върху едно от малкото останали кухненски шкафчета и запрелиства бележника си, за да намери скицата за цялата кухня.

— Добре е, Сил. Наистина си я бива. Чудесно ще изглежда. Има доста пространство. Уредите от неръждаема стомана ли ще бъдат?

— Не. Дадох старите уреди от петдесетте, за да ги ремонтират и постегнат. Господи, Стив, те още са здрави. Ще сменя крановете. Мисля да сложа медни. Както в доброто старо време.

— Ще ти струва доста.

— Да, но все пак е добра инвестиция.

— А плотът от гранит ли ще е?

— Отначало се бях спряла на полиран бетон, но май няма да стои добре. Тук пасва само гранит. Още не съм го избрала, но съм поръчала шкафовете. С големи стъклени витрини и медни дръжки. За малко да се спра на бели, но исках топлина, затова ги поръчах от черешово дърво.

— Екстра ще стане! — смушка я той с лакът. — Винаги си имала набито око.

— Ти ми откряна вратата и ме научи на много неща.

— Аз само я открянах, но ти я разтвори. Преди да потегля за Ню Йорк, минах покрай къщата в Брентуд. Заради доброто старо време. Още изглежда добре. А сега няма ли да почерпиш по една бира?

Тя отвори малкия хладилник и извади по една бутилка за двамата.

— Кога се връщаш в Ел Ей?

— Разполагам с две седмици. Работа срещу квартира, как ти се струва?

— Сериозно? Нает си.

— Също както в доброто старо време — рече той и чукна бутилката си в нейната. — Покажи ми останалото.

Форд изчакваше подходящ момент. Мина цял час, след като всички работници си тръгнаха. Нямаше нищо лошо в това да се отбие в къщата, насърчи се сам. Просто приятелска визита. Изгледа намръщено оставения отвън харли, а след като Спок обилно опика предната му гума, Форд се наведе и погали сърдечно най-добрия си приятел.

Не че никога не бе карал мотоциклет. Навремето беше навъртял няколко обиколки. Добре де, всъщност беше само една. Никак не му хареса мушичките от въздуха да попадат между зъбите му.

Но ако поискаше, можеше да го подкара.

Пъхна ръце в джобовете и устоя на изкушението да изрита мотора. После чу музика — този път беше някакъв бесен рок — затова вместо да отиде отпред, последва посоката на звуците, долитащи откъм задната страна на къщата.

Бяха се разположили направо на стъпалата на верандата с две бутилки бира и кесия с чипс „Дорито“. Любимият ми чипс, мислено отбеляза Форд. Облегнала глава върху подпората на парапета, Сила се заливаше от смях, чиито ромолящи звуци се сливаха с музиката. Стомахът му се присви.

Тауираният тип й се хилеше по начин, който загатваше за любов, интимност и общо минало.

— Никога няма да се промениш. Какво ще стане, ако... Здравей, Форд.

— Здравей.

Спок пристъпи предпазливо към татуирания.

— Стив, това е Форд, мой съсед от срещната страна на улицата. А това е Спок. Стив минава оттук на път от Ню Йорк за Ел Ей.

— Как го даваш? Здравсти, приятел, здрасти, добро куче. — Той зарови обсипаните си с пръстени пръсти на дясната ръка в козината на Спок. Форд сви устни от отвращение — неговият най-добър приятел веднага отпусна любовно глава върху коляното на натрапника.

— Искаш ли бира? — предложи му Стив, докато продължаваше да разчесва Спок по цялото тяло.

— Разбира се. Значи смяташ да прекосиш цялата страна с онзи „Харли Дейвидсън“?

— Не признавам друг начин за пътуване. — Стив отвори бирата и я подаде на Форд. — Там отвън е моята единствена истинска любов. Като изключим тук присъстващата Сила.

Младата жена изсумтя.

— Забелязвам, че още поставяш мотоциклета първо място.

— Ами че харли, за разлика от теб, никога не ме е изоставял. — Стив отпусна ръка върху коляното на Сила. — Бяхме женени.

— Ти и мотоциклетът?

Хладната забележка накара Стив да отметне глава назад и да се разсмее.

— С харлито още сме женени, докато със Сила бяхме.

— Да, за около пет минути.

— Хайде, бяха поне петнадесет. Качи се при нас — предложи му Стив.

Щеше да бъде любезно и разумно, ако отклони поканата и си тръгне. По дяволите любезността и разума! Седна при тях. След беглия вкиснат поглед, с който удостои Спок, кучето му съвсем увеси глава.

— Значи живееш в Ел Ей.

— Това е моят град.

— Стив ме вкара в бизнеса с препродажбата на къщи — обясни Сила. — Един ден му потрябваха роби, за да се трудят по прехвърлянията, и така ме откри. На мен ми допадна. И той се съгласи да ме вземе със себе си при огледа на къщата за следващата сделка.

— Тогава сте се оженили.

— Господи, не, беше цяла година след това.

— Когато се оженихме, ти пишеше сценарий.

— Не, тогава се занимавах с озвучаване. По-късно се заех със сценария.

— Добре, добре. Работих със Сила по времето на една сесия, внесох някои промени, осигурих контакти, докато се опитвах да накарам моята рок банда да се отлепи от земята.

— Ти си музикант. — Всъщност беше само едно предположение.

— Точно сега съм лицензиран строител, който свири на китара понякога, а иначе работя за Ейч Джи Ти Ви.

— „Рок дъ Хаус“ — подсказа Сила. — Шоу за ремонтване на къщи, проекти за възстановяване, сменяне на фасади, преустройство. Наречено е по името на строителната компания на Стив.

Телевизионен труженик, каза си Форд. *Това си пасваше.*

— Занимавах се със строителство още в дните, когато се надявах да стана рок звезда — продължи Стив. — Разказах на Сила как натрупах много пари от първата препродажба на ремонтирана къща. Тогава осъзнах накъде ще се развива пазарът за недвижимите имоти. По това време бандата ни се разпадна. Онази викторианска къща отсреща твоя ли е?

— Да.

— Хубава е. А да знаеш къде наблизно можем да намерим пица?

Пица беше кодова дума за Спок. Той вдигна засрамената си глава и изтанцува своя танц на щастието.

— За сервиране или за доставка по домовете?

— За доставка, човече. Аз плащам.

— Имам номера на една пицария — каза му Сила. — Обикновена ли я искаш?

— От най-добрата.

— А ти, Форд?

— Както ти прецениш.

— Сега ще позвъня.

Сила влезе в къщата, а Стив отново надигна бирата си.

— Ти сам ли възстанови твоето място?

— Не. Така го купих.

— Тогава с какво се занимаваш на отсрещната страна на улицата?

— Пиша комикси.

— Не думай! — Стив побутна Форд по ръката с бутилката си. — Нещо като „Черният рицар“ и „От Ада“?

— Повече като „Черният рицар“, отколкото като „Кемпбъл“. Харесваш ли комикси?

— Когато бях хлапе, поглъщах комиксите на закуска, обяд и вечеря. Може и да прочета някой от твоите. Какво... по дяволите, ти да не си Форд Сойър? — Кафявите му очи се разшириха като на дете, обзето от трепет. — Да не би да си шибаният Сийкър?!

Е, може би този тип не бе чак пълен задник, реши Форд.

— Да, точно така.

— Не може да бъде! Направо е сюрреалистично. Виж, виж. — Стив се изправи, смъкна тениската и се обърна с гръб към Форд. Там, сред останалите украси по гърба му се мъдреше татуировка на Сийкър, крачещ върху лявата лопатка.

— Ами... Леле! — този път дори Форд изгуби дар слово.

— Твоят герой е страхотен. Непробиваем. Жесток направо. Усещам го като страда. — Удари се с юмрук в гърдите. — Но продължава да върви. Изправя се и продължава, това прави той. Пък и

копелето може да преминава през всякакви стени. Как успя да се справиш с тази лудница?

— Господи, Стив, да не си решил пак да правиш стриптийз? — провикна се Сила, щом се върна от къщата.

— Ти тук си имаш под ръка страхотния чудак Форд Сойър, и то ей там, отвъд улицата. Човече, та това е самият той — Сийкър.

Сила огледа татуировката, която Стив тупна с ръка, докато се озърташе през рамо.

— Кога ще престанеш с тези идиотщини?

— Когато цялото ми тяло може да разкаже една история. Още те пазя на задника си, кукло.

— Само не си смъквай панталоните — възпря го тя, тъй като си знаеше що за чешит беше. — Пицата ще бъде тук най-много до половин час.

— Тогава отивам да взема един душ. — Стив тупна Форд по рамото и набърже погали очарования Спок. — Така ще охладя страстите.

Вратата с мрежата против комари се затръшна след него. Форд сведе поглед към бирата си.

— Странен тип.

— Такъв си е Стив.

— За когото си била омъжена за пет минути.

— Технически се проточи до пет месеца. — Тя отново седна и изпъна дългите си крака. — Май проявяваш любопитство.

— Вих бил глупак, ако не проявявах.

— Но историята не е кой знае колко интересна. Срецнахме се, оженихме се. Той искаше да стане рок звезда, а пък аз, макар и само на седемнадесет, вече бях актриса, която се опитва да си възвърне поугасналата слава. Макар че всъщност не го исках. А пък Стив беше точно противоположният образ на всичко, което се очакваше от мен. Затова ми изглеждаше съвършен.

— Доброто момиче срещнало лошото момче.

— Щом го казваш. Е, аз не бях чак толкова добра, нито пък той — чак толкова лош. Обичахме се, един друг се разсмивахме и сексът си го биваше. Какво друго може да иска човек? И така, в минутата, в която навърших осемнадесет, ние избягахме и се оженихме. Но чудото

трая само пет минути, а после се питахме в какво, по дяволите, се забъркахме?

Младата жена отметна глава назад и се засмя.

— Не че имахме желание да се женим, нито един за друг, нито за други партньори. Искрахме да бъдем само приятели, да се виждаме, да правим секс от време на време. Свикнахме така, без да се стига до нещо грозно или лошо, и още се обичаме. Той е най-добрият приятел, когото съм имала. И като оставим настрана татуировките, е най-стабилният и солидният.

— Защото не те е разочаровал.

Сила се огледа и кимна.

— Нито веднъж. Никога. Нямахме да се занимавам сега с всичко това, ако не беше Стив. Той ме научи. Нали е пето поколение строителен предприемач. Може да се каже, че опитите му да стане рок звезда бяха донякъде негов бунт срещу традициите в тяхната фамилия. Предпочитам да блъскам по струните на китарата, а не с чука по камъните и дъските — заявил той семейството си. Но накрая проумя, че е по-добър — според мен дяволски по-добър — с чука. Заех му малко пари за първата му сделка, една малка и жалка съборетина в южните квартали на Ел Ей. Той успя да преобрази къщата, направи я прекрасна, продаде я, върна ми заема и купи следващата. Попита ме не искам ли да се включа и така едното доведе до другото. Сега притежава собствена компания и едновременно поддържа ангажимента си в телевизията. Продължава да изкупува овехтели къщи и върти имоти за един милион долара. В момента урежда филиала си в Ню Йорк, защото се носи слух, че ще разгърне дейността си и по Източното крайбрежие. Беше на север, за да нагледа бизнеса си, и се отби тук, преди да се върне в Ел Ей.

— И е татуирал образа ти на задника си.

— В името на доброто старо време. А ти имаш ли?

— Татуировки? — Сепнат от изненада, изглеждаше глупаво. — Не. А ти?

Тя се усмихна и отпи от бирата.

— Много неща могат да се случат в един брак, дори и да е бил само за пет минути.

Форд доизяде пицата си, неспособен да мисли за нищо друго, освен за това каква ли татуировка е избрала Сила и къде по тялото ѝ се

намира.

Тази идея така го обсеби, че реши и Брид да има татуировка. Когато се прибра у дома, измислянето на подходящите символи му помогна да не мисли само за това дали Сила и Стив в момента обсъждат строителни планове, или са се отдали на добър секс.

Към два след полунощ очите му се умориха и силите му се изчерпаха. Все пак любопитството го подтикна да се приближи до предния прозорец за последно надзъртане към къщата на отсрещната страна. Лека усмивка изкриви устните му, когато забеляза лъч на фенерче да прорязва мрака по пътя към обора.

Ако Стив е изпратен да ношува в обора, вероятно за тази нощ не се предвиждаше добър секс.

— Дано да продължава все така — промърмори Форд, съблече се и се тръшна по лице в леглото си.

— Чу ли това? — Стив събуди Сила, което никак не бе трудно за него, понеже си поделяха нейния спален чувал.

— Какво? Не. Млъквай. — Сила се претърколи и се закле, че за следващата нощ Стив ще трябва да си търси друго място, където да преспи.

— Чух нещо. Като стон, като проскърцването на врата, когато се отвори от течението в празна къща в някой филм на ужасите. Ще отида да проверя.

— Забрави ли какво ти казах, когато ми предложи да правим секс?

— Отговори ми: не.

— Е, същият е отговорът и сега. Хайде, заспивай.

— Не разбирам как можеш да спиш сред цялата тази тишина. — Той се завъртя, после още веднъж, докато накрая тя го скастри да не ѝ пречи да заспи. — Май че ти е нужна машина за бял шум^[2].

— По-добре да си беше донесъл свой спален чувал.

— Колко си жестока. — Целуна я по темето. — Ще съжаляваш, когато тук се появи някакъв планинец с див поглед и със секира в ръка.

— Когато се случи това, обещавам да се извиня. А сега млъквай или си върви. Майсторите ще дойдат в седем.

Изискано изработената месингова табла на леглото се блъскаше ритмично в червената стена, като звукът отмерваше точно нейните викове от удоволствие. Снопът лунни лъчи осветяваше тези кристалносини очи, които заблестяха, когато той проникна в нея. Тя извика името му и едва не запя, докато тялото ѝ се извиваше под неговото.

Форд. Форд.

— Хей, Форд.

Събуди се с много силна сутрешна ерекция, заслепен от слънчевите лъчи. Изведнъж се изпълни със смътно чувство на срам, осъзнал, че Стив вика името му. Но поне членът му спадна.

Форд провря глава през прозореца и се провикна:

— Почакай! — Сетне грабна джинсите си, захвърлени снощи някъде тук в спалнята, преди да забърза надолу по стъпалата.

— Донесох ти понички — каза Стив веднага, щом Форд отвори вратата.

— Ъ?

— Абе, човече, ти какво, да не би още да не си се събудил?

Форд се вгледа първо в приветливата усмивка на Стив, а после и в кутията с понички „Криспи Кремс“.

— Чудесни са за кафето сутрин.

— Да, зная. — Форд се обърна и пое към кухнята.

Стив го последва.

— Прекрасна къща имаш, човече. Сериозно ти казвам. Умело използвано пространство, отличен подбор на материалите. Реших, че си станал, тъй като Сила вече идва, за да използва залата за фитнес. Та си казах, защо да не опитам да изтъргувам тези понички срещу малко време в твоята фитнес зала.

— Добре. — Форд извади чаша, включи кафемашината и отвори кутията с поничките, оставена от Стив върху шкафа. Уханието им го блъсна като удар от светкавица.

— С много кофеин и много захар — усмихна му се Стив, когато Форд си взе една, обилно напълнена с крем. — Това е най-добрият начин да започнеш деня, особено след някое яко чукане.

Форд изръмжа и свали от лавицата още една чаша.

— Тази сутрин Сила я очаква много работа, затова отидох да купя понички. Строителите са луди за понички. Хей, човече, виж кучето ти какви ги върши.

Форд се обърна към прозореца и видя Спок да тича и скача, да души и дебне.

— Да, това са неговите котки.

— Какви котки?

— Той обича да гони котки. Въображаеми. Само той ги вижда.

— Кучи син, ама че той точно това прави. — Стив се захили и се доближи до прозореца, забучил палеца си с пръстен на него в халката на колана си. — Значи може да намина следобед, заедно със Сила, в твоята зала за фитнес? Или да се отбия по-късно? Няма ли да объркам работата ти за днес?

— Няма. Всичко е наред. — От многото захар в поничките Форд съвсем се събуди, пък и първите глътки кафе окончателно прогониха съня от очите му. — Предположих, че ще спиш до късно. Вчерашният ти ден е бил дълъг и изморителен, пък и навярно не си успял да се напиш добре в обора.

— Обичам дългите дни. — Стив пое чашата с кафето, подадена му от Форд, а после си сипа мляко от каничката, оставена на плота. — Какъв обор? Оборът на Сила? Сила не би ме оставила да спя в обора. Спах в единия ъгъл на спалния й чувал.

— О, така ли! — По дяволите. — Работих до късно снощи и те видях да отиваш нататък. Та си помислих, че...

— Не съм ходил натам. Човече, там цари пълен мрак. Направо непрогледен. А аз съм градско момче. — Навири глава. — Да не си видял някого да броди наоколо?

— Видях светлина. Като от лъч на фенерче. Беше късно, може би съм...

— Не е било халюцинация! — Потупа с ръка рамото на Форд, достатъчно силно, за да го накара да се олюлее. — Казах й, че нещо ми се счу, ама тя ми рече да млъквам и да заспивам. Та по кое време беше, казваш?

— Не знам. Май... малко след два.

— Да, точно тогава е било. И отиваше към обора, а? Трябваше да отидем и да проверим какво става там.

— Жалко. — Форд наля още кафе. — Мисля, че сега трябва да отидем. Но първо да си облека риза и да си обуя обувките.

— Мога ли да се кача горе? Иска ми се да огледам къщата.

— Добре. — Подразни го, че се чувстваше склонен да се сприятели с този тип, правил секс с жената, с която той искаше да се люби. Но трябваше да се стегне и да устои на този импулс. — Тогава... предполагам, че си донесъл тук своя спален чувал.

— Стига бе, човече. Аз винаги отсядам в хотели. Има рум сървис, барове, матраци с много възглавници. Сила ми даде само една, и то корава. Да ти се намира някоя резервна?

— Всъщност...

— Брей! Мили боже! Та това е Сила.

Преди Форд да успее да реагира, Стив се намъкна в ателието му и се загледа в скиците.

— Супер! Страхотно! — Стив притисна пръста си към ъгъла на една от скиците. — Възхитителни са. Ти си гений. Но това тук не напомня за Сийкър.

— Не. Нов образ, нови серии. Едва започвам.

— И със Сила като... като какво? Като модел, а? Уха! А тя знае ли?

— Да. Ние се разбрахме.

Стив кимна разбиращо, усмихна се и продължи да се вглежда в скиците.

— Усетих, че между вас прехвърчат искри още вчера, когато се отби в къщата. Но след като видях това тук, вече напълно разбирам защо снощи тя отхвърли плахото ми предложение да си припомним добрите стари времена.

— Тя... — Форд мислено стисна юмруци. — Значи... вие двамата не сте...

— Пътят ти е чист, човече. Смятам да ти го кажа направо — да правиш секс с нея е едно нещо, и то ако тя го иска. Но да ѝ играеш номера — това е съвсем друго. Ако го направиш, ще ти изтръгна сърцето, преди още да е спряло да тупти. А иначе? Ще си останем добри познати.

Форд се вгледа изпитателно в лицето на Стив и реши, че всяка изречена от него дума беше кристална истина.

— Хайде да вървим. Само да си обуя обувките.

Стив надникна в банята, а после и в спалнята на Форд.

— Много светлина имаш тук. Та как още не си я оправил?

— Какво? Да оправя светлината?

— Хайде, не се прави, че не разбираш. — Стив поклати глава, докато Форд си нахлузваше тениската. — За Сила ти говоря. Как още не си я свалил? Щях да го надуша, ако бе го сторил. Та тя е тук вече почти цял месец.

— Слушай, не мисля, че това е твоя работа. Не че искам да те обиждам.

— Няма значение. Но аз виждам какво става, защото никой не е по-наясно с това от мен. Не искам да кажа, че тя ми е като сестра, защото ще бъде извратено, имайки предвид общото ни минало.

Форд приседна на леглото, за да си обуе обувките.

— Дамата предпочита да не бърза. Затова и аз го давам бавно. Това е.

— Мъдро решение. Харесваш ми, така че ще ти дам един съвет. Тя е мъчна и жилава. Сама се справя с всичко, което ѝ се изпречи. Но у нея има дълбини, които крият много болка. Тъй че трябва да бъдеш много внимателен, като стигнеш дотам.

— Нямахте да се занимава с това, с което се е заела сега, ако нямахте дълбини и ако в тях нямахте болка.

— Добре. Нека да се държим като мъже и да проверим обора.

Сила се протегна и разкърши схванатия си гръб. Беше в помещението, което предвиждаше да използва за пералня. Както подозираше, старият пожълтял линолеум покриваше надраскан, но все още в добро състояние дървен под, който можеше да бъде спасен. Предпочиташе да работи на горния етаж с мощни инструменти, но реши, че е по-добре да се поизпоти тук, като махне линолеума. Нейният дърводелец горе не се нуждаеше от помощта ѝ, особено в присъствието на Стив, така че...

През прозореца видя Стив, който очевидно не отиваше на горния етаж. Продължи направо към обора, придружаван от Форд. Сила остана инструментите и изтича навън, за да разбере защо Стив се размотава, вместо да надзирава работата на майсторите.

Вратата на обора зееше отворена. Завари вътре двамата мъже. Като че ли спореха кой пръв да се покатери по стълбата до сеновала.

— Какво, по дяволите, търсите тук?

— Проверяваме — отвърна й Стив. — Можеш ли да ни кажеш дали липсва нещо?

— Не. Защо, трябва да липсва?

— Форд каза, че видял тази нощ някой да се прокрадва насам.

— Не съм споменавал някой да се прокрадва. Казах само, че видях някой с фенерче тази нощ.

— Да се напъхаш в чужда собственост посред нощ с фенерче в ръка си е прокраждане — убедено заяви Стив. — Нали ти казах, че чух нещо.

Сила поклати глава и се извърна към Форд.

— Успял си да видиш как някой се прокрадва към моя обор в мрака посред нощ, и то от отсрещната страна на улицата?

— Не съм съгласен да се говори за прокраждане. Видях само лъч от фенерче. Изместваше се в посока към обора.

— Може да е било някакво отражение. От лунната светлина или нещо друго.

— Много добре зная как изглежда лъч от фенерче.

— Освен това — прекъсна ги Стив, — когато ние сега отворихме вратата, тя изскърца. Това бе същият звук, който чух тази нощ. Някой е влизал. А тук са струпани много вещи, Сила.

— И е съвсем ясно, че още са си на мястото.

— Но може нещо да липсва — отбеляза Форд. — Пълно е със стари неща. Възможно е някой злосторник да се е опитал да проникне, но се съмнявам да е наясно какво ценно има или къде точно си го оставила след последното си ровене.

— Добре де, не искам да споря. — Тя опря ръце на кръста си и се загледа в купчините. Дали беше подредила така кутиите? Онзи счупен люлеещ се стол не беше ли обърнат наляво?

Как можеше, по дяволите, да помни такива неща?

— Прегледах доста неща, но още не съм открила нищо ценно. Ах, да — продължи, преди Стив да вземе думата, — сещам се, че за много хора кражбата на чаената лъжичка, с която Джанет Харди е взимала захар от захарницата, може да си заслужава труда.

— Кой знае, че си донесла тук вещи от къщата?

— Всички — отговори Форд на въпроса на Стив. — В къщата работят много хора и всички те са видели как Сила ги е домъкнала. Дори са ѝ помагали. Така че един от тях се е разприказвал пред приятели, те пък го казали на свои познати и така нататък.

— Ще сложа катинар.

— Разумна идея. А какво стана с писмата?

— Какви писма? — попита Стив.

— Да си споменавала на някого, освен на мен, за писмата, които си намерила на тавана?

— На баща ми, но не мисля, че...

— Намерила си писма на тавана? — прекъсна я Стив. — Тайни писма? Човече, това ми прилича на някое от криминалетата, които дават по Би Би Си.

— Ти никога не гледаш криминалета.

— Бих ги гледал, ако в тях участват красиви англичанки. Та какви са тези писма?

— Писма, написани до баба ми от мъж, с когото е имала любовна връзка година, преди да умре. Е, да, писмата са тайни. Тя ги е скрила. Казах само на Форд ѝ на баща ми... който вероятно е споделил това с мащехата ми. Но не вярвам други да са узнали за тях. — Поне така се надяваше. — Освен ако... — Затаи дъх. — Сега се сецам, че като го казах на баща ми, бяхме край един отворен прозорец, затова го дръпнах да се отдалечим. Но ако някой от работниците е бил близо до прозореца, може да е чул.

Потърка очи.

— Глупава работа. На всичкото отгоре вчера сутринта попитах майка ми дали е знаела за някакъв любовник на Джанет малко преди смъртта ѝ. Ако ѝ скимне, тя би могла да се раздрънка. Пък и в момента ми е бясна.

Стив я потупа по рамото.

— Нищо ново, кукло.

— Зная. Но както се беше вкиснала, като нищо може да е изпратила някого да рови тук, да търси нещо ценно.

— Дай ми писмата и всичко друго, на което държиш. Никой няма да ги търси при мен — добави Форд, когато тя смръщи вежди.

— Може би. Остави ме да го обмисля.

— Сега остава само — намеси се Стив — да се появи някакъв планинец с див поглед и със секира в ръка. Прав ли съм? Или можем да се качим горе, както предложи Форд, за да проверим дали в сеновала няма никакви трупове или части от тях.

— О, за бога! — ядоса се Сила и се обърна към стълбата.

Форд обаче ѝ препречи пътя.

— Аз ще се кача.

Той изпробва тежестта си върху всяка пръчка от стълбата, защото въображението му помагаше нагледно да си представя как полита надолу, за да си изпочупи костите на бетонния под. Като стигна догоре, грубо изруга.

— Какво има? — провикна се Сила.

— Нищо. Само вехтории. Тук горе няма нищо. Не се вижда дори една отрязана глава на някой странстващ селски труженик.

Когато слезе долу, Сила го улови за ръката и потръпна, като видя голяма треска от стълбата, забита в дланта му.

— Влязла е доста надълбоко. Ела вътре и ще я извадя.

— Мога...

— Докато вие си играете на чичо доктор, аз ще си взема колана с инструментите и се залавям с мъжка работа — заяви Стив.

Сила го стрелна с поглед.

— Крайно време беше.

— Ще трябва пак да донеса понички. Но по-късно — подхвърли Стив на Форд и излезе навън.

— Той ти е донесъл понички? — попита Сила.

— Да. Като подкуп, за да ползва фитнес залата.

— Хм. Да влезем вътре, за да извадя тази треска. Предполагам, че те е събудил.

— Правилно предполагаш. — Форд бутна вратата на обора и тя се захлопна зад тях. — И прекъсна един вълнуващ сън, включващ теб, червена стая и месингова табла на леглото. Но поничките с крем почти компенсираха разочарованието ми.

— Стив вярва в силата на поничките. И така, какво правех аз в тази червена стая с легло с месингова табла?

— Трудно е да се опише. Но мисля, че мога да ти го покажа.

Тя го погледна в очите, толкова зелени, със златисти пръстени.

— Нямам червена стая. Нито пък ти.

— Ще отида да купя червена боя.

Тя се засмя и тръгна към вратата на пералното помещение, но само след секунда гърбът ѝ бе притиснат към стената на къщата. За пореден път се изненада колко силни, властни и опасни можеха да бъдат устните му. Същите устни, си каза тя в суматохата, докато нападнаха нейните, които можеха да ѝ се усмихват толкова очарователно, да ѝ говорят леко провлечено за всекидневните грижи. И тогава те се впиха в нейните и жарта им се плъзна из тялото ѝ като пристъп на треска.

Преди да отстъпи назад, той леко захапа долната ѝ устна.

— Помислих си, че през нощта Стив е тръгнал към обора, за да спи там.

— Защо ще спи Стив в обора? — На пламналия ѝ мозък бе нужна цяла минута, за да сглоби цялата картина. — О! Ние всички сме зрели хора, Форд. Няма да пращам Стив да спи в обора.

— Да, досетих се. Но ще му дам назаем стария си спален чувал. Не съм го използвал от петнадесетина години, откакто спането в чувал върху гола земя престана да ме вълнува. На него ще му харесва. Защото е като на Спайдърмен.

— Ти имаш спален чувал като на Спайдърмен?

— Получих го за осмия си рожден ден. Беше страхотен и още не е изгубил напълно очарованието си. — Наведе се, докосна устните ѝ със своите и отвори вратата пред нея. — Безкрайно съм щастлив, че Стив ще го ползва, докато е тук.

— Много добър съсед си ти.

— Не чак толкова.

Тя отвори комплекта за първа помощ и провери съдържанието му.

— Тук има всичко, което ми трябва. Нека да го направим отвън, на светло. — Те излязоха на верандата и тя му посочи с ръка да седне. После взе малко памук и кислородна вода, за да му промие раната.

— Не е проява на добросъседство — продължи Форд, — защото мотивите ми са изцяло егоистични. Просто не искам да спи с теб.

Тя го стрелна с поглед, въпреки че беше заета да чисти със спирт иглата и пинцетите.

— Така ли?

— Ако ти искаше да спиш с него, тогава за мен нямаше да има щастие на тази земя.

— А как разбра, че не искам? Че не съм го направила?

— Защото искаш да спиш с мен. Оу! — Погледна към дланта си и мястото, където върхът на иглата се вряза в кожата му, за да стигне до края на тресчицата. — Господи.

— Прекалено надълбоко се е забила, за да излезе сама. Изсмучи кръвта. Ако исках да спя с теб, защо още не съм го направила?

Изглежда предпазливо иглата в ръката ѝ.

— Защото още не си готова. Но аз мога да чакам. Само че — да не ме намушкаш пак — проклет да съм, ако позволя да спиш с някой друг. Няма значение дали ще е или не в името на доброто старо време. Искам да те обгърна, цялата. И искам ти да си мислиш за това.

— Значи си готов да дадеш на Стив скъпоценния спален чувал на Спайдърмен, за да не мисля за него и да не задоволявам нуждите си, като спя с него само защото ми е подръка.

— Горещо-долу.

— Погледни натам.

Форд изви глава в посочената от нея посока. Остро, рязко убождане го накара да подскочи. Докато ругаеше, Сила измъкна голямата треска с пинцетите.

— Искаш ли я за спомен?

— Не, благодаря.

— Готов си. — Тя прибра комплекта, а после го сграбчи за косата и притисна жадно устните си в неговите. Но също тъй бързо спря целувката и се надигна. — Можеш да помислиш върху това, докато чакаш.

Усмихна му се закачливо и влезе в къщата, като остави мрежестата врата да хлопне зад гърба ѝ.

---

[1] Високи армейски обувки, масово разпространени, производство на Алтлама. — Б.пр. ↑

[2] Така наричат в кибернетиката напълно случайния шум (т.е. паразитните сигнали) по комуникационните линии с абсолютно непредвидими характеристики. — Б.пр. ↑

9.

Сила започна да свиква с колите, които намаляваха скоростта или спираха в края на алеята за автомобили. Скоро изобщо престана да им обръща внимание. Зяпачите, дори и онези, които може би снимаха къщата ѝ, не я притесняваха. Рано или късно щяха да приемат присъствието ѝ, така че най-добре беше да не ги забелязва.

За да стане част от местната общност, реши тя, трябваше да демонстрира добронамереност. Затова пазаруваше само в най-близкия супермаркет, наемаше изключително местни работници, купуваше повечето от материалите за ремонта от тукашните търговци и отделяше време да побъбри с продавачите, майсторите, дори даваше автографи на онези, които още я възприемаха като Кейти от телевизионния сериал.

Смяташе го за символично — нещо като потвърждение на решимостта ѝ, като същевременно спазваше съвета на Форд и следваше инстинктите си. Затова и махна металната порта. На нейно място посади няколко черешови дървета, за да закриват гледката от улицата. Това щеше да е символ на нов живот, помисли си Сила, докато стоеше на улицата и оглеждаше резултата. А следващата пролет, като израснат и разцъфтят, тя щеше да бъде тук, за да им се любува. Отклони поглед и към къщата. Там щяха да са градините и младите дръвчета, както и голямата стара магнолия. Нейната стара магнолия, помисли си, с белите си цветове, разпръскващи сладко ухание във въздуха. Боята на къщата ще бъде свежа и чиста, а не както е сега — мръсна и олющена. По верандата ще има шезлонги, както и керамични вази или саксии с различни цветя. Ако съумее да изцеди още малко пари от бюджета си, ще застеле пътеките, прорязваща тучните морави, с дребни павеа, боядисани в земни тонове. Да, ще ги павира.

И накрая хората ще се спират тук да погледат, но само за да се възхитят на една приятна за окоето къща сред също тъй приятно обкръжение, а не защото ще се питат: какво, по дяволите, прави

жената от Холивуд с тази къща, в която Джанет Харди се е нагълтала с водка и успокоителни хапчета.

Чу шума от приближаваща се кола и отстъпи към стената. Припряното бибиждане я накара да се обърне. Видя малка червена хонда да спира до тротоара.

Само миг ѝ бе нужен, придружен с леко пробуждане от усещането за вина, за да разпознае изскочилата от колата симпатична блондинка с къси панталонки и камизола, плетена на една кука.

— Здравсти! — извика ѝ засмяната Анджела Макгауан, природената ѝ сестра, преди да се втурне да я прегърне.

— Здравей, Анджи. — Свежият ѝ дързък аромат я обгърна тъй плътно, както и ръцете ѝ. — Отрязала си косата си. Чакай да те огледам. Не! Не ме прегръщай пак, че цялата съм в прах и пот.

— Наистина си. — След още един изблик на смях Анджи се поотдръпна, за да срещне очите на Сила със своите огромни бадемови очи. Очите на нашия баща, каза си Сила. На общия им баща. — И ти малко ухаеш. — Сияещата Анджи улови Сила за ръцете. — Как може да си толкова красива сред всичко това тук.

— А ти изглеждаш удивително. — Сила погали с върховете на пръстите си силно подрязаната коса на Анджи. — Толкова е къса.

— Само две секунди ми стигат сутрин, за да я пооправя. — Анджи тръсна глава, повдигна за миг шапката си и после пак я намести. — На практика мога да се справя с нея и с вързани очи, преди да съм угасила цигарата.

— Страхотна прическа. Какво правиш тук? Мислех, че си в колежа.

— За мен семестърът приключи. За малко съм си у дома. Не мога да повярвам, че си тук. Както и това. — Тя посочи към къщата. — Наистина ли ще живееш в нея, ще оправиш всичко и изобщо...

— Още много остава до „оправянето на всичко“.

— Много са красиви фиданките. Много по-красиви от старата метална врата. — Анджи докосна един от надвисналите вити клони, отрупани с цветчета в меко, пролетно розово. — Всички само за това говорят. Вкъщи съм само от един ден, но ушите ми проглушиха с всичките тези приказки.

— За добро или за зло?

— Защо да не е за добро? — навири глава Анджи. — Това място беше толкова грозно. И още е, още не е разкрасено, но ти правиш нещо. Никой друг не е правил нищо. Не ти ли е трудно? Не говоря за работата, защото е очевидно. Говоря за трудността да бъдеш тук, да живееш тук?

— Не. — Но Сила знаеше, че Анджи няма да спре с въпросите. Анджи ще прояви загриженост. — Всъщност е лесно. Чувствам се добре, много по-добре от всякъде другаде, макар и да е странно.

— Не мисля така. Всеки иска да бъде някъде, но истинските щастливци са тези, които откриват къде е това място. Значи си щастлива.

— Така ми се струва. — Лъчезарният ѝ оптимизъм, напомни си Сила, се дължи на мястото, където живееше. Дъщерята на баща ѝ. На нашия баща, поправи се. — Искаш ли да влезеш, да поогледаш? Точно сега сме насред най-голямото преустройство, но постепенно напредваме.

— Бих искала и ще го направя, но някой друг път. Сега бързам за срещата с едни приятели, та само се отбих, колкото да те видя за минутка. Не очаквах да те намеря на улицата, затова мисля, че съм извадила късмет. Така че... хм, уф.

Сила проследи погледа на Анджи и видя един бял микробус да забавя ход и да се изтегля към тротоара.

— Познаваш ли го? — попита Сила. — Като че ли съм го виждала да минава тук и преди, при това на няколко пъти.

— Да, това е микробусът на господин Хенеси. Неговият син беше...

— Зная. Едно от момчетата, пострадали от катастрофата със сина на Джанет. Добре. Изчакай ме тук.

— О, боже, Сила, не отивай. — Анджи сграбчи ръката ѝ. — Той е ужасен човек. Кучи син. Признавам, разбира се, че случилото се е било ужасно, но той мрази всички ни.

— Нас?

— Да, Всички нас. Татко казва, че било някаква вторична асоциация. Не бива да се изпречваш на пътя му.

— Той се е изпречил на моя, Анджи.

Сила пресече улицата, за да се изправи пред преливащите от горчицина очи насред съсухрено лице с тънки устни зад предното

стъкло на микробуса. Колата беше с повдигателен механизъм отзад. Едва сега го видя. Явно е бил за инвалидната количка на сина му.

Наклонът на тротоара не беше предимство за нея, понеже я принуди малко да наруши равновесието си и да застане на височина с няколко сантиметра под нивото, от което мъжът я гледаше.

— Господин Хенеси, аз съм Сила Макгауан.

— Зная коя си. И ти си като нея, нали?

— Съжалявам, че сте загубили сина си миналата година.

— Изгубих сина си през седемдесет и втора, когато твоят безотговорен роднина му прекърши гръбнака. Пиян и дрогиран, пет пари не даваше за никой друг, освен за себе си, защото така е бил възпитан — да не дава пет пари.

— Може и така да е било. Зная, че трите момчета са платили ужасна цена в онази нощ. Аз не мога да...

— Не си по-добра от нея. Само си мислиш, че си по-добра, защото имаш пари за харчене и очакваш хората да ти се кланят.

Съчувствието на Сила към нещастieto му започна да пресъхва.

— Вие не ме познавате.

— Как ли пък не! Познавам те, познавам твоята порода, твоята кръв. Въобразяваш си, че можеш да идваш тук, където онази жена мърсуваше като курва, оставяйки децата си да вилнеят като вълци, което коства ръцете, краката, живота на моето момче? — Гневът му изригна и той бързо и рязко размаха костеливите си пръсти. — Въобразяваш си, че можеш да купиш малко дърво, малко боя и да прикриеш смрадта, разнасяща се от това място? Още преди години трябваше да бъде изгорено до основи. Да стане на пепел и да остане само благословената от Бога земя.

— Това е къща, господин Хенеси. От дърво и стъкло. А ти, помисли си тя, но вече без капка симпатия, си само един луд.

— И тя е прокълнатата като нея. Като теб. — Изплю се през прозорчето на микробуса, като за малко да улучи носа на обувката на Сила. — Върни се там, откъдето си дошла. Ние не искаме нито теб, нито такива като теб.

Подкара толкова забързано на зигзаг, че Сила трябваше да отскочи назад. Хлъзна се по склона, изгуби равновесие и падна на колене, докато Анджи трескаво прекосяваше улицата.

— Удари ли те? Господи, господи, нали не те удари?

— Не. Не. — Но проследи забързания микробус с присвити, леденосини очи. — Добре съм.

— Ще повикам полиция. — Трепереща от възмущение, Анджи измъкна от джоба си розовия си мобилен телефон. — Той се изплю върху теб! Видях го, а после едва не те прегази, и...

— Недей. — Сила рязко протегна ръка към мобифона, щом Анджи вдигна капака му. — Да влезем вътре. — Въздъхна и разтри коляното си. — Само искам да влезем.

— Нарани ли се? Много лошо падна. Трябва да ти прегледаме коляното.

— Всичко е наред, май че.

— Говоря сериозно. Ще те откарам с колата до къщата и ще видим дали трябва да отидеш на лекар. Това проклето старо копеле.

— Коляното ми е наред. Не съм наранена, а само разгневена.

За да успокои първо себе си, Анджи на два пъти пое дълбоко дъх и шумно изпусна въздуха, докато оглеждаше Сила изпитателно.

— Не ми изглеждаш разгневена.

— Така ти се струва. Стана дума за курви, вълци, проклетия, за лоша кръв и *порода*. Задник.

Анджи се засмя.

— Така повече те харесвам. Ще те откарам вкъщи, само недей да спориш.

— Добре. Благодаря. Той и с теб ли се държи така? — попита Сила, докато отиваха до хондата на Анджи.

— Само се зъби и сипе огън и жупел. Дори срещу татко се е нахвърлял. Господи, познаваш ли по-състрадателен човек от татко? Но само защото бил приятел със сина на Джанет Харди и останалите от компанията, това го прави отговорен в очите на Хенеси За всичко, което се е случило. Та той дори не е бил там в онази нощ. А на всичкото отгоре ти още не си била родена.

— Бих казала, че той се опитва да прехвърли върху децата вината за греховете на бащите им. Не му обръщай внимание, ако иска да те предизвика и да ти всели лоши мисли.

Когато стигнаха, Сила отвори вратата на колата, пое дълбоко дъх и осъзна, че сега се чувства по-добре, по-спокойна, може би заради присъствието на Анджи.

— Благодаря ти, сестричке.

— Преди да си тръгна, искам да видя коляното ти.

— С коляното ми всичко е наред. — За да ѝ го докаже и за да подобри настроението си, Сила изтанцува набързо няколко стъпки на моравата и завърши с енергично завъртане, което накара момичето да се засмее.

— Е, сега вече вярвам, че е наред.

— Чудесно беше това завъртане, кукло. — Стив се появи на верандата, заедно с всичките си татуировки и колана с инструментите. — А коя е тази твоя приятелка?

— Не сме приятелки — обади се Анджи. — Сестри сме.

— Анджела Макгауан, Стив Ченски. Стив е приятел от Ел Ей. Ще ми помага тук за няколко дни.

— Може и за повече — ухили се Стив предизвикателно.

— Анджи току-що се е прибрала у дома от колежа и отива да се срещне с някакви свои приятели.

— Да, така е. Дори вече закъснявам. Ти му разкажи за господин Хенеси — нареди ѝ Анджи, преди да се върне в колата си.

— Господин кой?

— Ще ти разкажа. Ще се забавляваме.

— Е, имате с какво да се занимавате. Пак ще намина. Радвам се, че се запознахме, Стив. — Анджи им махна през прозореца на хондата си, завъртя почти на три четвърти от пълен кръг и потегли.

— Бива си я тази твоя сестра.

— И е съвсем законна моя сестра, така че долу ръцете.

— Едва ли ще спазвам такова правило. Започвам да се влюбвам в ДНК-то на този господин Макгауан.

— Не. Не, по-добре недей. Как беше на тавана?

— Адски горещо. Трябва да се постави климатик, но все пак напредваме. Вземи си инструментите, кукло. Денят скоро ще свърши.

— Веднага идвам.

Той имаше право за горещината. На Сила ѝ се струваше, че е отслабнала с поне един килограм заради потта, която я обля само докато си смъкваше колана с инструментите в края на деня. Затова си позволи дълъг освежаващ душ в почти довършената баня. Оставаше

само да се боядиса и да се монтират абажурите за лампите. След душа си направи огромен сандвич.

Изяде го в самота, на задната си веранда, докато си представяше разцъфтели храсти, оформени като за украса дървета, потънали в цветя лехи вместо хаотично окастрената сегашна растителност. Във въображението си виждаше пейка от нешлифован камък под щедро разпрострелите се клони на голямата смокиня, както и нови плочи по пътеките и други тухли за стените на вътрешния двор. Няколко плачещи върби край езерото, сенките на червените кленове, изисканата красота на магнолиите.

Не съм прокълната, повтаряше си тя, докато леко разтриваше коляното си, което беше малко схванато и я болеше. Случвало се е да бъде пренебрегвана, за дълго незачитана, ала не и прокълната, въпреки обвиненията на онзи възрастен мъж.

Ще постави къщичка за лястовици и хранилки за колибри. И птиците ще долетят. Всичко в китната си градина ще посади със собствените си ръце — след като проучи какво трябва да бъде засаждано — и така ще привлече още птици и пеперуди, които ще пърхат с криле над цветята, които тя ще подреди по каменните вази.

Ще си купи куче. Някое, което да гони подхвърляните му пръчки или катериците и зайците, а тя пък ще го гони, когато рови из градината. Може би дори ще предпочете някое толкова грозно, колкото Спок.

Ще урежда празненства с разноцветни светлини и музика, гости ще се разхождат из къщата, по моравата, ще изпълват всичко наоколо с глъч, смях, викове и движение. Ще пулсира живот, ще има вълнение, ще отекват гласове.

И ще се събужда всяка сутрин в своя дом.

Сведе поглед към хартиената подложка в скута си и видя как една сълза капна върху нея. О, господи, какво е това? Изтри с длани мокрите си страни, а после плътно ги притисна към гърдите си. Какво беше това, какво беше това?

Остана на задната веранда с леко хлътналия под, обърната към отдавна неподдържаната градина, самотна и няма загледана към слънцето, залязващо зад планините. И заплака неудържимо. Разкисваш се, нашепваше глас в мозъка ѝ. Това трябваше да е.

Кучета, хора, разноцветни светлини? По-вероятно е да се провали. Не, къщата не беше прокълнатата, тя имаше здрави кости, стегнати мускули. Но дали самата тя не беше прокълнатата? Какво свястно бе постигнала досега в живота си? Някога беше ли завършила някоя работа докрай? И тук ще се провали. Провалите бяха нейната запазена марка. Това го умее най-добре.

— Престани, Престани с тези *глупости*.

Успя да се пребори с напирещите сълзи. Сграбчи подложката и наполовина изядения сандвич, захвърли ги и се втурна вътре. Задъхана, Сила обилно наплиска лицето си със студена вода. Вече поуспокоена отиде на горния етаж и се гримира грижливо, за да прикрие следите от изблика на самосъжаление. На тръгване взе романа „Великият Гетсби“.

Прекоси улицата и почука на вратата на Форд.

— Много е удобно, че съм толкова наблизко — рече той, докато отиваше да отвори вратата. Спок престана да лае към вратата като при приближаването на някой непознат и се втурна напред, за да се отърка в краката на Сила. — Тъкмо обмислях извиненията, за да реша кое ще е най-уместно, та да се оправдая, като нахълтам при теб. Не ми се иска да изглеждам прекалено натрапчив.

Тя пристъпи вътре и му подаде книгата.

— Нали каза, че мога да я донеса тук?

— Разбира се. Това писмата ли са?

— Да. — Кучето я гледаше с такава красноречива любов в очите, че тя го погали и почеса за кратко, което веднага го доведе до екстаз. — В момента съм в особено настроение. Точно сега не искам да ги държа в къщата.

— Добре.

— Ще ги прочетеш ли някога, когато ти остане време? Мисля, че ще е хубаво още някой да ги прочете.

— Какво облекчение. Сега няма да водя всекидневна война между любопитството и почтеността. Ще ги прибера в кабинета си. Искаш ли да влезеш за малко? Довърших едни скици. Струва ми се, че ще ти харесат.

— Да. — Неспокойна. Чувстваше се много неспокойна, не я свърташе на едно място, дори главата я заболя. По-добре беше да се движи, да върши нещо. — Да, защо не.

— Искаш ли бира или малко вино?

— Не, не. Нищо не искам — след онова размекване алкохолът не бе добра идея.

— Къде е Стив? Май ми се счу преди малко шум като от неговия мотор.

— Излезе. Искал малко да се поразкърши. Може би ще поиграе на покер с някои от работниците. Но според мен всъщност се надява да му излезе късметът с една жена от групата по озеленяването. Казва се Шана.

— Шана и аз се познаваме отдавна. Но не в онзи смисъл — побърза да уточни той. — Приятели сме от деца. Аз, тя, Брайън и Мат.

— Чудесно. Радвам се, че имаш приятели, за които да си спомняш. О!

Той бе подготвил два панела, запълнени докрай със скици. С пози на героинята в действие. Скок, крачка, завъртане. На всички тях тя изглеждаше — не можеше да се сбърка лицето ѝ с ничие друго — силна, непоколебима, бясна, дръзка и блестяща.

Изглеждаше така, както *тя* най-малко се чувстваше в момента.

— Реших да добавя и татуировки. Доста го обмислях. Сега си ги представям ето тук и тук. — Напъха ръце в задните си джобове, докато оглеждаше критично творбите си. — Една малка отзад, на плешката, както и на бицепсите. Мисля да са малки и символични. Нещо, което хората няма да забележат в Кас. Или по-добре не толкова в Кас отначало, а само когато тя се преобрази в Брид. Така това се превръща не само в символ, но и в част от източника на нейната мощ.

Присви очи, докато оглеждаше скиците си.

— Трябва да си ги представя съвсем нагледно, преди да се заема с пренасянето им върху панелите. Историята вече започва да се очертава и на мен все повече ми допада. Има още много работа, но...

Спок заскимтя и Форд се озърна. Потокът на мислите му мигом секна. По лицето на Сила се стичаха сълзи.

— О, господи. Какво има? Защо плачеш?

— Съжалявам. Съжалявам. Мислех си, че е свършило. Че съм го преодоляла. — Облегна се назад и захлупи с длани лицето си. — Трябва да си вървя.

— Не. Хмм. — В стомаха му като че ли се появи някаква празнота, все по-разширяваща се, но той успя да се окопоти, да я

стисне за ръката, и то здраво. — За какво плачеш? Какво съм сторил?

— Всичко. Нищо.

— Какво?

— Всичко, което има значение. Но ти нищо не си сторил. Не и ти. Става дума за мен. За мен, за мен, за мен. А това там не съм аз. — Тя размаха ръка към скиците. Тонът и жестът ѝ така подплашиха Спок, че той тутакси побягна към своя ъгъл. — По нищо не ѝ приличам. Не мога дори да се реша да се любя с теб. Искаш ли да знаеш защо?

— Ужасно много.

— Защото всичко ще се провали, ще се намразим, а след това няма да има с кого да си говоря. Всичко оплесквам. Във всичко се провалям.

— Според мен — не. — Крайно объркан, той поклати глава недоверчиво. — Откъде започва всичко това?

— От реалността. От миналото. За което ти нищо не знаеш.

— Ами разкажи ми тогава.

— За бога, вълните ме изхвърлиха на брега още когато бях на *дванадесет*. Имах инструментите, имах платформата, но се издъних. Провалих се.

— Това са глупости. — Тонът му бе сух, делови, но именно заради това много по-успокояващ, отколкото някоя малодушна проява на съчувствие. — Ти си прекалено умна, за да вярваш в подобни неща.

— Няма значение, че зная, че не е вярно... че не е точно така. Но когато все ти повтарят, че вечно се проваляш, накрая започваш да го вярваш. Това трижди проклето шоу беше като мое семейство, но после: „Бум!“. Пропадна. Не мога да си го върна обратно, нито семейството, нито работата. Тогава трябваше да изнасям концерти, да участвам в поредното телевизионно шоу на живо. Сценична треска, пристъпи на паника. Но не стигнах дотам да взимам хапчета.

— Какви хапчета?

— Господи. — Сила притисна пръсти към очите си, благодарна, че поне сълзите ѝ бяха пресъхнали. Спок се довлече обратно и отпусна полусдъвканото мече в нозете ѝ. — Мениджърът ми, майка ми, хората. А в същото време се нуждаеш от някой, който да те успокои и приласкае, да те измъкне оттам, за да можеш да продължаваш да печелиш пари, да поддържаш известността си. Но аз не успях, не го постигнах и с това всичко приключи. Заредиха се слаби филми,

ужасяващи отзиви в пресата... а после най-лошото според някои преценки: никакви отзиви. И накрая — Стив.

Скочи и закрачи из стаята, размахвайки ръце.

— Хвърлих се през глава в брака на втората секунда след като навърших осемнадесет, защото най-после, най-после имаше някой, който да ме обича, да се грижи за мен, да ме разбира. Но и това не успях да свърша като хората.

Опитах в колежа, но и там нищо не стана, освен че успях от все сърце да го намразя. Бях нещастна и се чувствах ужасно глупава. Не бях подготвена за това и не очаквах толкова много хора всъщност да искат само едно от мен — да пропадна. Което и сторих. Напълно задоволих понижените им очаквания за мен. Изкарах само един семестър и заряхах ученето. Сетне се заредиха озвучаванията и последваха нови унижения. Реших да се пробвам с един сценарий, ама не и това не можах да свърша. Може би фотография? Не, и там се провалих. Имах доходи, благодарение на Кейти... и всъщност, както установих години по-късно, моят баща се е погрижил доходите ми да бъдат юридически защитени, докато не навърша пълнолетие.

Още четиринадесетгодишна тръгнах на терапия. На шестнадесет замислях самоубийство. Гореща вана, розови свещи, музика, острието на бръснача. Само че когато се потопих във ваната, осъзнах колко е глупава. Не исках да умра. Ето защо се задоволих само с една гореща вана. Какво ли не опитвах после. Може би съм способна, казвах си, за нещо друго. Например хореография. Реших се. Опитах се. Провалих се. С гръм и трясък. Не ми се удават нещата. Не ставам, за нищо не ставам.

— Спри! И си поеми дъх — заповяда й Форд със същия строг, авторитетен тон, при който тя можеше само да примигва срещу него. — Ти си била умно хлапе, талантливо хлапе от детските телевизионни сериали и шоута.

— О, по дяволите!

— Само млъкни за минута. Не знам как точно се вършат тези неща, но предполагам, че твоето шоу просто се е изчерпало.

— А с него и аз.

— Но никой не е предвидил, че става дума за хлапе, което пораста в това шоу и което се чувства откъснато от семейството си. Осиротяло. Дори е възможно да смята, че вината е негова.

— Точно така се чувствах. Наистина. Сега го осъзнавам по-добре, но...

— Всеки, който предлага много или дори малко успокоителни на едно четиринадесетгодишно момиче, за да може да си изпълнява ролята, трябва да бъде застрелян. Тук няма средно положение, поне за мен. Всичко, което изброи, не са твои провали. Извинявай, но те са извън списъка. Всъщност във всичко си на чисто — продължаваше Форд, докато тя го гледаше втренчено. — С колежа не се е получило, нито с писането, фотографията и каквото и да е там. Но това не са провали, Сила, а проби, както се случва на всеки изследовател. Омъжила си се, но бракът ти не е потръгнал. Въпреки това сте останали приятели с бившия ти съпруг. И то истински приятели. Това ли наричаш провал? Слушай, според мен е един голям плюс. Постигание, за което заслужаваш отлична оценка. А какво ще кажеш за онези къщи в Калифорния, които си възстановила и продала? Ако на пътя ти се изпречи паднал клон, трябва само да се наведеш и да го махнеш, нали?

— Но не го направих. — Зарови пръсти в косата си, докато се опитваше да успокои дишането си. — Всъщност нещата действително потръгнаха добре. Съжалявам. Съжалявам. Не мога да повярвам, че изливам пред теб всичко това. Преди малко се размекнах, а после си казах, че е отминало. Но кой знае защо твоите скици отпушиха отново пороя.

Сила се наведе и погали Спок, докато Форд продължаваше да я гледа с дълбока загриженост. Тя взе малкото разпокъсано мече.

— Отвратително е.

— Да. Има го от доста време. И го дава единствено на хората, които обича.

— Добре. — Тя се наведе и целуна Спок по носа.

— Благодаря, дребосъче. Ето, по-добре си го прибери.

Опашката му щръкна, сякаш искаше да ѝ каже: „Кризата отмина“, след което отнесе мечето обратно в своя ъгъл.

— И каква беше причината за това разкисване?

— Ох, боже.

Тя се отдалечи от Форд и от скиците. Приблужи се до прозореца. Слънцето залязваше зад планините и лъчите му увенчаваха със зарево

планинските върхове. Изглеждаха много далечни и някак си надменни, но гледката ѝ поддейства успокояващо.

— Днес при мен се отби моята природена сестра, Анджи, която аз винаги възприемам като истинската дъщеря на баща ми. Не мисля често за себе си по този начин или поне доскоро не съм го правила. Така беше по-лесно. И така, тя се появи тук. Щастлива, умна, хубава. Мило момиче, макар не чак толкова красиво, че веднага да хукнеш след нея. Никога не съм полагала никакви специални усилия да се сближа с нея или с мащехата си. Само обичайните пощенски картички и подаръци за Коледа и рождените дни. В първия миг дори не я познах, толкова си бе скъсила косата, но не беше само заради отрязаната коса. Не съвсем. Отначало просто се вирах в нея. Чувствах се скована и крайно неудобно, докато тя — не. Изпитах вина заради неловкостта си, което още повече ме скова, станах още по-несръчна, а тя само бърбеше колко била щастлива да ме види. Без преструвки, съвсем откровено и естествено.

Сила въздъхна, ядосана на себе си.

— Аз съм само едно голямо ревливо бебе, упрекна се. Просто не мога да изчакам всичко да потръгне. Бях много горда от решението си да махна металната врата — символ на миналото — и да засадя дръвчета. Поздравявах се, задето разтварям сърцето и душата си, опитвам се да пусна корени, да погледна в бъдещето. Но Анджи ме накара да осъзная, че се нося над връзките и хората като камък, подскачащ над водата. Камък, който не иска да потъне.

— Може би по-скоро се опитваш да ходиш по водата.

Отново го погледна. Изглеждаше толкова дяволски добър, помисли си Сила, в тази протъркана тениска и износени джинси, с рошава коса.

— Може би се опитвам. Но докато стояхме там и разговаряхме, господин Хенеси паркира микробуса си на отсрещната страна на улицата. И преди бях виждала микробуса му да чака там. Анджи също го позна.

Тя се извърна.

— Знаеш ли, че се е нахвърлял срещу баща ми и семейството му?

— Не. Всъщност може би съм чувал. Той е груб мъж, Сила.

— Разбрах го, когато отидох да говоря с него. Обсипа с обвинения мен и целия ми род заради случилото се със сина му.

Къщата била прокълната, аз съм била курва също като баба си и така нататък. А накрая ме заплю.

— Копеле!

— Съгласна съм. После потегли с микробуса си толкова бързо, че изгубих равновесие, а Анджи трябваше да се погрижи за мен.

— Трябвало е да извикаш полицаите, да си поговорят с него.

— За да му кажат да не плюе върху обувките ми? По-добре да се погрижа да няма възможност да го повтори. Повече няма да го съжалявам за случилото се преди аз да се родя. Помислих си, че съм просто ядосана, и отидох да се успокоя с работа. Но по-късно, вероятно заради цялото това унижение, ме обзе пристъп на самосъжаление, който току-що споделих с теб.

— Бих го нарекъл по-скоро събитие от средна величина, илюстриращо колко си строга и сурова към себе си. Нищо не разбирам от строителство на къщи, но познавам жената, която се занимава с това на отсрещната страна на улицата. Тя не оплесква нещата. Тя е умна и смела и работи това, което иска. Може да не притежава магическата сила на богинята, но... — Докосна с пръст една от скиците си. — Ето я. Това си ти, Сила. Точно както те виждам. — Избра рисунка на Брид, на която богинята бе стиснала с две ръце двойния чук, лицето ѝ, излъчваше непоколебима решителност и несломима мощ. — Вземи я и я постави някъде в къщата си. И когато усетиш, че отново те налягат същите терзания, хвърли ѝ един поглед. Защото това си ти.

— Трябва да призная, че ти си първият, който ме възприема като войнствена богиня.

— Нейният образ не се изчерпва само с това.

Сила се опита да погледне на скиците с неговите очи. Гърдите ѝ отново се стегнаха в обръч, но не като онзи, който преди малко я доведе до сълзи. Сега беше различно. Това стягане беше преодолимо, беше нещо, което отново може да се отпусне и олекне.

— Благодаря ти за рисунката, за думите, за разбирането... А колкото до отплатата...

Тя се обърна и сърцето му бясно заби, когато повдигна края на блузата си, за да я подвие на талията само колкото да могат джинсите ѝ да се смъкнат малко от кръста ѝ. И там, малко по-надолу, се показаха три тъмносини очертания, оформени като тройна спирала.

Форд усети как желанието му се възпламени и затъмни разума му.

— Та това е келтският символ на женската мощ. Девица, майка, старица.

Тя го изгледа през рамо, с повдигнати вежди.

— Какъв си ми умник!

— Аз съм само един изследовател. — Пристъпи по-близо, за да огледа по-добре татуировката ѝ. — Тъкмо този символ е на челно място в списъка за Брид. Имам страхотен късмет.

— Трябва да е на бицепсите ѝ.

— Какво? Извинявай. Нещо съм много разсеян.

— Бицепсите ѝ. — Сила се обърна и сви своите. — И да бъдат добре очертани. Не да са секси, а по-яки. Поне аз така мисля. И ако не си се отказал от идеята за преобразяването ѝ, трансформацията ѝ ще бъде много по-въздействаща.

— Значи си ме слушала внимателно?

— Както и ти мен. — Тя вдигна ръка и го докосна по бузата. — Много си добър в това.

— Добре. А сега трябва да излезем.

— Трябва ли?

— Да. Защото ми се иска да те съблазня и да те отведе в леглото, наистина го искам. Но после и двамата ще се питаме дали сме го направили, защото просто си имала лош ден, а аз съм бил насреца. Ще изпитваме угризения, дори може би вина и ще изпаднем в крайно неловко положение. Затова... по-добре да излезем и да си купим по един сладолед.

Друга ключова дума, която принуди Спок да зареже мечето и да се хвърли към тях.

Усмехната, тя го погали по брадичката.

— Много ми се иска сега да ме съблазниш и отведеш в леглото.

— Да. Замълчи. Отиваме за сладолед. Да вървим.

Сграбчи ръката ѝ и я задърпа навън. Кучето се шумгна край тях и с все сила затърча към външната врата.

— Ти си странен мъж, Форд.

— През повечето време и аз не мога да се разбера.

10.

За Стив много малко неща на този свят можеха да се сравнят с усещането да летиш с мотор по провинциално шосе, взимайки завоите със замах, облъхван от топлия нощен вятър. Удоволствието щеше да е по-пълно, ако бе успял да свали онази страстна брюнетка Шана, озеленителката, но все пак бе постигнал значителен напредък.

Пък и винаги имаше следващ път.

Впрочем беше я вкусил, имаше представа какво може да му предложи тя и предчувствието за пълното блюдо с наслади го изпълваше с радостно очакване. Да, ухили се той срещу вятъра, следващия път ще успее.

Но сега, докато се носеше устремно напред по пустия път след една-две бири в местната кръчма, разменените шегички и свалката с Шана, се чувстваше истински окрилен. Добре стори, че се отби на юг за няколко седмици, за да прекара известно време със Сила. Да, не беше сгрешил.

Тя се бе захванала с нещо голямо, замисли се той. Голям и сложен проект, при това донякъде болезнен за нея. Но явно ѝ се отразяваше добре. Разбра го от начина, по който изглеждаше, по който говореше. Беше успяла да постигне нещо — мащабно, сложно и много лично. Нещо, от което винаги се е нуждаела.

Можеше да си позволи да остане още една седмица или може би дори десетина дни. Преустройството на стари провинциални къщи му беше в кръвта и не можеше да устои на изкушението да види как ще се развият нещата и му се щеше да поостане още малко при Сила, да я наблюдава как гради основите на своя нов живот.

И ако има късмет, ще свали Шана, докато още има желание за това.

Може би една седмица ще му стигне, прецени той, като взе завоя и навлезе в улицата към къщата на Сила. Но след това провинциалният чар на долината Шенандоа ще започне да избледнява. Нуждаеше се от градската възбуда и макар че Ню Йорк разпалваше кръвта му,

вдъхваше му енергия, единствено сред блясъка и кипежа на Ел Ей се чувстваше у дома.

За Сила обаче не беше така. Стив забеляза мимоходом колата, паркирана до крайпътния банкет на дълга и стръмна пряка. Не, за Сила Ел Ей винаги е бил само поредното място. Може би заради това женитбата им беше истинска лудост. Дори тогава тя се е опитвала да открие начин да се махне от този град, докато той всячески се стараяше да остане в него.

Накрая и двамата откриха това, което търсеха.

Отби в алеята за автомобили и се усмихна, като забеляза, че заради него е оставила да свети лампата отвън на верандата. Вътре зад прозореца мъждукаше още една. Такава си беше Сила, припомни си той. Не забравяше дори най-дребните подробности.

Светлината в прозореца му напомни, че вече минава два след полунощ. Сред тази притихнала провинциална пустош неговият „Харли Дейвидсън“ сигурно бумтеше като торнадо. Вероятно вече спеше, защото иначе би го чакала на верандата, но той все пак изключи двигателя още по средата на алеята.

Като си тананикаше тихичко, Стив слезе от седалката на мотора си и започна да го тика към обора. Свали каската си, закрепил я към кормилото и отвори скърцащата врата. Остави фара на мотора да прорязва мрака с лъча си. Спусна стойката след оригването, напомнящо му за изпитата бира „Корона“. Изви под ъгъл предното колело и така фарът освети един от кашоните на Сила. Беше отворен и когато лъчът се плъзна покрай него, от мрака изникнаха разпилени снимки и документи.

— Хей.

Пристъпи напред, за да огледа по-отблизо. Нищо не чу, нищо не видя, само за миг усети разтърсваща болка, преди да рухне върху бетонния под.

Сила бе насрочила първата от срещите си — наричаше ги събиране на няколко глави, за да мислят по-добре — с Мат малко след седем сутринта. Останалите, с електротехника и водопроводчика, беше оставила за по-късно. Но тъкмо на първата искаше да присъства и Стив. Възнамеряваше да го използва пълноценно, докато още е тук.

Освен това искаше той да я придружи при днешното пазаруване. Трябваше да избере още фаянсови плочки, водопроводни части и крепежни елементи, както и да поръча още греди. Към седем и половина какофонията от флексиите, чуковете и радиоапаратите в цялата къща стана толкова силна, че ѝ дожаля за Стив и тръгна с чашата с кафе към спалнята, където той спеше във взетия назаем от Форд спален чувал на Спайдърмен.

Но като видя, че спалният чувал бе празен, тя въздъхна.

— Някой е бил късметлия тази нощ — промърмори и изпи кафето, докато слизаше надолу по стълбите.

Взе списъците, бележника и портмонето. Излезе навън и озеленителите веднага я наобиколиха. Сила учудено повдигна вежди, като забеляза Шана сред тях. „Тогавя с коя ли е прекарал нощта Стив?“ — зачуди се. Шана вдигна ръка за поздрав, преди да се отмести настрани със своята чаша кафе.

— Добро утро. Брайън каза, че тази сутрин трябва да отиде до един друг строеж, но до два часа ще бъде тук.

— Добре. Аз пък смятам да купя някои материали. Имате ли нужда от нещо?

— При нас всичко е наред. Но като се върнеш, няма да е зле да пообиколиш отзад. Ще започнем с пътеките и бордюрите към тях — най-напред от вътрешния двор, а после пред къщата. — Шана погледна натам. — Е, Стив още ли е сред живите тази сутрин?

— Още не сме се виждали.

— Не се учудвам. — Шана нагласи шапката над черната си плитка и се усмихна. — Снощи си тръгнахме последни от бара. Стив определено го бива в танците.

— Да, бива го.

— Голям сладур е. Изпрати ме до вкъщи, за да се увери, че съм в безопасност, но после не настоя — поне не прекалено силно — да влезе вътре. Кой знае какво щеше да стане, ако беше малко по-настоятелен — додаде тя с усмивка.

— Не е ли останал при теб?

— Не. — Усмивката на Шана помръкна. — Да не би да си е заминал?

— Не зная. Не го видях вътре, затова си помислих... — Сила сви рамене и разклати връзката с ключовете. — Ще отида да проверя дали

моторът му е в обора.

Шана закрачи до нея.

— Беше съвсем добре, когато си тръгна. Искам да кажа, че не беше пиян. Изпи само две бири за цялата вечер. А аз живея само на двадесет минути оттук.

— Може би не съм го видяла и сега е някъде из къщата — каза Сила, но стомахът ѝ се сви, когато стигна до вратата на обора. — Може да се е качил горе, докато аз съм слизала долу.

Слънчевата светлина проникна в обора и отвътре се надигна облак от прах. Сила примигна, за да фокусира погледа си и усети нов прилив на тревога, когато още с влизането си видя мотора му.

Пристъпи навътре. Направи ѝ впечатление, че част от кашоните бяха преобърнати и съдържанието им разпиляно. Настрани лежеше един стар счупен стол. Видя, че моторът е килнат на една страна, с повдигнато кормило, сякаш собственикът му го е захвърлил небрежно. Край него лежеше Стив, проснат на пода, с разперени ръце и крака, затиснат от тежката машина.

— О, господи! — Изтича напред, плътно следвана от Шана, за да вдигнат мотора от гърба на Стив. Кръвта беше засъхнала по косата му. Лицето и най-вече брадичката му бяха осеяни с рани. Изплашена, Сила не посмя да го помръдне. Само притисна пръсти до гърлото му. И едва не изкрещя от радост, като напипа пулса му.

— Жив е. Има пулс. Извикай...

— Веднага. — Още докато беше приведена над него, Шана трескаво набра 911 по мобифона си. — Дали да не донесем едно одеяло? Трябва ли...

— Кажи им да бързат. И не го мести. — Сила скочи и се втурна към къщата.

Обикновено имаше здрав сън, който нищо не можеше да смути. Но този път силните викове го стреснаха, а после сирената на „Бърза помощ“ съвсем го разбуди. Прекалено сънен, за да направи връзката между тях, той се измъкна от леглото и излезе на верандата. Прозина се и огледа улицата. Прииска му се едно кафе — нуждаеше се от нещо да проясни ума му. Но като съзря линейката пред пътеката към обора

на Сила, тутакси се разсъни. Не я видя в първия миг, изпадна в паника и се втурна вътре да грабне дрехите си.

Пробяга запъхтян през улицата, по алеята на Сила, без да знае какво да очаква. Въображението му рисуваше десетки видения, едно от друго по-страховити. С мъка си проправи път сред струпалата се тълпа от работници, докато шепнеше името ѝ като молитва.

Сърцето му отново заби чак когато я видя изправена зад сгъваемата носилка. А щом съзря Стив проснат върху нея, коремът му се присви на топка.

— Идвам с него. Идвам с него. — Гласът ѝ вибрираше на крехката граница между сдържаността и истерията. — Няма да замине сам. — Вкопчи се за ръба на носилката и не я пусна, сякаш залепена за нея, докато я отнасяха към линейката.

Страхът в очите ѝ смрази кръвта на Форд.

— Сила, ще карам след теб. Ще бъда там.

— Той не се събужда. Не могат да го събудят. — И преди някой да успее да ѝ попречи, Сила се качи отзад в линейката.

Форд стисна чантата ѝ, която Шана, обляна в сълзи, тикна в ръцете му.

— Беше в обора — задавено промълви Шана и се отпусна в ръцете на Форд. — Лежеше на пода, под мотора. Облян в кръв.

— Добре, Шана. Добре, скъпа. Успокой се. Ще последвам линейката и ще разбера какво ще стане с него.

— Обади ми се, моля те. Обади ми се.

— Това ще е първата ми грижа.

След бясното шофиране до болницата Форд влезе в спешното отделение с чантата на Сила. Толкова беше притеснен, че не му пукаше какво ще си помислят околните.

Откри я отвън, пред двойните врати. Изглеждаше сломена, изгубила надежда.

— Разказах им от какво е боледувал. За всичко, което можах да си спомня. Кой ти помни всичките тези неща? — Сила нервно опипа яката на блузата си, озъртайки се объркано, сякаш търсеше нещо, за което да се улови. — Но поне им казах кръвната му група. Помня, че е А, отрицателна. Сетих се.

— Добре. Нека първо да седнем някъде.

— Не ме пускат вътре. Не ми позволяват да остана с него. Той не се събужда.

Форд я прегърна през раменете и почти насила я поведе през вратите. Настани я на първия стол, изпречил се пред очите му. Коленичи пред нея и се взря в лицето ѝ.

— Сега ще го стабилизират. Това правят в момента. Разбра ли?

— Но той кърви. Главата му. Лицето му. Лежеше там в локва кръв. Не зная откога.

— Каж ми какво се случи?

— Не знам! — Тя притисна длани към устата си и се залюля. — Нищо не знам. Нямах го в стаята му и си казах, помислих си, е, представих си го де, че е някъде с някоя жена. Това е всичко. Дори нямах намерение да го търся. Господи! Господи! За малко да си тръгна, без да се огледам, без да проверя. Кой знае още колко часа щеше да лежи там.

— Дишай — заговори ѝ той рязко, като хвана и стисна ръцете ѝ. — Гледай право в мен и дишай дълбоко.

— Добре. — Пое си дъх, но продължаваше да трепери. Все пак Форд забеляза как руменината по бузите ѝ започна да се възвръща. — Помислих си, че е останал при Шана, затова смятах да отида да купя материалите, но се оказа, че не е така. Искам да кажа, че тя дойде, каза, че не е останал с нея. Разтревожих се, че може да се е загубил или да е катастрофирал. Нямах представа какво може да му се е случило. Затова отидох да видя дали моторът му е там и така го открихме, Шана и аз.

— В обора.

— Лежеше под мотора. Не зная какво е станало. Главата му, лицето му. — Сила потърка с длан гънката между гърдите си. На Форд му се стори, че чува как силно тупти сърцето ѝ от непоносимото напрежение. — Чух да казват, че може би има две счупени ребра заради падането на мотора върху него. Но как така ще остави мотора да падне върху него? И... и тези ужасни рани по главата. Зениците му. Говореха нещо за отлепена ретина. Знам, че това никак не е добре — веднъж бях в чакалнята на спешното отделение на една болница.

На три пъти тя не успя да издиша и накрая се закашля дълбоко. И тогава сълзите ѝ рукогнаха.

— Как, по дяволите, може да се стигне до инцидент с мотор в един обор? Та това е ужасно глупаво.

Сълзите и избликът на гняв бяха добър знак. Форд седна до нея и хвана ръката ѝ.

Когато вратата се отвори и двамата едновременно скочиха от столовете.

— Какво стана? Къде го отвеждате? Стив?

— Госпожице, моля ви. — Една от сестрите от спешното препречи пътя на Сила. — Отвеждат вашия приятел в хирургическото отделение.

— В хирургическото отделение? За какво? Какво му има?

— От удара по главата е получил мозъчен кръвоизлив. Трябва да го оперират. Ще ви заведе в чакалнята на хирургическото отделение. Някой от лекарите ще ви обясни процедурата.

— Много ли е зле? Кажете ми! Много ли е зле?

— Ще направим всичко по силите ни. Разполагаме с добър хирургически екип, който сега се подготвя за операцията. — Тя ги поведе към асансьора. — Да знаете дали господин Ченски не се е сбил с някого?

— Не. Защо?

— Заради раната на тила му. Като че ли е бил ударен. Няма нищо общо с падането. Разбира се, ако е карал без каска...

— Не се е случило, докато е карал. Не е станало на пътя.

— Така смятате вие.

— Сила. — Форд отпусна ръка върху нейната, преди тя да тръгне към асансьора. — Трябва да се обадим в полицията.

Как да си събере мислите? Как да стои в това помещение, докато някъде някакви непознати оперираха Стив? В операционна зала. Операционен театър. Понякога го наричаха операционен театър, нали? Възможно ли бе пациентът и докторът да бъдат двете звезди в едно шоу? И кой ще е водещият?

— Госпожице Макгауан?

— Какво? — Изгледа сепната полица. Как му беше името? Вече го бе забравила. — Извинявайте — затърси сред хаоса от мисли въпроса, който той ѝ бе задал. — Не съм сигурна кога се прибра. Легнах си към полунощ, но той още не беше се върнал. Шана ми каза,

че се разделил с нея малко преди два. Съвсем малко преди два през нощта, така ми каза тя.

— Знаете ли фамилията на тази Шана?

— Шана Стайлс — обади се Форд. — Работи в екипа на Брайън Мороу. Фирмата „Мороу“ за озеленяване.

— Значи вие намерихте господин Ченски тази сутрин към седем и половина?

— Нали вече ви казах? — С нервен жест Сила отметна кичура от челото си. — Нямахте го в къщата, затова отидох да проверя дали моторът му е в обора. И го намерих там.

— Значи живеете с господин Ченски?

— Той е мой гост. Дойде да ми помогне за няколко седмици.

— Откъде е дошъл?

— От Лос Анжелис. От Ню Йорк. Искам да кажа, че след Ню Йорк се отби тук, на път за Ел Ей. — Бъркотията в стомаха ѝ заплашваше да се надигне чак до гърлото. — Какво значение има?

— Полицай Таней — намеси се Форд, като стисна предупредително ръката на Сила, — ето какво е положението. Една вечер, преди няколко дни, аз видях някой да обикаля наоколо, после влезе в обора на Сила. Беше късно през нощта. Работих до късно и преди лягане случайно надзърнах през прозореца. Разбрах, че там има някой, макар че се виждаше само лъчът на фенерчето му. Помислих си, че е Стив, и повече не обърнах внимание.

— Но не е бил той. — Сила си припомни случката и стисна клепачи. — Канех се да купя катинар, но не го поставих. Забравих, тогава никак не ми беше до това, а ето че сега...

— Какво съхранявате в обора? — попита Таней.

— Складирах там вещите от тавана и разни други неща. Все вектори, които трябва да прегледам, преди да изхвърля повечето. Има книги, битови предмети, инструменти.

— Липсва ли нещо?

— Не зная. Откъде мога да знам?

— Снощи господин Ченски излязъл към осем и отишъл в един бар. Не знаете ли името на този бар...

— Не, не зная как се казва. Можете да попитате Шана Стайлс. Но грешите, ако си мислите, че се е напил и при падане се е халосал по тила, премазал е лицето си върху бетона на пода и е съборил мотора

върху себе си. Стив никога не караше пиян. Ще ви го каже и Шана, и който и да е друг от хората, които снощи са били в бара.

— Тъкмо с това ще се заема сега, госпожице Макгауан. Ако нямате нищо против, ще отида да огледам обора Ви.

— Да, вървете.

— Да се надяваме, че лекарите ще помогнат на вашия приятел. Ще поддържаме връзка — добави той, като стана от стола.

Форд го изчака да стигне до стаята на сестрите, където полицаят отново извади служебната си карта.

— Вече е убеден, че Стив снощи е бил мъртво пиян — промърмори Сила.

— Може би бързо ще разбере, че не е станало така — успокои я Форд. — Може би. Но той още се занимава с огледите, разпитва хората. Пък и когато дойде в съзнание, Стив ще разкаже какво се е случило.

— Може да умре. Не е нужно да ми го казват, знам, че може да умре. Може никога да не се събуди. — Устните ѝ потръпнаха и тя ги стисна. — Пред очите ми е онази сцена от „Анатомията на Грей“ — стажантите наблюдават какво правят със Стив през стъклената стена. И всички си мислят повече за секс, отколкото за Стив.

Форд обхвана лицето ѝ с длани.

— Хората си вършат работата, докато си мислят за секс. През цялото време. Иначе не биха издържали. — Тя се засмя неомощно, а той я целуна по челото. — Хайде да излезем навън, да вземем малко въздух.

— Не бива да излизам. Трябва да съм тук.

— Само за малко. Колкото да си прочистим главите и да пийнем кафе.

— Добре. Но само за няколко минути. Ти не си длъжен да оставаш. — Докато вървяха към асансьора, тя сведе очи към ръката си и видя, че отново се е уловила за неговата. — Не знам къде ми е бил умът. Не си длъжен да стоиш тук. Ти почти не познаваш Стив.

— Не ставай глупава. Познавам го и го харесвам. Пък и не искам да те оставям сама.

Докато слизаха с асансьора, Сила остана смълчана и замислена. Очите я смъдяха, искаше ѝ се да поплаче. Копнееше да се притисне до Форд, да се опре на него, да почерпи сила от стабилността му,

прегръдката му да я утеши, да я накара да се почувства в безопасност. Можеше да остане вечно в прегръдките му. Да се отпусне.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита той, когато слязоха във фойето.

— Не, не бих могла да преглътна нито троха.

— Сигурно храната все още е гадна.

— Все още? Къде?

— Преди няколко години баща ми беше тук за два дни. Тогава опитах един-два пъти храната в кафето долу, едва не се задавих. Нищо не се е променило откакто бях дете и лежах в тази болница.

— Защо?

— Докараха ме, за да ме наблюдават през нощта. Имах мозъчно сътресение, счупена ръка. Беше ми хрумнала идеята да поставя онези ивици от велкро, наричат ги още „котешки езичета“, по зимните си ръкавици и чорапи. Въобразявах си, че с тях ще мога да се изкачвам и спускам по сградите като Спайдърмен. За щастие прозорецът в спалнята ми не беше много нависоко.

— Може би е трябвало първо да е научиш да се катериш, преди да започнеш да се спускаш.

— Е мина ми през ума, но беше след дъжд качулка.

— Опитваш се да ме накараш да не мисля за Стив. Оценявам това, но...

— Само за пет минути — каза Форд, като я изведе навън. — На свеж въздух.

— Форд?

Сила вдигна очи, когато той се насочи към красива жена в яркочервен костюм. Устните ѝ бяха в същия яркочервен цвят. Тя се засмя шумно и смъкна слънчевите си очила. Очите ѝ бяха тъмнокафяви.

Непознатата разтвори широко ръце и прегърна Форд силно, собственически. На Сила ѝ направи впечатление, че жената добави още няколко силни звука за по-голям ефект, като едно плътно „Ммммммм!“, преди да го пусне най-после и да отметне назад лъскавата си кестенява коса.

— Не сме се виждали от векове!

— Доста време мина — съгласи се Форд. — Изглеждаш ослепително.

— Старая се. — Тя извърна очите и усмихнатите си устни към Сила. — Здравейте.

— Сила, това е майката на Брайън, Кати Мороу. Брай работи за Сила.

— Разбира се, че знам — каза Кати. — Внучката на Джанет Харди. Познавах я бегло. Наистина приличаш на нея. Значи ремонтираш старата ферма.

— Да. — Имаше нещо сюрреалистично в този разговор, каза си Сила, все едно че рецитираше откъс от някаква пиеса. — Брайън доста ми помага. Много е способен.

— Такова е моето момче. Защо сте тук?

— Приятелят на Сила е в хирургическото отделение. Станала е злополука.

— О, господи, толкова съжалявам. — Широката кокетна усмивка се стопи, а по лицето ѝ се изписа неподправена загриженост. — Мога ли да помогна с нещо? — Кати протегна ръка на Сила. Жестът ѝ изглеждаше толкова искрен, че Сила инстинктивно я стисна.

— Ние... само чакаме.

— Това е най-лошото. Чакането. Вижте, аз идвам тук като доброволка по два дни седмично и оглавявам два комитета за събиране на средства за болницата. Познавам голяма част от персонала. Кой е неговият хирург?

— Не зная. Всичко стана толкова набързо.

— Искате ли да разбера кой е и да се опитам да получа повече информация? Не зная защо лекарите не разбират, че за близките ще е по-добре, ако не тънат в неведение.

Предложението ѝ беше като глътка вода за изгарящо от жажда гърло.

— Можете ли да го направите?

— Поне ще се опитам. Хайде, скъпа. Защо не изпиеш едно кафе или минерална вода? Не, ето какво ти кажа. Форд, изтичай долу и донеси на Сила една джинджифилова бира.

— Добре. Ще се срещнем горе. Ти си в добри ръце.

И наистина се чувстваше така. За пръв път от доста време Сила беше доволна от възможността да остави на някой друг да ръководи нещата.

— Какво се е случило с твоя приятел?

— Не зная какво точно е станало. Именно това е част от проблема.

— Е, тогава ще се опитам да узная колкото се може повече. — Кати стисна ръката на Сила окуражаващо, докато се присъединяваха към посетителите пред вратата на асансьора, понесли цветя и балони. — Как се казва?

— Стив Ченски.

Кати извади бележник с подвързия от червена кожа и сребърна писалка.

— Откога е тук?

— Не съм сигурна. Не помня точно. Май че пристигнахме към осем в спешното, където го задържаха малко, преди да го прехвърлят горе. Може би вече е изтекъл един час.

— Зная, че изглежда дълго, но всъщност не е. Ето тук ще слезем. — Кати потупа Сила по гърба, когато вратата на асансьорната кабина се отвори. — Иди там и седни, а аз ще видя какво мога да науча.

— Благодаря ви. Много ви благодаря.

— Няма за какво да ми благодариш.

Сяла се върна в чакалнята, но не седна. Не искаше да седи редом с другите, чакащи вест за свой приятел или любим близък. Вест за живот или смърт. Искаше да застане до някой прозорец. Нима не разбираха, че хората в отчаянието си имаха нужда да се взират през някой прозорец? Да отвлекат мислите си от тягостното очакване...

— Ето, вземи това. — Форд пристъпи към нея с голяма пластмасова чаша.

— Благодаря.

— Кати отиде да говори с някой от персонала.

— Много любезно от нейна страна. Тя явно много те харесва. Когато я видях отначало как се държи с теб, си помислих, че ти е бивше гадже.

— Господи! — Форд сякаш се обиди. — Та тя е майка. Майката на Брайън.

— Много мъже се увличат по жени, по-възрастни от тях, може би просто за спорта. Пък и тя наистина изглежда много добре.

— Тя е майка — повтори Форд. — Майката на Брайън.

По устните на Сила плъзна усмивка, но бързо изчезна и тя мигом се напрегна, когато Кати се приближи.

— Първото, което разбрах, е, че го оперира д-р Норт — започна Кати със забързан, делови тон, който подежда много успокояващо на Сила. — Той е един от най-добрите хирурзи тук. В това отношение имате много голям късмет.

— Добре — въздъхна Сила облекчено.

— А сега как предпочитате да продължа? С медицински термини или с по-простичкия лекарски жаргон? — Кати извади бележника си.

— Аз... Не. Не, искам просто да узная какво е положението му.

— Той се държи. Стабилизиран е, но ще трябва да минат поне още два часа. Пък има и други наранявания, които трябва да се лекуват. — Тя отново разлисти бележника си. — Две счупени ребра. Носът му и лявата му челюст са счупени, единият му бъбрек е наранен. Но най-сериозни са раните на главата и тъкмо с тях се занимава в момента д-р Норт. Приятелят ти е млад, в отлична физическа форма и добро здравословно състояние, а тези фактори са в негова полза.

— Добре — кимна Сила. — Благодаря.

— Искаш ли да намина след малко и пак да проверя? — попита Кати и хвана ръката ѝ.

— Много съм Ви задължена, госпожо Мороу, наистина много.

— Наричай ме Кати. Нищо особено не съм направила. А ти се грижи за нея — рече тя на Форд и се отдалечи от тях.

— Трябва да изляза и да се обадя в къщата, за да уведомя всички какво става тук.

— Вече го направих — обясни ѝ Форд, — когато отидох до кафенето. Но можем да им съобщим последните сведения.

Слязоха до фойето, после се върнаха в чакалнята я пак седнаха. Погледаха малко предаването на Си Ен Ен по телевизора. Бяха изминали няколко часа, когато Кати пак се появи.

— Изведоха го от хирургическото отделение. Д-р Норт ще дойде да говори с теб.

— А той как е?...

— Не ми казаха много, освен че ще се справи. Това е добра новина. Форд, дай на Сила телефонния ми номер. Ако е необходимо, позвъни ми. Става ли?

— Да. — Ръката на Сила се стегна като клещи около пръстите на Форд, когато един мъж в зелена престилка се появи в коридора. Той

огледа чакалнята и спря погледа си върху Кати. Кимна ѝ като на стар познат. Кати за кратко отпусна ръка върху рамото на Сила.

— Ще очаквам да ми позвъниш — повтори тя и се отдръпна, докато докторът се приближаваше.

— Госпожице Макгауан?

— Да. Да. Как е Стив?

Д-р Норт седна до нея. Лицето му изглежда спокойно, помисли си Сила. Почти сериозно и гладко, гладко като кафяво кадифе. Той наклони глава към нея, без да откъсва погледа на черните си очи от лицето ѝ, докато говореше.

— Стив има две черепни фрактури. Едната тук е линейна — рече той и прокара пръст по горната част на челото си. — Има спукване, което обаче не е довело до изместване на костта. Обикновено това минава от само себе си. Но втората му фрактура е тук. — Сега ръката му сочеше към основата на черепа. — Вазиларна фрактура. Тя е по-сериозна и именно тя е причинила кръвоизлива — както мозъчния, така и външния.

— Но вие сте го закрепили, нали?

— Той понесе добре операцията. Ще трябва да се направят още изследвания. Ще следим вътрешночерепното му налягане в интензивното отделение с миниатюрната сонда, която му имплантирах при операцията. Когато отокът спадне, ще я отстраним. Има добри шансове.

— Добри шансове — повтори тя.

— Може да има мозъчно увреждане, временно или постоянно. Още е рано да се каже. В момента можем само да чакаме и да го наблюдаваме. Той е в кома. Сърцето му е здраво.

— Да, така е.

— Има добри шансове — повтори докторът. — Има ли семейство?

— Не и тук. Само мен. Мога ли да го видя?

— Ще изпратя сестра да ви отведе до интензивното отделение, но можете да останете край него само за кратко.

Когато я въведоха при него, тя се втрени в застиналото му лице — мъртвешки бледо, полускрито под превръзките и раните. Не беше справедливо, отекува мисълта в главата ѝ. Изобщо не беше справедливо. Този мъж дори не приличаше на Стив с потъмнелите си,

хлътнали очи. Целият му нос беше подут, а главата му — омотана в бял бинт.

Взели са му обицата. Защо са го сторили?

Никак не приличаше на Стив.

Тя свали малката сребърна обица от ухото си, наведе се над него и я сложи на неговото. Погали с целувка наранената му буза.

— Така е по-добре — прошепна тя. — Така е по-добре. Ще дойда пак, чуваш ли? — Вдигна ръката му и целуна пръстите. — Дори и да не съм тук, ще бъда до теб. Няма да ме напуснеш. Това е правилото. Не бива да ме оставяш.

Остана така, стиснала ръката му, докато сестрата не я изведе навън.

ВТОРА ЧАСТ

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО

*„Сменяй мненията си, но запази
принципите си, сменяй листата си, но запази
непокътнати корените си“*

Виктор Юго

11.

— Ще дежурим на смени. — Форд погледна към Сила, докато шофираше на връщане. Тя не възрази, когато той настоя да се прибере у дома, да си почине, да се нахрани. И тъкмо тази нейна пасивност го тревожеше. — В интензивното са много стриктни и няма да ти позволят да стоиш с часове край него, така че ще организираме дежурства на смени. Ще се редуваме ти и аз, Шана и някое от момчетата, така че винаги да има човек.

— Лекарите не знаят колко дълго ще остане в кома. Може да е за часове или за дни, и то ако...

— Когато. Ще мислим не за ако, а за *когато*.

— Никога не съм била голяма оптимистка.

— Това може да се уреди. — Форд се опитваше да говори едновременно твърдо, но и със съчувствие. — Аз имам достатъчно оптимизъм и можеш да вземеш малко назаем.

— Изглежда, сякаш е бил пребит. Жестоко пребит.

— Най-тежка е черепната фрактура. Докато ти беше при него, аз поговорих с една от сестрите. Заради нея изглежда толкова зле. — Макар да го знаеше, остана шокиран, когато му позволиха да остане за минута край леглото на Стив. — Затова е в кома. Мозъчна кома не е нещо чак толкова страшно, Сила. Тя дава на тялото шанс да се излекува. Защото фокусира силите на организма върху възстановяването.

— Май имаш доста много оптимизъм. Но това не комикс, в който добрият герой винаги печели. Дори ако — или да използваме твоето оптимистично когато — той се събуди, може да се окаже с трайно мозъчно увреждане.

Форд също го знаеше, но предпочиташе да не мисли за най-лошото.

— В моя оптимистичен свят, дори и да допуснем твоята по-мрачна версия, човешкият мозък е способен да се възстановява. Стив е умно копеле.

— Така и не сложих проклетия катинар!

— Ако някой е успял да проникне в обора и да нападне Стив, защо смяташ, че някакъв катинар би могъл да го спре?

Тя заби нокти в дланите си, когато колата наближи нейната алея.

— На всичко отгоре магнах металната врата. И засадох тези проклети дръвчета.

— Да, предполагам, че дръвчетата са виновни. Май за всичко ти си виновна. — Очакваше в отговор тя да изстреля нещо язвително — все пак беше по-добре, отколкото да тъне в това отчаяние. Ала Сила не каза нищо. — Добре, нека ти го повторя: ако някой е искал да проникне, как ще го спрат две железни порти? Къде се дяна песимизмът ти?

Сила само поклати глава и се втренчи в къщата.

— Вече не зная какво правя тук. Онзи побъркан старец май е прав. Мястото е прокълнато. Тук е загинал вуйчо ми, баба ми се е самоубила тук, а ето че сега и Стив може да умре. И за какво? За какво да лъскам и полирам, да боядисвам и уреждам това място? Само за да търся някаква връзка, нещо, което ме свързва с баба ми, тъй като никога не съм имала близост с майка си? Какъв е смисълът? Тя е мъртва, така че за какво е нужно всичко това?

— Заради идентичността. Заради родовите корени. — Форд улови ръката ѝ, преди тя да отвори вратата на колата. — Как ще знаем кои сме всъщност, ако не сме наясно откъде сме дошли, ако не преодолеем миналото или не се примирим с него, за да можем да изградим бъдещето?

— Зная коя съм. — Измъкна ръката си и отвори вратата. После излезе и я затръшна след себе си.

— Не, всъщност не го знаеш — извика ѝ Форд.

Тя заобиколи къщата. Трябваше да се залови за работа, два или три часа усърдна, тежка работа, да се изпоти, а след това да се измие и пак да отиде в болницата. Ремонтът във вътрешния двор беше довършен, новите плочи бяха поставени, но сега покрай пътеките бяха опънати полицейските ленти, както при всяко местопроизшествие. Една от тези пътеки водеше към обора. Жълтата полицейска лента го ограждаше като грозна панделка около някакъв гаден подарък. Тя остана загледана в нея. Шана остави лопатата и притича през моравата.

Сила изпита състрадание към младата жена. Тя не беше единствената, която беше разтревожена и обърквана.

— Няма промяна — въздъхна Сила, като пое протегнатата ръка на Шана.

Останалите от екипа на озеленителите прекратиха работа. Някои от мъжете, работещи в къщата, излязоха отвън.

— Никаква промяна няма още — повтори Сила, този път по-високо. — Пренесоха го в интензивното, там ще следят състоянието му и ще му правят изследвания. Единственото, което ни остава, е да чакаме.

— Ще се върнеш ли в болницата? — попита я Шана.

— Да, но по-късно.

— Брайън?

Брайън кимна на Шана.

— Бягай.

Тя извади мобилния телефон от джоба си и се отдалечи към предния край на къщата.

— Сестра й може да я закара — обясни Брайън. Смъкна шапката си и прокара изцапаните си пръсти през късата си кафява коса. — Чакаше те да се прибереш, за да може да отиде в болницата да види Стив.

— Добре, нека отиде.

— Ние, искам да кажа аз, Мат, Доби и останалите също ще го посетим. Не зная дали ще ни позволят да влезем при него, но поне ще се опитаме. Преди малко бедното момиче изпадна в криза. Непрекъснато обвиняваше себе си.

— Защо?

— Ако го била поканила снощи в дома си, сега нямало да е в кома и така нататък. — Брайън въздъхна и нахлупи отново шапката си. Погледна към Форд и схвана картинката. После свали черните си очила и втренчи в Сила сините си очи. — Колко пъти й повтарях да не се пита какво би станало, ако това или онова не се бе случило. И че никой не е виновен, освен онзи, който е причинил това на Стив. Да се продължава с всички тези „ако“ означава да се чудим какво би станало, ако Стив не бе отишъл да играе бiliarд или пък не бе влязъл в обора. Това са глупости. Най-добре е да се опитаме да мислим позитивно, каквото и да става.

Извади кърпа от джоба си и изтри потта от лицето си.

— Полицайте пак бяха тук. Сигурно сама си се досетила, като си видяла лентите. Задавах я въпроси. Но не мога да кажа какво си мислят за случилото се.

— Надявам се поне да спрат да мислят, че е бил пиан и сам се е наранил.

— Шана им наби в главите да не търсят причината в някаква пианска история.

— Чудесно. — Последното успя да отпусне поне един от многото нервни възли, стегнати в стомаха ѝ. — Запознах се с майка ти.

— Така ли?

— В болницата. Много ми помогна. Поне това беше за добро. — Сълзите отново запариха в очите ѝ и тя се извърна. — Вътрешният двор изглежда много по-добре.

— Помага, като имаш работа, с която да се занимаваш.

— Така е. Затова ще ми дадеш и на мен да свърша нещо, нали?

— Тъкмо се канех да ти предложа. — Той се усмихна на Форд. — А ти как си? Искаш ли и ти една лопата?

— Предпочитам да погледам — лениво отвърна приятелят му. — Освен това трябва отида да видя Спок.

— Какво ще кажеш? — обърна се Брайън към Сила. — Какво да му връчим? Лопатата или кирката? Ако има закопани в земята някакви тръби или кабели, първо на тях ще попадне.

— Това се случи само един път. Е, може и да са били два — призна Форд.

След като екипът на озеленителите си тръгна, Сила се прибра в къщата и се отправи към душа. Искаше ѝ се отново да се почувства като нормално човешко същество, но все още не можеше да се отпусне. Навлече чистите си дрехи вяло, като робот. Реши да купи някакви списания, колкото да има какво да прелиства, докато чака в болницата. Можеше да си вземе и един сандвич от автомата.

Когато слезе долу, завари Форд да я чака в недовършената всекидневна.

— Ще ми се да кажа, че напредваш, но не разбирам много от тези работи и затова ми се струва, че няма напредък.

— Напредваме по малко.

— Добре. Донесох вечеря, за да хапнем на верандата. Спок ти изпраща извиненията си, тъй като ще вечеря у дома.

— Вечеря ли? Слушай, аз...

— Трябва да се храниш, Сила. Както и аз, впрочем. — Той се пресегна, улови я за ръката и я поведе навън. — Ще хапнем от втория ми специалитет.

Тя се втренчи в картонените подноси и чаши, бутилката вино и кутията с кока-кола. В средата на сгъваемата маса бе поставена голяма чиния, пълна с макарони със сирене.

— Приготвил си макарони със сирене?

— Да, приготвих ги. Всъщност какво толкова? Просто поставих пакета в микровълновата и я програмирах според инструкцията. Най-обикновени макарони със сирене, ако не възразяваш. — Наля малко вино в една от двете картонени чаши. — Пък и малко вино може само да ти помогне.

— Но не наля вино на себе си.

— Предпочитам да хапна от микровълновата версия без алкохолни стимуланти, пък и нали ще шофирам до болницата.

Топло ядене, компания. Помощ. Всичкото това ми се предлага, помисли си тя, без дори да съм го искала.

— Не си длъжен да правиш всичко това за мен.

Той издърпа стола ѝ и я побутна към него.

— Много по-приятно е да правиш нещо, когато не си длъжен да го направиш.

— Но защо? — Тя го погледна в очите. — Защо правиш всичко това за мен?

— Знаеш ли, Сила, и аз не знам защо. Но... — Притисна устните си към челото ѝ, преди да се настани на своя стол. — Предполагам, защото си толкова важна за мен.

Младата жена скръсти ръце в скута си, докато той сипа в чинията ѝ две големи лъжици, пълни догоре с макарони. После, за да прочисти гърлото си, Сила отпи от виното си.

— Това е второто казано днес от теб, което никой друг не ми е казал досега.

Форд вдигна глава и невероятните му очи се втренчиха учудено в нея.

— Никой не ти е казал досега, че си важна за него?

— Може би само Стив, но с различни думи и по друг начин.

Не, не, съвсем не беше по този начин.

— Наистина си важна за мен. А сега яж. Ако това тук изистине, ще се втвърди като цимент.

— Второто или по-точно първото, което днес ми каза беше, че никога няма да ме оставиш сама.

Той я погледна и Сила не можа да си обясни какво беше изписано по лицето му — съжаление, разбиране или просто търпение. Но каквото и да беше, точно от това се нуждаеше. И то ѝ се предлагаше в такова изобилие, каквото никога не бе очаквала да намери.

— И предполагам, че си бил искрен, защото сега си тук. — Тя забодя няколко макарона на вилицата си, плъзна я в уста, преглътна и се усмихна. — О, страхотни са. Благодаря. — Кимна и се пресегна за още.

— Няма защо.

Нямаше промяна, когато пристигнаха в болницата. Нито след няколко часа, когато си тръгнаха оттам. Тази вечер Сила заспа, стиснала мобилния телефон в дланта си. Така ѝ се искаше да звънне и дежурната сестра да ѝ съобщи, че Стив се е събудил и е в пълно съзнание.

Но обаждането не дойде. Вместо него дойдоха сънищата.

Долината Шенандоа, 1960

— Ето така изглеждаше, когато за пръв път я видях. Моята малка ферма.

С червени панталони до коленете, с бяла риза с превързани отпред краища и с бели кецове, Джанет пристъпваше из градината си, уловила внучката си за ръка.

— Разбира се, това не е съвсем вярно, защото първия път, когато наистина дойдох тук, имаше толкова много камиони и каравани, прожектори и кабели. Градът, който направихме за снимките. Познато ти е.

— Да.

— Но сега гледаме отвъд декора. Както аз тогава. Какво виждаш?

— Малка приятна къща, с изчистени линии. Типичен семеен дом, с широки приветливи веранди със стари люлеещи се столове по тях, на които можеш да са поклащаш колкото си щещ и абсолютно нищо да не вършиш. И чудесни малки градинки с големи дървета край тях, хвърлящи обилна сянка.

— Продължавай.

— Един голям обор от червени тухли и... О! Конете зад оградата! — Сила се втурна нататък и се покатери на дървената ограда, изтръпнала от възторг и от хладния ветрец, който развяваше косите ѝ и къдреше гривите на кобилата и нейното жребче. — Толкова са красиви.

— Винаги си искала да имаш пони, нали?

— Разбира се. — Сила се засмя и обърна глава към Джанет. — Всяко малко момиче жадува да си има пони. И кученце, и котенце.

— Но никога не си имала.

— Не. Вместо тях ми носеха графици за снимките и промените в сценариите. Но това ти е познато.

— Да.

— Курник с пиленца! Само ги чуй как писукат. — Звуците я накараха отново да се залее от смях. — И прасета, ровещи в калта със зурлите си. Виж полето там. Не е ли царевица? А пък тук е зеленчуковата градина. Виждам домати в нея. Значи бих могла да отглеждам домати.

Усмивката на Джанет преливаше от радост и доволство.

— И да си имаш и пони, и кученце, и котенце.

— Това ли искам? Вече не съм на десет. Наистина ли това искам? Не мога да си отговоря. Това ли си искала ти?

— Винаги съм искала онова, което съм нямала. И ако накрая съм го получавала, се е оказвало, че всъщност не е точно същото, което съм желала. Или няма да е за дълго. Дори и това място. — Размаха ръка с грация на опитна танцьорка, сякаш за да обгърне фермата. — Влюбих се в това място, но както всички знаят, аз лесно се влюбвам и разлюбвам. Тогава просто реших, че трябва да го имам.

Джанет вдигна двете си ръце и се завъртя в кръг.

— Семеен дом с просторни приветливи веранди, голям червен обор, домати в градината. Нещо, което никога не съм имала. Но можеш

да си го купя, да бъде мой. — Спря да се върти. — После, разбира се, трябваше да го променя. Градините трябваше да са по-пищни, цветовете — по-ярки, лампите — по-светли. Винаги съм се нуждаела от силно осветление. Но дори когато го направих по-дръзко, по-сияйно, дори когато канех звездите да се разхождат тук по моравата, както гостите на Гетсби, то пак не се промени. Никога не загуби своята приветливост. И аз никога не съм преставала да бъда влюбена в него.

— И си дошла да умреш тук.

— Така ли? — Джанет тръсна глава и я изгледа изпод миглите си, внезапно придобила лукаво изражение. — И сега се чудиш защо е станало така, нали? Това е една от причините да си тук. Тайните — всички ние си имаме своите тайни. И твоите са тук. Заради тях си дошла. Казала си си, че ако възстановиш всичко, по някакъв начин ще ме върнеш. Но и ти като ще го промениш. Вече го правиш. Всъщност не мен търсиш, а себе си.

В съня си Сила потръпна за миг — студената тръпка на истината.

— Ако не беше ти, нямаше да ме има и мен. Виждам те, когато се оглеждам в огледалото. Чувам те, когато говоря. Е, всичко е някак филтрирано, колкото да се затъмни блясъка, но ти все пак прозираш отдолу.

— Какво предпочиташ, Сила? Да имаш пони или да ти носят графици за снимките?

— За известно време исках и двете. Но щях да бъда по-щастлива с понито — кимна Сила и се озърна назад към къщата. — Да, и с този семеен дом. Ти си права. Точно заради това съм тук. Но не само. Тайните, техните сенки. Те още витаят. Хората се нараняват в мрака. Стив беше жестоко наранен в мрака.

— Тогава включи светлините.

— Как?

— Аз съм само един сън — усмихна се Джанет и сви рамене. — Затова не мога да ти дам отговор.

Щом се събуди, Сила сграбчи телефона, който в съня си беше изпуснала. Избра номера на болницата, записан на първа позиция в паметта на мобилния.

Нямаше промяна.

Тя лежеше сред полуздрача на разсъмване, притиснала телефона към гърдите си, докато се чудеше какво точно изпитва — страх или облекчение? Той не беше умрял през нощта, но и не се беше събудил, докато тя е спала. Оставаше там, в онзи свят между живота и смъртта.

Искаше ѝ се да поговори с него, да го ядоса, да го разтърси и събуди. Измъкна се от леглото и се изми. Ще си свари кафе, ще направи списък със задачите за работниците, които да свършат без нея, докато е в болницата.

Отиде в съседната спалня, спря на прага и се загледа във Форд. Той още спеше, наполовина излязъл от спалния чувал. Но това, което стърчеше навън — трябваше да го признае — беше много привлекателно.

Кучето му се бе свило на кравай до него. Хъркането му приличаше на звука на електрически трион, пуснат на пълни обороти. Форд не искаше да оставя Спок сам през нощта, припомни си тя, и отиде да го вземе, след като се върнаха от болницата. Отиде да го вземе, след като ѝ заяви, че ще спи в стаята за гости.

Нямаше да я остави сама.

Сила слезе долу, свари кафето и изпи своята чаша на задната веранда. В съня ѝ нямаше вътрешен двор, но подсъзнателно знаеше, че Джанет го беше добавила, както и павираните пътеки. А също и плодородното поле. А зеленчуковата градина? Не можеше да си спомни дали някога ги е имало, или са били създадени от Джанет. Но независимо от това тя също искаше да има такава градина.

А оборът? Вече не беше червен. С годините яркият му цвят бе избледнял. Кафето ѝ загорча и заседна на гърлото ѝ, когато се загледа в жълтата полицейска лента, която го опасваше. Ако Стив умре, ще събори проклетия обор. Ще го срути до основи, ще го изгори, заедно с всичко вътре.

Стисна очи и се опита да обуздае напирания в гърдите ѝ гняв. Ако Стив оживее, ако се възстанови напълно, ще боядиса обора отново в най-яркия червен цвят. В червено, с бял кант по краищата.

— Моля те, Господи!

Не можеше да обясни защо на Господ ще му пука дали тя ще изгори обора до основи, или ще го боядиса в червено. Но това бе най-доброто обещание, което ѝ хрумна.

Влезе вътре, наля си още една чаша кафе и я от се на горния етаж при Форд.

Приседна край него с кръстосани крака. Огледа изучаващо, докато отпиваше. За разлика от кучето си Форд не хъркаше, което бе още едно негово чудно качество, добавящо много точки към оценката. Брадата му бе набола, защото не се бе бръснал предишния ден, но трябваше да признае, че така изглеждаше още по-секси.

Не беше едър и набит, а с хармонично телосложение, строен и слаб, дори по-скоро мършав. Понякога изглеждаше несръчен, припомни си тя, което в нейните очи му даваше още точки.

Имаше хубави ръце. Силни, по-скоро сухи и жилести, отколкото мускулести. От най-хубавите, помисли си. Ръце, които знаят как да прегръщат. Още точки в негова полза, реши тя. Май нямаха край.

А устните — те бяха върхът. Наведе се и леко ги докосна със своите. Той се помръдна и издаде някакъв гърлен звук. А щом тя се отдръпна, отвори очи.

— Здравей.

— Здравей и на теб.

— Да не си сънувала лош сън?

— Не. По-скоро странен, но ми хареса. Вече е сутрин.

— Хмм. — Измести се, за да завърти китката си и да погледне часовника си. Сгушеният до края на спалния чувал Спок се прозина, изскимтя кратко и после отново захърка. — Не е сутрин. Още е едва седем без двадесет. Ела да се сгушиш тук вътре до мен. Ще ти докажа, че още е нощ.

— Звучи изкушаващо. — Още повече, когато той претегли главата ѝ към своята, за да я целуне за добро утро. — Много изкушаващо — добави тя. — Но първите работници ще започнат да пристигат само след два десет минути.

— Мога да се справя за двадесет минути — намигна ѝ той. — Макар че това едва ли звучи като предимство в моя полза.

— Има кафе. — Тя му подаде чашата, като дори я разклати под носа му, за да вдъхне аромата на кафето.

— Донесла си ми кафе? — Той веднага се надигна и отпи първата глътка. — Е, сега вече трябва да се омъжиш за мен.

— Наистина ли?

— Да. И да ми родиш осем деца, и да танцуваш гола за мое удоволствие всеки вторник, и да ме събуждаш с чаша кафе — само че след всекидневния сутрешен секс. Такъв е законът на Кроблат.

— Кой е този Кроблат?

— Не той. Това е планета, много духовно място — реши той на мига. — Аз все се опитвам да живея според законите на тази планета. Затова първо трябва да се оженим, а после всичко останало.

— При първа възможност ще поговорим пак по въпроса. — Погали го по косата. — Благодаря ти, че остана тази нощ при мен.

— Е, нали се уредих с кафе, с жена и с осем деца. Провери ли как е Стив?

— Няма промяна. Ще отида да го видя. Кой знае, може пък да го раздразня с приказките си и да го накарам да се събуди?

— Може би. Дай ми десет минути. Ще те откарам.

— Не. Не. Няма нужда. Ще постоя малко при него, колкото да го ядосам. А после ще отида да купя някои материали и ще ги донеса тук. Днес ще ми се наложи доста да излизам и да се връщам. Искам да те попитам нещо. Ако съм се споразумяла със себе си — или да кажем с Господ или съдбата, няма значение, ако съм обещала, че ако Стив се излекува, ще боядисам стените на обора в червено, с бял кант по краищата, мислиш ли, че ако купя предварително боята преди... да е излязъл от комата, ще предизвикам съдбата?

— Не. Всъщност това показва вярата ти, че ще се оправи.

Тя поклати глава.

— Знаех си, че така ще кажеш, докато аз си мисля точно обратното. Твърде много ме е страх, за да купя боята. — Изправи се. — Ще се видим по-късно.

— И аз ще отида в болницата.

Сила се спря на прага, поколеба се, сетне се обърна и го погледна.

— Ако искаш, довечера аз ще ти приготвя вечеря.

— Би било чудесно.

— Наистина искам да спя с теб. — Тя му се усмихна предизвикателно, когато той едва не разля кафето си, а ушите на Спок щръкнаха. Каква двойка само бяха те! — Наистина бих искала да знам какво е да се любя с теб, просто да се оставя по течението. Но предполагам, че засега това е като да купя боята предварително.

Той я гледаше втренчено. Сетне се усмихна. Бавно.

— Разполагам с достатъчно време и ще почакам. Ще се видим по-късно.

Форд остана там да си допие кафето, докато мислено си отбелязваше да си запише хрумването за Кроблат. Можеше да му потрябва някога, в някой друг сюжет.

Чувстваше се дяволски добре за човек, прекарал нощта на пода. И за човек, на когото му беше дяволски трудно да не мисли за жената, която спеше в съседната стая.

Сега, след като го бяха събудили в такъв безбожно ранен час, трябваше да се залавя за работа, да провери по телефона как е Стив, да отдели два часа на новия си комикс, а после да отиде до болницата.

— А ти си размърдай мързеливия задник — рече той на Спок и за повече убедителност подритна леко кучето, с което напълно го събуди. Докато си обуваше панталоните, отвън долетя шум. Първият пикап беше дошъл. Когато се облече напълно и изпи втората чаша кафе, а Спок правеше в задния двор това, което бе редно да се прави само в задния двор, шумът и суматохата в къщата достигнаха предела си. Форд реши, че по-добре ще е да вземе чашата със себе си и после да я върне на Сила, затова излезе навън с кафето в ръка.

Видя как Брайън изпрати един от помощниците си към задната страна на къщата с товар от пясък. Форд му махна за поздрав.

— Здравей, Брай.

— Здравей. — Пъхнал палци в предните си джобове, Брайън се обърна и погледна многозначително към къщата. — Браво на теб!

— Не. Спахме в отделни стаи. Просто не исках да я оставям сама.

— А тя как е?

— Тази сутрин изглежда по-спокойна. Вече тръгна към болницата.

— Шана ми се обади оттам. Още няма промяна. Лоша работа. А Стив е дяволски готин тип.

— Да. — Форд погледна към обора. — Колко боя, според теб, ще е нужна, за да се пребоядиса тази плевня?

— Дявол знае. Попитай някой бояджия.

— Правилно. — Видя, че дойде още един пикап. — Това място е истинска лудница през повечето време от деня. Прибирам се у дома.

— Дошли са ченгетата — посочи с брадичка Брайън. — Ченгетата винаги се връщат на местопрестъплението. Надявам се повече да не измъчват Шана с въпроси. Това съвсем я съсипва.

— Ще видя дали мога да поема този разговор.

Нито един от мъжете, които слязоха от полицейския автомобил, не му беше познат. Форд помнеше полицай Таней, с когото двамата със Сила разговаряха вчера. Тези не носеха униформа, а спортни сака и вратовръзки. Реши, че са детективи.

— Хей, как върви при вас?

По-високият от двамата, с посивяла коса и добре очертани челюсти, леко кимна на Форд. Вторият, по-нисък, мършав чернокож, го измери с хладен поглед.

И двамата, забеляза Форд, се вгледаха в кучето, което също не ги изпускаше от поглед.

— Сила, госпожица Макгауан, не е тук — започна Форд. — Преди петнадесет или двадесет минути отиде в болницата.

Високият бледолик го загледа изучаващо.

— А вие кой сте?

— Сойър. Форд Сойър. Живея на отсрещната страна на улицата. Вчера разговарях с полицай Таней.

— Хм. Живеете на отсрещната страна, но сте прекарали нощта тук. С госпожица Макгауан.

Форд отпи от кафето си и кръстоса поглед с ниския чернокож, при което Спок заръмжа недоволно.

— Това твърдение ли е или въпрос?

— Косата ви още е мокра от душа.

— Така е. — Форд се опита да им въздейства с една ленива усмивка, а после пак отпи от кафето си.

Високият бледолик детектив извади бележника си и разгърна страниците му.

— Можете ли да ни кажете къде бяхте през миналата нощ между два и пет часа след полунощ?

— Разбира се. Може ли обаче преди това да се легитимирате? Нали това не се прави само във филмите по телевизията?

— Аз съм детектив Юрик, а моят партньор е детектив Уилсън — отговори му високият бледолик, докато и двамата вадеха полицейските си значки.

— Добре. Бях в леглото си — ето там, в къщата отсреща — от около един след полунощ, когато чух сирената на линейката.

— Имаште ли компания за през нощта?

— Да. Спок. — Посочи към кучето си. — Можете да вземете показания и от него, но ще се наложи аз да ви превеждам отговорите му, иначе май нищо няма да му разберете. Вижте, ще ви позволя да проверите всичко и всеки, но факт е, че някой е бил тук преди няколко нощи. Видях някой да се прокрадва през нощта с фенерче в ръка към обора.

— Ще го проверим — кимна Юрик. — Вие сте единственият, който твърди, че е видял нещо. Какви са отношенията ви с госпожица Макгауан?

Лицето на Форд грейна в усмивка.

— Приятелски и добросъседски.

— Ние, обаче, въз основа на други източници, останахме с впечатлението, че вашите отношения са повече от приятелски.

— Засега не.

— Но бихте искали да са такива.

Докато Форд си поемаше дъх, Спок започна да кръжи около ченгетата. Нямах да посмее да ухапе крака на някой от детективите, но Форд знаеше, че ако много се подразни, като нищо ще вдигне крак и ще изкаже мнението си по въпроса.

Лошо хрумване... по всяка вероятност.

— Спок, кажи здрасти. Съжалявам, но се чувства леко възбуден и пренебрегнат. Ако му отделите само една минута и го погалийте, ще се успокои.

Уилсън се наведе и пое лапата му.

— Как върви, приятел? Ти си най-странното куче, което съм виждал.

— Струва ми се, че съзирам у него гени на бултериер — отбеляза Юрик и се наведе да поздрави Спок.

— Да, и на мен така ми казаха. Добре, а сега да се върнем на въпроса дали искам да бъда за нея нещо повече от приятел и съсед. Виждали ли сте Сила? Срецнахте ли се вече с нея? Ако я познавате, ще сте наясно, че би трябвало да съм много глупав, за да не го желая. Само че какво общо има това със Стив?

Юрик разсеяно погали Спок, преди да се изправи.

— Той е бивш съпруг на госпожица Макгауан отседнал при нея. Трима са прекалено много.

— Отново се налага да повтора: само ако човек е глупав. Но нали се изясни, че случилото се тук било злополука. — Форд се извърна и замислено огледа обора. — Някой е бил там. И който е счупил черепа на Стив, го е оставил там. Просто го е оставил.

Мисълта за това, дори само тази мисъл така го разгневи, че едва успя да се сдържи:

— Кучи син. Какво, по дяволите, може да е търсил?

— Защо допускате, че някой е търсил нещо? — попита Юрик.

Когато се обърна, очите на Форд приличаха на зелен лед.

— Чакайте да си поема дъх. Във всеки случай не е бил някой от онези, които се ровят в боклуците по улиците. Нито някой хитрец, решил да задигне чифт обувки, за да ги продаде на търг като обувките на Джанет Харди. Някак не се връзва.

— Явно сте мислили по въпроса.

— Доста. Слушайте, проучвайте ме колкото дълго и подробно искате. Ако имате още въпроси, ще съм наблизко.

— Лесно ще ви намерим, ако и когато се наложи — извика след него Уилсън.

Не се съмнявам в това, каза си Форд, докато се прибираше у дома със Спок.

12.

Форд искаше да надникне в обора, но си даде сметка, че дори само да се опита да проникне там, веднага добавя още няколко слоя към кейка от подозрения, който ченгетата вече му бяха забъркали.

В момента беше заподозрян. Много умно, няма що.

Господи, тъпакът завинаги си остава тъпак, припомни си, докато изпълняваше във фитнес залата поредицата от упражнения за гръдните и коремните мускули.

След като се изпоти и огладня първо позвъни в болницата, преди да седне пред купата с овесени ядки. Изкъпа се, обръсна се, преоблече се и едва тогава пристъпи прага на своето ателие.

Затвори очи, вдигна ръце и изрече: „Нека змеят бъде победен“.

Ритуалът, с който бе свикнал от детството си, винаги помагаше да загърби всичко друго, освен работата си, за да успее изцяло да отдаде на нея. Седна, пригответи инструментите си и се зае с рисуването на първия панел за Брид.

Сила намести стола си така спрямо леглото, че да гледа Стив право в лицето, докато му говори. Споделяше с него всичко, което я вълнуваше. Не спираше да говори, сякаш ако само за миг се възцареше тишина, това можеше да се окаже смъртоносно за него.

— И така, работата при нас не спира. Дори напредваме по-добре, отколкото го очаквах, въпреки всички промени и допълнения, които внесох в първоначалните планове. Таванското помещение изглежда много обещаващо. По-късно ще се заема с вдигането на старото дюшеме там. Но първо трябва да се довърши работата по арматурата и фаянса за онази баня, както и за главната. Много скоро, като се справиш, ще си прием бирата във вътрешния двор. Само че ще трябва тенджери. Две ужасно големи тенджери. От най-големите. О, да, щях да забравя: реших да отглеждам домати. Мисля, че вече му е дошло времето да се пробвам като градинар. Може и малко чушки, а защо не и моркови и боб? Сигурно ще се наложи да изчакам до догодина,

когато къщата ще бъде напълно готова, но мисля, че още отсега мога да очертая един малък квадратен парцел за зеленчуковата градинка. Тогава ще...

— Госпожице Макгауан.

Сила си пое дълбоко дъх. Когато болката засядаше в гърдите ѝ, после беше много трудно да я прогони оттам.

— Да. — Как ли беше името на сестрата? Онази с къдравата руса коса и топлите кафяви очи? — Наричайте ме само Сила.

— Сила, отвън чакат от полицията. Двама детективи. Искат да говорят с вас.

— О, да, разбира се. Само секунда. Трябва да отида и да се оправя с тази работа — съобщи тя на Стив. — Но скоро ще се върна.

Да позная кои са двамата детективи май ще се окаже най-лесната ми задача за днес, помисли си тя, като се приближи към тях.

— Аз съм Сила Макгауан.

— Детектив Уилсън. Моят партньор, детектив Юрик. Има ли тук някъде място, където да поговорим по-спокойно?

— Долу има малка чакалня. Предлагат нещо, което наричат кафе. Предполагам, че разследвате какво се е случило със Стив? — добави тя, като ги поведе нататък.

— Да, госпожице.

— Тогава вече сте разбрали, че той не е паднал сам, нито сам се е ударил по главата, нито се е озовал сам под мотора си. — Взе чашата с кафе и сипа вътре сметана на прах. — Знаете ли всъщност какво се е случило?

— Опитваме се да разберем — отвърна Юрик. — Вие имате ли някакви предположения кой би искал да навреди на господин Ченски?

— Не. Той е тук само от няколко дни. Стив умее да печели приятели, а не да си създава врагове.

— Били сте женени.

— Точно така.

— И сега не изпитвате лоши чувства към него, така ли? — попита Уилсън.

— Никакви. Бяхме приятели още преди да се оженим. И си останахме приятели.

— Той живее с вас.

— Не, само се отби да ме види и да ми помага за няколко седмици за къщата. Заела съм се цялостно преустройство. Тъкмо това е неговият бизнес.

— „Рок дъ Хаус“ — намеси се Юрик. — Проучих работата му.

— Той е най-добрият. Та искахте да узнаете дали спим заедно. Някога — да, но вече не.

Уилсън сви устни и кимна.

— Вашият съсед, господин Сойър, твърди, че преди няколко нощи видял някакъв крадец да се промъква в имота ви.

— Да, беше в нощта, в която Стив пристигна, Стив каза, че чул навън някакъв подозрителен шум.

— А вие не сте го чули?

— Не. Спях непробудно. Но Стив ме събуди, за да ми каже, че чул нещо навън. Аз го скастрих да млъкне и повече да не ме буди. — Чувството за вина отново я прободде. — После Форд спомена, че видял светлина от фенерче. Трябваше да поставя катинар на обора, но все го оставях за после.

— Направи ни впечатление, че сте използвали обора, за да складирате там разни неща. Кутии, кашони, мебели...

— ... и вехтории — довърши Сила и кимна на Юрик. Свалих ги от тавана. Смятам да го ремонтирам, затова трябваше първо да разчистя. Трябваше да подреда всичко това, но е нужна много работа. Мисля да отделя напълно ненужното от това, което би могло да представлява някаква ценност.

— Да сте забелязали нещо да липсва?

— Не, засега не.

— Но някои от кашоните бяха разкъсани. Имаше и прекатурени мебели — намеси се Уилсън. — Точно като че ли господин Ченски е връхлетял с мотора си в обора, изгубил е контрол над него и е паднал.

— Това не може да се е случило. Вие сам знаете, че не е бил пиан.

— Съдържанието на алкохол в кръвта му е доста под нормата — съгласи се Юрик. — В нея не бяха открити и следи от наркотици.

Сърцето й подскочи в гърдите.

— Един напълно трезвен мъж, който кара „Харли Дейвидсън“ от десетина години, няма да използва мотора си, за да разбие вратата с

него, да изхвърчи от седалката и да го остави да се забие в камарата от кашони и мебели.

— Рентгеновите снимки показват, че господин Ченски е бил ударен в основата на черепа. Може би с лост или с щанга за сваляне на гуми.

Сила притисна ръка към гърдите си и рязко се стегна.

— О, господи!

— Силата на удара го тласнала напред, преди да рухне върху бетонния под, при което е получил втората фрактура. Според извършеното от нас възстановяване на инцидента моторът се е претърколил върху мястото, където господин Ченски е паднал, и се прекатурил върху него. Това обяснява счупването на двете му ребра и нараняването на бъбрека му.

Юрик изчака, загледан в нея. Сила остави чашата си с кафето, защото ръката ѝ се разтрепери. Лицето и смени цвета си от бял като платно на сивкав като на призрак.

— А сега ми позволете отново да ви попитам: познавате ли човек, който би желал да причини зло на господин Ченски?

— Не. Не, нямам представа кой би искал да му навреди, кой е способен да му причини такова нещастие.

— Как се държеше Сойър с него?

— Форд? — Тя онемя за миг. — Чудесно. Те веднага се разбраха, понеже се оказа, че Стив бил негов почитател. Той дори... О, за бога.

Сила едва сега проумя какво я питаха детективите. Притисна пръсти към очите си и ги прокара през косата си.

— Добре, моля ви, нека да следваме събитията. Не спя със Стив. Не съм спала и с Форд, макар че това може да се промени в бъдеще. Форд не е нападнал Стив в пристъп на ревност. Не вярвам да е способен дотам да обезумее и дотолкова да се разгневи. Още по-важното е, че той знае, че няма защо да ме ревнува. Аз говорих с него за отношенията ми със Стив и всъщност бях с Форд през нощта, когато Стив е бил нападнат. През онази нощ двамата с Форд знаехме, че Стив е излязъл с Шана Стайлс. Няма никакъв любовен триъгълник. Не става дума за секс.

— Госпожице Макгауан, въпреки това изглежда, че в онази вечер в обора се е спотайвал някой. Може би е очаквал нещо. Вие и Сойър

сте знаели, че вечерта господин Ченски е излязъл навън и че оставя мотоциклета си в обора.

— Това е вярно, това е абсолютно вярно, детектив Уилсън. И двамата бяхме наясно, че той излезе с намерението да флиртува с една много привлекателна брюнетка. Но нямахме и представа дали е имал късмет или не. Според вас излиза, че след като Форд е прекарал вечерта с мен, се е промъкнал в обора, за да причака Стив, в случай че се върне. В това няма никакъв смисъл.

Шок, гняв, чувство за вина и раздражение — всичко се смеси в едно усещане за безгранично нещастие.

— Нищо от това няма смисъл.

— Ще ви помолим да прегледате внимателно вещите в обора, за да проверите дали нещо не е повредено или откраднато.

— Добре.

— Вашата баба е оставила дълбоки следи — продължи Уилсън. — Предполагам, повечето хора мислят, че всичко нейно отдавна е било изнесено от къщата. Ала се носят слухове, че все пак може да е останало нещо ценно и това да е предизвикало такъв интерес, че да се стигне до нахълтване в обора.

— И до черепна фрактура на един невинен човек. Възможно е. Но какво може да е това? Повечето вещи в обора са останали още от фамилията Макгауан. Съвсем обикновено семейство.

Тя се върна при Стив, но този път само поседя мълчаливо край леглото му.

Когато си тръгваше и се запъти към асансьора, видя баща си да излиза от кабината.

— Татко!

— Сила! — Той закричи забързано към нея и я прегърна през раменете. — Как е той?

— Все същото. Още е в критично състояние. Преживя операцията, но... Всичко е само „но“, „ако“ и „надявам се“.

— Толкова съжалявам. — За кратко я притисна по-силно. — Вярно, виждал съм го само два пъти, но го харесах. С какво мога да ти помогна?

— И аз не зная.

— Нека да те заведе някъде, да те почерпя с нещо.

— Не, всъщност тъкмо си тръгнах. Трябва да купя някои неща.
— Искаше да се махне за малко оттук, да спре да мисли поне за няколко часа. — Може би... Мислиш ли, че можеш за малко да поседиш при него? Да му говориш? И той много те харесваше.

— Разбира се.

— А преди да си тръгнеш, напомни му, че по-късно аз пак ще се върна. Да, ще се върна.

— Добре.

Тя кимна и натисна бутона на асансьора, като праметна чантата си през рамо.

— Оценявам помощта ти... Наистина съм ти благодарна, че се отби. Ти едва го познаваше. Е, и той почти не те познаваше.

— Сила...

— Но все пак дойде. — Влезе в асансьорната кабина, обърна се и се вгледа в очите на баща си. — За мен твоето идване означава много — рече му, преди вратите на асансьора да се затворят.

Работа. Работата щеше да ѝ помогне да преживее деня. И следващия. Като работеше, се чувстваше най-добре, повтаряше си, без сантименталности, без емоции — освен ако не бяха предвидени в сценариите, които в миналото трябваше да следва. Направи си работен график и се придържаше към него. Толкова часове за работата по къщата, толкова часове за градините, толкова часове за посещенията в болницата, толкова часове и за обора.

Но въпреки всичко ѝ оставаха много часове да се отпусне върху надуваемия матрак и да се опита да забрави за всичко останало.

Доскоро, все си повтаряше тя, всичко вървеше толкова добре.

С изключение на това, че майката на Стив беше яхнала метлата, за да довтаса тук, проваляйки графика за посещенията. Е, така щеше да има повече време за работа, каза си Сила. Повече време, за да оправи нещата.

Вдигна една от наскоро доставените градински лампи с висока стойка и се намръщи, като видя петна по нея.

— Да не са били надрусани, когато са ги купували?

Импулсивно се втурна и полетя като стрела към отворената врата на обора. А после извика, като видя Форд, който отскочи изплашено

назад, така че за сантиметри избегна удара.

— Господи!

— Съжалявам. Съжалявам. Не те видях.

— Не можа ли поне да извикаш „внимание“? — сърдито попита той. — Как, по дяволите, после щях да обяснявам? Да, докторе, бях пронизан в главата със стойката на възможно най-грозната градинска лампа, съществувала на този свят.

— Не мисля, че щеше да те пониже. Най-много да те одраска. Както и да е, наистина е оскърбление за очите ми.

— Да, и за моите. Почти буквално. Какво правиш тук? Още е рано да се връщаш — додаде той, когато тя смръщи вежди. — Видях колата ти. Помислих си, че може би...

— Не. Няма нищо ново. С изключение на това, че майката на Стив е тук.

— Видях я. Тази сутрин се отбих в болницата за кратко. — Той пъкна ръце в джобовете си и леко се прегърби. — Направо е плашеща.

— Тя ме мрази. Защото се омъжих за Стив и защото се разведох с него. Всъщност тя дори Стив не харесва особено, та какво остава за мен? Затова очистих терена. По-скоро дезертирах. Никак не ме бива да се оправям с майките.

— Но пък се разбираш добре с мащехата си. Тя ти изпрати цяла тенджерка задушено.

— Роба тон с макарони. Не съм сигурна дали е признак за привързаност.

— Признак е, повярвай ми. — Той пристъпи напред. Искаше да е по-близо до нея, да докосне лицето ѝ. — Прекалено много работиш, мое красиво русокосо момиче.

— Не съм се преработила чак толкова. — Тя се отдръпна, като срита един от кашоните. — Ченгетата искат да прегледам всичко, за да проверя дали нещо липсва.

— Аха. Аз май ще отпадна от списъка със заподозрените, което е донякъде разочароващо. Високият бледолик детектив ме помоли да се подпиша върху един екземпляр от „Сийкър: Неразрушимият“, като подарък за внука му.

— Високият?... А, да, Юрий. Казах му, че случилото се няма никаква връзка с теб, Стив или с мен. Но какво, по дяволите, има тук? Какво ценно може да има тук, че някой да го иска толкова отчаяно?

Това е само боклук. Ще го изхвърля — изведнъж реши тя. — Помогни ми да го изхвърля.

Той я сграбчи и я дръпна назад, когато тя се опита да измъкне един от струпаните на камарата кашони.

— Не. Не бива да изхвърляш нищо, когато си ядосана. Пък и ми се струва, че онова, което някой може да е търсил, не е тук. Знаеш го. Защото ти вече го намери и прибра другаде.

— Писмата?

— Точно така. Каза ли на ченгетата за писмата?

— Не.

— Защо не?

— Всъщност и аз не знам. Отчасти защото наистина мислех преди всичко за Стив. Пък и какво общо има всичко това с писмата? Остарели писма, писани преди тридесет и пет години, неподписани, без обратен адрес.

— Ами пръстовите отпечатъци? Следите от ДНК? Не гледаш ли криминалета?

— Това са измислици. А и щеше да се разчуе. Всъщност винаги се разчува, това е факт. Писма от любовник, писани броени дни преди смъртта ѝ. Дали е било самоубийство? Или е било убийство? Дали е била бременна от този любовник? Като си помисля за всичките догадки, сплетни, статии, нашествие на репортери, вманиачени почитатели, ще настане ужасна шумотевица. И тогава ще отиде по дяволите единственият ми шанс да живея тук на спокойствие, да водя нормален живот.

— Защо?

— Не искам да живея както преди, пред обективите и светлината на камерите. Искам тук да бъде моят дом. — Усещаше, че гласът ѝ звучи като на човек, доведен до ръба на отчаянието, вече неспособен да се сдържа. — Искях в това място да има нещо от нея и за нея. Но съкровено ми желание е да бъде мой дом до края на дните ми.

— Не искаш ли да узнаеш кой е писал тези писма?

— Напротив, искам. Но не желая да съсипя живота му, Форд, или живота на децата му, и то само защото е имал любовни отношения с друга жена, а след това им е сложил край. Дори и да е бил жесток с нея. Трябва да има някакви граници. Все пак тридесет години са много време.

— Съгласен съм.

Той не каза нищо повече, само се взираше в очите ѝ, докато тя не ги затвори.

— Как може някой да докаже какво се е случило тогава? — настойчиво запита тя. — Ако... само ако предположим, че хипотезите ми са близо до истината и някой — този някой — я е принудил да погълне смъртоносните хапчета или тайно ги е изсипал във водката ѝ? Как бихме могли да го докажем?

— Не зная, но смятам, че първата стъпка е да зададем правилните въпроси на точните хора.

— Не познавам тези хора, нито знам кои са въпросите. Пък и не ми се мисли за всичко това. Не и сега. Сега трябва само да преживея днешния ден, после утрешния. Нуждая се от...

Хвърли се към него, обви ръце около врата му и се притисна, а устните ѝ се впиха в неговите. Той не беше подготвен за подобен изблик на чувства, за този взрив от отчаяние и желание. Кой би могъл да бъде готов? Тя го вкусваше със забързани и задъхани стенания, приглушени, неприкрито сексуални. Обви единия от дългите си, тъй дълги крака около него, преди да захапе долната му устна, да я придърпа към своята уста. И той реагира моментално, безпомощен да се съпротивлява, макар и все още онемял и вцепенен от смайване.

Затърка тяло в него, докато той не усети, при това съвсем буквално, как кръвта се оттича от главата му и се спуска надолу под кръста.

— Заклучи вратата! — трескаво зашепнаха устните ѝ в ухото му. — Заклучи вратата!

Той потръпна, сякаш желанието го удари като силен юмрук в главата, корема, слабините.

— Чакай. — Но дори и докато го прошепваше, устните му още по-алчно затърсиха нейните. Все пак успя да си заповяда да се отдръпне, да опре ръце на раменете ѝ, за да може да се отдалечи от нея, макар и само на сантиметри.

— Чакай — повтори накъсано моментално забрави за всичките си мисли, щом тези брилянтно сини очи го обгориха с погледа си.

— Не. Сега.

— Сила. Ох. За бога... Като казвам това, сякаш усещам как и на мен ми изникват гърди.

Тя хвана ръцете му и ги притисна към гърдите си.

— Ето тези са моите.

— Да — изрече го меко, но уверено. — Те са. — И с неприкрито съжаление и както на него му се струваше с героично въздържание, отдръпна ръцете си към раменете ѝ. — Какво правя аз? Искам да кажа дори и с риск да звуча като някое момиче, че това не е правилно.

Тя плъзна ръка към слабините му.

— Тогава какво става тук?

— Пенисът сам си е господар. Ох, скъпа, скъпа — простена той и улови опипващата ѝ ръка, за да я вдигне нагоре. — Трябва да получа награда за това. Или паметник. Само те моля: отдръпни се.

— Да се отдръпна? — Остана шокирана, обидена от думите му. — Защо? Какво, по дяволите, не ти е на ред?

— Точно тези въпроси ми задава и моят пенис. Но работата е там, че... почакай — заповяда ѝ той, като стисна по-здраво неуморно шетащите ѝ ръце. — Работата е там, Сила, че не бива да правиш това, когато си ядосана и не си на себе си. Както не бива да изхвърляш разни неща, когато си в това състояние. Когато си вбесена, ти просто не... заключваш вратата на обора.

— Та това е само секс.

— Може би. Може би. Но когато стане? Трябва да бъдем само ти и аз. Само ти. — Подложи на изпитание самообладанието си, като се наведе и превзе устата ѝ с дълга, нежна целувка. — И само аз. Без Стив, без майка му, без Джанет Харди, без писмата. Трябва да сме само ние двамата, Сила. Искам да бъда сам с теб.

Младата жена въздъхна и вяло подритна най-близкия кашон.

— Как да се чувствам сега — бясна или отхвърлена? — Пъхна палци в джобовете си и съвсем преднамерено насочи поглед към слабините му. — Струва ми се, че той е на друго мнение. Какво ще направиш по въпроса?

— Трябва просто да си представя образа на Мейлин Гънър.

— Мейлин Гънър?

— Мейлин е митична змия, голяма като крайцер и грозна като греха. Плашеше ме още когато бях едва осемгодишен.

Не, явно не можеше да му се сърди.

— И защо толкова те плашеше Мейлин Гънър?

— Защото ѝ бях нарисувал един крайно неласкав портрет. Тогава още нямах таланта да рисувам ласкаещи портрети. Дори Леонардо да Винчи не го е умеел. Нарисувах я като дирижабъла на Гудиър. С много ярки цветове. По земята се виждаха дребни фигурки на хора, вкопчени един в друг или лежащи проснати наоколо в безсъзнание, по цялата корица.

— Жестоко — процеди Сила с присвити устни.

— Е, все пак съм бил само дете. Тя се надигна срещу мен, залови ме от засада и се опита да ме смаже. Затова, когато трябва да се браня от нея, аз просто рисувам лицето на Юпитер и... — Той я изгледа с усмивка. — И така се стигна дотук да се оттегля от схватката.

Сила за миг го измери с изучаващ поглед.

— Ти действително си много странен мъж, Форд. Но същевременно необяснимо привлекателен. Също като кучето си.

— Само не започвай отново. Дори Мейлин Гънър не притежава такава възпираща сила. Защо да не ти подам ръка и да отидем заедно да видим Стив. Двамата заедно можем да устоим на майка му.

Да, помисли си тя, много странен и привлекателен мъж.

— Добре. И като за начало можеш да изхвърлиш тази лампа в контейнера за смет.

Тя преживя деня. Преживя и нощта. Сега трябваше да събере сили за второто си посещение в болницата и за втората си конфронтация с майката на Стив. Докато приближаваше фасадата на сградата, си припомни нещо, което можеше да ѝ вдъхне кураж.

Не беше свързано нея нито със стари разправии или отминали вражди. Нито ставаше дума за Злата вещица от Запада.

Ставаше дума за Стив.

Тя изпъна рамене, за да ги разкърши малко, като боксьор преди схватка, след което пристъпи към вратите на болницата. И точно тогава чу как някой наблизко извика името ѝ.

Облекчението от всяко изненадващо, макар и временно отлагане на решителния миг, може и да е проява на страхливост, но тя не пропусна да се възползва от него. Обърна се и се усмихна на Кати и Том Морю.

Кати протегна ръка и се здрависа със Сила.

— Как е твоят приятел?

— Все така. Няма промяна. Искам още веднъж да ти благодаря за помощта, когато Стив беше в хирургията.

— Нищо особено не съм направила.

— Но за мен означаваше много. И днес ли си тук като доброволка?

— Всъщност дойдохме да видим кръщелницата си. Тя наскоро роди.

— Това е чудесно. Е... — Сила се огледа назад към вратите.

— Искаш ли да дойда с теб? — предложи Кати.

— Не, не, добре съм. Само че... там вероятно вече е майката на Стив. Тя никак не ме харесва. И в болничната стая ще стане прекалено тясно за нас двете.

— Мога да го уредя. — Кати вдигна пръст. — Ще се кача горе с теб и ще ѝ отвлека вниманието за петнадесет или двадесет минути.

— Но как?

— Както се действа по линията на доброволната помощ. Ще ѝ купя едно кафе, ще ѝ предложи приятелско рамо, за да поплаче на него. Ще ѝ предоставя възможност да си отдъхне и така ще ти осигури няколко минути насаме с твой приятел.

— Тя може да се справи — потвърди Том и поклати глава. — Никой не може да устои на Кати.

— Ще ти бъда много благодарна.

— За нищо. Том, прави компания на Сила за няколко минути. Достатъчни са само пет. — Тя махна с ръка и влезе в болницата.

— Страхотна е.

— Няма друга като нея — съгласи се Том. — Да седнем тук и да изчакаме да започне операцията. Съжалявам за случилото се с твой приятел.

— Благодаря ти. — Три дни, припомни си тя. Три дни в кома.

— Полицията вече има ли представа как е станало?

— Всъщност не. Предполагам, че всички се надяваме Стив да може да ни разкаже, ако... когато — побърза да се поправи тя — се събуди.

С крайчеца на окото си забеляза един бял микробус да прекосява паркинга. Сви рамене и отклони погледа си.

— Надявам се да е скоро — рече Том и я потупа окуражително по ръката. — Как се справя Брайън с озеленяването?

— Вече започна оформянето. Много го бива в работата. Трябва да се гордеете с него.

— Винаги съм се гордял с него. А ти си се заела с много амбициозен проект. Теренът, къщата. Това иска много време, пари и труд. Вече говорят за теб — добави той.

— Има защо. По някое време може да се отбиете, за да видите как напредваме.

— Надявах се да ме поканиш — намигна ѝ той.

— Когато пожелаете, господин Мороу.

— Наричай ме просто Том.

— По всяко време — повтори Сила и се изправи. — А сега трябва да вървя горе и да проверя дали Кати се справила.

— Можеш да разчиташ на нея. Ще се моля за твоя приятел.

— Благодаря.

Тъкмо това беше причината, мислеше си Сила, докато прекосяваше фойето към асансьорите, да направи фермата свой дом. Хора като двамата Мороу като Дий и Вики, и Майк, сестрите от интензивното, с които всеки ден се срещаше. Загрижени хора, готови да ти отделят време.

Хора като Форд.

По дяволите, дори и сприхави типове с лошо храносмилане като Бъди.

Тя излезе от асансьорната кабина и забеляза Майк в стаята на сестрите.

— Как е той?

— Стабилизиран. Бъбреците му функционират нормално. Това е подобрене.

— Да, така е. Има ли някой при него?

Майк вдигна вежди.

— Госпожа Мороу връхлетя тук като вихър и отведе госпожа Ченски долу на кафе. Пътят ти е разчистен.

— Алилуя.

Лицето му все още беше покрито с рани, но вече бяха започнали да пожълтяват по краищата. Плътна превръзка закриваше челюстта му и ѝ попречи, когато се наведе да го целуне.

— Върнах се. Този следобед е много горещо. На хората им се иска да смъкнат дрехите си.

Обърна се към прозореца и се зае да му описва гледката през него, преди да продължи с разказа си за напредването на преустройството на къщата. И тогава видя една скица, закрепена към стъклената стена.

— Хм. Какво имаме тук? Безсмъртният Конан Варварина? — Отново погледна Стив. — Виждаш ли? Приликата е удивителна.

Форд я беше донесъл. На Сила не ѝ бе нужно да види подписа в долния ъгъл, за да разпознае автора. На скицата Стив бе гордо изправен в нещо като набедрена препаска, с дебели черни ивици около гръдния си кош с ботуши до коляното. Косата му се вееше като от силен вятър, а лицето му беше разтеглено в свирепа, надменна усмивка. Ръката му се опираше върху дръжката на меч, опрян между разкрачените му крака.

— Голям меч, очевидно символичен. Щеше да ти хареса. А бицепсите ти се издуват над лентите за ръцете. Има и татуировки, и огърлица от зъби на диви животни. Безсмъртният Конан Варварина. Малко е преувеличил, нали?

Горещи сълзи се надигнаха в гърлото ѝ и едва не я задавиха.

— Наистина трябва, да я видиш. — Наведе се и хвана ръката на Стив. — Трябва да се събудиш и да видиш рисунката. Вече мина много време, Стив, наистина много. По дяволите. Тези глупости продължиха достатъчно дълго, хайде престани да се офлянкваш и... о, Боже.

Наистина ли ръката му помръдна? Той ли я бе раздвижил в нейната или тя само си въобразяваше? Съвсем бавно изпусна въздуха от гърдите си, втренчена в пръстите му. Не посмя да ги пусне от дланта си.

— Не ме карай отново да ти крещя. Знаеш до какво може да се стигне, ако изпусна нервите си заради майка ти, която съвсем скоро ще се върне, така че...

Пръстите потрепнаха и се свиха. Никой не я беше докосвал толкова нежно.

— Добре, добре, стой така, нищо не прави. — Пресегна се към бутона за повикване на дежурната сестра и задържа пръста си върху него. — Хайде, Стив. Стив, направи го пак. — Вдигна ръката му и

притисна устни към нея. После присви очи и я ухапа. И се засмя, когато пръстите отново потрепнаха и се свиха.

— Той ми стисна ръката — извика тя на Майк при влизането му. — Два пъти я стисна. Той се събужда, нали?

— Не спирай да му говориш. — Майк се премести от другата страна на леглото и повдигна един от клепачите на Стив. — Нека да слуша гласа ти.

— Хайде, Стив. Аз съм, Сила. Събуди се, мързеливо копеле. Мога да си намеря по-добри занимания, вместо да седя все тук край теб и да те гледам как спиш.

Откъм отсрещната страна на леглото Майк му проверяваше пулса, зениците, кръвното налягане. После го ощипа силно по ръката. Ръката рефлекторно подскочи.

— Усети го. Помръдна. Стив, направо ме убиваш. Хайде, отвори очи. — Сила стисна с двете си длани лицето му, притисна носа си към неговия. — Чуваш ли? Отвори най-последно очи.

Клепачите му потрепнаха. Леко обнадеждена, младата жена опря ухо до устните му. Отначало дочуваше само забавеното му ритмично вдишване, но накрая долови една-единствена дума, произнесена като накъсан и неясен шепот. Той изрече: „По дяволите“.

Сила изхлипа и се задави, преди да се засмее:

— По дяволите! Той каза: „По дяволите“!

— Е, не можеш да го виниш. — Майк се втурна към вратата и извика на другата сестра: — Потърсете доктор Норт по пейджъра. Пациентът му се събуди.

— Виждаш ли ме? — настойчиво питаше Сила, когато очите на Стив се отвориха. — Стив! Виждаш ли ме?

Той успя да отрони само една немощна въздишка.

— Здравсти, кукло.

Сила поговори с лекаря, дори се опита да се усмихне с топлота на майката на Стив, преди да се заключи в тоалетната и да даде воля на насъбралите се сълзи от преливащата вълна на облекчение. Накрая изми лицето си, оправи си грима, постави си черните очила, за да прикрие подпухналите си очи, и отиде в стаята на сестрите.

— Той спи — уведоми я Майк. — Но вече като нормален човек. Още е много изтощен, пък и предстои още дълго лечение. Трябва да се прибереш в дома си, Сила. Сега е твой ред да се наспиш добре.

— Ще го направя. Но ако попита за мен...

— Ще ти позвъним.

За пръв път Сила влезе в асансьора с олекнало сърце. Щом прекоси фоайето, първата ѝ грижа беше да измъкне мобилния и да звънна на Форд.

— Здравей, русокоса красавице.

— Той се събуди! — Тя продължи по тротоара, водещ към паркинга, като всяка следваща нейна крачка ставаше по-уверена. — Събуди се, Форд. Дори говори с мен.

— Какво каза?

— По дяволите.

— Както и трябваше да се очаква.

— Позна ме, спомни си името ми и всичко останало. Лявата му страна е малко по-зле от дясната, но това било само временно. Важното е, че според лекаря изглеждал добре. Тепърва ще започнат изследванията и...

— Явно добре са се справили. Искаш ли да прескоча и да ти донеса нещо за вечеря?

— Не, сега се прибирам у дома. Той още спи. Просто спи. Искан само да го споделя с теб. Искан просто да кажа, че видях твоята скица и го подразних с нея точно преди да... Та си мисля, че може би този трик е подействал.

— Нищо не може за дълго да спре Безсмъртния Конан Варварина!

— Ти си толкова... О, господи! Кучи син!

— Какво? Какво беше това?

Тя се втренчи във вратата на своя пикап.

— Ще се прибера у дома след броени минути. Ще се отбия при теб.

Прекъсна връзката преди още Форд да успее да ѝ отговори. И се втренчи в написаното с черен маркер по вратата откъм мястото на шофьора: „Курвите раждат курви!“.

13.

Форд наблюдаваше Сила, докато тя снимаше вратата на пикапа с цифровия си фотоапарат. Искаше му се да излее гнева си, но не знаеше как.

Да изрита гумите? Да прекърши едно или две от младите дръвчета? Или да крачи наоколо и да бълва ругатни? Нито един от тези варианти не му се струваше достатъчен, за да му помогне да се успокои. Вместо това остана неподвижен, с ръце в джобовете, за да стихне кипящата в гърдите му ярост.

— Полицаяте ще направят снимки — изтъкна.

— Искам да имам мои. Пък и не мисля, че Уилсън и Юрик ще обърнат особено внимание.

— Може да се окаже свързано. Те ще дойдат сутринта.

Тя сви рамене, изключи фотоапарата и го прибра в джоба.

— Няма да се махне лесно. Слънцето ще спече маркера, а може и да е боя. Ще се наложи да пребоядисам цялата проклета врата. Имам пикапа едва от три месеца.

Докато той продължаваше да я наблюдава, тя ядосано изрита гумата. Реши, че правилно е преценил — това не ѝ донесе успокоение.

— Можеш да използваш колата ми, докато пребоядисват пикапа ти.

— Ще карам този. — По очите ѝ личеше колко обидена се чувства и колко е разгневена. — Зная, че не съм курва. Видях микробуса на Хенеси на паркинга, преди да отида при Стив. Може той да го е извършил. Може да е нападнал и Стив. Способен е на това.

— Стив каза ли нещо за нападението?

— Не сме го питали. Беше толкова слаб и дезориентиран. Навярно утре ще може да говори повече. Поне така каза докторът. Утре полицаите ще го разпитат. По дяволите!

Сила продължи да крачи ядосано наоколо, но той забеляза, че вече не ругаеше, нито пък се нахвърли върху някое дръвче. Накрая спря, за да си поеме дъх.

— Добре. Добре. Няма да позволя на някакъв си задник да ми развали този наистина прекрасен ден. Има ли магазин за алкохол в този град и дали имат шампанско?

— Това не знам. Но аз имам.

— Как така имаш всичко?

— Бях бойскаут. Сериозно говоря — натърти Форд, защото тя се засмя. — Имам значка за заслуги, с която мога да го докажа. — Тя има право, реши той. Никой нямаше да им отрови този прекрасен ден. — Какво ще кажеш да си стоплим от замразената пица и да отпушим бутилка шампанско?

От наблюдателния си пункт на верандата Спок подскочи радостно и затанцува.

— Звучи ми добре. — Тя пристъпи напред, за да го целуне, но тъкмо тогава се чу приветливият звук от един клаксон.

— Е, и това се случва понякога — рече Форд, когато един спортен мустанг в пожарникарско червено се настани зад пикапа на Сила. Спок се втурна надолу по стъпалата и се завъртя в кръг.

Но дори живописният отънък на колата бледнееше пред цвета на косата на жената, която им махна от седалката до шофьорската, след като смъкна надолу големите си черни очила — като онези, които Джаки Онасис беше направила модерни. Надникна през тях към Сила, докато излизаше от колата на токчетата си, за да поздрави обезумялото от радост куче.

Шофьорът също слезе. Височината и телосложението му бяха достатъчно красноречиви, още преди да огледа добре очертанията на челюстта му.

Дланите ѝ тутакси се изпотиха. Очевидно предстоеше родителска среща. Прослушване, на което обикновено се проваляше.

— Здравей, сладурчето ми! — Пени Сойър обхвана лицето на Форд с длани веднага щом той излезе да ги посрещне. Целуна го шумно. Смехът ѝ отекна — ромолящ и дрезгав като търкаляне на чакъл.

— Здравейте, мамо, татко. — Мъжът с посребрена като на Кари Грант коса го прегърна с една ръка. — Как сте?

— Запътили сме се към Сузи и Бил. За турнира по тексаски покер. — Пени сръга сина си в ребрата, докато бащата на Форд се беше навел, за да раздрусва лапата на Спок. — Трябва да тръгваме,

затова спряхме само за малко, колкото да те попитаме дали искаш да дойдеш с нас.

— Винаги губя на покер.

— Защото нямаш комарджийска кръв. — Пени измери Сила с любопитен поглед. — Но виждам, че си имаш компания. Не е нужно да ми казваш коя е тя. Изглеждаш също като баба си. — Пени пристъпи напред с протегнати ръце. — Най-красивата жена, която съм виждала.

— Благодаря. — Сила нямаше избор, освен трескаво да избърше длани в панталоните си, преди да поеме ръцете на Пени. — Прекрасно е, че се срещнахме.

— Сила Макгауан, това са моите родители, Пени и Род Сойър.

— Много добре познавам и баща ти. — Пени стрелна дяволито съпруга си.

— Това можеше да го спестиш — измърмори Род. — Все се опитва да ме накара да ревнувам. Чух доста добри неща за теб — обърна се той към Сила.

— А на мен не ми е казал нито думица. — Пени отново сръга Форд.

— Аз съм въплъщение на дискретността.

Пени отново пушна в действие ромолящия си смях, след което затършува из чантата си. Измъкна една голяма кучешка бисквита „Милк Боун“, което предизвика у Спок серия от щастливо ръмжене, сумтене и въздишки, докато цялото му тяло трепереше, а изпъкналите му очи сияеха.

— Бъди мъж — сгълча го тя и кучето се изправи на задните си крака и затанцува на място. — Ето, така те искам! — Наведе се и му подаде бисквитата. Спок я грабна, завъртя доволно опашка и хукна надалеч, за да ѝ се наслади на спокойствие. — Трябва да го глезя — обясни жената на Сила. — Той е най-близкото ми създание и донякъде замества внука, който трябваше да имам от този тук.

— Е, от Алис имаш двама представители на човешката раса — напомни ѝ Форд.

— И те получават бисквити, когато ме посещават. — Тя посочи към къщата на отсрещната страна на улицата. — Хубаво правиш — да вдъхнеш живот на това място. То го заслужава. Дядо ти, Форд, също ще участва в играта довечера. Моят баща е бил лудо влюбен в твоята баба.

— Така ли? — примигна Сила.

— Трудно е за обяснение. Пази нейни снимки. — Тя в продължение на годините му е позволявала да я снима. Не искаше да ги продаде на никаква цена, дори и когато му казах, че имам намерението да ги окача в рамки и да ги изложя в книжарницата.

— Мама е собственица на книжарницата в Мороу Вилидж — обясни Форд на Сила.

— Наистина ли? Бях там и си купих няколко книги по озеленяване и проектиране на къщи. Много приятна книжарница.

— Нашата малка ниша в стената — намигна свойски Пени. — О, я виж колко стана часът, ще закъснеем. Защо ме оставяш да приказвам толкова много, Род?

— Нямам представа.

— Ако все пак решиш да дойдеш, все ще те сместим на масата. Сила, всички ще се радват да се запознаят с теб — извика тя, докато съпругът ѝ я теглеше към колата. — Ако искаш, ще кажа на баща ми да ти донесе снимките, за да ги разгледаш.

— Благодаря. Радвам се, че се запознахме.

— Форд! Да доведеш Сила някой път на вечеря.

— Хайде в колата, Пени.

— Тръгвам. Тръгвам. Чу ли ме, Форд?

— Да, мамо — провикна се младият мъж след нея. — Дано да спечелиш тази вечер.

— Предчувствам, че ще имам късмет! — изкиска се Пени, когато Род даде на заден ход, преди да обърне надолу по улицата.

— Брей! — въздъхна Сила.

— Разбирам. Все едно, че си леко докоснат от края на някой ураган. Оставя те стреснат и зашеметен. Но от по-голяма доза ще се озовеш на пода.

— Приличаш много на баща си, който е много красив, впрочем. А пък майка ти... Тя е зашеметяваща.

— Чешит е, както нейният собствен баща обича да повтаря.

— Чешит ли? — засмя се Сила, докато те двамата се прибираха в къщата. Спок се оригна и се затътри след тях. Допадна ми, макар обикновено да гледам с подозрение на майките. Нали стана дума за отпушване на някаква бутилка. Къде е шампанското?

— В големия хладилник в пералното помещение.

— Аз ще го донеса, а ти извади пицата.

След броени секунди тя се върна в кухнята с бутилка „Въов Клико“ и озадачено изражение.

— Форд, за какво ти е толкова много боя?

— Какво? — Той прекъсна суетенето си около печката и се извърна към нея. — О, онази ли? Има ужасно много грунд и също толкова червена фасадна боя, както и по-малко количество бяла фасадна боя за перваза.

Сърцето ѝ така се разтуптя, че остави бутилката върху плота.

— Купил си боя за обора?

— Не вярвам в прокоби. Вярвам само в позитивното мислене, което ни учи да не губим надежда.

Всичко в нея се надигна, сетне се отпусна. И разтвори. Пристъпи към него, притисна длан към бузата му и сля устните си с неговите. Мека като кадифе, нежна като мимолетно пожелание, целувката помете всичко останало. Дори когато той се измести така тя се оказа притисната още по-здраво към плота, целувката продължи да я омайва — бавна и копринено нежна, плътна и вълшебна като съкровен блян.

Когато устните им най-сетне се разделиха, тя въздъхна и притисна бузата си в неговата — обикновен жест на искрена привързаност, с който удостоверяваше малцина.

— Форд. — Отдръпна се и отново въздъхна. — Все още съм прекомерно обсебена от грижите за Стив, за да мога да отговоря на очакванията ти за секс тази нощ.

— Аха. Добре. — Той погали ръката ѝ с върха на пръста си. — Всъщност са по-скоро смътни надежди, отколкото очаквания.

Тя се засмя и отново го погали по бузата.

— Изцяло добри очаквания. Но засега ще се придържаме само към смътните надежди.

— Сам съм си виновен. — Той я заобиколи, за да пъхне пицата във фурната.

— Значи ще вечеряме зле приготвена пица, ще пием изветряло шампанско и няма да правим секс?

Форд поклати глава, докато сваляше станиола и металната мрежичка от бутилката.

— Това е любимото ми занимание, когато съм с красива жена.

— Аз пък не се влюбвам. Това при мен е правило — заяви тя, когато той спря и я погледна. — Като имам предвид наследствения фактор и опита на баба ми и майка ми в тази област, предпочитам да стоя настрана от любовта. Стив беше единственото изключение, което само потвърждава правилото, че любовта не е за мен. Затова не се влюбвам. Но като че ли започвам да се увличам по теб.

Тапата изскочи като куршум от гърлото на бутилката, но той продължаваше да я гледа втренчено.

— Това плаши ли те?

— Не. — Форд се прокашля. — Може би малко. Средна работа.

— Помислих, че може да те изплаши, защото мен доста ме изнервя. Така че е по-добре да внимаваш.

— Оценявам предупреждението ти. А какво точно влагаш в това „увличам се“?

Господи, каза си тя, като го погледна. О, боже мой. Работата ставаше сериозна, май наистина съвсем си бе изгубила ума!

— Защо не донесеш чашите? Мисля, че ще ни потрябват, ако искаме да пием от шампанското?

Сила нае бояджии и изпрати неколцина от останалите работници да боядисат обора. Поговори с полицаите, а после се договори с един от местните автомонтъори да пребойдиса вратата на пикапа ѝ. Щом забележеше някъде бял микробус, без никакви колебания му показваше средния си пръст.

Нямало никакви доказателства, казаха ѝ полицаите. Нищо не подкрепяло предположението, че Хенеси е бил в обора през нощта, когато Стив е бил нападнат. Нито имало начин да го свържат с обидния надпис по вратата на пикапа ѝ.

Затова сега ѝ оставаше само едно — да чака и да го издебне. И ако негодникът решише да предприеме следващия си ход, Сила беше готова.

Междувременно Стив бе преместен в обикновена болнична стая, а майка му отново яхна метлата, за да се измете на запад.

Изпотена от усилната работа на тавана, Сила оглеждаше как напредва изграждането на главната баня.

— Струва ми се, че се получава много добре, Бъди. Дори изглежда готово за утрешния оглед.

— Не мога да си обясня защо, за бога, са нужни всичките тези глави на душа. Кому ще потрябват? Нали тук няма да се къпят десет души едновременно?

— Наричат ги бодиджетове, за хидромасаж. Не са просто душ, а цяло преживяване. Видя ли крановете? Тази сутрин ги доставиха.

— Видях ги. Добра изработка — призна той, макар че го стори с такава явна неохота, та тя не можа да сдържи усмивката си.

— Е, как ще се справиш с парния душ?

— Ще се оправя. Само не ми дишай във врата.

Тя си позволи една подигравателна гримаса, но само защото той бе с гръб към нея.

— Добре. Като заговорихме за душеве, трябва да взема един, преди да потегля към болницата.

— Ама водата е спряна. Ти нареди така, за да няма течове.

— Правилно. По дяволите! Ще отида да взема един бърз душ при Форд.

Забеляза как Бъди се подсмихна, но реши да не му обръща внимание. Грабна чистите си дрехи и ги напъха в една торба. Слезе долу и размени няколко думи с Доби, поздрави работещите в кухнята и накрая отдели десетина минути за обсъждане на избора на растенията, които трябваше да прикриват основите на къщата.

Втурна се към улицата, забързана да не би да я спре още някой. Реши да не се обажда на Форд, а направо да се напъха под душа.

Чак когато се изкъпа, изми и подсуши косата си и се уви в голяма бяла хавлиена кърпа, осъзна, че е забравила торбата с чистите си дрехи на предната веранда.

— О, по дяволите!

Погледна мръсните дрехи със следите от пот и прокара ръка през чистата си коса.

— Не, за нищо на света няма пак да ги навлека.

Нямаше как — налагаше се да обезпокои Форд. Сви бельото си и работните дрехи, напъха ги в тениската си, завърза я и понесе вързопа по коридора.

Отвори вратата на кухнята и се озова пред крайно изненадания Форд.

— О, здравей. Слушай...

— Форд, защo не ни каза, че имаш компания?

— Не знаех, че имам. Здравей, Сила.

Леко смутеното ѝ изражение се замени с тревожно, когато зърна майката на Форд, седнала до плота заедно с някакъв по-възрастен мъж.

Докато стоеше като вцепенена, Спок се втурна да се умилква около голите ѝ нозе.

— О, боже! О, боже! Аз само... Господи, съжалявам. Извинете ме.

Форд я сграбчи за ръката.

— Дръпни се назад, за да не се подхлъзнеш по стъпалата. С майка ми вече се познаваш. А това е дядо ми, Чарли Куинт.

— О, да, здравейте... и прощавайте. Аз, хм, какво да кажа? Форд, не исках да ви прекъсвам. Мислех си, че работиш горе. Трябваше да спрат водата в къщата ми за кратко, за да свързват тръбите. За това притичах тук, за да използвам душа ти. За което ти благодаря. Но после установих, че съм си забравила дрехите за преобличане, понеже работниците ме разсеяха. Оставила съм торбата си на верандата. Дойдох само да те помоля да ми ги донесеш. Дрехите ми...

— Разбира се. — Той леко я подуши. — Ммм, моят сапун ухае върху теб много по-хубаво, отколкото върху мен.

— Хм.

— Сила, сигурна съм, че ще ти дойде добре малко чай с лед. — Пени се надигна, за да вземе още една чаша.

— О, моля ви, не се безпокойте, аз веднага...

— Никой не е обезпокоен. Форд, иди и веднага донеси дрехите на това момиче.

— Дадено. Но все пак е жалко. Нали, дядо?

— Красивите крака на красива жена са радост за очите. Дори и за стари очи като моите. На живо приличаш много повече на нея, отколкото на снимките ти, които съм виждал.

Какво по-неудобно от това можеше да се измисли? Сила не усети кога Форд се измъкна навън, но не преди да ѝ намигне дяволито.

— Разбрах, че сте познавали баба ми.

— Да. Влюбих се в нея още когато за пръв път я видях на екрана. Тя беше още съвсем малко момиче, пък и аз бях само невръстно

момче, така че това бе детинска любов, от най-трогателните. Човек никога не забравя първата си любов.

— Да, мисля, че никой не я забравя.

— Ела тук, скъпа. Защо не седнеш при нас?

— И така съм добре. Благодаря. — Младата жена сведе поглед към чашата, която Пени ѝ поднесе, и се зачуди как да я поеме, тъй като с едната си ръка стискаше вързопа с мръсните си дрехи, а с другата придържаше хавлията да не се разтвори.

— О, това ли са мръсните ти дрехи? Просто ми ги подай. Ще ги пъхна в пералнята на Форд, а после той ще ти ги върне.

— О, не, недей...

— Няма проблем. — Пени ги взе и намести студената чаша в освободената длан на Сила. — Татко, защо не ѝ покажеш снимките? Смятахме да дойдем у вас и да ти ги донесем — продължи да говори Пени от съседното помещение, където се намираще пералната машина. — Само се отбихме да се видим за кратко с Форд. Мили боже! Днес май си работила като хала.

Сила завъртя очи към тавана и пристъпи по-близо до плота, докато Чарли разтваряше фотоалбума.

— Тези тук са чудесни!

Сила се взря в тях и мигновено забрави, че е загърната само с хавлия.

— Никога не съм ги виждала.

— Това е моята лична колекция — обясни ѝ Чарли със замечтана усмивка. — Виждаш ли тази тук? — Посочи с пръст една от снимките. — Тази е първата, която поучих от нея.

На снимката Джанет бе седнала на стъпалата на верандата, облегната назад, успокоена, усмихната, с дочен работен комбинезон и карирана риза.

— Изглежда толкова щастлива. У дома.

— Тя работеше редом с градинарите... непрекъснато беше край тях, показваше им къде да насадят розите и къде другите цветя. Като узна, че събирам нейни фотографии, ме покани да ѝ гостувам, макар още да не бяха довършени нито строежът на къщата, нито работата по градината. Подари ми от своите снимки. Ето я тук с децата. Това трябва да е твоята майка.

— Да. — Изглежда толкова засмяна, толкова щастлива, помисли си Сила, редом до обречения си брат. — Всички са толкова красиви, нали? Чак очите те заболяват от толкова красота.

— Тя грее. Да, наистина сияе.

Сила прелисти целия албум. Отвсякъде я гледаше Джанет, с развята златиста коса, великолепна, независимо дали язди кон, дали се търкаля по тревата с децата си, дали се смее, или просто си е натопила краката в езерото. Джанет сама, Джанет с другите. По време на празненствата във фермата. С известни личности или с хора от нейното обкръжение.

— И никога не сте продали нито една снимка?

— Хората продават всичко за пари — сви рамене Чарли. — Но ако ги продам, повече няма да бъдат мои. Само на нея съм давал копия от онези, които си избра.

— Май съм виждала някои от тези. Майка ми пази много кутии със стари снимки. Но не съм сигурна дали съм гледала всичките. Камерата я обичаше. О, тази тук! Тя ми е любимата.

На снимката Джанет се бе облегла на отворената предна врата на къщата, с изправена глава и скръстила ръце на гърдите си. Носеше най-обикновени черни панталони и бяла риза. Краката ѝ бяха боси, косата ѝ — пусната. Саксиите по верандата бяха пълни с разкошни цветя. На най-горното стъпало спеше едно кутре, свито на кълбо.

— Помня, че купи това кученце от семейство Клинтън — обади се Пени, като застана до баща си и се облегла на рамото му. — Семейството на твоята мащеха.

— Да, тя ми каза.

— Джанет много го обичаше — промърмори Чарли.

— Татко, трябва да направиш копия от тези снимки за Сила. Семейните фотографии са важни за всяко семейство.

— Предполагам, че бих могъл.

— Дядо ти ще направи копия от снимките си за Сила — обяви Пени, когато Форд се върна. — Още пази негативите.

— Мога да ги сканирам. Ако ми се доверите. Ето ти торбата — каза Форд и я подаде на Сила.

— Благодаря. — Сила долови колебанието на Чарли и реши да не го затруднява повече. — Фотографиите ти са чудесни. Ще се радвам да

прегледам останалите, но сега трябва да тръгна за болницата. Трябва веднага да се върна на долния етаж.

— Ти приличаш на Джанет повече от майка си — отбеляза Чарли, когато Сила вече натискаше дръжката на вратата. — Най-вече в очите.

В гласа му се прокрадна такава тъга, че Сила не посмя да каже каквото и да е, а само се втурна надолу по стъпалата.

На Сила ѝ се искаше да затанцува от радост, когато първите фаянсови плочки бяха поставени в главната баня. Пусна водата и я остави да бълбука, докато изтанцува няколко стъпки край първите редици от керамични плочки, където техниците после трябваше да монтират нейния приказен парен душ.

И всичко това само в черно и бяло, в така елегантния ретро стил арт деко, придаващ толкова финес на банята.

Стан, плочкаджията, я изгледа през рамо.

— Трябва да сложиш климатик тук.

— Работя по въпроса. До края на седмицата ще го доставят, обещавам.

Всичко трябва да е готово до края на седмицата, повтори си тя. Също както и леглото, което беше поръчала да бъде донесено дотогава. Стив не можеше да се възстановява в прашна къща и в спален чувал.

Отново се зае с подготовката за фаянса в тоалетната към главната баня. След две седмици, каза си, ако всичко напредва според графика, ще разполага с две напълно готови бани, а третата и четвъртата, както и будоарът ще са на довършване. Ще бъде готова и с грунда за гипсовите панели от „Шийтрок“ за офиса на тавана, така че работниците ще положат втора ръка от мазилката. После Доби можеше да започне да работи върху медальоните. Макар че всъщност може да се заеме с тях още преди да е готова с окончателния проект.

Отново се захвана да проверява еркерите, нивелирането, регулирането, закрепването.

След още няколко седмици трябваше да се яви на изпита за лиценз като предприемач. Но сега не искаше да мисли за това. Не искаше да се тревожи какво ще стане, ако не вземе проклетия изпит. Нищо чудно тогава да ѝ се наложи да моли някого от работниците ѝ да

я наеме на работа поне до края на годината. Ако не получи лиценза, нямаше да може да си позволи да купи онзи приятен малък имот в другия край на селото, за който бе сигурна, че след ремонта ще препродаде много изгодно.

Ако не се справи с изпита, очаква я поредният провал. Смяташе, че вече е изпълнила нормата за провали до края на живота си.

Мисли позитивно, припомни си тя. Това би казал Форд. Няма да ѝ навреди, ако се опита да следва съвета му.

— Ще се справя — повтори си тя на глас и се върна към корнизите, за да кимне одобрително. — Ще взема проклетия изпит. И ще бъда Сила Макгауан, лицензиран предприемач.

Събра инструментите си и се отправи да провери довършителните работи по външните стълби към бъдещия си офис на тавана, като по пътя дотам оглеждаше и плочките в коридорите. Накрая се присъедини към екипа от бояджии, покатерени на новото скеле, които вече бяха нанесли първите мазки в червено по обора.

Въздухът ухаеше на прясно положената боя около корнизите — както около новите, така и около старите, основно ремонтирани от нейните майстори. В градините цъфтяха рози, хортензии, майски сняг, както и старомодно изглеждащата вайгела, наред с лехите от вдъхващите надежди нови корени на многогодишните растения, а едногодишните вече бяха напълно разцъфнали.

Колкото повече напредваха, толкова повече трябваше да се работи. Но така беше при всеки прогрес. Времето за леене на сълзи бе отминало. Настъпило бе времето за възстановяване.

Замисли се за албума на Чарли. Реши за малко да прекъсне работа, за да изтича и да донесе своя фотоапарат, та да не пропусне да запечата този етап от напредъка на строежа.

Мъжете без ризи, изпотени и криещи се от жаркото слънце по скелето. Шана по шорти и ярка розова тениска, с бейзболна шапка, работеща до Брайън край ниската каменна стена около градината. Подпорите на стъпалата към наполовина завършената задна веранда. И накрая нейната гордост, поне засега единствената — напълно довършената предна веранда.

За миг в мислите си зърна Джанет, усмихната, облегната на рамката на отворената предна врата.

— Скоро всичко ще бъде готово.

Обърна се и видя Форд и Спок да се приближават по алеята.

Кучето изприпка, легна на земята и я изгледа с няма молба и копнеж. Трогната, младата жена се наведе, почеса го и накрая го целуна по влажния нос.

— Донесох ти подарък — рече Форд, като ѝ подаде едната от бутилките кока-кола, които носеше. — Отбих се да видя Стив. След няколко дни можело да го изпишат.

— Трябва да се върне чак когато укрепне. — Също като фермата, помисли си тя. — Трябва да купя климатик, очаквам да доставят и леглото.

— Искаш той да се възстановява след черепна фрактура сред тази обстановка, напрегната и шумна като при всеки строеж? Не чуваш ли шума? — попита Форд и докосна ухото си.

Сила сви безгрижно рамене, въпреки трудно поносимия шум от рязането, чукането и виенето на бор машините.

— За хора като мен и Стив това е като камерна музика.

— Не се съмнявам. Но защо да не остане в моята къща? Имам свободно легло, климатик и цифрова кабелна телевизия.

Тя отпи една солидна глътка, без да го изпуска от очи.

— Май наистина говориш сериозно.

— Дяволски си права. Съжалявам всеки, който няма цифрова кабелна телевизия.

— Мога да се обзаложа. Но не си длъжен да приютяваш бившия ми съпруг. Той се нуждае от... Кой е този? — учуди се тя, когато един черен лексус бавно зави към нейната алея.

— Хм, градска кола — отбеляза Форд. — И то от голям град.

— Не зная кой може да... По дяволите.

Форд повдигна вежди, когато от двете страни на лимузината излязоха някакви мъже.

— Да не са твои приятели?

— Не. Но зад волана е Номер пет. Петият съпруг на майка ми.

— Сила! — провикна се Марио и се усмихна широко-широко. Красив като грях, прелъстителен като италиански любовник, с обувки „Прада“ и джинси от „Армани“, той пристъпи към нея, прегърна я ентусиазирано и я разцелува по бузите. — Виж се само! Изглеждаш толкова компетентна и уверена.

— Такава съм. Какво търсиш тук, Марио?

— Малка изненада. Сила, това е Кен Корбърт, един от нашите продуценти. Кен, представям ти Сила Макгауан, моята заварена дъщеря.

— За мен е удоволствие. — Кен, дребен и сух, с посребрена черна коса, стисна ръката на Сила. — Аз съм ваш предан почитател. — Огледа фермата. — Значи това е мястото.

— Да, това е моето място — хладно уточни тя. — Форд, запознай се с Марио и Кен. Съжалявам, но не мога да ви поканя. Още не сме приключили.

— Виждам. — Усмивката никога не слизаше от лицето на Марио. — И чувам.

— Спок, кажи здравей — заповяда Форд, като изчака кучето да завърши изучаването на гумите на лимузината. — Иска да се здрависа с вас — обясни им, — за да е сигурен, че сте приятелски настроени.

— Аха. — Марио изгледа кучето с подозрение, преди да докосне предложената му лапа с върховете на палеца и показалеца си.

Спок не изглеждаше впечатлен.

Кен раздруса лапата му със същата енергичност, с която удостои ръката на Сила.

— Приятна провинция — продължи Марио. — Ужасно мила. Пътуваме чак от Ню Йорк. Имахме срещи там. Такъв пейзаж! Майка ти ти изпраща своето любовно послание — добави той. — И тя трябваше да дойде, но нали знаеш колко е трудно това за нея. Толкова спомени има тук.

— Тя в Ню Йорк ли е?

— Прескочи набързо. Едва намерихме време да си поемем дъх. Проби, репетиции, срещи, медийни събития. Но Кен и аз трябва да те отвлечем на един късен обяд или ранна разпивка. Къде можем да те заведем?

— Никъде, но благодаря. Имам си работа.

— Не ти ли казах? — Марио се засмя сърдечно, а Спок приклепна и го загледа с подозрение. — Сила е най-удивителната жена, която познавам. С толкова много таланти. Е, сага^[1], можеш да ни отделиш поне един час.

— Наистина не мога. Особено ако е свързано с шоуто на мама. Казах й, че не се интересувам.

— Ние сме дошли тук, за да те убедим. Може би ще ни извините — обърна се Марио към Форд.

— Не, няма да ви извини — заяви рязко Сила и се обърна към Форд. — Няма да ги извиниш.

— Мисля, че няма.

От раздразнение устните на Марио за кратко се стегнаха. Нарастващото заплашително ръмжене на Спок го накара да погледне кучето с известен страх.

— Открива ти се шанс да влезеш в историята, Сила. Три поколения едновременно на сцената. Виждала ли си изпълнението на Селин с Елвис? Притежаваме необходимата технология. Можем да докараме Джанет на сцената заедно с теб и Бидилия. Ще бъде изключително изпълнение, на живо.

— Марио...

— Разбирам, че не желаш да се ангажираш с цялата тази серия от дуети с майка си, но мога да те уверя, както и Кен ще потвърди, че това ще бъде страхотно шоу и невидан успех за теб. Всичко е в името на твоята кариера, скъпа.

— Рекламната кампания и промоциите вече са напълно готови — поде Кен. — Можем да ти гарантираме перфектно организирани срещи с публиката при всяко твое появяване сред почитателите ти. После идва ред на специалните излъчвания по кабелните мрежи, албумите на компактдискове и дивиди. Чуждестранните пазари също са настръхнали в очакване на твоята поява на сцената. Можем да сключим сделки за дисковете към втория ти албум. Ще бъде специален пакет, само за теб, единствено за твоите соло изпълнения. Всъщност Марио и аз обмисляхме идеята да включим и видеозаписи. Ти си напълно прав, Марио, като преценяваш, че ще има главозамайващ успех, който ще засенчи всички рекорди в бранша.

— Нали си много зает с бизнеса си? — заговори Сила, отначало с по-мек тон, ала с такава застрашителна нотка, че чак Спок заръмжа. — И не обичаш да си пилееш времето, нали? Но сега точно това правиш. Отговорът ми е: не. Съжалявам, Кен, но ми се струва, че Марио те е заблудил. Не търся никакви изяви, никакво възкръсване на сцената, никакви промоции. Не е твоя работа да преговаряш от мое име с продуценти, рекламни агенти и специалисти по промоциите — обърна се към Марио. — Нито си мой агент, нито си мой импресарио.

Не се нуждая от агент или импресарио. Тук аз сама си организирам шоуто. Ето го там, зад вас. Виждате с какво се занимавам. С къщи. Строя къщи. И се наслаждавам на пейзажа наоколо.

Знаеше, че Марио ще хукне по петите ѝ. Дори и след като се обърна и гневно закричи към къщата си, чу как той извика името ѝ. Чу също как Форд се заговори с Кен. Долови дори една толкова необичайна за Форд груба интонация.

— Спок, стой мирно. Значи вие дойдохте само за това чак от Ню Йорк?

— Сила. Сага. Позволи ми да...

— Ако само ме докоснеш, Марио, кълна ти се, че с един удар ще те поваля на земята.

— Но защо си толкова сърдита? — В гласа му се появи подплашено извинителна нотка. — Та това е нечувано доходоносна възможност. Аз само се грижа за твоите интереси.

Тя спря, едва сдържайки се да не избухне.

— Ти може наистина да си вярваш донякъде. Но знай, че аз сама мога да се грижа за интересите си, и то от доста време насам.

— Ама скъпа, ти никога не си била добре ръководена! Иначе днес щеше да си звезда от първа величина.

— Можех днес да бъда звезда от първа величина само ако притежавах талант. Слушай какво ще ти кажа: не искам да бъда звезда от първа величина. Не искам да излизам на сцената. Не искам такава работа. Не искам такъв живот. Тук съм щастлива, Марио, ако това изобщо има значение за теб. Щастлива съм с това, което имам, и такава, каквато съм.

— Сила, майка ти се нуждае от теб.

— Ето че се стигна и до изнудване. — Отвратена, тя му обърна гръб.

— Дили влага цялото си сърце в този проект. И всички, които я подкрепят, ще постигнат много с тази изява. Тя е толкова...

— Не мога, Марио, просто не мога, разбери ме. Няма да участвам. Не само защото съм твърдоглава. Просто не мога. Всичко това не е за мен. Трябваше да ми се обадиш, преди да дойдеш тук, и на всичкото отгоре да водиш и него. И запомни добре, когато ясно ти казвам „не“, то значи „не“. Аз не съм като Дили. Не говоря празни приказки, не се преструвам и не шикалкавя. Пък и тя вече използва

всичките си възможности, за да събуди чувството ми на вина. Няма да направя това за нея.

Сега по лицето му и в гласа му се долавяте само тъга.

— Много си коравосърдечна, Сила.

— Добре.

— Тя е твоя майка.

— Точно така. Което ме прави, чакай да видим — нейна дъщеря. Може би този път — само този път — тя ще се замисли от какво аз се нуждаю, какво искам. — Вдигна ръка. — Повярвай ми, ако кажеш още нещо, само още повече ще влошиш ситуацията. Постарай се да ограничиш загубите си дотук. Ти си достатъчно умен. Кажи й, че ако се появи още някой, за да ми досажда, ще го просна мъртъв или поне ще му счупя крака, за да не стъпва повече тук. И не се шегувам. Това е всичко, което имам да кажа.

Той поклати глава като възрастен, опитващ се да укроти сърдито дете. Отдалечи се, пристъпвайки предпазливо сред прахта, за да пази изключително скъпите си обувки. Качи се при Кен в своята голяма лимузина и потегли.

Форд се приближи, загледан в обора, докато Спок се търкаше в краката на Сила.

— Този червен цвят изглежда добре.

— Да. Няма ли да попиташ за какво беше всичко това?

— Схванах същността. Те искат, но ти — не. Притискат те, обаче ти не отстъпваш. Ядосаха те, което е добре. Но накрая се натъжи. А това не е добре. Затова не ме е грижа за тях и за желанията им. Казвам „майната им“ и ги забравям. Онова червено ще изглежда страхотно върху обора.

Последните му думи я накараха да се усмихне.

— Чудесно е, че си тук, Форд — наведе се и погледна Спок. — И двамата. Ако се бях върнала в Ел Ей, трябваше да платя няколко стотици долара за подобна терапия.

— Ще ти ги впишем на сметката. Междувременно, защо не ми покажеш с какво ще се занимаваш днес?

— Хайде да отидем да досаждаме на работника, който доставя плочките. В момента това ми е любимото занимание. — Хвана Форд за ръка и го поведе към къщата.

[1] Скъпа (ит.). — Б.пр. ↑

14.

Доби замислено се почеса по брадичката, когато Сила му показа проекта си за медальоните. Тя забеляза как ъглите на устните му се извиха.

— Детелини — рече тя.

— На времето съм изпивал по няколко бири на празника на свети Патрик. Знаем за детелините^[1].

— Мислих и за други символи. По-стилизирани, по-изтънчени, по-изкусно подбрани. Но накрая реших да запазя детелините, понеже ми харесват. Те са семпли и освен това носят късмет. Мисля, че Джанет би ги харесала.

— И аз си мисля, че би ги харесала. Когато беше тук, предпочиташе обикновените неща.

— Можеш ли да се справиш?

— Предполагам, че ще мога.

— Искам да бъдат три. — Идеята толкова я бе въодушевила, та се чувстваше като малко момиче. — Три е щастливо число. Един за трапезарията, втори за главната спалня и трети тук, във всекидневната. По три кръга с детелини за всеки медальон. Търся не толкова еднаквост, колкото симетрия. Оставям го на теб, на твоя усет — додаде тя, когато той кимна.

— Харесва ми да работя в тази къща. Връща ме назад в миналото.

Двамата седяха край импровизираната маса — само един плот от шперплат, закрепен върху две магарета за рязане на дъски. Тя бе донесла чай и те го изпиха заедно, докато Джак оглеждаше мазилката.

— Виждал ли си я, когато е идвала тук?

— Понякога. Винаги намираще по някоя добра дума за хора като мен. Ще ти се усмихне, ще те поздрави, ще те попита как си.

— Доби, през последните две години, когато е живяла тук, имало ли е слухове, че тя... е била приятелски настроена към някого от местните мъже?

— Искаш да кажеш дали е била влюбена в някого?

Влюбена, помисли си Сила. Колко приятно звучи.

— Да, това имах предвид.

Той се замисли и бръчките по лицето му се задълбочиха.

— Не зная. След като тя умря, тук загъмжа от репортери. Някои от тях пуснаха слухове за тайна любовна връзка. Но тези типове говорят какво ли не, ама повечето от приказките им нямат нищо общо с истината.

— Хм, аз пък имам някои сведения, които ме карат да си мисля, че е била влюбена в някого. И то много. Можеш ли да се сетиш за някого, с когото е прекарвала повече време през последната година или година и половина? През онзи период е идвала тук доста често.

— Така беше — съгласи се той. — Говореше се, особено след смъртта на сина ѝ, че искала да продаде имота. Че повече не искала да идва тук. Но тя не го продаде. Ала вече нямаше градински празненства. Не доведе и момичето си повече — твоята майка. Поне аз не съм я виждал, нито съм чувал да се говори за нея. Доколкото си спомням баба ти идваше тук все сама. Ако някой мъж се е навъртал наоколо, хората щяха да я одумват.

— Само че тогава не е имало много хора наоколо, които да я одумват — обади се Джак, след като остави мистрията си. — Искам да кажа, че не е имало толкова много къщи в близост до нейната ферма. Не е ли вярно, дядо?

— Вярно е. По онова време не бяха много къщите по тази улица. Започнаха да се заселват преди двадесет и пет или тридесет години. Май точно тогава Букнър продаде фермата си.

— Значи не е имало съседни наблизо.

— Мисля, че най-близките ѝ съседни тогава бяха семейство Букнър. На около четиристотин метра надолу по пътя.

Доста интересно, каза си Сила. Не би било трудно да се запази в тайна една любовна връзка, след като наблизо няма любопитни съседни, нали? Медиите биха били пречка, но едва ли репортерите седем дни в седмицата ще лагеруват край пътя, докато Джанет е във фермата.

Според прочетеното в статиите или чутото от другите, Джанет е умеела да държи в тайна определени аспекти от личния си живот, особено любовните си връзки. Може би именно заради това след смъртта ѝ са се нароили толкова много измислици и слухове, някои

основаващи се на факти, но други почиващи върху лъжи, заблуди, клевети и злобни нападки.

При все това, замисли се Сила, името на последния ѝ любовник си оставаше загадка. Наистина ли искаше толкова силно да разреши тази загадка, да запълни тази празнота в живота на баба си?

Достатъчно силно, призна тя. Отговорът можеше най-после да внесе яснота по най-важния въпрос:

Защо Джанет Харди е умряла на тридесет и девет години?

Довеждането на Стив в къщата я изпълваше едновременно с трепет и ужас. Беше оживял и вече бе достатъчно добре, за да напусне болницата. Преди две седмици тя седеше край леглото му, опитвайки се да го извади от комата. А сега го придружаваше при огледа на къщата. Той се подпираше с бастун, на главата си носеше бейзболна шапка, очите му бяха скрити зад черни очила, а дрехите му висяха като на закачалка, понеже в болницата беше отслабнал.

Искаше ѝ се да го прибере вътре, да го настани в леглото. И да го нахрани със супа.

Ужасът идваше от съмнението дали ще съумее да се грижи достатъчно добре за него.

— Сила, престани да ме зяпаш.

— Може би трябва да влезеш вътре, за да не си на слънце.

— Достатъчно време бях вътре, скрит от слънцето. Навън се чувствам добре. Оборът ми харесва. Оборите винаги трябва да бъдат червени. Къде, по дяволите, са се скрили всички? Сега е средата на деня, а няма нито пикапи, нито шум.

— Казах на всички работници да си вземат днес почивен ден. Помислих си, че ще искаш мястото да бъде тихо и спокойно.

— За бога, Сила, кога съм искал тишина и спокойствие? Ти си тази, която иска това.

— Вярно, точно това искам. Тишина и спокойствие. Хайде да влезем вътре. Още не си се възстановил и едва се държиш на краката си.

— Напоследък е така — тросна ѝ се той, когато тя посегна да хване свободната му ръка. Успя да изкачи стъпалата и да прекоси верандата.

Престана да се мръщи, когато влезе в къщата и за пръв път огледа направеното в негово отсъствие.

— Мазилката изглежда добре. Онази врата там може да се махне и да се разшири проходът между двете помещения. Ще има повече пространство и ще изглежда по-добре.

— Мисля да използвам това помещение за нещо като утринна стая. Има достатъчно светлина. А по-късно, ако не съм се разколебала, мога да добавя една стая за слънчеви бани, заедно с вана и няколко апарата за фитнес, както и красиви растения. Като онези надолу по улицата.

— Ще бъде прекрасно.

Тя долови напрегнатост в гласа му и едва се сдържа да не го подкара към леглото. Вместо това реши да подходи по друг начин. Първата стъпка щеше да бъде да го качи горе.

— Свършихме доста работа на втория етаж. Главната спалня ще стане страхотна. Трябва да я видиш.

Стълбата ѝ се стори по-дълга. Усещаше как с всяко стъпало силите му се изчерпват.

— Трябваше да приемем поканата на Форд. В неговата къща щеше да ти бъде по-удобно.

— Мога сам да изкачвам проклетите стъпала. Причиняват ми малко главоболие, но това е всичко. Напоследък е така — повтори Стив.

— Ако искаш да си полегнеш... Взела съм ти лекарството.

— Не искам да си полягам. Поне не още. — Той отблъсна подадената му ръка. Лицето му отново се напрегна, докато оглеждаше новата спалня. — Имаш набито око. Линиите са добре очертани, светлината е обилна. Хубава тоалетна стая, кукло.

— Мечтата на всяко момиче. Вчера я довърших. — Отвори вратата, за да я види в цялата ѝ прелест.

— Кедрова ламперия. Добра работа.

— Учила съм се от най-добрия в занаята.

Той се извърна и закуцука към банята, но тя вече бе зърнала изражението на покруса в очите му.

— Какво има? Какво не е наред?

— Нищо. Всичко е много стилно. Направо е супер — похвали я той, като огледа банята — всичко в арт деко. Кабина със стени от

стъклени блокове за панелен душ? Кога реши да я поставиш?

— Това беше промяна, направена буквално в последната минута. Харесва ми как изглежда на фона на черно-белите плочки — нямаше сили повече да се преструва, затова не добави нищо, а само облегна чело на рамото му. — Моля те, кажи ми какво не е наред?

— Какво ще стане, ако повече не мога да работя? Ако няма да мога да държа инструментите? Мисля много по-бавно, а това проклето главоболие направо ме съсипва.

Искаше ѝ се да го прегърне, да го приласкае, да го успокои. Но вместо това му заговори с едва сдържано раздражение:

— Стив, та това е първият ти ден след болницата. Какво си мислиш? Че ще се впуснеш в работа, размахвайки чука?

— Нещо подобно.

— Нали вече си на крака? И говориш с мен? Докторът каза, че ще отнеме време. И добави, че се възстановяваш чудесно, така че няма причина да не се вярва, че отново ще бъдеш както преди.

— Но може да отнеме месеци. Дори години. Освен това не си спомням. — В гласа му се прокрадва нотка на страх. — По дяволите, не мога да си спомня нищо за случилото се онази вечер. Не помня дори дали съм ходил в бара, дали съм изпратил Шана до дома ѝ, както разправя тя. Всичко ми е изтрито от паметта. Помня само, че се качих на мотора. Помня още, че си мислех колко е готина Шана с големите си кафяви очи и дали ще ми излезе късметът. Следващото, което помня е как ми викаш да се събудя и лицето ти, надвесено над моето. Всичко останало е изтрито от паметта ми. Няма го.

Тя сви рамене, сякаш не беше кой знае колко важно.

— Нищо чудно, че не искаш да си спомняш онази нощ.

Стив се усмихна накриво.

— Какво шибано слънчице си ми, а? Май наистина е по-добре да си полегна малко. Да, ще глътна няколко хапчета и ще си легна.

— Добра идея.

Той ѝ позволи да поеме част от тежестта му, като се облегна на ръката ѝ по пътя към стаята за гости. Спряха до вратата. Стените бяха боядисани в приятно, успокояващо оцветяване. Оригиналните первази от орехово дърво, ограждащи прозорците, бяха възстановени, огладени и полирани собственооръчно от Сила. Подът блестеше, грижливо изтъркан и излъскан. Изтривалката пред вратата с метална рамка също

беше в синьо и бяло, а ромбовидният килим — със син кант. Върху масата край прозореца беше поставена ваза в кобалтовосиньо, с бели маргарити в нея.

— Какво, по дяволите, е всичко това?

— Изненада. Мисля, че е доста по-привлекателна от болничната стая.

— Направо е чудесна! — Макар че Стив размаха закана̀тено пръст, лицето му сияеше от удоволствие. — Къде ти е бил умът да довършиш пода само в една стая?

— Реших, че ще е приятно да видя поне една стая напълно завършена. Или почти. Е, за стените е необходима още украса, пък и трябва да доизлъскам первазите на пода, но иначе другото е готово. — Тя разтвори вратите на стария гардероб и вътре се показа един супермодерен телевизор с плосък екран. — Има кабелна телевизия. — Усмихна му се. — При това цифрова, по изрично настояване на Форд. Банята също е готова. Според мен и тя е страхотна.

Стив приседна на края на леглото.

— Ако продължаваш по този начин с ремонта, ще си объркаш графика за цялата работа.

— Няма какъде да бързам. — Тя напълни една чаша от каната на масичката до леглото му, после извади шишенцето с хапчетата.

— Трябва да ги изпиеш, а после ще те съблека и ще си легнеш.

В очите му се появиха едва забележими искрици.

— Някога си лягахме заедно, кукло.

— Прав си — някога. — Тя се наведе, за да събуе обувките му.

— Искам утре работниците да се върнат на работа.

— Ти да не си шефът тук? — Сила се изправи и с жест му подсказа да вдигне ръце нагоре. Усмихна се, докато му събличаше фланелата. — Ще се върнат. Исаха да ти устроят купон по случай излизането ти от болницата. С бира и сандвичи. Но аз забраних, макар че май не биваше да го правя.

— Не мисля, че съм готов за купон. — Той се облегна назад, така че тя да може да му свали джинсите. — Не е за празнуване денят, в който една жена ме съблича, а аз не мога да ѝ върна услугата.

— Давам ти една седмица. — Погали го по бузата. — Чух, че си свалял всички сестри в болницата.

— Това можеше да се очаква. Като не броим Майк, разбира се. — Усмивна ѝ се вяло. — Не че има нещо лошо в това.

Тя го обърна към леглото, настани го, помогна му да придърпа завивката, свали шапката от обръснатата му глава. Сърцето ѝ се сви от болка, като видя шевовете.

— А сега трябва да сляза долу, за да прегледам някои документи. Ако нещо ти потрябва, само ме извикай. Ако ти се гледа телевизия, ето го дистанционното. Ако искаш нещо друго, Стив, веднага ще дойда.

— Искам само няколко целувки.

— Добре. — Тя го целуна по челото и излезе от стаята.

Останал сам, той вдигна очи към тавана. Въздъхна и затвори клепачи.

Сила изнесе лаптопа си на верандата, за да поработи. Макар че през първия час на два пъти отиде да провери как е Стив, успя да напредне с оформянето на сметките и отчета за разходите. По едно време чу стъпки по чакъла върху алеята, вдигна глава и видя Форд и Спок да идват към нея.

— Здравей, съседке — провикна се той. — Казах си, че ако си тук, всичко ще е наред около завръщането на героя.

— Сега спи. — Погледна часовника си. — Господи, кога стана пет следобед?

— Ами нали Земята, докато обикаля по орбитата си около Слънцето, се върти и около оста си, та затова...

— Голям умник се извъди.

— Виж, нося подарък. — Той разклати торбата, която държеше в ръка. — Донесох нещо за Стив. Няколко дивидита.

Сила поклати глава.

— Какви дивидита? Порнофилми?

Форд повдигна вежди.

— Порно е толкова груба дума. Чуй само как звучи. Такива къси, натъртени срички. Не, няма порнофилми, а само три серии на „Спайдърмен“. Струват ми се подходящи за него. Както и други два филма, пълни с голи жени и мотоциклети, които бих нарекъл нормални забавления за зрели мъже. Спок ги избра.

Тя отмести поглед към кучето, което веднага сведе глава и придоби невинно изражение.

— Сигурна съм, че Стив ще ги оцени.

— Според Спок „Лукавият ездач“ е силно подценяван.

— Тогава не ми остава друго, освен да се доверя на преценката му. — Тя чу тежките стъпки на Стив и веднага скочи. Отвори мрежестата врата преди той да стигне до нея от вътрешната страна. — Станал си. Защо що не ме извика? Не бива сам да слизаш по стъпалата.

— Всичко е наред. Добре съм. Здравей, Форд.

— Радвам се да те видя извън болницата.

— Дано е за добро. Здравей, Спок. Здравей, момче. — Той седна на един от белите пластмасови столове и погали кучето, което притисна предните си лапи към коляното му.

— Изглеждаш по-добре — реши Сила.

— Благодарение на магическите хапчета и спането. Тези дни спях като тригодишно дете. Много ми помага.

— Може би си огладнял. Искаш ли да ти приготвя нещо? Или нещо за пиене? Да ти донеса...

— Сила. — Отвори уста, за да й каже да не се притеснява, но промени решението си. — Да, бих изял един сандвич или нещо подобно. Повече никаква болнична храна, нито разни полуфабрикати.

— Разбира се. Дай ми пет минути.

Когато тя се скри вътре, Стив поклати глава.

— Направо се престарава, човече.

— Едва я убедих да не ти монтира тоалетна до леглото.

— Задължен съм ти. Какво има в торбата?

Форд му я подаде. Стив надникна вътре и се ухили.

— Сега вече има с какво да се занимавам. Благодаря ти. Слушай, трябва да се поразтъпча. Ще ме придружиш ли?

— Добре.

Форд изчака, докато Стив слезе по стъпалата, после двамата бавно тръгнаха, отдалечавайки се от къщата.

— Явно имаш нещо наум.

— Хрумват ми предимно разни глупости. Още не мога да се справям добре с мисленето. Ченгетата май още нищо не се открили, нали?

— Така изглежда.

— Като че ли моят инцидент е единичен случай, просто лош късмет. Искам да кажа, че оттогава нищо не се е случило.

— Не.

Стив изглежда втренчено Форд.

— Ще ми кажеш ли откровено, ако има нещо?

Форд си припомни за вратата на колата на Сила, но реши да не споменава за нея.

— Никой не е прониквал в обора, никой не е създавал безредици в къщата.

— И ти си спал тук, докато аз бях в болницата. Чух за това.

— Да, но в моя спален чувал.

— Значи със Сила не спите в един чувал?

— Все още не.

— Но си хлътнал по нея. Слушай, знам, че си е твоя работа, пък и нейна и така нататък, но питам само защото искам да знам дали ще се грижиш за нея, след като си замина.

Форд замълча, преди да попита:

— Ще заминаваш ли някъде?

— Мислех още да не й казвам. Бях се накарал да си тръгна, след като ме изпишат от болницата, но тя ми е приготвила цяла стая. Всичко е идеално, дори цветя не липсват. О, да, забравих да ти благодаря, че си я убедил за кабелната телевизия.

— Единственият правилен избор.

Стив кимна и отново закрачи бавно.

— Работата е там, че трябваше да се прибера най-късно още миналата седмица. Но всичко се промени заради мозъчната операция. Бих останал, ако Сила се нуждаеше от мен, за да я пазя или поне да й помагам в работата. Тя може да се грижи за себе си, това е неоспоримо, но... По дяволите, сигурно ставам сантиментален заради това преживяване на прага на смъртта. Както и да е. Искам да се прибера у дома. Искам да седя на плажа, да се пека на слънце. Но трябва да съм сигурен, че някой тук ще се грижи за нея.

— Аз ще го правя, Стив.

Стив се спря и се загледа в обора.

— Разбрах, че ти си купил боята. Докато съм лежал в безсъзнание в болницата. — Той кимна, явно доволен. — Ти си подходящият човек за нея, Форд. Макар да не си точно обичайният й тип. Но за всичко е нужно време. Тя си пада по свещите. Е, когато решиш да действаш — добави, — запали свещи. Може да пуснеш и малко музика. За разлика от много други жени, тя не държи на това, но

и няма да е зле да има. За нея няма значение дали лампите са светнати или не. Но трябва да има много свещи.

Форд смутено се изкашля.

— Оценявам съветите ти. Кога ще се върнеш в Ел Ей?

— Лекарят иска да ме прегледа в петък, така че до тогава трябва да остана тук. Имам един приятел в Ню Джърси, който ще дойде с кола под наем. Ще натовари мен и мотора и ще потеглим на запад. Но няма да й кажеш, нали? Искам аз да й го съобщя.

Сила им изсвири с уста от верандата.

— Искат ли момчетата да хапнат?

Пръв отговори Спок. Така се втурна нататък, сякаш кучетата на ада го бяха погнали по петите.

— Заради планините тук е по-хладно — отбеляза Стив, когато поеха обратно към верандата. — Може би именно видът им я привлича тук, на изток. Каза ми, че тези планини й се струват като роден край. Но на мен ми липсва океанът. — Сръга с лакът Форд в ребрата. — И жените с оскъдни бикини.

Тази нощ спа зле, понеже през цялото време беше нащрек за Стив, пък и част от съзнанието й продължаваше да се занимава с факта, че той се готвеше тези дни да я напусне.

Как да се грижи за него, щом ще е на четири хиляди и осемстотин километра от нея?

Прекара само един ден извън болницата и вече замисля пътешествие от единия до другия край на страната. И то в кола под наем? Толкова типично за Стив, каза си тя, когато се обръщаше по гръб. Вечно в движение. Никога не се застояваше за дълго на едно място. Ето защо се беше заловил с препродажба на къщи. Няма да се застояваш в една къща, щом се каниш да я продадеш, нали?

Но той нямаше да се вслуша в предупрежденията й. А и не й даваше сърце да бъде груба с него, след като *току-що* бе излязъл от болницата. Кой щеше като нея да го проверява по два или три пъти всяка нощ? Харесваше му да го прави. Ами ако не му е харесвало?

Отново се завъртя и удари с юмрук възглавницата си. Накрая се предаде и се унесе в неспокоен сън.

Събуди се малко преди зазоряване. Първо трябваше да отиде и да провери как е той, а после да слезе долу и да приготви кафето. След това можеше да се порадва на тишината преди работниците да са дошли.

Като чу през вратата, че Стив хърка, тя се отправи надолу за кафето. След още няколко месеца, каза си, ще разполага с истинска кухня. С обновени старомодни кухненски уреди, с голям плот, с шкафове. И с истински чинии. Проклетата да е, ако не стане фантастичен майстор на еспресото.

Може би наистина ще се научи да готви. Бе готова да се обзаложи, че Пати ще ѝ предаде основните уроци. Но без никакви глезотии и увлечения по чревоугодничество. Ще се придържа към стандартните рецепти и няма да губи време за разни специалитети. Ще приготвя сосове за ястията с месо и картофи. Сигурно ще се научи да приготвя пилешки гърди.

Но всичко това, след като къщата бъде готова, обеща си. Когато получи своя лиценз за строителен предприемач, развие бизнеса си и се утвърди в него. Ще се научи да готви за себе си, вместо да преживява само със сандвичи, готови супи и други полуфабрикати.

Изнесе кафето отвън на верандата и вдъхна свежия утринен аромат на новите си градини, огрявани от първите лъчи на слънцето. Земята още се пробуждаше в очакване на ласките му. Отпи от кафето и зарея поглед над езерото, където се надигаше утринната мъгла. Припомни си, че ще трябва и него да почиства.

Всеки ден, повтори си тя. Това искаше да прави всеки ден. Да излиза сутрин рано от дома си сред меката, все още навяваща сънливост светлина, да знае, да си представя какво ще направи, да оглежда всичко, което вече е направила. Както и онова, което и бе завещано.

Колкото и да бе платила на майка си за това място, не можеше да изплати живота тук, това спокойствие. Да знае, че всичко, което виждат очите ѝ, всичко, което можеше да докосне, уханието, което вдъхваше, всичко е дар от бабата, която никога не беше виждала.

Щеше да си пие кафето, докато се разхожда сутрин, помисли си Сила, и слезе по стъпалата на верандата, за да се поразтъпче наоколо. Всички разказваха, че Джанет ставала винаги рано — била привикнала

на този режим още от снимането на филмите. Често била на крак преди разсъмване.

Но и често си лягала на разсъмване. Ала това беше другата страна на баба й. Жената, обичаща бляскавите партита, холивудската кралица, звездата, която пиела твърде много и била прекалено зависима от успокоителните.

Сред притихналата ранна утрин Сила жадуваше за компанията на Джанет Харди, която се беше влюбила в това късче земя от Вирджиния. Която беше довела в този дом едно кутре и засадила розите под прозореца.

Щом заобиколи къщата, големият червен обор я накара да се усмихне. Полицайте бяха прибрали своите жълти ограждащи ленти. Вратата беше здраво заключена с новия катинар. А Стив, припомни си тя, сега похъркваше в приятното си метално легло в приятно обзаведената си стая на горния етаж.

Кошмарът бе свършил. Някакъв скитник, ровещ сред боклуците, беше предизвикал цялата тази паника. Полицията вярваше, че е станало точно така, а и коя бе тя, та да го оспорва? Ако толкова искаше лично да разрешава криминални загадки, по-добре да се залови с издирването на автора на писмата, скрити във „Великият Гетсби“. И по този начин да се сближи още повече с Джанет, да я опознае още по-добре. Както и себе си.

Светлината се усили, като наближи предната страна на къщата. Песента на птичките подслаждаше въздуха, ведно с уханието на розите и мириса на почвата. Росата изстудяваше голите й нозе. Това й доставяше неопишуема наслада, особено като знаеше, че стъпва по своята земя, по своята мокра от росата трева, облякла само една блуза и едни памучни панталони.

Без да се тревожи за каквото и да било.

Допи кафето си на предната веранда, загледана към моравата.

Усмивката й обаче бавно помръкна, отстъпвайки на озадачаването, когато погледът й се плъзна по предната стена на оградата.

Къде бяха дръвчетата? Нейните дръвчета? Би трябвало да вижда от верандата сведените горни клони на черешите. Смръщи вежди още по-силно, остави чашата на парапета и слезе долу на моравата покрай чакълестата алея за коли.

И тогава се втурна напред.

— Не. Не, по дяволите!

Нейните млади дръвчета лежаха върху тясната ивица трева между стената и банката на улицата. По нежните им стволоче си личаха следите от свиреца удари с брадва. Не е било нужно много усилие, каза си тя, докато ровеше безпомощно с пръсти между листата. Най-много три или четири замаха.

Не ставаше дума за кражба. Крадците щяха да ги изкопаят с корените, макар да отнемаше повече време и да изискваше повече труд. Не. Просто са била съсечени. Унищожени.

Като осъзна напълно какво означаваше това, стомахът ѝ се стегна едновременно от мъка и ярост. Не, това не можеше да е дело на някакъв скитник или клошар. Децата имаха навика да чупят пощенските кутии по улицата. Беше предупредена за това. Но дори хлапетата нямаше да си губят времето с отсичането на дръвчета, посадени за украса.

Тъкмо успя да успокои дишането си, когато надникна над прекършения ствол на едно от погубените нейни дръвчета. И тогава дъхът ѝ секна. Тялото ѝ се разтнесе от същото съчетание на мъка и бяс. Старата каменна стена беше осквернена с грозен надпис с черна боя:

„Върни се в Холивуд, кучко!
Който живее като курва,
умира като курва!“

— Майната ти! — задъхано изруга тя. — Върви по дяволите, Хенеси, да ти го начукам!

Рязко се обърна и се втурна към къщата, за да позвъни на полицията.

С кървясал поглед Сила предупреди всеки от работниците, че никой не бива да споменава пред Стив за отсичането на дръвчетата или за надписа на стената под страх от изгаряне на клада. Без изключения, без извинения.

Заповяда на Брайън отново да отиде до разсадника. Искаше да засади две нови дръвчета, и то още днес.

Към десет, след като полицаите дойдоха и си заминаха и се увери, че заплахите ѝ дават резултат и работниците ще задържат Стив да не излиза от къщата, тя се зае с почистването на стената.

Форд я видя да търка камъка, когато излезе навън с първата чаша кафе за деня. Видя и надписа, обхващащ цялата стена. И той, също като нея по-рано, заряза кафето си на парапета на верандата и се затича, въпреки че беше бос.

— Сила!

— Не казвай на Стив. Това първо. Не искам за нищо на света да отронваш и дума за това пред него.

— Повика ли ченгетата?

— Вече бяха тук. Не знам дали ще помогнат с нещо. Трябва да е бил Хенеси, този кучи син. Но ако не открият следи от черната боя и тресчици от дръвчетата под проклетите му нокти, с какво могат да ми помогнат?

— Дрѐв... — Едва сега видя отсечените дръвчета и яростно изруга. — Почакай. Остави ме да размисля.

— Нямам време. Трябва да махна *цапотията*. Не мога да рискувам да я остържа с някой от инструментите. Прекалено е грубо. Ще повредя и камъка, и хоросана, а това ще причини повече поражения, отколкото проклетата боя. Най-добре ще стане с някакъв химикал за почистване. Може би ще се наложи цялата стена да се пребоядиса, но засега само толкова мога да направя.

— Да търкаш камъка с четка?

— Точно така. — Зае се с небивала ярост да чегърта буквите, сякаш атакуваше своя най-заклет враг. — Няма да му се размине. Няма да цапоти или поврежда имота ми. Не съм била зад волана на проклетата кола. Тогава, за бога, дори още не съм била родена!

— Този човек сега трябва да е на осемдесет. Трудно ми е да си го представя как сече дръвчетата и боядисва каменна стена посред нощ.

— Кой друг би могъл да бъде? — обърна се тя към Форд. — Кой друг ме мрази толкова силно? Мен или това място?

— Не зная. Но по-добре да го открием.

— Това си е мой проблем.

— Не се инати.

— Това си е мой проблем и стената си е моя, а там лежат прекършени моите дръвчета. Защото кучката съм аз.

Той посрещна с хладен взор пламналия ѝ поглед.

— Точно сега няма да споря за последното, но за останалото... Глупости. Не искаш да кажеш на Стив? Чудесно. Разбирам те. Само че аз никъде не заминавам. Не се връщам в Ел Ей, нито пък отивам някъде другаде.

Сграбчи я за ръката и я извъртя, за да застанат очи в очи.

— Аз оставам тук. И ще се справя с всичко това.

— Аз трябва да се справя с него, както и с факта, че най-добрият ми приятел заминава, когато едва може да извърви и пет метра без чужда помощ. Опитвам се да си изградя живот, за какъвто дори не съм и помисляла преди пет месеца. Не знам още колко ще издържа и с колко неща ще ми се наложи да се справям в бъдеще.

— Ще издържиш и ще се справиш с всичко. — Форд обгърна лицето ѝ с длани и силно я целуна. — Имаш ли още една четка?

---

[1] Детелината е национален символ на Ирландия. Денят на свети Патрик е ирландският национален празник. Макгауан е ирландско име. — Б.пр. ↑

15.

През целия ден Сила стърга усилено, като прекъсваше само за да свърши задачите, набелязани за деня. Заличаваше съсредоточено обидните думи, докато хората по улицата забавяха скоростта на колите си, а някои дори спираха, за да коментират или да задават въпроси.

Някъде в разгара на търкането на надписа изгарящият я гняв отстъпи пред умората и отчаянието. Защо този мръсник беше изписал толкова много букви?

На следващата утрин, още преди да пристигне зидарят или някой друг от работниците, пак се залови с тягостната задача. Две нови фиданки вече красяха входа. Сега тя гледаше на тях не толкова като на украса, а по-скоро като на предизвикателство. Което я зареждаше с още повече енергия.

— Здравей.

Озърна се и видя Форд в овехтял анцуг и избеляла тениска, изправен на отсрещния тротоар, а Спок, с превързана около врата червена кърпа, целият трепереше, но седеше покорно в краката му.

— Не е ли още много рано за теб? — извика му тя.

— Включих алармата на часовника. Трябва да е от любов. Прескочи за минута при мен.

— Заета съм.

— Че кога не си? Скъпа, изморявам се само като те гледам. Хайде, почини си малко. Сварил съм кафе. — Вдигна голямата чаша, която държеше.

Включил си бил алармата. Макар да не знаеше какво точно да си мисли за това, се почувства някак задължена. Както и за времето, което вчера ѝ отдели, и че понесе грубото ѝ държане и постоянното и сопване. Остави четката и прекоси улицата.

Форд ѝ подаде кафето и посочи към стената, докато тя галеше Спок.

— Прочети го оттук. На глас.

Младата жена сви рамене, обърна се и докато отпиваше от кафето си, усети как я напушва смях.

— Върни се в Холивуд, живеј там като благороден метал^[1].

— Като благороден метал — замисли се той. — Хм, защо пък да не го използвам и аз в текста си? Той се е опитал да те нарани и изплаши, а пък ти се подигра с него. Харесва ми.

— Най-неочаквано се получи доста смешно. Нещо положително в цялата история. Едва не откачих от бяс. Не бива днес отново да си губиш времето с това, Форд. Как ще ме изрисуваш като богиня воин, ако си губиш времето в остъргване на графити?

— Много добре се вписва в графика ми. Мога да ти отдели два часа, преди да се върна към работата си. А Спок и без това се озърта къде да свърши онова, на което Брайън и Мат му викат кучешка работа. Ей сега ще изтича при момчетата. Трябва да му махна червената кърпа.

— Знаеш ли, вероятно ще се реша на секс с теб, при това, без да ми предлагаш услугите си като работник.

— Надявам се. — Дари ѝ една от естествените си, простодушни усмивки. — Знаеш, че ще приема предложението за работа дори и да не правиш секс с мен.

Младата жена замислено отпи от кафето.

— Предполагам, че сме квит. Това ми харесва. Тръгвам. — Тя се запъти към улицата, а Форд и Спок забързаха след нея. — Баща ми научил за случилото се и снощи ми се обади. Но какво може да стори той? Как би могъл да ми помогне? Предложи ми да отседна при него за известно време, докато полицията не открие извършителя. Но както върви, хм, май никога няма да го дочакам. После мащехата ми взе телефона. Иска да ме разведе из магазините.

— За нова стена? Тази ще си е съвсем наред, като се изчисти.

— Не, не за нова стена. — Тя го срѣга леко, преди да му подаде работните ръкавици. — Пати, Анджи и Сила отиват на пазар за разтуха. Сякаш поупките ще ми помогнат да си реша проблема.

— Това означава ли, че няма да отидеш?

— Нямам нито време, нито желание да обикалям щандовете, пълни със съблазнителни летни дрехи.

— Червени обувки, бели дрехи. Извинявай — добави той, когато Сила го изгледа с недоумение, — но съм привикнал да мисля в образи.

— Аха. Работата е в това, предполагам, че не съм свикнала хората да ми предлагат компанията или помощта си просто така, без

никакви задни мисли.

— Срамота е, но пък може би тъкмо това означава да живееш като благороден метал.

Тя се засмя и се залови да чегърта надписа.

— Иди да играеш — нареди Форд и кучето се затътри към къщата.

— Опитвам се да приемам подобни предложения, без да ме спохождат цинични мисли. Само че ще ми е нужно малко време.

За кратко той продължи да работи, без да проговори.

— Знаеш ли какво виждам, като се огледам? — попита накрая.

— Пикапи, голям контейнер за отпадъци, една отчаяно нуждаеща се от пребоядисване къща?

— Виждам замъка на Спящата красавица.

— Как? Къде? И защо?

— Първо рискувам да извърша посегателство спрямо мъжествеността си, признавайки, че още като дете се увличах по тези приказки, както и по Черния рицар, Мъжете в черно и така нататък. Ако може да се вярва на версията на Уолт Дисни, то Злата фея е един от най-големите злодеи на всички времена.

Форд сви рамене, докато тя продължаваше да го гледа втренчено.

— Сама знаеш как Злата фея омагьосала замъка и всички в него, обградила го с непроходими трънливи храсти, с големи остри шипове. Сътворила едно мрачно и забранено място, обгърнато в тъга и печал, където красавицата била навеки заточена.

— Давай нататък.

— С много схватки принцът трябва да си пробива път сред стени и прегради, тръни, капани. Много риск, много усилия, но когато достигне целта, замъкът отново ще се събуди и ще оживее. И както сама знаеш, накрая по цялата земя се възцарява вечен мир.

Сила продължаваше да стърже енергично каменната стена с телената четка.

— Трябва ли да целуна принца?

— Добре де, това е нова картина. Интересна. Е, метафората има някои недостатъци, но в общи линии красавицата е заключена в този спящ замък и се нуждае от принца, който да я събуди. Има хора, на които им се иска да са участници в тази приказка. А други... — Той

удари с четката си по голямата черна буква Е. — Те искат само всичко да прецакват и опорочават.

— Откривам, че съм привлечена от мъж, който признава, че се възхищава от приказките, използва изрази като „извършвам посегателство“ и е способен да задоволи всички фантазии на едно момиче. Ти си многопластова личност, Форд.

— И аз, и Шрек сме като луковици.

О, да, помисли си тя. Влюбвам се в него, при това много бързо.

Спря да търка, когато Бъди паркира пикапа си до тях. Водопроводчикът спусна прозореца и смръщи вежди.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Според Форд означава, че на някои им харесва всичко да оплескват.

— Проклети хлапета. Нищо не уважават.

— Не искам Стив да чуе за това. И бездруго достатъчно му се струпа на главата. Трябва да поговоря с теб за тръбите към парния душ. Снощи ми хрумна нещо ново, така че... Трябва да отида там с Бъди — обърна се тя към Форд.

— Върви. Аз ще остана тук още малко.

— Благодаря. Подай ми ръка, Бъди. — Качи се в кабината на пикапа и докато завиваха на улицата, тя се опита да си представи къщата като замъка на Спящата красавица, но с изсечени наполовина гъсто прорасли храсти.

Голяма част от деня бе изминала, когато Форд се прибра у дома, за да се заеме с работата си. Започна с продължителен оглед на панелите и моливите. Историята се оформяше във въображението му засега само като зародиш, но му се струваше плодородна. Реши да редактира текста по-късно тази вечер, за да съответства на новите образи и сцените, изникващи в ума му.

За целта обаче трябваше да остави всичко да узрее. Не биваше да насилва процеса, докато окончателната идея не се избистри в ума му. Което — според неговите работни навици — означаваше да отдели време за една бира и да си поиграе за кратко с плейстейшъна.

Слезе на долния етаж и разтвори вратата, за да огледа набързо света на Сила, преди да се върне в кухнята. Видя Стив да се

приближава бавно, с бастун в едната си ръка и пакет с шест бири в другата.

— Ето на това му викам върховна синхронизация.

Спок го изпревари, като скочи към гостенина, за да го приветства шумно.

— Избягах. Пазачът трябваше да отиде да купи храна, така че задигнах бирите и се самопоканих.

— Кой би могъл да те обвинява? — Форд пое бирите и побутна един стол към Стив.

— Докторът каза, че съм достатъчно добре, за да пътувам. Така че утре потеглям — седна, въздъхна тежко и зарови ръка в козината на Спок.

— Ще ни липсваш. — Форд отвори две бири и му подаде едната.

— През есента, ако мога да го уредя, ще се опитам да се върна. Като гледам как напредва, дотогава трябва да е свършила с възстановяването.

Форд колебливо погледна през улицата.

— Щом казваш.

— В момента само й се пречкам.

— Тя не го възприема така.

Стив отпи солидна глътка.

— Едва не ми откъсна главата, задето се качих на тавана да постоя малко с работниците. Искаше да ме настани на един люлеещ се стол, също като дядо й навремето. И да ми даде да си вея с някакво изрисувано ветрило. Господи, ако продължава така, в най-близко бъдеще ще започна да решавам кръстословици или друга подобна тъпотия.

— Може да бъде и по-зле. Например да те накара да плетеш.

Стив изсумтя, намръщи се и насочи поглед към каменната стена от другата страна на улицата.

— Какво е имало там?

— Извинявай, но не те разбрах?

— Стига глупости. Мозъкът ми не е чак дотам увреден. Момчетата от строителния екип сплетничат като жени. Чух, че някакъв задник наплескал стената с боя. До мен стигнаха шест различни версии за стореното, но по същество се свеждат до едно и също.

— Според мен някой идиот е надраскал нещо по стената, доста я беше нашарил впрочем. Може да е същият, който те нападна, но може и да не е той. Сила мисли, че е дело на онзи старец Хенеси.

— Но ти не си на това мнение.

— Старецът си е изпял песента. При все това не мога да се досетя кой друг може да има нещо против нея. Пък и дъртакът е упорит. Жилав и упорит.

— Ако бях стопроцентово здрав или поне приблизително толкова, щях да остана тук. Но не виждам как сега мога да ѝ помогна.

— Вдигна бирата си за наздравица. — Сега ти си на ход, умнико, както и малкото ти куче.

— Ще се справим.

— Да — кимна Стив и отпи глътка. — Мисля, че ще се справите.

Тя не заплака, когато в хладната дъждовна събота Стив се настани на мястото до шофьора в колата под наем. Дори не се надяваше той да изчака дъждът да престане, преди да започне това дълго пътуване от единия до другия край на страната. Просто го целуна на сбогуване и остана на пътя в дъжда, за да му маха с ръка.

И тогава се почувства ужасно, болезнено сама.

Толкова бе самотна, че предпочете да се затвори в къщата. Дъждът не преставаше да облива всичко навън. Сила нямаше с какво друго да се занимава, затова реши да премести вещите си в стаята за гости, освободена от Стив. Само че това изискваше твърде много шетане, а тя винаги предпочиташе работата пред шетнята.

Включи радиото и дотолкова усили звука, че кънтеше в цялата къща. Слезе долу и се зае с изработването и поставянето на лавиците към долапа в кухненския килер. Тази задача не бе предвидена в графика ѝ за седмицата, но тъкмо такава дейност сега можеше да успокои нервите ѝ, да донесе утеха на душата ѝ.

Взимаше мерки, бележеше, режеше и така неусетно се забрави в ритъма на дърводелските операции. Отново се почувства задоволена, та дори си позволи да припява на радиото, докато нейната бормашина — от най-модерните, без кабел — пробиваше отвора за поредния винт.

Едва не я изпусна върху крака си, когато се извърна да вземе следващата дъска и с периферното си зрение долови някакво

движение.

— Извинявай! Извинявай! — Пати вдигна ръце, като че ли бормашината в ръцете на Сила беше зареден пистолет. — Не исках да те стряскам. Ние почукахме отвън, но... Тук вътре е адски шумно.

Сила отиде до ъгъла, за да изключи радиото.

— Трябва да свири високо, за да мога да го чувам въпреки инструментите.

— Разтревожих се, когато ти не отговори, не се показа на вратата, но отвътре се чуваше такъв шум. Пък и колата ти е отпред, на улицата. Затова просто влязохме.

— Всичко е наред, само малко ме стресна. Ние ли каза?

— С мен са Анджи и Кати. Опитахме се да поканим и Пени, но тя е заета в книжарницата. Днес е такъв тягостен ден, че единодушно решихме да нападнем търговския комплекс, после да погледаме някой филм и накрая да обядваме. Дойдохме да те отвлечем.

— О, звучи много забавно. — Колкото може да е забавно някое мъчение, каза си Сила. — Оценявам любезността ви, но съм затънала в работа.

— Заслужаваш поне един ден почивка. На моя отговорност.

— Пати...

— Не мога да повярвам... — Кати пристъпи вътре и учудено изгледа Сила. — Ние вече сме тук. Боже, че тук прилича на сцена от някой филм. Аз се изнервям, ако трябва да забия дори един гвоздей, за да окача картина на стената, а ти...

— Сестра ми е много сръчна. — Анджи, наперена както винаги, с розов суичър с качулка, се усмихна сияйно. — Може ли да погледаме вътре? Всичко на ред ли е? От втория етаж се вдига голям шум и сигурно там се работи усилено.

— Разбира се. Хм, има още много да се довършва. Всъщност нищо не е готово.

— Признавам, че от години чаках да надникна тук. — Кати огледа голите стени, оголените подове, купчините дъски и други строителни материали. — Как се оправяш без кухня?

— И без това не съм голяма готвачка. Имам печка и хладилник, само че са дадени на ремонт — те, макар и стари, са страхотни. Поправката ще отнеме време, затова кухнята е на последно място в

списъка. От нея ще има преход към трапезарията. Така помещението ще е по-светло и просторно, с хубава гледка.

— Градината отзад е прекрасна! — Пати пристъпи по-близо до френските прозорци. — Това вътрешен двор ли е?

— Там ще се поработи още. Проектирахме го наново. И за градините са необходими доста усилия. Трябва да призная, че твоят син свърши много работа — обърна се тя към Кати. — Наистина има талант за озеленяване.

— Благодаря. И ние мислим така.

— От трапезарията ще отворя врата към вътрешния двор. Ще се получи нещо като всекидневна й стая за гледане на телевизия. Тоалетните се нуждаят от нови плочки, нова арматура. До входа ще има дрешник. Пространството е голямо и предлага разнообразни възможности.

— Харесва ми, че от всяка стая можеш да излезеш навън — обади се Анджи и се завъртя, за да огледа всичко наоколо.

Сила ги поведе по стъпалата, където трите неканени гостенки разгледаха фаянсовите плочки за стените и теракотата на първата напълно завършена баня, което ги вдъхнови за нови оживени коментари около проекта за главната баня.

— Не зная какво бих могла да правя с един парен душ, но ще ми хареса подът в банята ми да е затоплен — усмихна се Пати на Сила. — Не зная откъде си научила всичко това и как са ти дошли наум всички тези идеи, но двете завършени стаи са невероятно красиви. Също като в списанията.

— Цените за препродажба на такива луксозно ремонтирани къщи напоследък са скочили до небесата — отбеляза Кати.

— Сигурно ще спечеля добри пари, ако възнамерявах да я продам.

— Съжалявам, но всичко е заради влиянието на съпруга ми — засмя се Кати. — Много добре знам, без да го питам, че той ще е първият кандидат-купувач, ако промениш мнението си относно продажбата. Каква чудесна гледка се открива оттук! Всичко изглежда толкова усамотено, въпреки съседските къщи. Признавам, че ми харесват удобствата и сигурността, когато живееш по-близо до града, но си оставам провинциалистка по душа и затова толкова ми допада това място.

— Не чувстваш ли нейното присъствие тук? На Джанет?

— Анджи!

Момичето смутено примигна, като видя как майка ѝ сърдито смръщи вежди.

— Съжалявам. Сбърках ли, като попитах?

— Всичко е наред — увери я Сила. — Понякога действително ме преследва подобно усещане. Харесва ми да си мисля, че тя одобрява това, което правя, дори промените. За мен това е от голямо значение.

— Толкова много история има в тази къща — добави Кати. — Всички онези хора, които са идвали тук, партитата, музиката. Както и трагедията, разбира се. Това прави къщата още по-ценна. Нещо като легенда, нали? Помня, когато се случи. Тогава бях бременна с второто си дете — бях само във втория месец и сутрин толкова често ми прилошаваше. Тъкмо бе отминал първият ми утринен пристъп, а Том се опитваше да накара Мариана, най-голямата ни дъщеря, да си изяде закуската. Тя тогава още не беше навършила две години и овесената каша беше разпиляна навсякъде. Тогава дойде най-близката ми съседка — Аби Фокс, помниш ли я, Пати?

— Помня я. Ако някъде се разнасяха някакви слухове, тя първа ги научаваше.

— Да, всичко научаваше преди другите. И този път не направи изключение. Та пристигна тя и ни го съобщи. Избухнах в сълзи. Предполагам, че е било заради хормоните. И пак ми прилоша. Помня как Том се изплаши, опитвайки се да се справи с мен и с малката. Беше ужасен ден. Съжалявам. — Поклати глава. — Не знам защо заговорих за всичко това.

— Къщата е събудила спомена — отсъди Пати. — Хайде, Сила, върви да се измиеш. Ще дойдеш с нас. От този дъжд и от тези мрачни приказки съвсем се натъжих. Няма да ти позволим да ни откажеш поканата.

Сила реши, че няма смисъл да се противи повече — беше сама срещу тях трите, пък и споменът на Кати я натъжи. Но за нейна изненада посещението в търговския център я оживи и ѝ достави удоволствие — обиколи щандовете, изгледа в киносалона един доста сълзлив филм, изпи няколко „Маргарити“ и хапна салатата „Цезар“ с пилешко на грил.

В дамската тоалетна към ресторанта Анджи се присъедини към нея, за да постави още малко лак на косата си и да освежи блясъка на устните си.

— Тук не е Родео Драйв, където може да се видят премиерите на последните филми и да се обядва в толкова прочути ресторанти, но все пак си прекарахме доста добре, нали?

— На мен ми беше забавно. Между другото, Родео Драйв никога не е било сред любимите ми места за разходка.

— А пък на мен щеше да ми е любимото, ако живеех там. Дори и само да зяпам витрините на бутиците и да си фантазирам. Наистина ли не ти липсва?

— Наистина. Аз... съжалявам — прекъсна тя разговора, когато телефонът иззвъня. Извади апаратчето и като видя изписания на дисплея номер на майка си, веднага го прибра обратно, без да отговори.

— Можеше да се обадиш. Ще изляза навън.

— Не. Това е от онези обаждания, които със сигурност ще отровят настроението ми. Сега не искам да си го развалям. Толкова ми е добре, както съм леко замаяна от „Маргаритите“. Често ли го правиш? Да излизаш с майка си в дъждовна събота?

— Ами да. Тя е много забавна. Винаги сме обичали да бъдем заедно, но откакто заминах в колежа, когато се връщам за ваканциите, ни е още по-приятно и гледаме да е за по-дълго. Понякога се срещаме с приятелки, но понякога излизаме само ние двете.

— Късметлийка си.

Анджи отпусна ръка върху рамото на Сила.

— Наистина тя не ти е майка, но зная със сигурност, че иска да бъде твоя приятелка.

— Приемам я за приятелка. Ние просто не се познаваме много добре.

— Все още?

— Все още — кимна Сила и с това накара Анджи да се усмихне.

Когато се прибра у дома, Сила провери гласовата си поща. Имаше две съобщения от Форд — вероятно докато бе изключила мобилния си телефон по време на филма — и едно от майка ѝ.

Първо прегледа съобщението от майка си. Както можеше да се очаква, беше дълго, посветено на цялата гама от чувствата на Дили: от хладно презрение до гневно негодувание, с вмъкнати през промеждутъците краткотрайни сълзливи пристъпи.

Сила го изтри и избра първото съобщение от Форд.

„Здравей. Майка ми решила да сготви спагети с кюфтенца и ми каза да се размърдам, да ѝ отида на гости и да доведа някой приятел. Или приятелка. Звънях ти на вратата, но ти не се появи, нито отговаряш по телефона. Затова се питам дали трябва да се тревожа, да си гледам работата или да умирам от ревност, представяйки си, че си избягала с някой мускулист красавец на име Антонио. При всички случаи ми се обади, за да зная какво да правя.“

После прослуша второто.

„Не обръщай внимание на предното съобщение. Моят баща срещнал твоя, така че разбрах какво става. Забавлявай се с момичетата. Е, така се изрази баща ти. Точно така го каза: момичетата. Изпускаш най-страхотните кюфтенца!“

— Господи, колко си сладък — промърмори Сила. — Ако не бях толкова изморена, щях да дойда при теб и да ти разкажа играта.

Прозина се и пое нагоре по стъпалата, нарамила двете кесии от пазаруването. Припомни си, че на горния етаж я чакаше истинско легло. На което може да се сгуши. Върху истински матрак с истински чаршафи. Да се свие на кълбо и да спи до късно, както обичаше. Още се опиваше от очакващото я блаженство, когато влезе в банята за гости.

Като че ли нещо остро я прободеше право в сърцето. Прекрасният под беше натрошен — някои от плочките бяха изцяло изкъртени и разпилени, а други само пропукани и разкривени. Новият умивалник беше счупен на десетки парчета. Шокирана, тя отстъпи назад. Кесиите паднаха от ръцете ѝ. Съдържанието им се разпиля, а тя се обърна, притиснала присвитите си юмруци към корема, и изтича побесняла към наскоро довършената главна баня.

Същото безсмислено опустошение я посрещна и там.

Трябва да е било извършено с тежък чук. Или може би с кирка. Някой е удрял, чукал, блъскал тук с все сила, за да смаже плочките, стъклениите блокове, целите стени. За да съсипе с един замах толкова много часове упорит труд.

Стомахът ѝ се сви на ледена топка. Спусна се на долния етаж и изскочи навън в дъжда, за да набере познатия ѝ вече номер на полицията.

— Проникнал е през задната врата — каза ѝ детектив Уилсън. — Счупил стъклото, бръкнал вътре и превъртял ключа. Като че ли е използвал вашите инструменти — този двоен чук с къса дръжка, както и кирките — за да нанесе всичките тези поражения. Кой може да е знаел, че вчера ще излизате навън?

— Никой. Дори аз не знаех, че ще изляза. Реших го импулсивно.

— И колата Ви е била тук? И се е виждала от улицата?

— Да. Дори оставих да светят лампите на верандата, както и две лампи вътре — едната горе, другата долу.

— И Вие, както ми казахте, сте излезли около два следобед?

— Да. Беше към два и десет. Отидохме до търговския център, пазарувахме, гледахме филм, после хапвахме. Прибрах се към десет и половина.

— Трите жени, които бяха с вас, са знаели, че къщата е останала празна?

— Точно така. Знаеше и моят съсед, който ми е звънял, докато съм била навън. Знаеше и баща ми, както и родителите на съседа ми. Предполагам, че е знаел и съпругът на госпожа Мороу. По принцип, детектив, всеки интересуващ се от мен, би могъл да узнае къде се намирам.

— Госпожице Макгауан, предлагам ви да поставите алармена инсталация.

— Това ли предлагате?

— Този район още не е много населен и това е част от очарованието му. Мястото е сравнително усамотено, а и вашата собственост за втори път става жертва на вандализъм. Ние ще направим каквото можем. Но ако бях на ваше място, щях да се погрижа за опазването на имота си.

— Можете да бъдете сигурен, че ще го направя.

Сила се надигна, като чу гласа на Форд. Говореше високо, явно разтревожен, докато спореше с полицаите отвън.

— Той е мой съсед. Пуснете го да влезе.

Уилсън се обади на колегата си. След малко Форд връхлетя при нея.

— Ранена ли си? Добре ли си? — Обгърна лицето ѝ с длани. — Какво се е случило сега?

— Някой е нахлул вътре, докато съм била навън. Разрушили са двете бани на втория етаж.

— Господин Сойър, къде бяхте днес следобед и вечерта, между два и единадесет?

— Детектив Уилсън...

— Чакай. — Форд хвана ръката на Сила и я стисна. — Бях у дома. Работих докъм четири часа. После излязох да купя малко вино и цветя за майка си. Бях се уговорил да вечерям с родителите си, та трябваше да тръгна към пет. Но като се прибрах после у дома, останах да погледам малко телевизия, до девет или може би до девет и половина, защото съм заспал на дивана. Щом се събудих, се качих горе. Погледнах през предната врата — вече ми стана навик — и видях полицаите.

— Госпожица Макгауан твърди, че сте знаели за отсъствието ѝ от дома.

— Да, защото ѝ позвъних да я поканя на вечерята при родителите ми. Впрочем първо отидох да я поканя. Но тя не отвори вратата и тогава донякъде се разтревожих да не би нещо да не е наред. После ѝ позвъних по телефона. А малко по-късно се обадох на баща ми. Майка ми помоли да ѝ купя мляко. Споменах на баща ми, че ще се опитам отново да потърся Сила, а той ми обясни, че се видял с нейния баща и така разбрал, че е излязла някъде с приятелките си.

— И по кое време се върнахте?

— Хм, май че беше към три или малко след това — обърна се към Сила. — След като ти не ми отговори до телефона, отидох до обора да проверя дали случайно не си там, но го заварих заключен с катинара. Затова само обиколих къщата. Но признавам, че бях малко обезпокоен. Макар всичко наглед да изглеждаше добре. Откъде са проникнали?

— През задната врата — каза му тя.

— Задната врата си беше наред, когато излязох да се поразходя. Много ли е зле?

— Съвсем зле е.

— Ти можеш да я оправиш — протегна ѝ ръка. — Нали знаеш как.

Тя поклати глава, мина покрай него и седна на стъпалото.

— Уморих се. — Разтри лицето си с длани, преди да пусне безпомощно ръце в скута си. — Уморих се от всичко това.

— Защо не се преместиш при мен отсреща, поне да поспиш малко? Ще остана тук, за да не остава къщата без човек.

— Ако си тръгна сега, повече няма да се върна обратно. Трябва да помисля. Трябва да разбера дали няма да се повтори. Защо точно сега? Нищо не мога да проумея.

— Ще остана с теб. Само ще си взема спалния чувал. А вие и другият детектив няма ли да си тръгвате? — обърна се Форд към Уилсън.

Детективът кимна.

— Ще оставим отвън една полицейска кола с радиостанция и двама полицаи. Госпожице Макгауан, не зная доколко ще ви успокоят думите ми, но цялата тази история започна да ме вбесява.

Тя само въздъхна.

— Добре дошли в отбора.

Форд отиде да вземе кучето, а Сила закова шперплат върху счупеното стъкло. Нещо като символичен жест. В този миг не беше сигурна дали това е символ на отбрана или на поражение. Когато остави чука на пода, се почувства безкрайно изтощена.

— Не биваше да взимаш този спален чувал. Леглото е голямо, а и ти си твърде почтен, за да се опиташ да се възползваш от мен при тези обстоятелства. Пък и честно казано, не искам да спя сама.

— Добре. Да вървим. Утре сутринта ще обсъдим станалото.

— Използвал е моите собствени инструменти, за да изпочупи всичко! — остави Форд да я поведе нагоре по стъпалата. — Тъкмо това ме вбесява най-много.

В спалнята изрита обувките си. После съблече ризата. Все още имаше достатъчно дрехи по гърба затова се подсмихна, когато Форд се изкашля смутено и се обърна с гръб към нея. Жестът му я трогна и развесели.

Спок, от друга страна, наклони глава и я зяпна с поглед, който би могъл да се разтълкува като влюбен.

— Поне не е разрушил тоалетните — заговори тя, докато обличаше късо горнище и памучни панталони. — Не зная дали се е изморил, или е знаел, че плочките умивалниците и стъклените блокове за кабината на парния душ са по-скъпи и ще е по-трудно да се възстановят. И е бил напълно прав. Но поне сега не се налага да излизаш да пикаеш навън.

— Благодаря, засега нямам нужда.

— Вече можеш да се обърнеш.

Сила се сви в леглото, без да си дава труда да го оправи.

— Не е нужно да спиш с дрехите. Не зная дали съм толкова почтена колкото теб, но в момента съм адски уморена, за да правя каквото и да било.

Той я послуша и се съблече. Остана по боксерки. Изпъна се върху чаршафите, като се постара да остави повече място между тях двамата.

Тя се обърна и угаси светлината.

— Няма да заплача — прошепна тя след няколкото първи мига, изтекли в пълно мълчание. — Но ако не възразяваш, ще се радвам, ако ме прегърнеш за малко.

Той се плъзна към нея и като обви ръце около тялото ѝ, я притегли към себе си.

— Сега по-добре ли е?

— Да. — Тя затвори очи. — Не зная какво да правя. Какво искам, от какво се нуждая, какво да правя и какво да не правя. Просто не зная.

Форд я целуна по тила и с безмълвна милувка спря напирещите в гърлото ѝ сълзи.

— Каквото и да става, си мисли, че всичко ще свърши. Чуй, навън отново започна да вали. Това е приятен звук, особено късно през нощта. Като музика е. Можеш само да си лежиш и да слушаш тази музика. Тя се заслуша, докато дъждът трополеше по покрива и обливаше прозорците на къщата. Отпусна се в топлата му прегръдка и се унесе в тежък сън.

---

[1] Непреводима игра на думи: whore — курва, ore — благороден метал (злато, сребро, платина). Получава се след изтриване на

преднамерено подбраните букви „wh“, „bitch“ и „die like a whore“ от „Go back to Hollywood, bitch! Live like a whore die like a whore“. — Б.пр. ↑

16.

Музиката продължаваше да звучи и когато се събуди. Същото равномерно ромолене на дъжда, което я бе приспало, я посрещна и когато се размърда в леглото. Той я беше прегърнал, припомни си сънливо, когато го бе помолила за това. Просто я държа в ръцете си, докато дъждът навън се лееше и тя се унасяше в сън.

Макар да помнеше смътно, че просто се тръшна върху леглото, сега беше грижливо завита.

И сама.

Част от нея не искаше да се изправи срещу тази реалност, не желаше спомените ѝ да се избистрят, а напротив — упорито настояваше пак да потъне в спасителното убежище на съня, като остави дъждът да се лее и ромонът на водата да я отнесе обратно в сънливото спокойствие.

Но вече е твърде късно, Сила, напомни си тя. Стигна прекалено далеч, за да оставиш нещата на самотек. Изправи се, застани с лице срещу действителността. Решавай, после действай.

И докато се надигаше, един дразнещ и практичен глас ѝ нашепваше, че е студенокръвна кучка.

Тогава видя кафето.

Керамичната ѝ чаша за кафе бе поставена върху нощното шкафче. Един от бележниците ѝ бе облегат и разтворен на нея. Виждаше се изпълнена със замах безпощадна скица, изобразяваща съвсем точно как изглеждаше в момента, поне според представите ѝ: разрошена, с натезжали клепачи, с намачкани дрехи и смръщена. А под скицата с големи черни букви се четеше надписът:

„Аз съм кафе!
Изпий ме!
(После обърни листа)“.

— Забавен тип — промърмори тя. Взе бележника и го захвърли върху леглото, преди да надигне чашата. Кафето се оказа само с няколко градуса по-топло от всяка друга напълно изстинала течност, но поне беше силно и сладко. Точно каквото докторът и бе предписал. Отпи го с наслада, седнала в леглото, като изчака кофеинът да ѝ подари първия тласък на жизненост за днешния ден.

После се протегна лениво, за да отгърне листа от бележника.

Не очакваше да се засмее, понеже не вярваше нещо да е в състояние да я измъкне от тресавището на унието, камо ли да изтръгне от нея такъв спонтанен, изненадващ кикот.

Беше я изографисал с живи, силно разширени очи, с прекомерно едри гърди и бицепси, едва побиращи се в нощницата, с разпиляна от невидим вятър коса, с широка усмивка, в която обаче се долавяха свирепи страсти. В едната си ръка стискаше чашата с все още димящото кафе.

— Да, наистина си много забавен тип.

Остави бележника на леглото и отиде да го търси.

Отвори вратата на спалнята и чу някакво тропане. От удари по стъкло? Не. По-скоро приличаше на чупене на фаянсови плочки. Втурна се към главната баня, бутна вратата и нахълта вътре.

Той беше измъкнал отнякъде работни ръкавици, както и една малка лопата, заедно с няколко кофи. Две от тях вече бяха пълни с разчистените от него отломки. Гледката я порази по-силно дори от снощната — стоеше на прага, загледана в него, докато той методично разчистваше следите от разрушението.

— Май започваш да губиш навика си да се излежаваш сутрин до късно.

Той изсипа в кофата лопата с отломки и се изправи. Взря се в лицето ѝ.

— На път си да ме накараш да изгубя здравословните си навици. Как беше кафето?

— Чудесно. Благодаря. Не биваше да се захващаш, Форд.

— Нищо не разбирам от строителство, но зная доста за чистенето.

— Ще са ни нужни доста повече от две кофи и една лопата.

— Да, вече го разбрах. Но все пак реших, че е по-добре да започна, защото да лежа до теб в дъждовна неделна утрин ме...

изпълва с прекалено много енергия.

— Така ли го наричаш?

Изражението на лицето му остана съвсем сериозно.

— В благоприлична компания.

Тя кимна и пристъпи напред, за да огледа пукнатините по стъклените блокове. Толкова харесваше тези блокове — релефното стъкло, както и начина, по който светлината проникваше през него. Смяташе да боядиса стената в нежно сребристо, почти металик, за да улавя проблясъците по хромираната арматура. Нейният класически оазис и да, може би личен поздрав към добрия стар Холивуд.

Корените на нейните корени.

— Още не зная какво ще правя. Честно казано, не съм сигурна дали искам да продължа. Дали имам сили да водя тази война, която някой ми е обявил. Не дойдох тук, за да воювам. Искях да изградя нещо за себе си и за нея. Но както сам знаеш, когато основите се пропукат, всичко се срутва.

— Не се е срутило, Сила, само е съборено. Това е различно. — Той наклони силно главата си на една страна, а после на другата, преднамерено взирайки се в лицето ѝ. Тя разбра, че е отгатнал подтекста на думите ѝ: че имаше предвид и себе си — може би най-вече — а не само съсипаните помещения. — Поне аз не виждам никакви несъвършенства.

— Тя е била пристрастена към дрогата. Към алкохола. Може би сама си е била виновна, че са я експлоатирали и използвали. Глезена и същевременно оскърбявана. Преживяла съм го. Макар и не на нейното ниво, но все пак достатъчно, за да добия представа какво е означавало това за нея. Можех да се опитвам да си изградя дом някъде другаде, но съзнателно предпочетох да дойда тук. Тя е част от причините да съм тук сега. Това място също е част от причините. Собствената ми наранена психика и необходимостта да се докажа като пълноценна според моите разбирания. Всичко е част от причините.

— Напълно разумни доводи. — Форд сви не принудено рамене. — Значи трябва да останеш, да разчистиш всичко и да го изградиш наново. Според своите разбирания.

Тя поклати глава.

— Нямах представа колко зле се чувствам, колко объркана.

— Имам някаква представа. Какво още ще кажеш за себе си? Имаш ли представа колко си силна?

Как можеше да спори с него, толкова праволинеен, толкова твърдо убеден в правотата си?

— В момента не се чувствам никак силна. Направо съм на дъното.

— Значи някой трябва да те издигне.

— Още кафе ли?

— По-скоро една приятна неделна закуска. — Той смъкна работните си ръкавици и ги захвърли върху капака на тоалетната чиния. — Не си длъжна още в тази минута да взимаш решение, което ще определи остатъка от живота ти. Нито днес, нито утре. Защо не си дадеш малка почивка? Време, през което да се разтовариш и разсееш. Нека да прахосаме поне ден. Ще изведем Спок навън, където той ще може на воля да дебне и преследва своите котки. Ще се натъпчем до пръсване в „Палачинков рай“, после може и... да се поразходим до зоологическата градина.

— Навън вали.

— Е, няма вечно да вали.

Тя се вгледа в него за миг, в успокояващата му усмивка, в топлите му търпеливи очи. Той я беше прегърнал, припомни си тя. Беше й направил кафе. И бе успял да я разсмее дори преди да се бе напълно събудила. А после се беше заел да разчиства безпорядъка, без да иска нищо в замяна.

Вярваше в нея така, както никой друг, дори самата тя не бе вярвала в себе си.

— Не, не може, наистина не може вечно да вали.

— Тогава се обличай, ще се натъпчем с въглехидрати, а после ще отидем да проверим как са маймуните в зоопарка.

— Всъщност предложението ти за палачинките е доста примамливо. Но след това.

— След какво?

Сила се засмя и този път смехът ѝ не прозвуча толкова изненадващо. Сграбчи го за предницата на ризата, загледана в очите му.

— Хайде обратно в леглото, Форд.

— Ох.

Тя заотстъпва назад, теглейки го със себе си.

— Сега сме само двамата. В тази минута. В момента не мисля за нищо друго. И наистина имам нужда някой да ме издигне.

— Добре. — Той се наведе, вдигна я на ръце и впи устни в нейните.

— Добро начало — усмихна се тя, когато главата ѝ спря да се върти.

— Всичко бях планирал. А сега се налага пълна промяна на тактиката и подхода — промърмори Форд, докато я носеше към спалнята. — Но аз съм гъвкав.

Устните ѝ се разтеглиха в бавна усмивка, придружена от приглушено мъркане.

— Също и аз.

— О, боже!

Сила се разсмя с пълно гърло и обви ръце около врата му, за да притисне устни към неговите. Само двамата, помисли си, когато се претърколиха в леглото. Всичко останало можеше да почака. Само те и музиката на дъжда. Сред меката, ленива светлина, върху намачканите чаршафи, тя най-после си позволи да се отпусне докрай. Смъкна ризата му, обви крака около него и тихо изстена „Ммм“.

Сега той можеше да се наслади до насита на устните ѝ, на вкуса им, формата им, движенията им. И на прекрасната малка вдлъбнатина на горната ѝ устна, която винаги го омагьосваше. На чувствения танц на езика ѝ, преплетен с неговия.

Но имаше много повече. Грациозните извивки на врата ѝ го омайваха, а овалът на лицето ѝ, гладката, кадифена кожа му предлагаша безброй наслади, докато я обхождаше със зажаднели устни, докато я вкусваше, преди отново да я целуне.

Всички тези аромати му бяха познати от седмици, откакто те се бяха впуснали в този танц, но бяха станали още по-желани за него. И най-после сега щеше да има и още.

Можеше да плъзне устните си по тялото, да опознае вкуса и кадифената му мекота, докаран до лудост от нежния хълм под обикновения памучен плат. Дразнеше и измъчваше и двамата, когато се задържа там, без да бърза, въпреки че тя се изви подканващо в страстна дъга. Откри топлина, коприна и тайни, докато сърцето ѝ биеше силно под устните му. А когато езикът му се плъзна под

памучния плат и тя само простена от желание, той намери още съкровища.

Повдигна бавно горницето ѝ, сантиметър по сантиметър като някакво сладко мъчение. Пръстите му потрепваха сред призрачната светлина като крилца на пеперуда, когато най-сетне вдигна глава, за да я погледне в очите.

Сърцето ѝ замря. Сякаш цялото ѝ тяло въздъхна.

— Наистина те бива.

— Ако нещо си струва... Отдавна те наблюдавам. С очите на художник. — Сведе поглед към пръстите си, галеци гърдите ѝ. — Толкова много съм мислил само за теб.

Върховете на пръстите му я обляха с тръпнещ копнеж.

— Представях си как те докосвам. Как те гледам, докато го правя. Усещах как потръпваш в ръцете ми. Струваше си да те чакам толкова дълго.

Устните му отново откриха нейните и целувката му стана по-страстна, по-настойчива. Притисна тяло към нейното. Горещината стана непоносима, когато плътта срещна плът, и сърцето ѝ заби още по-бясно. Тялото ѝ тръпнеше и се извиваше, докато той продължаваше пътуването си надолу, бавно и непринудено — само с ръце и устни.

Смяташе, че му се е отдала още щом паднаха върху леглото. Но бе сгрешила. Онова беше само жест на съгласие. Оттук нататък щеше да последва пълното покоряване.

Докосваше я с нежност, с любопитство, сякаш бе първата жена, която милваше. Караше я да се чувства сякаш и тя никога да не е била докосвана от мъжка ръка. Усещанията я заливаха като мощни вълни трептяха по кожата ѝ, докато насладата не я обгърна като сияние. И това сияние разцъфна с такава сила, че тя се вкопчи в омачканите чаршафи, сякаш се опитваше да го задържи завинаги.

Насочваше я нагоре и още нагоре, където светлината ставаше заслепяваща, където в един задъхан, ослепителен миг тя достига до ръба, пронизана от сладостното усещане на пълно задоволяване.

Той сякаш се бе слял с нея, докато тя потръпваше под него. Нежните линии на тялото, извивките на талията ѝ, го опияняваха. Усещането на бедрата ѝ, повдигнали се, докато тя го призоваваше, го изпълваха с божествен трепет. Дългите, стройни бедра го отведоха до

изящните извивки на прасците ѝ, които се отпуснаха, когато зъбите му ги ухапаха леко.

Младата жена простена и звукът го изпълни, когато се устреми нагоре, за да изследва топлата, влажна, очакваща го женственост. Тя промълви името му, когато, останала без дъх, свърши с накъсано стенание. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, а после се плъзнаха по извивката на гърба му, докато по тялото ѝ се разливаха сладките вълни на освобождението. Влажните им от потта тела се плъзгаха едно върху друго, а той не откъсваше поглед от лицето ѝ.

Тя докосна лицето му, задържа погледа му, трепереща, неударимо трепереща, докато той проникваше в нея. И когато леденосините ѝ очи заблестяха, той я облада с дълги, бавни тласъци.

Копнежът да се слее докрай с него бе толкова силен, че чак изпитваше физическа болка. Надигна се да го посрещне, безпомощна пред желанието. Вълната ги помете в огнената си вихрушка, те изплуваха сетне пак се потопиха. Накрая и двамата се издигаха ѝ колкото и да бе невероятно, се задържаха на гребена на удоволствието.

После бездната ги погълна.

Отпусната, замряла, бездиханна, тя лежеше под него. Светът отново се завърна и тя чу трополенето на дъжда, усети под гърба си сгорещените, усукани на кълбо чаршафи. Когато мъглата в съзнанието ѝ се избистри достатъчно, за да проникне някаква мисъл, тя се запита дали, след като току-що бе преживяла най-страхотния секс в живота си, оттук нататък вече няма да е толкова хубаво.

После той извърна глава, погали с устни рамото ѝ и тя бе готова да се закълне, че кожата ѝ засия само от тази милувка.

Форд отметна кичура от косата ѝ, паднал върху изпотената ѝ буза, и се усмихна сънено:

— Добре ли беше?

— Добре? — засмя се загадъчно тя. — Форд, ти направо заслужаваш медал или поне сертификат за съвършенство. Чувствам как всеки сантиметър от тялото ми е бил... доволен — реши тя.

— Бих казал само, че съм си свършил работата, но наистина много ми хареса да я върша. — Той сведе глава и следващата му целувка отново накара в мозъка ѝ да затанцуват ярко сияещи искри. — Макар че май се нуждая от кратка почивка и едно кафе.

Решила, че никога в живота си не се е чувствала по-отпусната и задоволена, тя обви ръце около врата му.

— Напълно разбираемо е. А аз ще взема един душ, когато костите ми от течено състояние се върнат в нормално. Само че току-що си спомних, че няма как да стане тук.

Той видя как тревогата засенчи очите ѝ, претърколи се и я дръпна, за да седне на леглото.

— Ще отидем у дома. — Където нищо нямаше да напомня за погрома в къщата ѝ. — Облечи нещо, вземи си някакви вещи. Трябва да призная, че вече съм си те представял мокра и хлъзгава. Сега ще открия доколко фантазията ми се доближава до реалността.

— Добре. Доколкото си спомням, обаче, някой беше споменал за някакви палачинки.

— За купища палачинки. Трябва да отидем и да се заредим с гориво, за да издържим до края на деня.

Не отидоха в „Палачинков рай“. След един продължителен горещ душ с енергично разтриване им хрумна идеята да останат в къщата и сами да си приготвят палачинките. Резултатът беше доста особен на външен вид, но ставаше за ядене.

— Само че им трябва повече сироп. — Седнала край кухненския плот, облечена с тениска на Форд, Сила се зае със странно изглеждащата купчина в чинията си.

Ако можеше да се съди по звуците от пералното помещение, Спок вече не би трябвало да има затруднения със своя дял от камарата палачинки.

— Не са чак толкова зле — обяви Форд и набоде с вилицата си палачинка, от която капеше сироп. — А и беше забавно. Имам друга идея. Вместо да ходим да гледаме маймуните, защо не си останем тук и да се посветим на маймунски секс.

— Досега идеите ти бяха страхотни. Коя съм аз, че да ги оспорвам? Ти с какво се занимаваш обикновено в дъждовните неделни дни?

— Имаш предвид, когато не се случва да погълщам палачинки в компанията на великолепни блондинки? — Сви рамене. — Мога да се заловя за работа, в зависимост от това как ще потръгне. Или пък да

реша да мързелувам, да прочета нещо. Или да си убивам времето с Брайън или Мат, или пък и с двамата едновременно. Ако обаче, нямам абсолютно никакъв друг избор, ще се заема с прането. А ти?

— Докато бях в Ел Ей? Ако имах да довършвам някакъв проект, щях да се заема с работа по интериора или с документите, или пък с някакво проучване. Но ако няма заплануван проект, бих се заела да търся в интернет обяви за продажби на недвижими имоти. Точно това запълваше голяма част от живота ми през последните няколко години. Жалка работа.

— Съвсем не. Нали с това си искала да се занимаваш? Много хора биха казали, че е жалка работа да се занимавам със скициране и драскане, вместо да играя баскетбол, примерно казано. След като съм висок, както ти е добре известно. Само че аз се провалих в баскетбола. Така и не я научих тази игра. От друга страна, съм добър и ставам все по-добър в скицирането и драскането.

— Ти толкова лесно се приспособяваш, че чак ме плашиш. Или може би е така само в сравнение с мен.

— Доколкото виждам, ми изглеждаш съвсем стабилна.

— Имах доста проблеми. — Тя размаха вилицата си, макар да бе набучила на нея една голяма палачинка, от която сиропът обилно закапа. — Развих фобия към лекарствата заради фамилната история за злоупотреби с тях, вследствие на което се изпотях от притеснение даже като взимах само аспирин. Страдам от остра форма на сценична треска, която през тийнейджърските ми години достигна дотам, че не можех да оставам в стая, в която има повече от трима души. Единственият начин да изляза наглава с майка си, без да си губя разсъдък, беше да стоя колкото се може по-далече от нея. Прекарах голяма част от живота си да обвинявам поред ту себе си, ту баща си, за това, че двамата с него почти не се познаваме.

Той изпухтя пренебрежително.

— Това ли е всичко?

— Искаш още ли? — Довърши палачинката си и набучи следващата. — Ще ти дам още. Спохождат ме сънища, в които разговарям надълго и нашироко с мъртвата си баба, която никога не съм виждала, но която чувствам по-близка от всеки друг жив член на семейството ми. Моят най-добър приятел е бившият ми съпруг. Имах четирима доведени бащи и безброй „чичовци“. И понеже не съм

глупава, разбирам, че това донякъде е причината, поради която така и не създадох дълготрайна здрава връзка с мъж, с изключение на Стив. Вечно очаквах да бъде експлоатирана, използвана от мъжете, най-малкото поне да се опитат да се възползват от мен. В резултат успешно провалях възможността за всякаква хубава и дълготрайна връзка. Смятам, че си предупреден съвсем честно.

Той си набоде още палачинки и ги изяде.

— И това ли е най-доброто, на което си способна?

Тя се засмя, отмести чинията и се пресегна към чашата си с кафе.

— Това може би е достатъчно за закуска. — Надигна се и му протегна ръка. — Хайде да се разходим в дъжда. После можем да се върнем и да се потопим в твоето джакузи.

Оставиха всичко в безпорядък и излязоха на дълга разходка с кучето. Има ли нещо по-романтично от това да те целуват под дъжда? — запита се Сила. Има ли нещо по-приятно от планините, забулени в облаци и мъгли? Има ли нещо по-отпускащо от това да се шляеш ръка за ръка с любимия под топлия летен дъжд, докато целият свят наоколо се е изпокрил зад залостените врати и прозорци?

Прогизнали, те се върнаха на бегом до къщата, за да смъкнат мокрите си дрехи. В горещата вода, сред бълбукащите мехури, бавно и нежно се отдадоха на ласките.

Като се изсушиха, се качиха на горния етаж, за да се сгушат един в друг като кутрета, преди да се унесат в сън на леглото на Форд.

Тя го събуди с любовна игра — сплетени в просъница бедра, нежен допир на устни. И когато отново задрямаха, дъждът вече бе намалял и само ръмеше притихнало.

По-късно Сила се измъкна от леглото. Отиде на пръсти до гардероба на Форд и намери една риза. Искаше да слезе долу за бутилка вода, за предпочитане леденостудена, но свърна към ателието му. Жаждата ѝ можеше да изчака задоволяването на любопитството ѝ.

Когато включи осветлението, първо я привлякоха рисунките, закрепени върху голяма дъска. Толкова е странно да видиш лицето си, помисли си тя, върху тялото на воин. Е, все пак си беше нейното тяло, не можеше да не признае.

Беше ѝ добавил татуировки, но както веднъж беше предложила, те се намираха върху бицепсите на Брид.

Обиколи ателието му и внезапно се намръщи при вида на листата върху бюрото му. Цялото беше покрито с дребни скици — разпръснати хаотично. Направи й впечатление обаче, че все пак бяха разпределени в кутии и всяка от тях беше белязана с пунктирани вертикални линии от горе до долу. Някои от тях съдържаха това, което тя разпозна като овални балони за репликите на героите, с номера в тях. Леко ги размести по бюрото, за да ги обхване по-ясно.

Накрая се досети, че всичко това прилича на сценарии на комикс. Всичко присъстваше тук: героите, действията им, дори отделни сцени. И после трябваше да се сглоби в едно цяло. Ако не се заблуждаваше, размерите и формите на кутиите бяха математически изчислени и същевременно художествено подбрани. Изисква се балансиране, заключи тя, но и сила на въздействието.

Кой можеше да предположи, че толкова много е нужно за един комикс?

От другата страна на бюрото имаше шкаф с оставен върху него един голям картон. Изпълнен беше с много квадрати и правоъгълници, забеляза тя, съдържащи дребни рисунки, с нанесени сенки и бои. Да, това беше крайният резултат. Макар още да не беше добавен диалогът, цялата композиция привличаше окото, също както думите в една книга.

В центъра беше изправена д-р Кас Мърфи, облечена в костюм. Консервативен, напълно приемлив. Скучен. Дрехите, очилата с черни рамки и позата й очертаваха личността ѝ. Великолепно изпълнено, нали?

Без да се замисли, вдигна панела, за да го отнесе до чертожната дъска и да го сравни там със скицата на Брид.

Същата жена, да, разбира се, че беше същата жена. И все пак промяната беше забележителна и неоспорима. Задръжките се бяха сменили с освободено държане, неувереността — с целеустременост. Сянката — със светлината.

Върна се, за да постави панела на мястото му, и видя още един куп хартия. Страници, разпечатани от принтера. Успя да прегледа набързо само първите няколко реда.

Форд се събуди гладен и дълбоко разочарован, че Сила не е до него, за да задоволи поне един аспект на апетита му. Очевидно, реши той, не можеше да ѝ се насити.

Беше толкова красива и секси, и умна, и способна. Знаеше как да използва всякакви инструменти, а от смеха ѝ лигите му потичаха. Беше я виждал да запазва самообладание и да се държи твърдо, както и да се разпада на парчета. Беше свидетел на абсолютната ѝ отдаденост на приятел. Виждал я бе как се справя с неудобни положения или как избухва от гняв.

Знаеше как да работи и о, господи, знаеше как да се забавлява.

Можеше да каже, че е почти свършена.

Но къде, по дяволите, се беше дянала?

Тъкмо щеше да извика името ѝ, когато я забеляза. Беше седнала до работната му маса, с кръстосани крака, прегърбени рамене, опряла глава на единия си лакът. Мина му през ума, че ако седи така повече от десет минути, после в продължение на дни вратът и раменете му ще бъдат схванати.

Пристъпи предпазливо и отпусна ръце на раменете ѝ, за да разтрие мускулите ѝ, които очакваше да бъдат като кълба от сплетени възли. Тя подскочи така рязко, сякаш се беше надвесил със секира над главата ѝ.

Политна напред, успя да се задържи, после рязко се завъртя в стола, притисна ръце към гърдите си и се засмя.

— Господи! Как ме *изплаши!*

— Да, разбрах го, защото едва не си разби главата в чертожната ми дъска. Какво правеше?

— Ами аз... О, господи. О, мамка му! — Бутна стола назад и отпусна ръце в скута си. — Извинявай. Наруших личното ти пространство. Разглеждах скиците и тогава видях книгата. Отначало си казах, че само ще хвърля един поглед на първата страница, но неусетно се зачетох. И не можах да...

— Е, спести си самобичуването. Бях ти казал, че ще ти дам да го прочетеш. Просто още не съм го довършил. Но ако те е увлякъл, това говори много добре за него.

— Разместих малко тук. — Тя взе панела и го повдигна. — Лично аз мразя някой друг да ми пипа нещата.

— Не се притеснявай, много добре помня кое къде трябва да стои. Очевидно си късметлийка, защото не съм толкова чувствителен и обидчив като теб. — Форд върна панела на мястото му. — Е, как ти се видя?

— Мисля, че историята е забавна, възбуждаща и увлекателна, с открояващо се чувство за хумор, но не липсва и феминистичен елемент.

Той учудено повдигна вежди.

— Нима е налице всичко това?

— Не се прави, че не го знаеш. Образът на Кас се променя в няколко насоки. От нея се очаква определено поведение и отношението към нея се диктува именно от тези очаквания. Защото тя е отраснала в сянката на властен, несимпатичен баща. Сексуално потисната, емоционално обременена. Била е принудена да приема превъзходството на мъжете и се е примирявала с липсата на достатъчно уважение от страна на силния пол към жените в тази мъжка професия. Постигнал си много само с този портрет. Говоря за панела, който току-що върна на мястото му.

Била е предадена и изоставена да умре, *защото* в нея е бил толкова силно насаден навикът да приема заповеди само от властни мъже. Навик, който смазвал изблика на желанията и поривите на собствения ѝ интелект. Но като се озовала пред лицето на смъртта, като се е съпротивлявала срещу нея, тя внезапно се превърнала във водач. Във воин. Придобиване на власт чрез сила.

Форд остана очарован и безкрайно поласкан, докато слушаше резюмето на историята му, докато тя му обясняваше как възприема героинята му.

— И аз бих я интерпретирал точно като теб.

— Наистина го мисля и не се дължи на неотдавнашните ни сексуални преживявания. Прилича на сценарий, при това на много хубав сценарий. Дори си указал ъглите и посоките за снимане с камерата.

— Това ми помага да си спомня по-късно, когато пиша текста, как съм виждал героинята във въображението си, дори да съм променил образа.

— И подреждаш всичко в тези малки кутии тук, както и вече окончателните рисунки.

— Полезни са при съставянето на цялостната композиция. И помагат при внасянето на промени. Когато развоят на сюжетната линия ме подтиква да променя това или онова.

— Добавил си Стив например. Като нов герой, наречен от теб Безсмъртния. Като го види, той направо ще полудее от възторг, че се е издигнал до нивото да бъде твой герой, при това с такова име...

— Тя се нуждаеше от мост, от свързващо звено между Кас и Брид. Някакъв нов герой, който да има достъп едновременно до двата нейни свята и да помага на двете превъплъщения на героинята ми да се разбират една с друга.

Не е изключено, помисли си Форд, Стив действително да е помогнал на Сила.

— След като го добавих, се промениха много от ъглите на възприятие, отвори ми се още много работа, но пък така историята стана по-въздействаща. А се появи и още нещо, за което отначало не се замислях. Но и без това още нищо не е напълно завършено. Историята продължава и сега съм длъжен да я доразкажа със средствата, достъпни само за един художник. Понякога, поне при мен, рисунъкът може да засенчи сюжета и да го измести на втори план. Ще видим какво ще надделее накрая.

— Особено ми хареса тази сцена тук, при която Брид изпълнява почти пълно завъртане, като фуете, защото предполагам, че се готви да изрита противника си в лицето.

— Завъртане като фуете?

— Стъпка в класическия балет. Fouette. По-сложен пирует, при който балерината повдига крака и го завърта във въздуха около себе си. — Докато му обясняваше, Сила посочи към скицата. — Тази поза тук е много близка до фуетето, дори и ръцете са в позиция. Но за да бъдем по-точни, опорният крак трябва да бъде завъртян още малко насам, макар че...

— Ти разбираш от балет? Можеш ли да ми го покажеш?

— Фуетето? Моля те. Осем години съм посветила на балета. — Тя бързо се завъртя. — А мога да танцувам и степ.

— Прекрасно. Задръж така. — Той отвори едно чекмедже и извади оттам фотоапарат. — Може ли още веднъж да повториш тези балетни стъпки.

— Аз съм почти гола.

— Да, ето защо веднага ще кача тези снимки в интернет. Искам да видя тези балетни умения, за които ми говореше преди малко.

Той нямаше представа какъв израз на доверие беше от нейна страна да се завърти още няколко пъти, докато той снимаше.

— Още една снимка, може ли? Прекрасно. Чудесно. Благодаря. А сега завъртането фуеете. И другите балетни стъпки. — Едва сега той остави фотоапарата. — Мисля, че съм виждал някъде нещо подобно. Дали не беше преди осем години? Предполагам, че това обяснява как си се справила с онези високи подскоци в третата серия от „Погубената земя“, където бягаше през една гора, за да се спасиш от възкръсналия убиец психопат.

— Доста големи скокове бяха — засмя се тя. — Още ги помня.

— Помня, че тичаше като обезумяла, в отчаян опит да спасиш кожата си. Успя да налучкаш пътя за връщане към хижата, да избегнеш смъртоносните капани по пътя, включително и летящата брадвичка, след което отвори вратата и...

— ... и заварих там този възкръснал психопат и убиец, който се нахвърли върху мен. Първоначалните сълзи на облекчение — продължи тя, като изигра с мимики сцената — бяха последвани от неописуем шок, придружен със страховит писък. И замахнах с ножа.

— Помня го, да, беше адски писък. Не използваша ли дубльори за озвучаването? За по-силен ефект?

— Понякога. Само че... — Тя си пое дъх и нададе такъв смразяващ кръвта писък, че Форд уплашено политна назад. — Свикнала съм обикновено сама да си върша работата — довърши тя.

— Леле! Какви бели дробове имаш! Какво ще кажеш, след като слезем долу, за да пийнем малко вино, преди да проверим дали тъпанчетата ми още са здрави.

— С най-голямо удоволствие.

17.

Не искаше да мисли за вандализма. А когато в съзнанието ѝ се промъкваха неканени мисли за онова, което я очакваше на отсрещната страна на улицата, Сила решително ги прогонваше. Нямахше смисъл, убеждаваше се. И без това нищо не можеше да направи, преди да си изясни какво точно иска.

Нямахше да ѝ навреди да си позволи един почивен ден. При това наистина фантастичен ден, изпълнен със секс и спане, докато дъждът барабанеше по прозорците. Не помнеше кога за последен път бе искала да прекара цял ден в компанията на някой мъж.

Дори предложението за вино и видеоигри ѝ се стори като приятно предизвикателство. Докато Форд не я победи най-безмилостно за трети пореден път.

— Тя... как се казваше? Холи Бери^[1]?

— Сторм — припомни ѝ Форд. — Холи Бери е актриса и то много горещо парче. А Сторм е сред водещите членове на мъжете в черно. Също много горещо парче.

— Е, ами тя просто си стои там. — Сила се намръщи към бутоните за управление на играта. — Как да разбере какво да натисна, какво да превключвам и така нататък?

— Всичко е въпрос на практика. Както вече ти казах, трябва да сформираш екипа си по-стратегически. Да си подготвиш съюз за защита на всички жени и не бива да допускаш смесване на половете.

— Значи стратегията ми трябва да се основава на половата солидарност. — Сврян под масичката за кафе, Спок блажено похъркваше. — Добре, че поне ти си извън играта — промърмори тя. — Освен това ми се струва, че този контролер е повреден, защото аз притежавам отлична координация между ръцете и очите си.

— Искаш ли да превключиш и да започнеш нов рунд?

Тя го изгледа с присвити очи.

— Колко често играеш тази игра?

— Доста често. Всъщност през целия си живот съм играл — призна си той и се усмихна. — Досега съм непобеден в новата версия

на „Върховният съюз“.

— Брей, какъв компютърен гений!

— А ти си слабачка.

Тя му подаде контролера си.

— По-добре си прибери играчките.

Виж го ти, рече си, когато той се надигна да изпълни молбата ѝ. Прибран секси тип. Прибран, секси, хетеросексуален тип. Колко ли *такива* са останали на този свят?

— Спасяването на света ми събуди апетита. Ти какво ще кажеш?

— Аз не спасих света — изтъкна тя.

— Поне се опита.

— Това прозвуча много самонадеяно. Виждам, че целият си изтъкан от самонадеяност.

— В такъв случай по-добре да отида да се измия. А после ще извадя останките от спагетите с кюфтенца, дар от любезната госпожа Пени Сойър.

— Ти си се устроил доста добре тук, Форд Сойър. Любима работа и голяма къща, в която да я вършиш. Смешно, но иначе трогателно куче. Малък кръг от предани приятели, с които те свързват спомените от детството. Семейство, с което се разбираш, при това достатъчно наблизо, за да те снабдява с остатъците от трапезата. Чудесна схема.

— Не се оплаквам. Сила...

— Не. Още не. — Долови в очите му надигащото се желание да ѝ предложи своята симпатия и подкрепа. — Още не съм готова да мисля за това. Точно сега се нуждая само от спагети с кюфтенца.

— Студени или да ги стопля?

— Трябва да са изключително добри тези спагети с кюфтенца, за да се предлагат студени.

Той се приближи към нея и ѝ подаде ръка.

— Ела с мен — каза ѝ и я поведе към кухнята. — Седни. — Извади една купа от хладилника, махна капака и взе вилица. — Ти после ще получиш своето — рече Форд на Спок, когато кучето се завъртя около него и шумно заръмжа. Обърна се, остави купата на плота и усука малко спагети около вилицата. — Ето, опитай ги.

Тя отвори уста и послушно преглътна.

— О! Добре, това наистина е добре. Наистина. Дай вилицата.

Той се засмя и ѝ подаде. Сипа малко и в чинията на Спок на пода, преди да налее вино в двете чаши. Седяха край плота и нагъваха студените спагети направо от купата.

— Когато бях малка, вкъщи имахме готвачка. Ана Мария от Сицилия. Мога да се закълна обаче, че нейните спагети не бяха толкова вкусни като тези. Какво има? — попита го, когато той поклати глава.

— Просто съм поразен, че познавам някой, който да може да каже: „Имахме готвачка, когато бях малка“.

— Освен това имахме и иконом — ухили се тя, докато преглъщаше спагетите.

— Продължавай.

Сила повдигна вежди, наведе глава и си набучи едно кюфтенце.

— Имашме още две прислужници, градинар, помощник-градинар, личен камериер за майка ми и едно момче за чистене на басейна. Веднъж майка ми залови момчето за басейна, което тя доста харесваше, да се увърта около едната от прислужничките. Веднага уволни и двамата. Беше истинска драма. После ѝ се наложи да замине за цяла седмица до Палм Спрингс, за да се възстановява. И там срещна Номер три. По ирония на съдбата се запознали край един басейн. Сигурна съм, че по-късно и той започна да се прехласва по момчето за басейна, само че новоназначеното. Казваше се Раул.

Форд вдигна вилицата си и я насочи към нея, докато още преглъщаше.

— Израснала си като в сапунен сериал от осемдесетте.

Тя се замисли за миг.

— Може и така да се каже. Но поне е сигурно, че онази Ана Мария не може да се сравнява с твоята майка.

— Като чуе това, ще подскочи от радост. Питам сериозно — какво е да отраснеш в къща с прислужнички и икономи?

— Пренаселено. И не е толкова хубаво, колкото ти се струва. Прозвуча неблагоприятно. — Укори се след миг. — Представям си какъв шамар ще се изкуши да ми плесне жена, която е заета по цял ден с домакинството, семейството и къщата, че на всичкото отгоре ходи на работа, а в края на деня трябва да сложи вечерята на масата. Но — тя сви рамене, — когато имаш прислуга, никога не си сам, така че личното пространство е илюзия. Не можеш да се промъкнеш тайно, за да отмъкнеш някоя бисквита, преди да стане време за обяд. Всъщност

почти не се позволяват бисквити, защото камерата те кара да изглеждаш по-пълнен. Ако се скараш с майка си, цялото домакинство е запознато с най-дребните подробности от скандала. И на всичкото отгоре тези подробности често стават достояние на целия свят, ако някоя уволнена прислужница се разприказва пред таблоидите. В заключение — предпочитам да ям студени спагети.

— Но доколкото си спомням, ти не умееш да готвиш.

— Да, това е проблем. — Пресегна се към виното си. — Мислех си да помоля Пати да ми даде някои насоки. Но знаеш ли, че обичам да режа? — Размаха длан във въздуха, за да му демонстрира способностите си. — Сецаш ли се — зеленчуци, салатата. Страшно съм сръчна с ножа.

— Е, това може да послужи като някакво начало.

— Повече самостоятелност, това е разковничето. Ако се придържаш към този принцип, ще се справиш.

— Да, така е, пък и аз през целия си живот не съм имал иконом. Понастоящем ползвам услугите на една чистачка, която идва да чисти два пъти в седмицата. Но съм добре запознат с начините за ползване на всички други видове услуги. Например съм постоянен клиент на няколко добри ресторанта, които доставят храна за къщи. Пък и мога да разчитам на Брайън, Мат и Шана, които срещу една бира са готови да поемат някои спешно възникнали домакински задачи.

— Разработил си цяла система.

— При това добре смазана. — Протегна ръка, за да прибере падналия кичур зад ухото ѝ.

— Когато се науча да готвя нещо по-сложно от сандвич с печено сирене или готова супа, ще постигна още една възвишена лична цел.

— А какви са останалите?

— Моите възвишени лични цели? Да възстановявам стари къщи и да ги продавам с печалба. Вече съм си набелязала една. Да имам свой бизнес и той действително да ми носи добър доход. Кое то на първо време изисква да постигна следващата си цел: да се сдобия с лиценз за строителен предприемач, а то на свой ред изисква да взема изпита. Всъщност само след две седмици, ако...

— Ще се явяваш на тест? Обичам тестовете. — Очите му светнаха. — А нужен ли ти е партньор за ученето? Другарче зубраче?

Ако отговорът ти е „да“, ще се докажа като глупак с главно „Г“, за да можеш да блеснеш пред мен с познанията си.

Тя замълча, докато преглътне последното късче от спагетите.

— Обичаш тестовете?

— Ами, да. Има само въпроси и отговори. И ти отговаряш вярно или невярно. Или ти се предлага да избереш една от няколко възможности. В най-тежкия случай очакват да сглобиш някое есе. Как да не ги обичам? Страхотен съм на тестовете. Това е дарба. Искаш ли помощ?

— Всъщност смятам, че и аз съм добра. Отскоро се заех сериозно с ученето. Струва ми се, че съм срещала такива като теб по време на моето краткотрайно и нещастно пребиваване в колежа. Ти си от хората, които винаги вдигат летвата и измъчват такива като мен. Следователно си сред основните причини да изпадна от колежа още след първия семестър.

— Ама тогава е трябвало да помолиш някой като мен да ти бъде другарче зубраче. Пък и би трябвало да си благодарна на такива вдигащи летвата като мен, защото сега се намиращ именно там, където искаш да бъдеш.

— Хмм. — Сила съзнателно отмести купата към него, по-далече от себе си. — Последното беше много умно и ми хареса. Значи преживените унижения и провали са ме довели до тези спагети с кюфтенца, които пък ми помогнаха да се чувствам доволна от живота.

— Или ако обобщим — всяко зло за добро.

— Абсолютно точно. А сега трябва да тръгна. — Сила притисна ръка към корема си и се плъзна от стола. — Но първо ще демонстрирам своята самостоятелност и благодарност за доставеното ми удоволствие, като измия съдовете, включително и тези от закуската.

— Бяхме заети с други неща.

— Предполагам, че си прав.

За момента той само отпиваше от виното си и я наблюдаваше. Но явно не му бе достатъчно. Стана, пристъпи към нея и я обърна с лице към себе си. В момента младата жена държеше дървена лъжица в едната си ръка. По устните ѝ заигра лека усмивка. Форд усука косата ѝ около ръката си — видя как очите ѝ се разшириха от изненада, чу как лъжицата изтрака на пода и я дръпна назад.

В следващия миг устните му завладяха нейните.

Нов, необуздан глад го връхлетя, изгарящо желание да я има точно сега. Пусна косата ѝ, за да изтегли нагоре ризата. Докато устните му пиеха сладостта ѝ, той дърпаше надолу панталоните ѝ.

Беше като торнадо, помитащо всичко по пътя си. Тя остана гола, преди да успее да си поеме дъх. Вдигна я във въздуха, докато главата ѝ се въртеше, а сърцето ѝ бясно препускаше. Пусна я върху плота и разтвори краката ѝ.

Сетне я облада.

Ръката ѝ стисна ръба на плота. Нещо се разтърси — за миг се запита дали не беше мозъкът ѝ. Пръстите му се забиха в бедрата ѝ, докато проникваше с бесни тласъци в нея, търсец задъхано незабавната, изгарящата наслада. Жадна за още, Сила склочи крака около кръста му.

Кръвта му пулсираше под кожата, в ушите му сякаш звучаха стотици барабани. Гладът, надигнал се в него, не искаше да отпусне своите нокти и зъби дори и когато потъваше все по-дълбоко в нея. Заслепяващата възбуда го тласкаше да я изпълва със същото диво отчаяние, което гореше и него.

Когато най-сетне изригна в нея, беше като изстрел в тъмното, на сляпо.

Главата ѝ се клюмна изтощено върху рамото му, дъхът ѝ излизаше на кратки, пресекливи хрипове. Усети го как още трепери и се зарадва, че тя не бе единствената, разтърсена от преживяното.

— Ох — едва успя да отрони. — Господи.

— Дай ми само минута. Ще ти помогна да слезеш долу.

— Не бързай. И тук ми е добре. Къде съм?

Смехът му прозвуча приглушено, тъй като устните му бяха притиснати към врата ѝ.

— Сигурно е имало нещо в соса на спагетите.

— Тогава на всяка цена трябва да си препишем рецептата.

Вече възвърнал равновесието си, той се отдръпна назад, за я огледа по-добре.

— Сега вече наистина ми е нужен фотоапаратът ми. Ти си първата гола жена, която е седяла върху моя кухненския плот. Искам да запечатам този миг.

— Няма начин. Моят договор не предвижда голи сцени.

— Какъв срам. — Отметна косата ѝ назад. — Мисля, че след като си поиграхме на викинг и девица, мога поне да ти помогна в миенето на чиниите.

— Това е най-малкото, което можеш да направиш. Ще ми подадеш ли ризата?

— Не. Ще ти конфискувам дрехите. Ще трябва гола да миеш чиниите.

Тя вирна брадичка, а очите ѝ блеснаха. И с лека въздишка Форд примирено сграбчи ризата ѝ.

— Все пак си струваше да щракна една снимка.

Пробуди се в мрака, сред притихналата къща и празното легло. Изтощен и объркан, той се надигна, за да я потърси. Част от мозъка му настояваше, че има право да ѝ се разсърди, ако е прекосила улицата, без да му се обади.

Завари предната врата отворена и зърна силуета ѝ на един от шезлонгите на верандата. Спок вече се беше настанил в нозете и. Щом отмести предпазната мрежа, долови мириса на кафе.

Тя се извърна назад към него.

— Добро утро.

— Не е утро, докато навън още е тъмно. — Седна до нея. — Дай ми малко от твоето.

— Трябва да се върнеш в леглото.

— Ще ми дадеш ли от твоето кафе или ще те трябва да си наляя друго?

Тя му подаде чашата.

— Трябва да реша какво да направя.

— В... — Той хвана китката ѝ, изви я нагоре и погледна часовника. — В пет и половина сутринта?

— Вчера не направих нищо, всъщност дори не мислих за случилото се. Поне не много. Дори си оставих телефона в къщата, така че от полицията не могат да се свържат с мен. Нито пък някой друг. Просто се покрех.

— Просто си взе почивка. Защо не си вземеш още два дни, преди да решиш какво ще правиш?

— Всъщност има съвсем реална и практична причина да не си вземам повече почивни дни. След два часа ще дойдат работниците, освен ако не им се обадя да не идват. Ако ги пусна за два дни, още повече ще си объркам графика, който и без това вече е нарушен. А това ще обърка и техния график, както и този на работодателите им. Те са търсени и от други клиенти, така че има опасност дори само заради два дни престой да се лиша от някои от най-важните за мен майстори. Но ако реша да замразя работата, длъжна съм да ги предупредя.

— Обстоятелствата не са в твоя полза, така че никой няма да те обвинява.

— Не, не мисля, че някой ще го направи. Но все пак може да се стигне до ефекта на доминото. Трябва също да обмисля промените в бюджета си, който също много се обърка. Имам застраховка, но от нея ще ми приспаднат сумите за вноските, които още не съм платила. Вече съм поизчерпала парите си за къщата, но това си е мой избор, заедно с всичките промени и допълнения, които направих.

— Ако ти трябва...

— Недей — прекъсна го тя, отгатнала следващите му думи. — Финансово съм добре, пък и ако не мога да си платя за нещо, няма да се заема с него. Ако ми потриват пари, мога да звънна няколко телефона и да си намеря работа в дублирането на филмите. Най-лошото е, че сърце не ми дава да изоставя къщата и цялото място наоколо в това недовършено състояние. Още през март направих поръчка за шкафове и балансът ми ще трябва да поеме разходите по доставката им. След още два месеца ще трябва да се плащат и кухненските уреди. Така се трупат нови разходи, някои малки, но други — големи. Ако няма да довърша работата, това няма да е най-важният въпрос. Всъщност въпросът е дали искам да довърша всичко и да остана тук? Мога ли? И трябва ли?

Форд отпи още една глътка от кафето ѝ. Сериозните разговори изискваха сериозно съсредоточаване.

— Кажи ми къде би отишла, ако оставиш на някой друг да довърши всичко? Ако напуснеш къщата.

— Съществуват няколко места, където мога да се приютя, но без багажа, който съм струпала тук. Както се казва, да затворя очи и да забуча пръст в картата. Мога да поема няколко поръчки за озвучаване, за да попълня финансите си, ако имам нужда от пари. Да намеря къща,

предлагаща възможности за ремонт и препродажба. Мога да прибягна и до ипотека. Редовните и повторни излъчвания на сериите на „Нашето семейство“ са като гаранция към молбата за кредит. Или, ако не искам да се занимавам с всичко това, мога да си потърся работа в някоя строителна бригада. По дяволите, мога да работя дори и в новия филиал на фирмата на Стив в Ню Йорк.

— Нима ще се откажеш от възвишените си лични цели?

— Може би ще се наложи да отложа постигането на някои от тях. Проблемът е... — Тя млъкна, докато отпие от чашата, която той ѝ върна. — Проблемът е — повтори Сила — в това, че обичам тази къща. Обичам я такава, каквата е била. И такава, каквото ще мога да я направя. Обичам това място и ми харесва как се чувствам тук. Приятно ми е да се любувам на гледката през прозорците или на тази, която се разкрива пред очите ми, като прекрача прага. А сега съм унижавана и заплашвана от някого, наумил си най-подло да ме принуди да се откажа от всичко това.

Усети как възелът, стегнат в стомаха му, малко се отпусна.

— Повече ми харесваш, като си ядосана.

— На мен също, но е трудно винаги да си на ниво. Онази част от мен, която не е ядосана или обезкуражена, е изплашена.

— Така е, защото не си глупава и разбираш пред каква опасност си изправена. Някой съзнателно се стреми да те нарани. Нормално е да си изплашена, Сила, докато не откриеш кой е той и защо го върши, за да го спреш.

— Не зная откъде да започна.

— Още ли подозираш, че е дело на онзи старец Хенеси?

— Той е единственият от хората, с които се запознах тук, който не крие, че ме мрази. Ако това беше сценарий, щеше да се окаже, че той не стои зад всичко това, защото е единственият, показал омразата си към мен. Но...

— Предлагам да отидем при него и да поговорим, очи в очи.

— И какво ще му кажем?

— Все ще ни хрумне какво, но в общи линии, че си решила да останеш завинаги тук и да превърнеш тази къща в свой дом. И че не си отговорна за нещо, което се е случило преди повече от тридесет години. Думите могат да въздействат много силно. А аз ще направя копия на писмата, които намери. Ще ги прочета по-внимателно. Не е

зле да го сториш и ти. Помисли дали да не ги предадеш на полицаите. Защото ако не е Хенеси, следващата най-вероятна възможност е човек, свързан с тези писма, който сега е вбесен, че още се пазят и че ти ги притежаваш. Разкриването на тайния любовник на Джанет Харди, който на всичкото отгоре бил женен, ще бъде новина. Грандиозна, пикантна, скандална, с една дума — сензация.

Сила беше мислила по въпроса. Разбира се, че беше мислила. Но...

— Те не са подписани.

— Възможно е да се натъкнем на улики, които да ни помогнат да разкрием самоличността му. Може и да няма, защото все пак говорим за събития отпреди тридесет и пет години. Ти помниш ли всичко, което си писала преди тридесет и пет години?

— Аз съм на двадесет и осем, но разбрах мисълта ти. — Вгледа се замислено в него сред смълчания полумрак. — Ти, изглежда, доста си мислил за това.

— Да. Първо, нападателят в обора. Възможно е да е бил някой търсач на сувенири сред вещите на Джанет Харди. Според мен в купчината от години нищо не е имало, но напоследък все повече хора започват да се навъртат наоколо.

— Аз прочистих всичко, складирах го в обора и отделих старателно това, което е принадлежало на баба ми.

— Някой обаче е бил много любопитен. А може би и алчен. Соча ти просто една възможност. Второ, Стив може да е бил нападнат от същия човек. Представи си, тършувал е там, ровил е сред вещите, когато внезапно се появил неочакван свидетел. И онзи изпаднал в паника. Но това слага край на хипотезата за случаен и безобиден крадец, решил да забогатее. В случай че целта му действително е била да се добере до писмата, трябвало да се погрижи да спаси репутацията си. Колкото до самото нападение, то може да се тълкува и като опит за предумишлено убийство.

Тя изтръпна.

— От трите определения за мен — обезкуражена, унижена и изплашена — най-достоверно звучи третото. Наистина се изплаших.

— Добре, защото сега ще бъдеш по-внимателна. Следващият инцидент беше с вратата на твоя пикап. Това е лично и пряко насочено

срещу теб посегателство. Както и надписът на каменната стена. Може би поотделно са били замесени двама души.

— Е, сега вече много ми помогна. Двама души толкова силно да ме мразят. Това вече е...

— Просто друга възможност. И накрая разрушението вътре в къщата. Това е още по-лично насочено директно срещу теб и е по-дръзко. Ето защо още днес трябва да купиш алармена инсталация.

— Това ли трябва да направя?

Хладната ирония в тона ѝ изобщо не му повлия.

— Един от нас трябва да го направи. И тъй като говорим за твоята къща, предполагам, че е редно ти да свършиш това. Но ако не го направиш, и то още днес, тогава аз ще я купя. Имам право на това, след като съм те притежавал гола върху моя кухненски плот. Няма да търпя възражения, още повече че дори не ми позволи да ти направя снимка.

За миг тя не каза нищо, сдържайки се да не избухне.

— Така или иначе смятах да уредя този въпрос. Независимо дали ще остана, или ще замина.

— Добре. И не обръщай внимание на ултиматумите. Същото се отнася и за мен, макар че в конкретния случай съм изключение. Мога да спя в къщата с теб. С удоволствие. Но засега да не мислим за спането, нито за факта, че къщата ти от време на време ще остава празна. Ти трябва да имаш сигурност и да се чувстваш в безопасност. Нуждаеш се от защита на собствеността си. И накрая най-важното, Сила: никакво заминаване. Ти вече си решила да останеш.

Наистина ѝ се искаше да избухне, но той дяволски я затрудняваше.

— Много си мъжествен и дързък, когато поставяш ултиматуми, но защо не ми заявиш със същото мъжество и дързост, че ще сразиш огнедишация змей, докато аз се крия някъде в безопасност?

— Защото блестящата ми броня още виси на витрината на магазина. Или може би просто ми харесва сексът с теб, което трудно може да се съчетае с бягството, пък може би просто не искам да видя как се отказваш от нещо, което обичаш.

Да, този мъж правеше избухването дяволски трудно.

— Когато дойдох тук тази сутрин, си казах, че това е само една къща. В другите къщи винаги съм влагала много от себе си — това

прави възстановяването им толкова ценно — но накрая се разделях с тях. Това е само една къща — от дърво и стъкло, тръби и жици, върху някакво парче земя.

Тя сведе поглед, когато Форд отпусна ръцете си върху нейните. Жестът бе знак, че я разбираше.

— Но не е просто някаква си къща, поне не за мен. Не искам да се откажа, Форд. Ако се откажа сега, ще я изгубя завинаги и никога няма да си върна това, което открих тук.

Обърна ръката си и преплете пръсти с неговите.

— А и секът с теб много ми харесва.

— Е, това вече е необорим довод.

— Добре тогава. — Тя си пое дълбоко дъх. — Трябва да отида в къщата. Да се подготвя. И ще започна от начало.

— Почакай да си обуя обувките. Идвам с теб.

Мат се изправи в средата на главната баня, опря ръце на кръста си и смръщи вежди.

— Ужасно много съжалявам за всичко това, Сила. Не разбирам, кълна се, не разбирам какво им става на хората понякога. Но ние отново ще изградим стената, не се тревожи. И Стан ще постави наново плочките. Ще наредя на един от моите хора да отстрани всичко счупено и да разчисти. Но ще е по-добре да оставим подмяната на стъклените блокове на Стан. Ей сега ще му позвъня да се уговорите кога да дойде.

— Много ти благодаря. Трябва да купя нови плочки, стъклени блокове и всичко останало. Но най-напред ще се погрижа за алармена инсталация.

— Когато бях дете, тукашните хора през повечето време не заключваха вратите си. Но времената се менят. Срамота е, че се стигна до това. Казваш, че са счупили стъклото на задната врата? Ще изпратя някого да я поправи.

— Вече поръчах нова врата, както и секретни ключалки за нея и за предната. Засега шперплатът върши работа. Но по-добре да събориш тази междинна стена, вместо да си губиш времето да я закърпваш.

— Така е. Мога ли да направя още нещо за теб? Само ми се обади. Ще се работи ли и в другата баня?

— Да, и там ще се работи.

— Може би ще е по-добре да ѝ хвърлим един поглед.

Те продължиха с оценяването на щетите и обсъдиха какво трябва да се възстановява. Докато Сила попълваше списъка и сверяваше промените с останалите части от проекта си, членовете на екипа ѝ изказаха съчувствието си, задаваха ѝ въпроси, споделяха гнева и възмущението си. Когато си тръгна, главата вече я болеше от разгорещеното обсъждане на фона на шума от бормашините и ръчните ̀глошлайфи.

Наложи се да обясни на познатия продавач от склада за фаянс защо ѝ е необходимо отново да купува същото количество фаянсови плочки, както и лепило за тях. Всичко това я забави, но беше неизбежно. Дори и в Ел Ей бе успяла да си създаде ценни познанства с хората от търговията с фаянсови изделия, дървен материал и водопроводна арматура. Вървеше си със занаята и добрите познанства след време неизменно се отплащаха щедро.

В същата ситуация се озова и в магазина за домашни уреди, където се спря, за да купи нов умивалник и другите неща от списъка си. Докато чакаше служителя да провери всички позиции от нейната заявка, тя огледа водопроводните кранове. Предлагаха се всякакви разновидности — хромирани, никелирани, месингови, медни излъскани, матови, в ретро стил с единични и двойни дръжки, за вани и джакузита със или без стойки за кърпи или куки за хавлии.

Цялото това многообразие от материи, тонове и форми ѝ доставяше такова удоволствие, каквото за други жени разглеждането на зашеметяващите колекции от бляскави бижута, предлагани по щандовете в „Тифани“.

От мед. Може би трябва да се спре на медна арматура за банята към новия ѝ офис. След като умивалникът ще бъде вграден, от камък и...

— Сила?

Тя се сепна от унеса си и видя Том Мороу и Бъди да се приближават по централната пътека.

— Стори ми се, че си ти — заговори я Том. — Купуваш или само избираш?

— Всъщност и двете.

— Както и аз. Трябва да се справя с един внушителен списък. Обикновено това е грижа на една моя позната, която е специалист по баните и кухните, но сега е в майчинство. Пък и ми харесва понякога лично да подбера нещо за дома. Сама знаеш как е.

— Да, зная.

— Тогава защо не ми помогнеш сега като консултант — смигна ѝ той. — Бъди ще потвърди, че никога не купувам прибързано.

— Е, понякога и това се е случвало — опроверга го Бъди.

— И ти никога няма да забравиш онзи случай. Чух, че в събота си прекарала добре в компанията на нашите дами.

— Да, поразходихме се.

— Кати все ми повтаря, че пазаруването ѝ било хоби. Аз пък предпочитам голфа, докато тя обикаля моловете и пазарите.

— Аз пък не виждам смисъл нито в едното, нито в другото — намеси се Бъди. — Единственият смисъл е в риболова.

— Извинете — прекъсна ги служителят. — Всичко е готово, г-це Макгауан. Ще получите последния от стенните ни умивалници.

— Какъв стенен умивалник? — заинтересува се Бъди. — Че аз вече съм подготвил основата за умивалника в третата баня!

— Този е за замяна. Умивалникът, който ти монтира в банята към стаята за гости на втория етаж, беше счупен.

Ако беше петел, помисли си Сила, сега гребенът на Бъди щеше да настръхне.

— Но как, по дяволите, е могло да стане? Нищо му нямаше, когато го поставих.

Няма как, каза си Сила, ще трябва да разкаже историята още веднъж.

— В събота някой е проникнал в къщата. Някакви вандали са се развихрили.

— Боже мой! А ти пострада ли? — попита Том.

— Не, не си бях у дома. Бях навън с жена ти, Пати и Анджи.

— И са ти счупили умивалника? — Бъди смъкна шапката си и се почеса по главата. — И защо, по дяволите?

— Не мога да ти кажа. Но баните на втория етаж, които довършихме, са пострадали най-много. На всичкото отгоре са използвали моя двоен чук и моите кирки, за да натрошат на парчета плочките, едната от стените и част от стъклените блокове.

— Това е ужасно — ахна Том. — Тук не се случват такива неща. Полицията...

— Правят каквото могат — обясни тя. — Между другото, и те така ме посъветваха: да си монтирам алармена инсталация — продължи да говори, понеже искаше произшествието да се разчуе: — И аз наистина де я поставя.

— Напълно те разбирам. Толкова съжалявам за неприятностите ти, Сила.

— Не бих искал моята дъщеря да отиде да живее някъде сама — сви рамене Бъди. — Просто го казвам. Особено след случилото се със Стив.

— Навсякъде стават лоши неща. Сега трябва да отида да си взема покупките и да приключа с пазаруването за днес. Желая ти успех в избора.

— Сила, ако нещо можем да направим за теб, Кати и аз, веднага ни се обади. Ти отскоро си сред нас, но това не означава, че не те приемаме като една от нас. А ние се грижим за своите.

— Благодаря.

Думите му ѝ поддържаха успокоително и приятното стоплящо усещане не я напусна дори и след като покупките ѝ бяха натоварени и тя потегли по обратния път.

Ние се грижим за своите.

---

[1] Холи Бери участва в „Последен сблъсък“ — третият филм от поредицата „Мъже в черно“ (2006). — Б.пр. ↑

18.

Сила с удоволствие махна старата очукана врата с олющената боя. Смени я с нова, но прибра старата в обора.

Човек никога не знае кога може да му потрябва една стара врата.

За новата се спря на махагон, въпреки високата ѝ цена, в елегантния опростен стил на компанията „Крафтман“. Квадратните стъкла бяха особено подходящи за външни врати — пропускаха светлината и в същото време осигуряваха известно усамотение.

Много е удобна, каза си тя, след като един от работниците ѝ помогна за поставянето. Приличаше на сбъдната мечта. Сила изчака да остане сама, плъзна галовно длан по дървото и промърмори: „Здравей прекрасна. Сега си изцяло моя“. Тананикайки си, се зае с монтажа на ключалката.

Дръжката и ключалката бяха от матов бронз, каквито бе подбрала и за останалите врати в къщата, и сега с удоволствие установи, че изборът ѝ е свършен. Тъмните тонове на бронза се открояваха отчетливо на фона на червеникавия оттенък на махагона.

— Тази врата изглежда много добре.

Сила се извърна и погледна през рамо. Видя баща си, който тъкмо излизаше от колата. Беше свикнала да го вижда в по-строги дрехи, както подобава на гимназиален учител, затова сега ѝ бе нужна една минута, за да го възприеме с джинсите, тениската и бейзболната му шапка.

— И на мен ми харесва. Ще ѝ се възхищават още от завоя — засмя се тя.

— Определено си се справила. — Той се спря, за да огледа предната морава. Тревата беше грижливо окосена, оголените участъци бяха отново засети и крехките кълнове бяха предпазени чрез насипания отгоре тънък слой слама. Цветята също бяха покарали — сред нежните стръкове на азалиите и рододендроните се извисяваха хортензиите, а над тях слънчевите лъчи галеха листата на стройния червен клен.

— Иска още доста работа, пък и реших да засадя лехите с останалите цветя напролет, освен ако не намеря време тази есен да зария луковиците. Но има време.

— Досега си свършила удивително много работа — похвали я баща ѝ, когато се присъедини към нея на верандата. Огледа вратата и ключалката. — Изглежда стабилна. Радвам се, че си избрала такава врата и толкова надеждна ключалка към нея. А какво ще кажеш за алармена инсталация? Вече се носят разни слухове, добави той, когато дъщеря му повдигна вежди.

— Надявам се, че ще се разнесат. И ще послужат като възпиращо средство срещу нападателите, дори може би по-надеждно от самата алармена инсталация. За да не се повтаря това, което стана вчера.

Той извърна към нея бадемовите си очи и я изгледа загрижено.

— Защо не ми се обади, Сила, след това вандалско нападение?

— И без това нищо можеше да направиш. Моля те, изчакай ме само секунда. Ей сега ще свърша. — Завинти последните винтове, после остави настрана безжичната автоматична отвертка и огледа с одобрение свършеното. — Да, сега изглежда добре. Отначало се бях спряла на модела от плътно дърво, но ми се стори прекалено тежкарски. Този е по-добър. — Няколко пъти отвори и затвори вратата, за да провери ключалката. — Добре. Ще използвам подобна врата и за задния вход, но преди това трябва да реша какво да поставя на вратата към вътрешния двор... прощавай. Това може би не те интересува.

— Напротив. Интересувам се от всичко, което правиш тук.

Леко изненадана от нотката на огорчение в тона му, тя се обърна, решена да му посвети цялото си внимание.

— Исках да кажа, че се опитвам да избегна употребата на онези странни приспособления, като дълги лостове с дръжки, модерни бутони за отваряне или плъзгащи се врати, както и разните му там пеещи и светещи модели. Искаш ли да влезеш? — покани го тя отново отвори вратата. — Вътре е шумно, но пък е по-хладно.

— Сила, с какво мога да ти помогна?

— Аз... Виж, наистина съжалявам. — Господи, никак не я биваше в отношенията между баща и дъщеря. Пък и можеше ли да бъде другояче? — Нямах предвид, че не се интересуваш от това, с което се занимавам.

— Стига, Сила. — Гавин отново затвори вратата, за да заглуши шума, долитащ отвътре. — Каж ми просто с какво мога да ти помогна?

Тя се почувства виновна и донякъде разтревожена, но нищо не ѝ хрумна като спасителна идея.

— Да ми помогнеш? С какво?

Той въздъхна и напъха ръце в джобовете си.

— Не съм кой знае какъв майстор, но все мога да забия някой гвоздей или да завинтя винт. Мога да почиствам или да пренасям. А също да ти приготвя чай с лед или да отида да взема един сандвич. Мога да съм ти полезен дори и с метлата.

— Ти... искаш да работиш по къщата?

— През лятото няма учебни занимания, като изключим летните групи, в които аз обаче никога не се включвам. Така че имам и време, и желание да ти помагам.

— Ами, добре... но защо?

— Зная, че тук има много хора, които отлично си разбират от работата и затова им плащаш. Но досега нищо не съм направил за теб. Плащах издръжка, но това беше мое задължение. Не съм те научил нито да караш мотоциклет, нито да яздиш, нито да шофираш. Никога не съм оставял играчки под елхата за Коледа или за рождените ти дни, ако не броим първите години, но тогава ти беше твърде малка, за да ги запомниш. Не съм ти помагал за домашните, нито съм се въртял неспокойно в леглото си, докато те чакам да се върнеш у дома след срещата ти с някой приятел. Не съм вършил всички тези неща, нито още стотиците други, обичайни за един родител. Затова искам да направя нещо за теб сега, нещо реално и осезаемо, ако ми позволиш, разбира се.

Сърцето ѝ се разтуптя, изпълнено със странна смесица от радост и смущение. Стори ѝ се, че сега е жизненоважно да измисли нещо, нещо съществено и мислите ѝ бясно запрепускаха.

— Хм... Някога боядисвал ли си?

Проследи с любопитство как напрежението по лицето му се стопи и отстъпи пред радостна усмивка.

— Всъщност може да се каже, че съм доста добър бояджия. Нужни ли са ти препоръки?

— Ще се задоволя само с една проба — върна му тя приветливата усмивка. — Ела с мен.

Поведе го към всекидневната. Не беше насрочила за близките дни тази задача, но нямаше нищо лошо да бъде свършена по-скоро.

— Тук мазилката е готова и съм махнала первазите. Налагаше се, понеже част от тях бяха доста повредени. Отчасти ще ги сменя, после ще ги боядисам и лакирам. Така че не се тревожи за тях. Не се занимавай и с тухлите около камината. Там ще поставя облицовка от мрамор или гранит. В момента в това помещение не се работи, тъй че няма да пречиш на никого нито пък работниците ще ти се пречат наоколо. Можем да застелем пода с парцали. Кутиите с боите са складирани ето тук.

Младата жена опря юмруци на хълбоците си.

— Вземи бояджийската стълба, инструментите и четките. Разтворителят е в тези кутии от по десет галона. Боята с този надпис е за всекидневната. Успях да улуча промоция в „Дюрон“, затова купих отрано всичките материали. Но без грунд няма как да започнеш.

Тя се опита да си припомни какво още фигурираше в списъка със задачите.

— И така... искаш ли да ми помогнеш?

— Ще се справя.

— Добре. Слушай обаче, работата е много, затова спирай да си отдъхнеш, когато се умориш. Ако ти трябва за нещо, ще работя по вратата на задния вход.

— Отивай. Аз ще се оправя тук.

— Дадено. А... ще дойда да хвърля едно око, като свърша с вратата към кухнята.

На два пъти прекъсва работата си по смяната на задната врата, и то само заради удоволствието да мине по новите, напълно готови стълби. Оставаше да се боядисат и лакират, както и да се довърши коридорът към таванското помещение, което в бъдеще щеше да се превърне в неин кабинет. Сега коридорът беше закрит с голямо парче шперплат. Но стълбата толкова ѝ харесваше, че тя не се сдържа и изтанцува няколко стъпки надолу по стъпалата, спечелвайки си одобрителните подсвирквания и подвиквания на работниците.

Така неусетно изтекоха три часа, преди Сила да си спомни за баща си и бояджийската му дейност. Разтревожена, обзета от чувство

за вина, тя се втурна към всекидневната. Очакваше да завари пълна бъркотия, както бе типично за разните аматьори, които се хващаха на работа само през уикендите. Но вместо това я посрещнаха майсторски грундиран таван и две от стените.

А баща ѝ продължаваше да си подсвирква нещо весело, докато полагаше грунда по следващата стена.

— Нает си — изрече тя зад гърба му.

Той отпусна мечето, ухили се и се обърна.

— Ще ти работя само за една лимонада. — Наведе се и пое оставеното на пода шише. — Взех го от кухнята. И видях твоето изпълнение.

— Какво си видял?

— Ами докато се правеше на Джинджър Роджърс^[1] надолу по стълбите. Изглеждаше толкова щастлива.

— И наистина съм. Всичко е готово: стъпалата, площадките, завоите. Истински технически подвиг, който дължите на Сила Макгауан и Мат Врюстър.

— Забравил съм, че танцуваш толкова добре. Не съм те виждал да танцуваш от... Още когато беше тийнейджърка и дойдох за първия ти концерт във Вашингтон. Помня, че те зърнах зад сцената, преди да вдигнат завесата. Беше преbledняла като платно.

— Заради сценичната треска. Мразех тези концертни изпълнения. Мразех представленията.

— Но преди малко изнесе цял спектакъл.

— Представление? Не, едно е представление, а съвсем друго забавление. Преди малко се позабавлявах. Докато ти явно не си си губил времето. Свършил си отлична работа. — Приближи, за да огледа всичко по-отблизо, дори долови мириса на сапуна на баща си. — И дори почти не си се изцапал.

— Защото имам дългогодишна практика. Боядисвах още в училището. А Пати има навика често да се залавя с ремонти у дома. Тук всичко изглежда по-различно — добави той. — Като си разширила този вход, се е променило оформянето на стаята. Струва ми се по-просторна сега.

— Прекалено голяма ли е промяната?

— Не, скъпа. Къщите трябва да се променят, за да отразяват промените в хората, които ги обитават. Пък и ми се струва, че

разбираш какво имам предвид, като казвам, че тя още е тук. Джанет още е тук. — Той я докосна по рамото, а после пусна ръка, за да стисне нейната. — Както и моите дядовци и баби, баща ми. Дори и аз донякъде. Това, което сега виждам тук, ми прилича на възкресяване.

— Искаш ли да ти покажа накъде водят стълбите? Искаш ли да се качиш на моя таван?

— С удоволствие.

Тя го разведе из тавана, зарадвана от интереса му към проекта ѝ и плановете ѝ да го превърне в свой кабинет. Изненада се, че одобрението му ѝ достави такова удоволствие. Всъщност винаги е удоволствие да се похвалиш пред някой друг, особено когато този някой гори от желание да бъде впечатлен.

— Значи си решила да продължиш да работиш по възстановяването на стари къщи — отбеляза той, когато те двамата се върнаха долу.

— Такива са плановете ми. Да ремонтирам или за себе си, или за някой клиент. Да променям облика и вътрешното обзавеждане. Да давам консултации, ако е възможно. Но първо ще съсредоточа усилията си върху взимането на лиценза за строителен предприемач. Мога да мина и без него, но ако го имам, повече ще постигна.

— И как ще се справиш с подготовката за изпита?

— Утре ще си взема почивен ден. — Тя протегна двете си ръце и кръстоса пръсти за късмет.

— Утре ли? Защо не учиш и днес? Искаш ли да ти помогна? Нали съм учител.

— Повярвай ми, учих сериозно, много се старах. Издържах пробния тест в интернет. И то два пъти. — Тя се спря пред вратата на банята към стаята за гости. — Това помещение вече е готово, при това за втори път.

— Тази ли е банята, нападната от вандалите?

— Да. Но вече няма и следа от погрома — добави Сила и погали наскоро поставените фаянсови плочки. — Мисля, че сега само това има значение.

— Най-важното е, че не си пострадала. Като си помисля какво се случи със Стив...

— Той е добре. Вчера говорих с него. Лечението му напредва задоволително, което може би се дължи на факта, че неговият терапевт

е млада и привлекателна жена. Мислиш ли, че Хенеси може да го е сторил? — внезапно попита тя. — Способен ли е физически на подобно злодеяние, като се има предвид характера му?

— Не ми се ще да мисля, че е бил той, нито да съдя за характера му. Но истината е, че той не е престанал да мрази. — След кратка пауза Гавин въздъхна. — Бих казал, че сега ни мрази повече, отколкото навремето, когато синът му пострада. Дали е способен физически? Хм, той е стар, но все още силен.

— Смятам да поговоря с него, да направя опит да се разберем. Само че още не съм решила какъв подход да избира. От друга страна, ако е бил той, не съм сигурна дали посещението ми няма да го озлоби още повече. Вече почти от две седмици не съм имала неприятности и бих искала така да продължи.

— Хенеси е извън града за няколко дни. Двамата с жена му са отишли на гости на сестра му на север, май че беше във Върмонт. Момчето на съседа им подстригва моравата — обясни й Гавин.

Много удобно, каза си тя, а баща й се залови да довърши боядисването.

И тъй като с боядисването на всекидневната скоро щеше да се приключи, тя реши да изнесе отвън инструментите си и да се заеме с первазите.

На сутринта Сила заключи, че е било глупаво и лекомислено да не позволи на Форд да остане с нея миналата нощ. Направи го, понеже не искаше нищо да я разсейва, докато преговаряше ръководството за изпита, пък и възнамеряваше да си легне рано и да спи поне осем часа.

Ала не успя да заспи до късно, притеснена за изпита. Кръстосваше нервно къщата, измъчвана от съмнения и тревоги. Когато най-после заспа, я връхлетяха тревожни сънища.

В резултат се събуди напрегната, кисела и изнервена. Изяде насила половин кифла, след което съжали, защото стомахът ѝ се разбунтува.

Три пъти провери съдържанието на чантата си да е абсолютно сигурна, че е взела всичко, което може да ѝ потрябва, излезе половин час по-рано, за да не закъснее заради претоварения трафик. Можете да

не намери удобно място за паркиране, досети се тя, докато заключваше предната врата. Или да бъде похитена от извънземни.

— Скоро ще приключи, скоро ще свърши — мърмореше си, докато крачеше към пикапа си. В крайна сметка съдбата на света не зависеше от проклетия тест.

Само нейната, уточни мислено. Само нейното бъдеще.

Можеше да не бърза чак толкова. Можеше да се яви на проклетия тест по-късно, след като довърши преустройството на къщата. И чак когато всичко останало се уреди, тогава да си опита късмета. След като...

Отново ме връхлита проклетата сценична треска, призна си с въздишка. Тревогата как ще се представи, опасението от провала я обгръщаше и душеше като хлъзгава лента. Отвори вратата на пикапа със свит на възли стомах.

И тогава ахна и се разсмя.

Скицата лежеше на седалката, където, предположи тя, Форд снощи я бе оставил.

На нея тя стоеше гордо изправена, с работни ботуши и колан с инструменти, препасан през бедрата ѝ като колан за кобур на пистолет. В едната си ръка държеше пистолет за забиване на гвоздеи, а в другата — рулетка. Около нея бяха струпани греди, макари с кабели, купчини тухли. На лента от врата ѝ висяха защитните очила, а от джобовете на работните ѝ панталони стърчаха предпазни ръкавици.

Под краката ѝ се четеше надписът: „На най-удивителната, най-невероятната девойка — строителен предприемач!“.

— Нищо не пропускаш, нали? — гласно изрече тя.

Огледа улицата и изпрати въздушна целувка към неговата стая, където Форд навярно още спеше. Щом се настани в пикапа и включи двигателя, нервните възли в стомаха ѝ се поотпуснаха.

Със скицата на съседната седалка Сила подкара, включи радиото и пое към бъдещето си, пригласяйки на песента.

Форд се настани на предната веранда с лаптопа, скицника, цяла кана чай с лед и кесия чипс „Дорито“, който обаче трябваше да споделя със Спок. Не беше сигурен дали Сила се е върнала. Пътуването до Ричмънд и обратно отнемаше най-малко час дори да

нямаше задръствания. Пък и не беше сигурен колко време ще отнеме самият изпит и дали тя веднага ще подкара пикапа си по обратния път.

Затова към два следобед се настани на това място, откъдето нямаше начин да не я види, когато се върне. Същевременно се постара да си намери занимание. Изпрати няколко имейла, още няколко получи, провери в интернет блоговете и сайтовете с обявите, които обикновено следеше. Дори обнови уебсайта си.

През последните седмица или две бе занемарил комуникациите със своето интернет братство, тъй като бе прекалено зает с една висока блондинка. Сега завърналият се блуден син отдели два часа на това занимание, преди да забележи, че част от работещите в отсрещната къща започнаха да си тръгват.

Мат подкара пикапа си, но спря за малко пред къщата на Форд и се показа през прозореца.

— Порносайтовете ли проверяваш?

— Денем и нощем. Как е при вас?

— Върви. Днес завършихме изолацията на тавана. Дяволски трудна работа. Здравей, Спок, как го даваш? — добави той, когато кучето гърлено изля, колкото да му обърнат внимание. — Прибирам се у дома, за да се удавя в студена бира. Ще дойдеш ли на Четвърти за хамбургери?

— Непременно. Ще доведе и твоя шеф.

— Не зная какво толкова намира тя в теб, но си мисля, че те е избрала само защото знае, че съм женен.

— Да, така ще да е. Нали все някъде трябва да насочи сексуалната си неудовлетвореност.

— Е, по-късно може да ми благодариш. — Мат се ухили, натисна клаксона и потегли.

Форд си наля още една чаша чай и замени лаптопа със скицника. Не беше доволен от образа на злодея. Беше го създал предимно въз основа на спомените си за учителя си по алгебра от гимназията, но по-късно прецени, че трябва да му придаде малко повече... елегантност. Един хладнокръвен, изискан злодей бе много по-въздействащ. Зае се да скицира няколко различни варианта за лицето, надявайки се да изникне някоя толкова подходяща версия, че все едно да му подскаже: **Вземи ме!**

Ала нито една от рисунките не спечели одобрение то му и той предпочете да посвети вниманието на студената бира. После забрави и за работата си, и за бирата, когато чу как пикапът на Сила спря на неговата алея.

Разбра го още преди тя да слезе. Нямахше значение, че очите ѝ бяха скрити зад черните очила. Усмивката ѝ подсказваше всичко. Той се втурна надолу, на няколко крачки след щастливия Спок. Още щом изскочи от пикапа, тя се хвърли в прегръдките му.

— Ще рискувам с безумно предположение — взела си изпита.

— Направо ги сразих! — засмя се тя и толкова рязко се отдръпна назад, че той едва смогна да се задържи прав и да не я събори на земята. — За пръв път в живота си взимам изпит така успешно. Карах като луда на връщане, по улиците и по шосето, докато се измъкна от онзи проклет щат. Урааа!

Щастливо размаха ръце във въздуха, преди да ги склучи около врата му.

— Вече съм предприемач! Благодаря ти. — Целуна го тъй силно, че чак зъбите му изтракаха. — Благодаря ти. Благодаря ти. Бях изпаднала в нервна криза, преди да видя скицата ти. — Отново го разцелува. — Ще си я окача в рамка. Това ще бъде първото, което ще поставя в офиса си. В моя офис на лицензиран строителен предприемач.

— Моите поздравления. — Смяташе, че разбира какво значение има този лиценз за нея. Сега осъзна, че дори не си е представял колко важен е бил. — Трябва да го отпразнуваме.

— Вече съм се погрижила. Купих това-онова. — Тя се втурна назад, сграбчи разтреперания Спок и обсипа едрата му глава с целувки. После го пусна и се завтече към пикапа си. — Франзели, хайвер, печено пиле с гарнитура и още много, много неща, та чак до кексчетата с ягоди и шампанското. Всичко е замразено.

Опита се да извади претъпканата хладилна чанта от багажника, но той я дръпна настрани.

— Господи, движението беше ужасно. По едно време се изплаших, че никога няма да стигна дотам. Хайде да си направим пикник. Да го отпразнуваме с пикник и да танцуваме голи на тревата.

Нещата, които беше накупила, тежаха може би към двадесет и пет килограма, каза си той, но като видя как грееше лицето ѝ, му се

сториха съвсем леки.

— Все едно си отгатнала мислите ми.

Той грабна първото одеяло, което му попадна пред очите, и запали бамбукови факли, за да добави малко атмосфера, пък и за да пропъди насекомите. През това време Сила подготвяше празничната трапеза и скоро половината от одеялото бе запълнена.

Спок и мечето му се задоволиха с една изпокъсана кърпа и купа с кучешка храна.

— Хайвер, козе сирене, шампанско. — Форд се настани върху одеялото. — При мен пикникът обикновено се ограничава само до чиния с пилешко, купа с картофена салата и бира.

— И с това успя да спечелиш момичето от Холивуд. — Тя започна да пълни втора чиния.

— Какво е това?

— Блини, за хайвера. Съдържат по малко крем със сметана, парче от моруна и... Никога ли досега не си ги вкусвал? Май те е страх да ги опиташ.

— Страх е много силна дума. По-скоро съм изпълнен с притеснения. Хайверът не е ли...

— Не мисли за това, а просто го изяж. — Тя поднесе готовото лакомство до устните му. — Хайде, страхливецо, отвори уста.

Той примигна леко, но отхапа. Съчетанието на вкусове — солено, неутрално и леко сладникаво — подразни вкусовите му рецептори.

— Хм, добре е, даже много по-добре, отколкото очаквах. А за теб ще има ли?

Тя се засмя и приготви втора хапка.

— Та какви са ти плановете? — попита той, след като се нахраниха. — Говоря за бизнеса ти.

— Ммм. — Тя прокара хайвера с шампанското. — Бизнесът с малките ферми е като трамплин за по-сериозно навлизане в търговията с недвижими имоти. Колкото по-добра работа свърша тук, толкова по-големи са шансовете хората да ми обърнат внимание. Пък и работниците, които съм наела, ще започнат да говорят за мен и за работата ми. Трябва да се разчуе за мен. Аз пък трябва да рекламирам

дейността си, за да стане известно, че вече съм в този бизнес. Да използвам всевъзможни връзки. Например тези на Брайън и баща му. Господи, пилешкото е превъзходно. В района, с радиус от двадесетина километра отгук, има две фермерски къщи за продажба. Съвсем не са за изхвърляне, макар да ми се струва, че малко са надули цените им, като имам предвид особеностите на района и състоянието на сградите. Но ще ги държа под око. Може би ще се заема първо само с по-скромната, просто за да видя как ще потръгне.

— Преди да си завършила своята?

— Да. Да допуснем, че дори да успея да задоволя изискванията на продавача, после ще са ми необходими между тридесет и деветдесет дни за преустройството. Да кажем, че ще са деветдесет дни, или три месеца. При това положение през есента аз още няма да съм започнала да харча от моите пари. Мога да ги задържа за седем или осем месеца инвестирани в тази малка ферма. Междувременно ще съставя план за ремонта при реалистични срокове и разходи, ще наема работници и ще доставя материали. А накрая ще предложи обновената къща за продажба, да кажем след дванадесет седмици, при поддържане на колкото е възможно по-реалистична цена.

Тя намаза още няколко блини.

— Алчността и непознаването на местните пазарни условия може да убие всеки опит за успешна препродажба на имоти така бързо, както ако откриеш прекалено късно, че основите на къщата са пропукани или че тя е била построена върху свлачище.

— И каква печалба можеш да очакваш накрая?

— От тази къща, за която сега говорим? Която вече съм огледала? Като се имат предвид цената, която съм готова да платя, плюс разходите, които предвиждам, и пазарните очаквания за повторната ѝ продажба... — Тя се зае усилено да пресмята наум, докато поглъщаше още от блините. — Ами след като се приспаднат разноските, мисля, че ще останат около четиридесет хиляди.

— Четиридесет хиляди долара само за три месеца? — Форд учудено повдигна вежди.

— Е, надявам се да са четиридесет и пет, но и на тридесет и пет ще съм доволна.

— Чудесно. — Тя беше права и за вкуса на пилешкото. — А какво ще кажеш, аз да купя другата къща? И да те наема да я

ремонтираш и продадеш от мое име?

— За бога, Форд, та ти дори не си я видял.

— Така си е, но ти си я огледала, нали? И си разбираш от работата, искам да кажа, че знаеш всичко за ремонтирането на къщите. Както и за организирането на пикниците. Та си мисля, че бих могъл да използвам тази къща като инвестиция, да не говорим, че и на двамата ще ни бъде много забавно. Пък и ще се ползвам от предимството да бъда първият ти клиент.

— Но трябва да хвърлиш поне един поглед на този имот, да изчислиш колко искаш да вложиш с оглед на това колко искаш да спечелиш после и докога си склонен да задържиш парите си в него. — Тя вдигна чашата си с шампанско и я размаха като жест на предупреждение. — И колко можеш да си позволиш да загубиш, защото търговията с недвижими имоти и тяхната препродажба често крие сериозни рискове.

— Че то е така и с акциите на борсата. Ще можеш ли да се справиш и с двете къщи?

Тя замислено отпи.

— Да, бих могла, но...

— Ами да опитаме тогава. Да определим кога ще си готова да го обсъдиш с мен и да поговорим за възможностите, за твоя хонорар и за другите практически въпроси.

— Добре. Добре. Но само след като се договорим, че ти ще огледаш имота и ще обмислиш сериозно перспективите. Прецени дали в крайна сметка не предпочиташ да хвърлиш парите си за шепа лотарийни билети, вместо за една селска съборетина. От това признание няма да има вреда, нито ще изглежда глупаво в моите очи.

— Така, значи се разбрахме и се договорихме. С това приключихме с бизнес разговорите за вечерта. — Наведе се към нея, за да я целуне. — Имаш ли някакви планове за Четвърти?

— Четвърта порция блини?

— Не, Сила. Говоря за Четвърти юли. Нали знаеш, националният празник, яде се хотдог или каквото се изпече на барбекюто, после идва ред на ябълковия пай, а вечерта има фойерверки.

— О, не! — Господи, сепна се тя, нима юли вече приближава? — Къде ходят хората тук, за да се любуват на фойерверките?

— Има няколко възможности. Но това е великият щат Вирджиния! Ние сме по-особени и си имаме свои традиции.

— Да, вече забелязах. Всички сте откачени.

— Между другото Мат устройва в дома си барбекю. Къщата му е съвсем близо до парка, където духов оркестър ще изсвири националния химн, после ще дойде ред на прочутото в цял свят състезание по най-бързо ядене на пай, което четири поредни години се печели от Джон Портър Големия, после ще се изредят и други американски развлечения, преди да се стъмни и да се завърши с пищните фойерверки. Ще бъдеш ли моята дама за вечерта?

— Да, ще бъда. — Тя се наведе, за да прибере останките от угощението, но преди това го прегърна. — Форд?

— Да.

— Ако хапна още малко, ще ми прилошее. Затова... — Младата жена се надигна и го улови за ръцете. — Хайде да потанцуваме.

— Как ли не! Предпочитам да се излеждам тук като някой разпътен римски войник и да се любувам на танца ти.

— Не, няма. Хайде, ставай!

— Има един проблем. Аз не танцувам.

— Всички танцуват. Дори и Спок.

— Не съвсем. Е, да, той наистина танцува — призна Форд, когато кучето скочи, за да докаже уменията си. — Но не и аз. Някога гледала ли си „Зайнфелд“^[2]? По телевизията?

— Разбира се.

— А помниш ли как Илейн веднъж организира парти в офиса си и първа скочи от стола, за да накара хората да затанцуват след нея?

— О, да. — Сцената изплува от спомените ѝ и тя се разсмя. — Беше голям гаф.

— В сравнение с мен Илейн прилича на Дженифър Лопес.

— Не може да си толкова зле. Не вярвам. Хайде, покажи ми.

Невероятните му очи, осеяни със златисти точки, потъмняха от неподправена болка.

— Ако ти покажа, повече няма да поискаш да правиш секс с мен.

— Абсолютно невярно заключение. Хайде, размърдай се, Форд Сойър.

— Точно в тази област съм схванат — промърмори той, но все пак се надигна, след тежка въздишка.

— Изтанцувай малко буги — предложи му тя и разкърши бедра и рамене. Явно, реши Форд, в нея работеше неуморно някакъв скрит, вътрешен двигател, при това добре смазан. Стиснал своето мече между лапите си, Спок шумно изрази одобрението си.

— Сама си го изпроси — смънка той.

Започна да се движи. Можеше да се закълне, че чува стържене на зле зацепени ръждясали зъбни колета, също като при Тенекиения дървар от „Магьосникът от Оз“, преди да бъде смазан.

— Е, това не е... Да, стига, наистина е зле. — Тя се опита да преглътне, за да не се задави от смях, но не успя. Видяла разочарования му поглед, побърза да вдигне ръце и да се доближи до него. — Почакай, почакай. Извинявай. Мога да те науча.

Този път Спок изсумтя недоволно.

— И други са се опитвали, но всички се провалиха. Просто нямам усет за ритъм. В това отношение съм инвалид. Но вече съм се примирил.

— Глупости. Всеки, който може да се движи хоризонтално като теб, може да се движи и вертикално. Ето. — Тя пое ръцете му, опря ги на талията си, после постави и своите на неговия кръст. — Така се започва. Няма да пробваме от по-сложните танци като валса или куйкстепа. Просто ще се движим. Сега леко повдигане. Не, не сковавай коленете си, но и не пристъпвай ситно-ситно като гъсок. Просто така, наляво, на дясно, наляво, надясно. Премести тежестта си на левия крак, а не само да се повдигаш.

— Чувствам се като парализиран робот.

— Не си робот. — Измери Спок с предупредителен поглед и кучето засрамено отвърна глава. — Първо се отпусни. А сега, без да преставаш да помръдваш с бедра, постави ръцете си на раменете ми. Това е. Трябва да усещаш движенията на раменете ми, само леко нагоре и надолу. Не се сковавай, дръж коленете си леко отпуснати. Ето, започна, да, получава се. Ето, вече танцуваш.

— Това не е танц.

— Танц е. — Тя вдигна ръце на раменете му, после ги спусна, за да го улови за китките. — Ето, вече танцуваш с мен.

— Само стоя като идиот на едно място.

— По-късно ще се тревожим за краката. Ще започнем бавно и плавно. Дори може да бъде секси, ако изтриеш от лицето си това

измъчено изражение. Не спирай!

Тя бързо се завъртя пред него, така че гърбът ѝ се притисна към гърдите му, сетне вдигна ръка, за да го докосне по бузата.

— Е, съгласен съм да танцувам, ако това е *танцът*.

Сила се засмя и отново се завъртя, за да се озоват лице в лице.

— Залюлей се малко. Още малко. — Обви ръце около врата му и приближи устните си към неговите. — Чудесно.

Той скъси дистанцията и я целуна, а ръцете му се спуснаха надолу по гърба ѝ към бедрата.

— Струва ми се, че вече танцуваме — прошепна му тя.

Форд се сепна и се огледа. Видя, че се е озовал в противоположна посока, на няколко метра от първоначалното място.

— Как стана това?

— Благодарение на теб. Защото престана да мислиш дали умееш или не.

— Значи мога да танцувам, но само докато ти си до мен.

— Има още нещо. — Тя отново затанцува с предизвикателно поклатане на бедрата, като едновременно започна да разкопчава блузата си.

— О!

— Вярвам, че такъв голям празник е основателен повод за голи танци.

Той хвърли поглед към най-близките съседни къщи. Вече се смрачаваше, но факлите разпръскваха светлина. Обърна глава и към кучето си, застанало на задни лапи, с вдигната глава, очаровано от гледката.

— Може би ще е по-разумно да разиграем това събитие вътре в къщата.

Тя поклати глава и остави блузата си да се смъкне само чрез движенията на раменете.

— На тревата.

— Ох, ако госпожа Берковиц...

— Не би шпионирала съседа си, макар че спокойно може да вижда всичко през клоните на това орехово дърво. — Сила разкопча панталоните и изрита обувките си, които Спок веднага завлече на своя територия, до изпокъсаната кърпа. — И като свършим с голите танци, искам да направим още нещо на тревата.

— Какво?

— Ще опиташ ездата на живота си. — Тя изхлузи панталоните си и продължи да се поклаща, прокарайки длани по тялото си, покрито сега само с две оскъдни бели парчета плат.

Форд забрави и за кучето, и за обувките, и за съседите. Само я гледаше, с помътнял поглед и изпразнена от мисли глава как откопчава с чувствен жест закопчалката на сутиена си, която се намираше отпред, и започна да го разтваря бавно, сантиметър по сантиметър. Светлината на факлите проблясваше по кожата и се отразяваше в очите ѝ като залязващо слънце в кристалночисто синьо море.

И когато сутиенът ѝ полетя към земята, тя прокара върха на показалеца си под ръба на ниско изрязаните си пликчета.

— А ти още си облечен. Не искаш ли да потанцуваш с мен?

— Да. О, да. Мога ли само да кажа нещо преди това?

Тя обиколи с пръсти гърдите си и му се усмихна съблазнително.

— Давай.

— Всъщност не едно, а две неща. О, боже — простена той, когато тя вдигна косата си и я остави да се разпилее по загорелите ѝ рамене. — Ти си най-красивото създание, което съм виждал. А в този миг аз съм най-щастливият мъж на света.

— Ще станеш още по-щастлив. — Отново повдигна косата си и пристъпи към него. Притисна голото си тяло о неговото. — А сега танцувай с мен.

---

[1] Прочута кинозвезда и танцьорка (1911–1995), със 73 филма, легендарна партньорка на Фред Астер. — Б.пр. ↑

[2] Сериал по Ен Би Си (1989–1998) с 9 сезона, водещи актьори: Джери Зайнфелд и Джейсън Александър. — Б.пр. ↑

19.

На сутринта на Четвърти юли Форд се изтърколи от леглото на Сила. Не се изненада, че тя вече беше на крак, макар да бе празник. Лично той възприемаше дълга си на американец в това да си поспи до късно, но очевидно тя не споделяше този негов непоколебим патриотизъм. Пое надолу по стъпалата и се насочи към познатото му бучене и трещене, долитащо откъм всекидневната.

Завари я покачена на подвижната стълба да кове гвоздеи по корниза над прозореца.

— Вече работиш? — прозвуча като обвинение.

Тя се извърна назад.

— Малко. Искам да видя как ще изглежда този перваз на фона на боята, която баща ми нанесе. Още не мога да повярвам, че той боядиса всичко тук, при това толкова добре. Ако си нямаше работа, веднага бих го наела за бояджия.

— Има ли кафе?

— Да. Там е. Спок отиде да го пази. Плаши се от пистолета за гвоздеи.

— Изчакай малко.

Продължи да чува зад гърба си бученето и трещенето, докато се завлече до кухнята. Кафемашината беше доставена върху шкафа. Форд отмести очи от ослепяващата слънчева светлина, проникваща през прозорците, преди да си налее кафе в чашата. Но след първите глътки живителната течност светлината стана по-поносима, а не като чуждоземно оръжие, предназначено да ослепи цялото човечество.

Изпи почти половината кафе от чашата, без да помръдне. Едва тогава се почувства буден. Взе чашата със себе си и се запъти обратно към всекидневната, за да погледа още няколко минути как тя най-усърдно се труди, в очакване магията на кофеина да довърши делото си.

Тя слезе на пода и се зае да нагласява диагоналните нарезки на следващите парчета от перваза. Форд остана удивен колко бързо целият прозорец беше заобиколен с перваз от тъмно дърво.

Сила остави на пода пистолета за гвоздеи и отстъпи няколко крачки назад. Той чу шепота ѝ:

— Да, точно така.

— Изглежда добре — намеси се Форд. — Какво направи с това, което е било там досега?

— Ами то си е същото, поне по-голямата част от него. Само се наложи да скова нова подпрозоречна дъска, която да пасва на интериора, понеже старата беше повредена.

— Струва ми се, че беше бяла.

— Защото на някакъв идиот му хрумнало да наплеска с бяла боя това прекрасно орехово дърво. Трябваше да се остърже цялото, да се изглади и да се лакира с два пласта, за да се върне в първоначалното си състояние.

— Хм. Е, сега изглежда добре. Досега не бях виждал боя с такъв цвят другаде в къщата. Но ми се струва малко тъмна, въпреки че изглежда по-топла на фона на дървото. Нещо като гора, потънала в мъгла.

— Нарича се Шенандоа. И е точно такава, каквато трябва. Като погледнеш през прозореца в тази стая, виждаш планините, небето, дърветата. Всичко е точно. — Тя отстъпи назад и взе следващото парче от перваза.

— Продължаваш да работиш.

— Нали няма да тръгнем преди... — Тя погледна часовника си и набързо пресметна. — Около деветдесет минути. Искам да довърша поне част от този перваз, преди да съм готова за тръгване.

— Добре. Ще си взема кафето и кучето и ще пресека улицата. И ще се върна да те взема след час и половина.

— Чудесно. Но няма ли преди това да си обуеш някакви панталони?

Форд сведе очи към боксерките си.

— Правилно. Трябва да си сложа панталоните, обувките, да си допия кафето и така нататък.

— Ще бъда готова.

Не очакваше да я завари готова за тръгване. Не защото беше жена, а понеже знаеше колко често се случваше на самия него да се

увлече в работата си и да изгуби представа за времето. Ако не настроеше предварително будилника, винаги закъсняваше или дори пропускаше поредния си ангажимент.

Затова остана толкова изненадан, като я видя да излиза от къщата точно когато той спря колата пред нея. За миг замря безмълвен.

Беше пуснала косата си, което рядко правеше, и тя се стелеше по гърба ѝ като тъмно, старо злато. Носеше яркочервена рокля с ефирна и богато надиплена пола, с тънки презрамки през силните рамене.

Опрял лапи на прозореца на колата, Спок се провеси навън. Форд оприличи издадените от кучето звуци на вълче подсвиркване.

Излезе от колата и изрече само едно:

— Леле!

— Харесва ли ти? Я виж това. — Тя се завъртя и му даде шанс да се възхити на дълбокото деколте отзад, разкриващо голия ѝ гръб, върху който се кръстосваха двете тънки презрамки.

— Още веднъж, хайде. Никога досега не съм те виждал с рокля, а тази е зашеметяваща.

Лицето ѝ внезапно помръкна.

— Май е твърде превзета за барбекю в задния двор. Само за пет минути ще се преоблека.

— Първо, само през трупа ми. И второ, „превзета“ е последната дума, която бих използвал за роклята ти. Напротив, прекрасна е. С нея изглеждаш толкова секси, толкова неустоима — като сладолед в зноен ден. Сега ме е яд, че досега не съм те водил на място, където се изисква да носиш рокли. Вече предвкусявам една фантастична вечеря.

— Предпочитам пикниците в задния двор.

— Те постоянно са на челно място в списъка ми.

Очакваше отначало да се чувства неловко — запознанствата, любезните разговори, докато се опознае с гостите. Но се оказа, че вече познаваше повечето от присъстващите, така че веднага се отпусна сред приятната обстановка в задния двор на Мат, с широка площадка и димящо барбекю.

Джоузи, симпатичната му съпруга в доста напреднала бременност, почти веднага успя да задигне Сила от Форд.

— Ето за теб — подаде му Джоузи бирата. — Сега се махай. А за теб? Вино, бира, безалкохолно?

— Ами ще започна с безалкохолно.

— Тогава опитай лимонадата. Чудесна е. А после ще дойда да те отвлека за десетина минути ей там, на сянката. Умирах от желание да се запознаем.

— Винаги, по всяко време си добре дошла в къщата ми.

— На два пъти за малко да се отбия, но с това тук отпред... — Тя потупа корема си. — Пък и с онова. — Посочи към групата деца край люлките. — Малкото момче със сини шорти и червена ризка, което прегръща Спок с такъв възторг, е моят син. Така че с това и онова и с работа на половин ден, не ми остава никакво свободно време. Нито да те поканя на гости, както е редно, нито да дойда при теб и да видя как напредвате. Мат твърди, че всичко е страхотно.

— Той свърши великолепна работа. Много е способен.

— Зная. Срещнах го, когато моето семейство се премести тук. Тогава бях на седемнадесет и ме беше яд на баща ми, задето ме раздели с Шарлът и приятелите ми там. Разбира се, бях убедена, че с живота ми е свършено. До следващото лято, когато родителите ми наеха местен предприемач да издигне пристройка към къщата, а в екипа му работеше един млад и красив дърводелец. Отне ми цели четири години — намигна ѝ тя, — но накрая успях да го спечеля.

Седна на стола и въздъхна прочувствено.

— Но по-добре да престана да ти досаждам с миналото си. Обожавах Кейти. Имах кукла Кейти. Всъщност още я имам. Затова я пазя тук. — С нежно движение описа кръг върху издутия си корем. — Този път ще имаме момиче. Гледала съм повечето, ако не и всичките филми на баба ти и имам „Ганцът в обора“ на дивиди. Надявам се да се сприятелим, защото ти се срещаш с Форд, а аз много го обичам. Всъщност Мат знае, че ако ми писне от него и реша да го напусна, ще хукна след Форд.

Сила отпи от лимонадата си.

— Мисля, че вече те харесвам.

Сред тежката, приспиваща жега хората упорито търсеха сянката под чадърите на площадката или се скупчваха около масите под

дърветата. Само децата, на които все по-силната горещина и сгъстяващата се влага явно никак не влияеха, се катереха по люлките или търчаха из двора като кутрета с неизтощима енергия. Сила набързо пресметна, че в просторния двор на Мат, по площадката и в приятната двуетажна къща в колониален стил трябваше да има около стотина души от пет поколения.

Заедно с Форд, Брайън и още няколко души тя се настани край една от масите за пикник, отрупана с хамбургери, хотдог и най-разнообразни летни салати. От мястото си виждаше баща си и Пати да разговарят оживено с родителите на Форд, докато се хранеха на масата си на площадката. Забеляза как Пати се засмя, протегна ръка към бузата на Гавин и го погали. Той пък пое ръката на жена си и целуна набърже кокалчетата на пръстите, без да прекъсне разговора.

За миг изпита притъпено пробождане от завист, но можеше да ги разбере. Те се обичаха. Разбира се, че го знаеше, поне донякъде. Ала сега виждаше любовта им, проста и искрена — в небрежните и мили жестове, толкова непринудени и естествени. Не само заради навика или дългогодишната близост. Всъщност откога бяха заедно? От двадесет и три или двадесет и четири години? Не, не беше заради дългия съвместен живот.

Просто бяха един за друг, двете половинки на едно цяло.

Към масата им се приближи Анджи — толкова млада, свежа, хубава, придружавана от някакъв върлинест младеж с торбести шорти, когото тя вече беше представила на Сила като Зак. Момичето спря и за миг Сила с удивление осъзна колко много ѝ се иска да бъде по-близо до тях, за да чуе техния забързан, оживен разговор. После Анджи отпусна ръка върху рамото на майка си и се наведе към баща си, за да го целуне набързо по бузата, преди да продължи нататък.

Това говореше достатъчно, реши Сила. Те бяха едно цяло. Анджи щеше да се върне в колежа си през есента. Може би щеше да се премести да живее на хиляда километра оттук, но пак щяха да си останат едно цяло.

Побърза да отмести поглед.

— Мисля, че бих изпила една бира — рече тя на Форд. — Ти искаш ли една?

— Не, не искам, но ще отида да ти взема.

Тя го дръпна да не става, когато той понечи да се надигне.

— Сама ще отида.

Закрачи към огромния поцинкован казан, пълен с лед, бутилки и кутии с бира от бяло тенеке. Всъщност ѝ се искаше нещо по-силно, но реши да се задоволи с бира. Взе една и реши да навести Мат, който се суетеше около барбекюто.

— Няма ли почивка за теб? — попита го.

— Вече почивах на два пъти. Хората идват през целия ден. Тук е така. Трябва да поддържам огъня.

Към тях притича малкият му син, обвини ръце около крака на Мат и му забърбори нещо по детски, от което Сила нищо не разбра. Мат обаче май владееше отлично езика му.

— Нека да видя доказателството.

С разширени очи момчето надигна ризката си и му показа корема си. Мат го тупна по него и кимна:

— Добре тогава, иди и кажи на баба си.

Когато момчето отново хукна, Мат видя озадаченото изражение на Сила.

— Каза ми само, че си изял хотдога и сега искал за награда да получи едно голямо, много голямо парче от кейка на баба си.

— Не знаех, че говориш два езика.

— Аз имам много дарби. — И сякаш за да докаже твърдението си, той с опитни движения ловко обърна три бургера. — Като заговорихме за умения, Форд ми каза, че тази сутрин си заковала част от первазите във всекидневната.

— Да. Изглеждат страхотно, ако трябва да съм точна. Това ли е твоята работилница? — Махна с бутилката бира към постройката от кедрово дърво в дъното на двора.

— Да. Искаш да я разгледаш ли?

— Много добре знаеш, че искам, но ще отложим обиколката за друг път.

— А ти къде ще разположиш твоята?

— Още не съм решила. Колебая се дали да не построя ново помещение, или да пригодя част от обора. Вторият вариант ми изглежда по-практичен.

— Но сигурно ще е по-интересно да си построиш нещо ново.

— Досега не съм го правила, така че е изкушаващо. Каква застроена площ имаш предвид? — продължи тя и скоро се увлече в

познатите, успокояващи теми по нейната професия.

С напредването на вечерта хората се запътиха на кратка разходка до близкия парк. Тълпяха се по притихналите алеи, понесли шезлонги, хладилни чанти, одеяла, бебета и малчугани. Още с приближаването си ги посрещнаха ободряващите звуци на духовия оркестър.

— Свирят националния химн — каза Форд — точно както беше обявено в програмата. — Носеше под мишници два сгъваеми стола, а Сила теглеше каишката на Спок. — Забавляваш ли се?

— Да. Мат и Джоузи устройха страхотно празненство.

— За известно време ми се стори, че се отнесе нанякъде.

— Така ли?

— Докато си похапвахме. Преди да вземеш бирата, когато ме изостави, за да се впуснеш в професионален диспут с Мат.

— Сигурно съм попрекарила със салатата. Но иначе наистина си прекарах много добре. За пръв път празнувам Четвърти юли в задния двор на къща в долината Шенандоа. Беше чудесно.

Паркът се простираше в подножието на планината, която сега беше забулена от мараня заради горещината. Стотици хора се пръснаха из парка, нагазвайки из тревата. Сергиите въртяха оживена търговия, като привличаха клиенти дори само със сянката на тентите си. Предлагаше се изобилие от сандвичи с шунка, телешко с лук и кетчуп, поръсени с пудра захар кейкове, безалкохолни. Сила долови миризми на масло и захар, трева и лосиони.

От високоговорителите отначало се разнесе писукането от статичното електричество, но после се заредиха съобщенията за състезанието по ядене на пай, което щяло да започне след половин час пред северния павилион.

— Споменах ли ти за предстоящото състезание по бързо поглъщане на пай?

— Да, както и за четирикратния шампион Джон Портър Големия.

— Доста неприятна гледка. По-добре да не се смесваме с тълпата. Нека да си намерим някое местенце на тревата и да се настаним там. — Форд спря и се огледа. — Но ще трябва да запазим място и за Мат, Джоузи и Сам. О, я виж, Брайън вече се е уредил. Момичето с него е Миси.

— Да, вече се запознах с нея.

— Днес следобед се запозна с половината жители на окръга. — Измери я с кос поглед. — Не очаквах, че ще запомниш толкова много имена.

— Миси Бърк, застраховател. Разведена, без деца. В момента разговаря с Том и Дана Андерсън, която пък притежава малка картинна галерия в Мороу Вилидж. А Шана се увърта около Бил, който е фотограф, но никой не ми спомена фамилното му име.

— Ще трябва да коригирам мнението си за теб.

— Всички обичат да клюкарстват, а така може да се научи много.

Едва бяха седнали и разменили по няколко думи със съседите си, когато Форд я повлече към площадката за състезанието.

Групата от двадесет и пет състезатели вече беше готова. Около шията на всеки от тях беше завързано пластмасово лигавниче. Имаше участници на всякаква възраст — от деца до дядовци, като най-разумно беше да се залагат пари за Джон Портър Големия, който наистина оправдаваше прякора си със своите сто и двадесет килограма.

По сигнала на съдията двадесет и петимата се наведоха над купите, пълни с тестени кори и пълнеж от боровинки и сметана. Зрителите шумно се засмяха и се заеха да насърчават състезателите със закачливи подвиквания и окуражителни крясъци.

— О, господи! Това е отвратително.

— Но е забавно. Човече, той отново ще повтори рекорда си. Големия Джон! Виж го само! — изкрещя Форд и започна да припява. Тълпата поде ритъма и изригна в оглушителни аплодисменти, когато Джон Портър Големия надигна широкото си лице, цялото омазано в тъмночервено.

— Непобедим е — възхити се Форд, когато Портър беше обявен за победител. — Никой не може да му съперничи. Той си остава Супермен сред гълтачите на пай. Добре, а сега да се отбием в южния павилион. Там ще разиграват лотарията. Да отидем и да си купим билети, за да спечелим най-грозната, най-безполезната награда.

Сред оживената глъч те се насочиха към стената с наградите, между които привличаше вниманието закрепеният на нея часовник, украсен отгоре с пластмасов петел с яркочервен гребен. Форд избра на какво да заложи и отиде до щанда за продажба на лотарийни билети.

— Здравейте, госпожо Мороу. Има ли оборот?

— Тази година се справяме добре. Дори предусещам, че ще счупим рекорда. Здравей, Сила. Изглеждаш чудесно. Забавляваш ли се?

— Много.

— Радвам се да го чуя. Предполагам, че е малко скучно и провинциално в сравнение с празниците в Ел Ей, но все пак е приятно. А сега, колко пари мога да изцедея от вас? Искам да кажа... — Кати примигна с гъстите си мигли. — Колко билета ще искате?

— Дай ми за двадесет долара.

— По двадесет на всеки от нас двамата — уточни Сила и измъкна банкнотата за своя дял.

— Ето това искам да се чува по-често! — зарадва се Кати, отброи билетите и ги откъсна от кочана. — Желая ви късмет. Идвайте тъкмо навреме. След около двадесетина минути ще обявим победителите по високоговорителя. Форд, ако видиш майка си, кажи ѝ да намине към мен. Искам да си поговоря с нея за...

Сила престана да слуша разговора им, тъй като видя Хенеси да се взира втренчено в нея откъм другата страна на павилиона. От омразата, с която я гледаше, я побиха ледени тръпки. Край него бе застанала ниска жена с уморени очи и уморено лице. Тя го дърпаше за ръката, но той не помръдваше.

Сила забрави за горещината, за ярките светлини и цветове, с които се отличаваше днешният ден. Омразата, каза си тя, е способна да заличи всякаква радост. Но не отвърна очи, нямаше да сведе глава пред него.

Накрая Хенеси извърна поглед и отстъпи пред молбите на жена. Двамата се отдалечиха от павилиона, прекосявайки зелената трева.

Не каза нищо на Форд. Не искаше да му разваля деня. Само побърза да облекчи пресъхналото си от напрежение гърло с лимонада, след което продължи да се разхожда из тълпата, докато накрая слънцето започна да се спуска към върховете на запад.

През цялото време не спря да говори и да се смее. Дори спечели голямата награда от лотарията — стенния часовник с петел върху него. И напрежението в нея постепенно се стопи. Когато небето се смрачи, Сам се покатери в скута на Форд, за да проведе с него някакъв странен, оживен разговор.

— Как разбираш какво се опитва да каже? — попита го Сила.

— Прилича на говора на клингоните^[1].

По високоговорителите обявиха, че духовият оркестър ще изсвири химна и многобройната тълпа се изправи на крака. Застанал до нея, Форд вдигна момчето на ръце. Всички притихнаха, смълчани под тъмносиньото небе и проблясващите светулки, под тържествените звуци на духовите инструменти.

Тя улови импулсивно ръката на Форд и не я пусна, докато не заглъхна и последният звук от химна.

Първият фойерверк избухна броени секунди след като отново насядаха. Изплашен от гърмежа, Сам се измъкна от скута на Форд, за да потърси закрила при баща си. А пък Спок мигновено зае мястото му.

Колко хубаво нещо е сигурността, каза си Сила, докато светлините прорязваха тъмното кадифе на небето. Особено там, където знаеш, че винаги ще си в безопасност.

— Добре ли беше? — попита я Форд, докато се прибираха по притихналото шосе към дома.

— Много добре. — Удивително добре, осъзна тя. — От самото начало и до края.

— Какво ще правиш с това? — попита той и кимна към часовника.

— С това ли? — Сила обгърна с ръце петела. — Така ли се отнасяш към нашето дете? — погали го нежно. — Мисля да го отнеса в обора. Ще го използвам като часовник, пък и е съвсем подходящ за там. Освен това ще ми остане за спомен от първия ни Четвърти юли. Когато къщата бъде готова, ще е вече твърде късно за барбекю в задния двор. Но след днешния ден се замислих дали и аз да не организирам едно парти. Голям купон за осветяване на къщата. Огън в камината, подноси с храна, цветя и свещи по масите. Искам да видя къщата си пълна с хора, но не с работници както сега, а дошли само да се забавляват.

Протегна краката си.

— Но тази вечер съм преситена от празнуване. Най-добре ще бъде да се приберем у дома на тишина.

— Вече почти стигнахме.

— Искаш ли да споделиш тишината с мен?

— Тъкмо за това си мечтаех.

Те се спогледаха, докато той завиваше с колата към нейната алея. Като се огледа назад, Форд забеляза как фаровете осветиха червения клен.

— Какво виси там...

— Пикапът ми! — Тя се наведе напред и се вкопчи в арматурното табло. — О, дяволите да те вземат, кучи син, спри. Спри!

Едва не изтръгна предпазния колан от скобата. Изскочи от вратата, преди Форд да успее да спре.

Парчетата от счупеното стъкло стърчаха по задния прозорец. Още повече бяха разпилени по чакъла и сега захрущяха под подметките ѝ.

Форд вече беше извадил мобилния си телефон и трескаво набираше 911.

— Почакай, Сила, изчакай ме!

— Всички прозорци. Изпочупил е всичките прозорци.

Предното стъкло бе изцяло разбито и от него бяха останали само отломки от стърчащи стъкла. Леденият гняв, надигнал се в гърлото ѝ, едва не я задави, особено като видя счупените фарове и смазаната решетка на радиатора.

— Няма що голяма полза от алармената инсталация! — Идеше ѝ да заплаче. Или да закрещи. — Никаква полза.

— Да влезем и да проверим инсталацията. Ще огледам цялата къща, преди да ти позволя да влезеш вътре.

— Много ми се насъбра, Форд. Прекалено, дяволски много. Озлобеност, отмъстителност, налудничавост. Това побъркано дърто копеле трябва да бъде тикнато зад решетките.

— Хенеси ли? Та той е извън града.

— Не е. Видях го тази вечер в парка. Върнал се е. И се заклевам в Бога, че ще си получи заслуженото, ако е използвал бухалка, тръба или каквото и да е, за да ми причини всичко това.

Завъртя се, побесняла от гняв. И на светлината на фаровете зърна онова, което Форд беше видял да виси от клона на хубавия ѝ червен клен.

Той я сграбчи за ръката, когато тя се устреми напред.

— Нека да влезем. По-добре да изчакаме полицаите.

— Не — тръсна глава тя, прекоси чакълената пътека и нагази в тревата.

Припомни си, че беше само на шест години, когато ѝ бяха купили такава кукла. Имаше същата коса като нейната — светлоруса, сплетена на две плитки, превързани с розови панделки над ушите. Имаше и коланче, подбрано в тон с роклята в розово и бяло от евтин памучен плат. Малките ѝ кожени обувки бяха стегнати с ширити, вързани над белите ѝ глезени.

Усмивката ѝ бе слънчева също като косата ѝ, сладка като розовите панделки.

Беше направил примка от въже за пране. Внимателно свършена и добре изпитана работа, за да може куклата да виси като зловец символ. Точно над коланчето ѝ беше окачен картон с надпис: „Курва“.

— Дай ми ключовете. Искам да ме изчакаш на верандата. Моля те.

— Имаше различни модели, с различни аксесоари, които се продаваха отделно. С този модел вървеше сервиз за чай. Беше един от любимите ми. — Извърна се и прегърна скимтящия Спок. — Прав си. Трябва да влезем вътре и да проверим дали всичко е наред. За всеки случай.

— Дай ми ключовете. Искам да ме чакаш на верандата. Моля те.

Любезно казано, помисли си Сила. Колко странно е да чуеш абсолютно властно нареждане, прикрито под любезни думи.

— Не знаем дали още не се спотайва някъде тук. Няма да ти стане нищо, ако ме изчакаш отвън на верандата — и за да прекрати спора, той просто отвори чантичката ѝ и измъкна връзката с ключовете.

— Форд...

— Чакай ме. Тук.

Остави отворена вратата след себе си, което издаваше увереността му, че ще се подчини на заповедта. Младата жена сви рамене и се отдръпна до парапета на верандата, като се сгуши за миг в Спок, преди да го пусне долу. Явно никой не бе влизал в къщата, така че можеше да почака отвън. И нямаше смисъл да спори за това.

Пък и така можеше да стои необезпокоявана отвън и да се взира мрачно в пикапа си. Да кипи от гняв и да гледа мрачно. Неусетно се увлече в спомените. Колко беше *щастлива* в деня, когато купи този пикап, с какви надежди и очаквания бе заредена, когато го натовари, преди да поеме по дългия път на изток.

Стъпките му я сепнаха и изтръгнаха от мислите ѝ.

— Вътре всичко е наред — чу тя гласа на Форд зад гърба си.

— Наистина ли? — Част от нея, може би някаква по-озлобена, по-лоша част, искаше да отпъди ръцете му, които обгърнаха раменете ѝ, за да я успокоят. Успя да се спре и не го отблъсна. — Искаш ли да знаеш как се чувствах днес, преди да се приберем? Като в сцена от филм. Не искам да кажа, че ми беше зле, напротив, точно обратното. Привиждаха ми се отделни откъси и сцени от някакъв филм, в който наистина искам да играя. Все още не бях привикнала, не бях съвсем уверена. Обаче започнах да се чувствам... действително да се чувствам удобно в кожата си.

Пое дълбоко дъх, после го издиша бавно.

— А това тук е действителността. Счупено стъкло. Но днес с мен се случи нещо, наистина много странно. Днес бях истинската аз. А това? Какво означава това там? Към кого е насочено? Това е образ, мираж. Дим в огледалото.

Гробище Форест Хил, 1972

Въздухът тегнеше, горещ и задушен, смогът се стелеше над всичко като мръсотия под изпотени пръсти. Гробове, приютили и кинозвезди, и простосмъртни, студени камъни, вкопани в зелената трева. И всички тези цветя, разцъфнали, трогателни като сълзи, пролети от живите за мъртвите.

Джанет, цялата в черно, сгърчена от скръб. Зад нея се поклаща крехкото стъбло на младата върба. Широкополата черна шапка и черните очила закриват лицето ѝ, но мъката ѝ струи през защитната броня.

— Още не са поставили надгробната плоча. Първо се чака пръстта да се слегне. Но ти можеш да я видиш, нали? Името му е изсечено в белия мрамор, а след няколко години и аз ще го последвам. Мислих си да поръчам да изсекат думи от някоя поема, няколко реда поне, но какво можех да измисля? Какво? Затова поръчах само да напишат: „Ангелите плачат“.

Само това. Мисля, че трябва да са плакали. Трябва да са плакали за моя Джони. Виждали ли си как ангелите гледат отгоре към него, плачейки?

— Да. И преди съм идвала тук.

— Значи знаеш как изглежда. Как ще изглежда винаги. Той беше любовта на живота ми. Всички мъже, съпрузи и любовници идваха и си отиваха. Но той? Джони. Той дойде *от* мен. — Всяка дума, която изговаряше, беше заредена с мъка. — Можех да имам... толкова много неща. Можеш ли да си представиш какво е за една майка да се изправи пред гроба на детето си и да си мисли „можех да имам“?

— Не. Съжалявам.

— Те са толкова много. Заливат ме със съчувствието си, но това не ме трогва. По-късно ще ми помогне малко, но през тези първи дни, първи седмици нищо не може да притъпи болката. — Посочи към земята до гроба. — Знаех го още тогава, защото уредих документите за двата гроба. За мен и за Джони.

— И за дъщеря ти. За моята майка.

— От другата ми страна, ако тя пожелае. Но тя е млада и ще следва своя път. Тя иска... всичко. Ти знаеш това, а аз не мога да й дам нищо, поне през тези първи дни, първи седмици. Нищо не мога да й дам. Но скоро ще легна тук, в пръстта, до моя Джони. Още не го знам, не подозирам колко ще е скоро. Но вече си го мисля. Мисля за това всеки Божи ден. Как ще живея, когато моето бебче го няма? Обмислям какво да избира. Хапчета? Бръснач? Или да се удавя в морето? Така и не можах да реша. Скръбта замъгли разума ми.

— Ами любовта?

— Тя побеждава всичко, когато е истинска. Затова и толкова силно ранява. Ти се питаш дали не съм могла да предотвратя това. Ако не го бях разглезила толкова, ако не му позволявах всичко. Хората казват, че съм можела.

— Не зная. През онази нощ е загинало още едно момче, третото е останало парализирано до края на дните си.

— И за всичко ли съм виновна аз? — запита Джанет с горчивина, за миг изместила скръбта. — Или Джони? Те всички са били в колата в онази нощ, нали? Пияни и безпаметни. Всеки от тях би могъл да е зад волана и това нямаше да промени нищо. Да, да, аз се старая да го оправдая и благодаря на Бога. Благодаря на Бога за всичко, което успях да му дам през краткия му живот. Бих го направила отново. — Закри лице с длани. Раменете й се разтресоха. — Отново бих му дала всичко.

— Не те обвинявам. Как бих могла? Не зная. Но Хенеси те обвинява.

— Какво още иска той? Кръв? — Отпусна ръце и изпъна рамене. Бледото ѝ лице бе мокро от стичащите се сълзи. — Неговият син поне остана жив. А за мен остана само едно име, изсечено върху белия мрамор. — Свлече се на колене върху земята.

— Мисля, че иска кръв. Мисля, че иска моята.

— Не може да иска още. Кажу му го. — Джанет легна край гроба и простря ръце над него. — Достатъчно кръв се проля.

---

[1] Войнствена извънземна раса от поредицата фантастични романи „Стар Трек“ и едноименния сериал. — Б.пр. ↑

20.

Сила не каза на никого. Колкото до останалите, те знаеха само че е взела временно допълнителна кола от застрахователната компания за доставките.

Спря пред дома на Хенеси, разположен на една сенчеста улица във Фронт Ройъл. На алеята беше паркиран белият микробус, край една рампа, водеща към предната врата на едноетажната селска къща.

Сърцето ѝ заби ускорено. Не се запита дали от нерви или от гняв. Нямаше значение. Трябваше да го направи. Трябваше да излее всичко, насъбрало се в душата ѝ.

Вратата се отвори още преди Сила да я бе доближила и на прага се показа жената, която снощи беше с него. Сила видя как ръката ѝ потрепери върху дръжката на вратата, когато я придърпа зад гърба си.

— Какво търсите тук?

— Искам да говоря със съпруга ви.

— Той излезе.

Сила извърна глава и съзнателно впери поглед в микробуса, след което отново погледна госпожа Хенеси в очите.

— Откара колата ми на сервиз. Нуждае се от поправка. Мислите, че ви лъжа ли?

— Не ви познавам. Нито вие ме познавате. Не познавам и вашия съпруг повече, отколкото той мен.

— Но това не ви попречи да продължавате да изпращате полицаи в дома ни. Тази сутрин отново се появиха с техните въпроси и подозрения, въз основа на *ваши*те обвинения. — Госпожа Хенеси се задъха. — Искам да си вървите. Вървете си и ни оставете на мира!

— С удоволствие ще го направя. Нямам търпение да си тръгна. Но преди това трябва да ми кажете какво може да го накара да престане.

— Какво да *престане*? Ние нямаме нищо общо с вашите проблеми. Не ни ли стигат собствените? Не се ли напатихме достатъчно, та сега и вие да ни размахвате заплашително пръст?

Не бива да отстъпвам, каза си Сила. Нямахте защо да се чувства виновна, че притиска тази дребна изплашена жена.

— Той почти всеки ден минава покрай моя дом. И почти всеки ден паркира на улицата и понякога остава там по цял час.

Госпожа Хенеси прехапа устни и закърши пръсти.

— Това не е незаконно.

— Но е незаконно да се нарушават границите на чужда собственост, да се счупи черепа на някой човек. Проникването и разрушаването на частна собственост се преследва от закона.

— Той няма нищо общо с всичко това. — Страхът ѝ не беше изчезнал, но сега в гласа ѝ се прокрадна гневна нотка. — И вие лъжете, ако твърдите обратното.

— Аз не лъжа, госпожо Хенеси. Нито съм курва.

— Не зная каква сте.

— Знаете, освен ако не сте луда като него, че не съм виновна за случилото се с вашия син.

— Не говорете за моето момче. Вие не го познавате. Вие не знаете нищо за това.

— Това е абсолютно вярно. Тогава защо ме обвинявате?

— Аз не ви обвинявам. — По лицето ѝ се изписа безкрайна умора. — Защо ми е да ви обвинявам за нещо, което се е случило преди толкова много години? Никой не ви вини за това. Обвинявам ви само, че пратихте полицията при съпруга ми, когато ние не сме ви сторили нищо.

— Когато отидох до неговия микробус, за да се запозная с него, за да му изразя съчувствието си, той ме нарече кучка и курва и се изплю в лицето ми.

Бузите на госпожа Хенеси поаленияха от срам. Устните ѝ потрепериха, докато свеждаше очи надолу.

— Така твърдите вие.

— Моята природена сестра беше там. И нея ли ще наречете лъжкия?

— Дори и така да е, все пак няма нищо общо с обвиненията ви срещу нас.

— Вие видяхте как ме изгледа той вчера в парка. Знаете колко силно ме мрази. Умолявам ви, госпожо Хенеси, да го държите настрана от мен и моя дом.

Сила ѝ обърна гръб, но още не бе изминала и половината разстояние надолу по рампата, когато чу как вратата се захлопна и ключът се превъртя в ключалката.

Странно, но разговорът, колкото и да бе напрегнат и труден, я накара да се почувства по-добре. Все пак беше свършила нещо, различно от това да се обажда в полицията за закрила и да очаква безпомощно следващото нападение.

Потегли напред, но после реши да се отбие в агенцията за недвижими имоти, за да направи предложение за първата къща, която беше избрала. Първоначалната ѝ оферта бе ниска, значително под цената, която струваше къщата на настоящия пазар на недвижими имоти. За Сила преговорите, офертите, наддаванията и спазаряването бяха част от забавлението.

Свърза се с агента по продажбите, за да си определи среща за оглед. Нямаше смисъл да отлага. Потегли обратно към Мороу Вилидж, като по пътя се отби в няколко магазина, преди да се насочи към дома си.

Видя белия микробус на Хенеси, преди той да я забележи. Тъй като се движеше в посока откъм малката ферма, предположи, че Хенеси е успял да се прибере у дома си, да говори с жена си и да потегли обратно досам, докато тя е обикаляла Фронт Ройъл и Мороу Вилидж.

Мъжът я видя чак когато двете коли се изравниха. Лицето му пламна от гняв.

— Да, точно така — промърмори тя, докато взимаше завоя. — Това не е моят пикап, след като снощи варварски го потроши — опита се да потисне гнева си, докато вземаше следващия завой. Погледна в огледалото за обратно виждане и видя, че микробусът на Хенеси е зад нея.

„Това ли искаш?“ — зачуди се тя. На това ли му казваше Форд среща лице в лице? Чудесно. Прекрасно. Можеше да я следва до дома ѝ, където двамата можеха да...

Воланът подскочи в ръцете ѝ, когато белият микробус връхлетя отзад. От силния удар и шока тя не успя да се разгневи нито даже да изпита страх, а само стисна волана още по-здраво.

Той отново я блъсна. Чу се звук от смачкване на метал, придружен с остро изсвистяване на гумите. Сила завъртя волана, а

после с отчаяно усилие се опита да го върне обратно. Ала преди да успее да натисне педала за газта, той я блъсна за трети път. Гумите на пикапа ѝ се плъзнаха по асфалта и се блъснаха в бордюра на тротоара, тялото ѝ се люшна напред, а после отхвъркна назад. Бронята се опря до предпазната ограда, а слепоочието ѝ се блъсна в рамката на страничния прозорец.

Малки ярки точки затанцуваха пред очите ѝ. Младата жена стисна зъби и отправи гореща молба към Бога. Колата ѝ поднесе, отклони се и за един кошмарен миг тя се уплаши, че ще изхвъркне и ще се преобърне. Гумите се приземиха тежко в канавката на отсрещния банкет. За щастие в този миг се изду пневматичната възглавница.

По-късно, когато си припомняше случката, реши, че единствено мощният приток на адреналин и неукротимият бяс я бяха накарали да изскочи от пикапа, затръшвайки вратата. Някаква жена притича през моравата пред къщата си.

— Видях какво направи! Видях го! Ще повикам полицията!

Ала нито Сила, нито Хенеси ѝ обърнаха внимание.

— Няма да идваш в моя дом! Няма да говориш с моята жена!

— Майната ти! Майната ти! Ти си луд. Можеше да ме убиеш.

— Тогава щеше да отидеш да гориш в ада, заедно с останалите.

— Завъртя очи, оголи зъби и я халоса в гърба със злобен замах.

— Да не си посмял пак да ми посегнеш, побъркан дъртак!

Той отново я блъсна. Краката ѝ се плъзнаха и тя се удари в задницата на пикапа.

— Видях те там. Видях те там, кучко.

Този път Хенеси вдигна юмрук. Сила го изрита в слабините и той се свлече на земята.

— О, господи! О, боже мой!

Замаяна и трепереща от ярост, докато адреналинът препускаше във вените ѝ като през отприщена язовирна стена, Сила зърна добрата самарянка да тича по пътя право към нея. Жената стискаше в едната си ръка телефон, а в другата — кол от градината си.

— Добре ли си? Скъпа, добре ли си?

— Да, мисля, че съм добре. Чувствам се... малко ми прилоша. — Сила седна на асфалта и отпусна глава между свитите си колене. Още не можеше да си поеме дъх. Не усещаше пръстите си. — Можете ли да се обадите на един мой близък вместо мен?

— Разбира се, че мога. А ти не се опитвай да станеш, господинчо. Ще те цапардосам с този кол по главата, кълна се, че ще го направя. На кого искаш да позвъня, скъпа?

Сила остана за миг с наведена глава, за да отмине замайването. Сетне ѝ продиктува номера на най-добрия си приятел. Номерът на Форд.

Той пристигна преди полицията. Изскочи като вихър от колата си. Сила тъкмо се мъчеше да се изправи на крака. Завинаги щеше да бъде благодарна на Дори Милър, която стоеше като страж край Хенеси.

Хенеси още седеше там, наблизко, с обляно в пот преbledняло лице.

— Ранена ли си? Ти кървиш.

— Добре съм. Само си ударих главата. Но съм добре.

— Искях да се обадя за линейка, ама тя не ми позволи. Аз съм Лори — жената с жест посочи къщата си отсреща.

— Да. Благодаря. Благодаря. Сила...

— Само малко ми се вие свят. Мислех, че ще повърна, ама ми мина. Ще ми помогнеш ли да се изправя?

— Първо ме погледни. — Той хвана брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ. Очевидно остана доволен от видяното в тях, защото я подхвана под мишниците и я изправи на крака.

— Коленете ми се огъват — оплака му се тя. — Тука ме боли. — Притисна пръсти към слепоочието си. — Но мисля, че това е всичко. Не зная как да ви благодаря — обърна се към Лори.

— Всъщност не съм направила нищо. Ти явно знаеш как да се грижиш за себе си. Ето ги, идват. — Лори посочи полицейската кола. — Сега моите колене започват да се подгъват — засмя се тя. — Предполагам, че така става, след като най-лошото отмине.

Тя разказа на полицаите какво се бе случило. В това време на отсрещния тротоар Лори даваше показания като свидетел. Следите от гумите и спирачният път говореха достатъчно красноречиво, Хенеси отказа да разговаря с полицаите. Тя видя как един от тях го качи на задната седалка на полицейския автомобил.

— В пикапа има някои неща, които купих. Трябва да ги разтоваря, преди полицията да го откара.

— Ще изпратя някой да се заеме с това. Хайде, ела с мен.

— Вече си бях почти у дома — каза тя на Форд, който ѝ помагаше да се настани в неговата кола. — Няма и километър и щях да съм си у дома.

— Първо трябва да наложим с лед тази подутина. И трябва честно да ми признаеш дали не те боли някъде другаде. Трябва да ми кажеш, Сила.

— И аз още не знам. Чувствам се като вцепенена. И много изтощена. — Въздъхна уморено, когато той спря пред неговата къща. — Мисля, че ще е добре да поседя за малко на хладно, докато, както се казва, се посъвзема. Ще се обадиш ли отсреща в къщата ми да помолиш двама от работниците да приберат всичко от пикапа?

— Да, не се тревожи за това.

Той я обгърна през кръста, за да я поведе към къщата си.

— На леглото или на дивана?

— Май ще е по-добре да ме оставиш на някой стол.

— На леглото или на дивана? — повтори Форд.

— На дивана.

Влезе с нея във всекидневната, за да може да я държи под око, след което измъкна една кесия със замразен грах, за да наложи удареното ѝ слепоочие. Спок се вдигна на задни лапи, за да отърка глава в ръката ѝ.

— Добре съм — рече му тя. — Вече съм по-добре. — Успокоен, Спок отпусна предните си лапи на дивана, подуши лицето ѝ и я близна по бузата.

— Долу! Веднага лапите долу! — нареди му Форд, когато го видя.

— Не, не, той е толкова мил. Всъщност... по-добре е да поседи малко при мен.

Форд потупа по дивана. Спок тутакси подскочи, застани се по корем до Сила и дори сгуши едрата си глава между гърдите ѝ.

Форд нагласи възглавницата под главата ѝ. Донесе ѝ едно студено безалкохолно, леко докосна с устни челото ѝ и притисна ледената кесия към раненото ѝ слепоочие.

— Трябва да проведе няколко телефонни разговора. Имаш ли нужда от нещо друго?

— Не, вече имам всичко. Наистина съм по-добре.

— Защото този грах е вълшебен — усмихна ѝ се той.

Обърна се и излезе на задната веранда, за да звънне по телефона. Нямаше и следа от усмивката му, сменена от гневно изражение. Юмрукът му удряше по парапета на верандата, докато набираше следващия номер.

— Сега не мога много да ти обяснявам — заговори той, когато Мат най-сетне се обади. — Сила е тук, при мен. Добре е.

— Какво искаш да кажеш с това, че е...

— Сега не мога много да ти обяснявам.

— Добре, разбрах.

— Пикапът ѝ е на около километър надолу, обърнат в посока към града. Трябва да изпратиш някого, за да прибере всичко, което е купила. Хенеси я нападнал, но полицаите вече го прибраха.

— Мили боже...

— По-късно пак ще ти звънна, когато ще мога да говоря по-дълго.

Изключи, сведе поглед към ръката си и видя, че беше удрял с нея по парапета толкова силно, та чак се беше разкървала. Странно, но това му помогна да се успокои.

Решил, че вече е достатъчно спокоен, Форд влезе вътре. Сила лежеше притихнала, със затворени очи прегърнала с едната си ръка кучето. Той вдигна горната част на отоманката до прозореца, за да вземе отвътре едно одеяло. Тя отвори клепачи точно когато я завиваше с него.

— Не спя. Опитвам се да медитирам.

— Да медитираш?

— Аз съм от Калифорния, забрави ли? Всеки, който живее в Калифорния за повече от година, трябва да притежава минимални познания по медитация. За нещастие аз така и не усвоих това изкуство. Да изпразваш съзнанието си. Ако нещо в мен е празно, нещо друго веднага се намества там, за да запълни празнотата. Не ме гледай така. Зная, че говоря несвързано.

— Всичко е наред. — Той приседна накрая на дивана и обърна кесията с граха откъм по-студената ѝ страна, за да я притисне към

слепоочието ѝ.

— Форд, той наистина искаше да ме убие. — Прикова очи в неговите и той видя болката, стаена в тях, докато тя се надигаше да седне. — Не е като да правиш дълги скокове сред дърветата в гората, докато те преследва възкръснал убиец и психопат. Имало е хора, които не са ме харесвали. Включително и майка ми понякога. Случвало се е дори някой да се опита да ме нарани. Веднъж излязох на среща с един тип, който ме зашлеви доста силно. Но бях с него само за едва вечер — повтори тя. — Повече не му дадох възможност пак да ми посегне. Ала дори и той не ме мразеше. Не искаше да ме види мъртва. Не зная как да си обясня това, че някой ме мрази. Не зная как да го приема в живота си, как да се справя с него.

— Не е нужно да си го обясняваш. Човек не може да си обясни нещо, което е извън здравия разум или логиката. Освен това, Сила, ти се справи. Ти успя. Ти го спря.

— Да, страхотен ритник в топките на един седемдесет, може би осемдесетгодишен мъж. Толкова бях бясна, Форд, че изобщо не разсъждавах. Останах ли в пикапа, заключих ли вратите, обадих ли се на деветстотин и единадесет, на теб или на половин дузината работници в моята къща, намираща се на по-малко от километър от там? Не, вместо това изскочих навън и се нахвърлих на този... този откачен, който току-що се беше мъчил да ме изтласка от пътя. Сякаш щях да го подплаша с острия си език. Още *побеснявам*, като си спомня как удряше колата си в моята, и не мога да си го обясня. Сякаш не можех да избягам от един възрастен мъж, който може да ми бъде дядо.

— Ти не си от тези, които бягат. — Той притисна пръст върху устните ѝ, когато тя се опита отново да заговори. — Не си. Дали ми се ще да се беше сетила да се заключиш в пикапа и да ми се обадиш? Може би. Защото тогава щях да долетя като рицар на бял кон, за да те спася. Сигурно аз щях да го изритам в топките. Но всъщност се чувствам по-спокоен, като знам, че ако някой се опита да те нарани, ти знаеш как да се погрижиш за себе си.

— Предпочитам изобщо да не ми се налага да се грижа по този начин за себе си.

— Аз също. — Погали косата ѝ, щом тя отпусна глава на рамото му. — Аз също.

Може би щеше да му отнеме още малко време, докато осъзнае, че е влюбен в нея. Щеше да стигне до това заключение така както прекосяваше шосето, за да отиде в къщата ѝ. Безгрижно и непринудено. Вместо това го връхлетя изневиделица като огромен юмрук от страх и гняв, с един мощен и болезнен удар, когато я видя да седи там край пътя.

Вече нищо не можеше да се направи, каза си той. Само дето моментът не беше никак, никак подходящ, тя се нуждаеше от рамо, на което да се облегне, от някой да ѝ донесе кесия със замразен грах и да ѝ предложи тихо, спокойно място, където да се възстанови.

— Как е главата ти?

— Странно, но се чувствам сякаш съм се блъснала в стъклото на някой прозорец.

— Искаш ли аспирин?

— Да. И може би да се отпусна в твоето джакузи. Напрегната съм, скована съм. Доста ме поблъскаха и удряха.

Едва се сдържа да не я сграбчи и стисне в прегръдките си.

— Веднага ще се погрижа.

— Благодаря. — Тя извърна глава, за да докосне шията му с устните си. — Особено ти благодаря, задето ми помогна да се успокоя. Също и на теб — добави тя и целуна Спок.

— В дома на Сойър се предлагат всички видове посттравматични лечения.

Помогна ѝ да слезе на долния етаж. Вдигна капака на горещата вана и приготви джакузито, докато тя сваляше ризата си.

— Искаш ли айпод? Да послушаш малко музика?

— Не, благодаря. Може би отново ще опитам с медитацията. — Потрепна, когато се пресегна назад, за да разкопчае сутиена си. — Определено съм много скована и напрегната.

— Дай на мен. Имам опит с тези закопчалки.

Тя се усмихна и остана с отпуснати ръце, докато той пристъпваше зад нея.

Обля го нова вълна от ярост, от заслепяващ и обезумяващ гняв. Гърбът ѝ беше нашарен с тъмночервени белези, покрай лопатките. Още повече драскотини имаше нагоре по кожата до бицепса на лявата ѝ ръка, а през рамото ѝ се спускаше неравна червена линия.

— Какво става? Имаш затруднения с механиката? — попита Сила.

— Не. — Удивително е, помисли си той, колко спокойно прозвуча гласът му. Колко делово. — Имаш малко белези по гърба.

— Значи това съм усещала. Сигурно съм се наранила, когато ме блъсна в пикапа. — Наклони глава на една страна, после изохка, докато опипваше рамото и гърдите си. — И предпазният колан се е врязал в рамото ми. По дяволите. Е, все пак е по-добре от другия вариант. Ако пикапът се беше обърнал...

— Майната му... — каза го тихо, но тя се озърна към него.

— Форд.

— Майната му! — произнесе го още по-отсечено. Яростта му бликна като гейзер. — Май ще трябва да потърсиш успокоение и самовглъбяване с някой друг, понеже аз не съм подходяща компания. По дяволите. По дяволите! Този кучи син те е нападнал! Цялата си в рани и синини. Той ти ги е нанесъл. А пикапът ти? Видя ли си пикапа? За бога, не разбираш ли какво е направил, какво се е опитал да направи. Той те нарани.

Тя се обърна с лице към него и го изгледа втренчено. Ръцете му бяха удивително нежни в контраст с лицето му, с гласа му, докато откопчаваше работните ѝ панталони и се приведе, за да ги изуе от краката ѝ.

— Пикапът ти се е озовал в шибаната канавка и единствената причина ти също да не си там, е било това, че си излязла срещу него. По асфалта има следи от спирачен път докъдето ти стига погледът. — Той изуе обувките и чорапите ѝ. — Било по-добре от алтернативата, така ли? Щеше да е по-добре, ако бях избил зъбите на онова откачено копеле, на онзи убиец. Ето кое щеше да е по-добре.

Обърна я и разкопча сутиена ѝ.

Вдигна я на ръце и я отпусна в бълбукащата вода, а тя не откъсваше поглед от него.

— Ще донеса аспирина и онзи пенъоар, който си донесе тук.

— Леле! — успя най-послед да промълви Сила, докато Форд се отдалечаваше нагоре по стъпалата.

Медитацията може би не ѝ помогна много, но след петнадесет минути в горещата, бълбукаща вода младата жена се почувства по-

добре. Ставаше ѝ по-хубаво само като си представеше гневното изражение на Форд.

Много по-леко, отколкото очакваше, Сила се измъкна внимателно от джакузито. Още се загръщаше в хавлиената кърпа, когато го чу да слиза по стъпалата.

— Почакай, аз ще оправя всичко — каза ѝ той, като я видя да се опитва да спусне капака. — Ето, готово.

Подаде ѝ хапчетата, бутилката с минерална вода, а когато тя ги взе, ѝ помогна да се преоблече в белия хавлиен халат.

— Съжалявам за избухването ми преди малко. Сега най-малко имаш нужда да търпиш изблиците на още един откачен.

— Грещиш. Ти ми помогна, даде ми точно това, от което се нуждаех. Остана спокоен и хладнокръвен точно когато бях най-зле. Отведе ме на тихо и хладно място. Донесе ми вълшебен грах и ми предложи рамо, на което да се облегна. В живота ми е имало много малко хора, които са ми предлагали рамо, на което да се облегна.

Притисна длани към гърдите му, от двете страни на сърцето.

— А след като преживях най-лошото, ми даде още нещо. Гняв, ярост, заслепяващата жажда за отмъщение. Много помага, ако знаеш, че има някой, който изпитва подобни чувства заради мен. И въпреки тях, все пак се грижи за теб. Нищо чудно, че започвам да се влюбвам в теб.

— Аз те обичам, Сила.

— О! — Тя потрепери, сякаш я прониза електрически ток. — О, Форд.

— Може би моментът не е подходящ, но това не променя нищо. Не съм го търсил. Не е толкова просто и лесно, като да изберем в кое легло или в коя къща да се любим. Така си го представях, но очевидно много съм грешал.

— Форд...

— Още не съм свършил. Когато онази жена — Лори — ми се обади, тя побърза да ми каже, че не си много пострадала. Но достатъчно бе само да произнесе думата „инцидент“ и сърцето ми спря да бие. До този момент не знаех какво е да си наистина изплашен.

Всичко, което той бе почувствал тогава и изпитваше в момента, се четеше в очите му. Толкова много, помисли си Сила. Толкова много имаше в тях.

— После дойдох и те видях да седиш край шосето. Толкова бледа. Първо изпитах огромно облекчение. Че си там. Че не съм те изгубил. Всичко ме връхлетя на вълни. Вълни на радост, Сила, но в същото време сякаш ме порази светкавица. Ти беше там. И тогава го разбрах. Разбрах, че те обичам.

„Какъв ден!“ — помисли си Сила. Изпълнен с шок, удари и удивителни моменти като този сега.

— Ти си толкова стабилен, Форд, а аз съм така обърквана.

— Или казано по друг начин: това са твоите чувства, не моите.

— Но е самата истина. В момента съм разкъсвана между невероятната възбуда и ужаса, че ми признаеш любовта си. И думите ти не са празни приказки. Още по-сложно е, защото аз наистина изпитвам искрено и силно чувство към теб. Мисля, че аз също те обичам. Почакай.

Тя вдигна ръка, когато той пристъпи към нея.

— Почакай. Може би все пак имам леко мозъчно сътресение. В момента съм много уязвима. Ти си стабилен — повтори. — Обзалагам се, че съвсем точно знаеш какво означава да обичаш някого. Докато аз съм обърквана и не зная. Знам обаче, при това със сигурност, че очакваш нещата да се променят.

— Да. Но не е нужно да се променят днес. Нито утре. Да си стабилен означава, че умееш да цениш това, което имаш в момента. — Обхвана лицето ѝ с длани. — Дори само присъствието ти тук — промърмори и докосна нежно с устни нейните.

Сила затвори очи.

— О, господи, наистина го загазих.

— Всичко ще бъде наред. Хайде да се качим горе. Трябва да си легнеш.

Остави я да лежи на дивана във всекидневната и както очакваше, след двадесетина минути емоционалното и физическото изтощение я надви и тя се унесе в дълбок сън. Той излезе на верандата с телефона, но остави вратата леко открената, за да я чуе, ако се размърда. Седна така, че да може да я вижда, след което набра номера на баща ѝ.

Когато видя Мат да идва откъм алеята на Сила, Форд реши, че приятелят му го е чакал да излезе. Затова побърза да приключи с разговора — беше се обадил на една приятелка, медицинска сестра, за да се увери, че правилно лекува раните на Сила.

Махна с ръка на Мат да се настани на стола до него и изключи телефона.

— Форд, какво става тук, по дяволите?

— Хенеси — отвърна му и накратко описа събитията.

— Господи! Откачено копеле. Сигурен ли си, че тя е добре?

— Току-що говорих с Холи. Спомняш ли си Холи?

— Холи ли? Медицинската сестра?

— Да. Според нея е по-добре да се опитам да я заведа на преглед. Но междуременно трябва да стои на хладно, да си почива, да ѝ дам ибупрофен. Всичко това го изпълних. Намерил си микробуса, нали?

— Да. Имах номера му. Видях и неговия. Значи го изритала в топките?

— Очевидно.

— Е, браво на нея! — възхити се Мат. — И на мен ми се ще да го сритам.

— Ще трябва да се наредиш на опашка.

— Добре, изслушай ме сега. Ако ти потрябва нещо, ако тя се нуждае от нещо, знаеш къде да ме намериш. Там, отгатък улицата, има много хора, които ще кажат същото.

— Зная това.

— Предай ѝ още да не се тревожи за работата. Движим се по график. Ако тя остане при теб през нощта, трябва да дойдеш и да включиш алармата.

— Да, ще се погрижа.

— Ако възникнат някакви въпроси или нещо трябва да ѝ се съобщи, каквото и да е, ще го запишем в нейния бележник. Ще кажа и на Брайън да направи същото. Утре ще намина, за да видя как е.

Цели два часа Форд се колеба дали да я събуди и заведе на преглед, за да се провери дали няма сътресение на мозъка. Но преди да успее да реши, видя един автомобил без регистрационни номера да навлиза в нейната алея. Затова изчака, наблюдавайки как двамата детективи — Уилсън и Юрик — излизат, влизат в къщата, после пак излязат, качват се в колата и спират на неговата алея.

— Здравейте, господин Сойър.

— Вече ви стана навик, нали?

— Тук ли е госпожица Макгауан?

— Да. Ударена, насинена, изтощена и сега спи. Къде е Хенеси?

— В килията. Ще предявите ли обвинение срещу него?

— Не, ако го задържите достатъчно дълго в килията.

— Бихме искали да говорим с госпожица Макгауан и да запишем показанията ѝ.

— В момента спи — повтори Форд и стана. — Днес много ѝ се насъбра. Твърде много. Ако Хенеси остане в килията, където му е мястото, няма да може отново да се опита да я убие.

— Ако разполагахме с някакви доказателства, щяхме да го приберем в килията преди този инцидент.

— И какво от това? — раздразни се Форд. — По-добре късно, отколкото никога!

— Форд. — Сила отвори вратата. — Всичко е наред.

— Наред, как ли пък не!

— Е, да, прав си. Не е. Но искам да говоря с двамата детективи. Нека да приключим още сега. — Тя разтвори вратата по-широко. — Бихте ли ни изчакали за малко във всекидневната? — попита тя Уилсън и Юрик.

Те влязоха вътре, тя затвори вратата след себе си и отпусна ръце върху раменете на Форд.

— Никой, освен теб не ме е закрилял така. — Целуна го. — През целия ми живот никой не е заставал като теб между мен и нещо неприятно. Това е изумително чувство. Изумително е да знаеш, че дори не е необходимо да те питам дали ще бъдеш с мен, докато разговарям с детективите. Можеш да прибереш блестящата си броня в шкафа. Не се нуждаеш от нея.

Улови ръката му и влезе с него в къщата, за да се изправят пред поредното изпитание.

ТРЕТА ЧАСТ ПОСЛЕДНИТЕ ЩРИХИ

„Дом — това е название, дума, при това много силна дума, по-силна от всичките слова, на който и да е магьосник или призрак, призован с най-могъщото заклинание“

Чарлс Дикенс

21.

— Как се чувствате? — попита Уилсън, когато Сила седна на дивана с Форд и кучето помежду им.

— Колкото и да е странно, щастлива.

— Ходихте ли на лекар?

— Не, имам само синини и подутини.

— Би било добре да разполагате с официално лекарско заключение и снимки на раните си.

— Все още нямам личен лекар тук. А и не съм...

— Аз имам — прекъсна я Форд. — Ще му се обадя.

— Разпитахме Хенеси — осведоми ги Юрик. — Той не отрече, че се е блъскал в пикапа ви, опитвайки се да ви изтласка от шосето. Твърди, че сте тормозили жена му.

— Отидох да я видя тази сутрин. Забравих да ти кажа — обърна се тя към Форд. — Съвсем ми излетя от ума след всичко случило се. Всъщност исках да се видя с него, но тя ми каза, че не си е вкъщи. Разговоряхме на предната веранда. След това си тръгнах. Не съм я тормозила с нищо, нито някого друго. И ако този мъж смята, че заради един разговор със съпругата му трябва да ме изблъска в канавката, значи наистина е луд.

— По кое време разговоряхте с госпожа Хенеси?

— Не си спомням точно. Може би беше около девет. След като си тръгнах, отидох да направя някои покупки. Обиколих четири или пет магазина в района на Фронт Ройъл и Мороу Вилидж. Бях се насочила към фермата си, когато видях микробуса му да идва от същата посока. Той също ме видя и в следващия миг вече беше зад мен, като приближаваше с голяма скорост. Блъсна се в пикала ми. Вече не си спомням колко пъти. Бяха най-малко три или четири. Колата ми се движеше на зигзаг. Колелата поднесоха, помислих, че ще се преобърне. Озовах се в канавката. Предполагам, че предпазният колан и въздушната възглавница са предотвратили най-лошото.

— Излезли сте от колата — изтъкна Уилсън.

— Точно така. Бях бясна. Разкрещях му се, а той не ми остана длъжен. После ме бутна веднъж, а след това още веднъж. Изтласка ме към задната част на пикапа. Каза ми: „Видях те там“ и вдигна юмрук. Тогава го ритнах.

— Какво смятате, че е имал предвид с думите: „Видях те там“?

— Моята баба. Искаше да каже, че е видял баба ми. Мисля, че в желанието си за мъст си го изкарва на мен. Ето това прави. Нападна приятеля ми, разруши собствеността ми, а сега нападна и мен.

— До този следобед не е бил обвинен за нито един от инцидентите — напомни й Уилсън. — Той отрича да има нещо общо с тях.

— Вие вярвате ли му?

— Не, но е трудно да се разбере защо някой ще си признава, че се е опитал да ви изблъска от пътя, застрашавайки живота ви, но отрича да е нахлувал в дома ви и да е разрушил собствеността ви. Всъщност той изобщо не се разкайваше за случилото се днес, госпожице Макгауан, нито се боеше от последствията. Ако не се бе появила съпругата му с адвокат, може би щяхме да го накараме да си развърже езика.

— Какво ще стане сега?

— Ще бъде призован в съда за предварително изслушване и обсъждане на молба за освобождаване под гаранция. Като се има предвид възрастта му и фактът, че живее отдавна тук, очаквам адвокатът му да поиска да бъде освободен под гаранция. А с оглед на естеството на нападението и близостта му до вас, очаквам прокурорът да настоява да го задържат в ареста без право на гаранция. Не мога да кажа какъв ще бъде крайният резултат.

— Съпругата му се кълне, че миналата нощ не е излизал от дома си — намеси се Юрик и вдигна бележника от скута си. — Твърди, че напуснали парка веднага след като ви видели и той прекарал цялата нощ вкъщи. Успяхме да измъкнем от нея признанието, че съпругът ѝ прекарвал голяма част от времето си заключен в стаята на сина им и дори спял там. Така че би могъл да излезе от къщата, без тя да разбере. Обещавам ви, че ще я притиснем.

Сила тъкмо се бе настанила удобно на дивана, след като полицаите си тръгнаха, когато пристигнаха баща ѝ заедно с Пати и Анджи. Напрежението и емоциите вече бяха достигнали пределната си

граница, когато се появи и майката на Форд, понесла голяма тенджерата и букет цветя.

— Не ставай, бедничката ми. Донесох ти от моята пилешка супа.

— О, Пени, колко мило от твоя страна! — Пати скочи, за да поеме цветята. Изобщо не се сетих за храна и цветя. Не си и помислих...

— Разбира се, че не си. А и как би могла, с толкова грижи на главата. Сила, ще ти стопля една купа още сега. Моята пилешка супа лекува всичко. Настинка, грип, синини, отоци, любовни магии и лошо настроение. Форд, дай на Пати ваза за цветята. Нищо не е в състояние да те ободри повече от няколко стръка цветя.

Стиснала букета, Пати избухна в сълзи.

— О, стига, успокой се. — Обвила с една ръка тенджерата със супата, с другата Пени я прегърна. — Ела с мен, скъпа. Ще пошетаем в кухнята и ще се почувстваш по-добре.

— Видя ли лицето й? — изхлипа Пати, докато Пени я отвеждаше.

— Мама просто е много разстроена. — Анджи приседна до Сила и взе ръката й.

— Зная. Всичко е наред.

— Не е. — Гавин, който се взираше през прозореца, се извърна. — Нищо не е наред. Трябваше още преди години да се изправя срещу Хенеси и да се разбере с него, а вместо това предпочетох да го отбягвам. Чувствах се неудобно, а и ми беше неприятно. Той наистина не закачаше Пати и Анджи. Но започна да тормози теб, а аз не се намесих.

— Конфронтацията с Хенеси нямаше да промени нищо.

— Но поне нямаше да се чувствам като провалил се баща.

— Ти не си...

— Анджи — прекъсна Гавин по-голямата си дъщеря, — ще отидеш ли да помогнеш на госпожа Сойър?

— Добре.

— Форд? Имаш ли нещо против?

Мъжът кимна и последва Анджи.

Сила седеше на дивана, а стомахът й отново се бе свил от напрежение, макар и по-различно от предишното.

— Зная, че си разстроен. Всички сме разстроени — започна тя.

— Позволих да останеш при нея. Оставих те при Дили и си тръгнах.

Сила го погледна в лицето и му отправи въпроса, който никога досега не се бе осмелявала да зададе.

— Защо?

— Казвах си, че така е по-добре за теб. Дори го вярвах. Мислех, че твоето място е там, при майка ти, и че с нея ще бъдеш щастлива. Ще имаш големи възможности. Аз никога не се почувствах щастлив там, а разправиите с майка ти изваждаха на показ най-лошото и у двамата ни. Когато се карахме заради теб. Стори ми се, че съм... свободен, когато се върнах тук.

— Била съм на не повече от годинка, когато си ни напуснал, и дори не съм била навършила три, когато си се върнал тук.

— С майка ти не можехме да си кажем и две изречения, без да се обиждаме. Щеше да бъде по-добре, малко по-добре, ако ни разделяха поне няколко хиляди километра. През първите години идвах да те виждам всеки месец или поне на два месеца, после... все по-рядко. Ти вече бе станала актриса. Беше ми по-лесно да се убедя, че водиш пълноценен живот, че не е в твой интерес да идваш тук за лятната ваканция, когато трябва да градиш кариерата си.

— А и ти вече си бил изградил живота си тук.

— Да, започнах отново, влюбих се в Пати. — Баща ѝ сведе поглед към ръцете си и безсилно ги отпусна. — Ти ми се струваше почти нереална — малко красиво момиченце, което виждах няколко пъти в годината. Можех да си повтарям с чиста съвест, че изпълнявам дълга си — редовно изпращах чековете със сумата за издръжката, обаждах ти се, за да те поздравя за рождените дни или Коледа, изпращах подаръци. Казвах си, че съм отговорен баща, макар да знаех, че е лъжа. А и имах Анджи. Тя беше тук и се нуждаеше от мен, докато ти — не.

— Но и аз имах нужда от теб. — Очите на Сила се замъглиха от напиралците сълзи. — Наистина имах.

— Зная. И никога няма да успея да наваксам пропуснатото нито ще си простя — гласът му преградна. — Исках тих и спокоен живот, Сила. И те пожертвах, за да го имам. Когато най-сетне го осъзнах, ти вече бе пораснала.

— Някога обичал ли си ме?

Той притисна пръсти към очите си, сякаш горяха, после отпусна ръце и пристъпи към нея.

— Бях в родилната зала, когато се роди. Когато те сложиха в ръцете ми, аз те обикнах. Но това беше една благоговейна любов. Някаква смесица от удивление, ужас и вълнение. Едно нещо помня най-ярко. Беше няколко седмици след като те бяхме донесли у дома. Обадиха ми се рано сутринта по телефона и аз те чух да плачеш. Сестрата те бе нахранила, но ти продължаваше да си неспокойна. Тогава те взех на ръце и седнах с теб на люлеещия се стол. Ти повърна върху ризата ми. После ме погледна. Погледна ме право в очите. И в този миг те обикнах истински. Не биваше да те изоставям.

Тя пое дълбоко дъх, сякаш нещо се бе отключило в сърцето ѝ.

— Ти ми даде толкова ценни съвети за градините. Боядиса дневната ми. И сега си тук.

Баща ѝ обви ръка около раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Видях те да стоиш на верандата, която изгради наново със собствените си ръце — прошепна, — и сърцето ми преливаше от обич към теб.

За пръв път откакто се помнеше, може би за пръв път в живота си, тя притисна лице към гърдите му и заплака.

По-късно Сила изяде пилешката супа. Изненада се колко добре се почувства след това. Яркожълтите слънчогледи във високата зелена ваза също повдигнаха духа ѝ. Сила предположи, че изглежда много по-добре, защото Форд не възрази, когато заяви, че иска да отиде да провери каква работа е била свършена днес.

— Предполагам, че малко раздвижване няма да ти навреди, а и така няма да се схванеш.

— Навън захладня и е много приятно. Мирише на дъжд.

— Виж ти, вече се превръщаш в истинска провинциалистка.

Младата жена се усмихна и вдигна лице към небето.

— Вярно е, но и като всеки добър строителен предприемач тази сутрин гледах прогнозата за времето. Вечерта се очакват проливни валежи, придружени с гръмотевици, с шестдесет процента вероятност. А като заговорихме за времето, преди малко ти оцеля в истинска емоционална буря.

— Едва, ако трябва да съм честен. Майка ми започнала да утешава разплаканата Пати, после Анджи се присъединила към сълзите, а накрая и майка ми не устояла. Заварих в кухнята три жени, които лееха сълзи, докато топлеха супата и подреждаха цветята във вазата. — Със смутен вид Форд прокара ръка през разрешената си коса. — Направо ми идеше да изхвърча през вратата. Страхливецът Спок се изсули набързо. Щеше ми се да го последвам.

— Но нашият Форд е направен от по-твърд материал.

— Може би, но материалът за малко не се пропука, когато надникнах във всекидневната, за да проверя дали хоризонтът е чист, и те заварих да попиваш сълзите си.

— Благодаря ти, че остана с мен.

— Нали за това сме ние, влюбените мъже?

Той отключи вратата и я бутна.

Сила се спря на прага, а Спок се мушна покрай нея и свойски влезе вътре.

— Вил ли си досега?

— Да съм бил какво?

— Влюбен.

— Когато бях на осем, бях влюбен в Айви Латимор, но тя се отнасяше презрително към мен и постоянно ми се подиграваше. След това, когато бях на тринадесет, се влюбих отчаяно в Стефани Провост, която за цели шест прекрасни дни отвърна на чувствата ми, след което най-безжалостно ме захвърли заради Дон Ърб и страхотния му басейн.

Сила мушна пръст в гърдите му.

— Говоря сериозно.

— По онова време това си бяха съвсем сериозни влюбвания. Е, имаше и други. Но ако имаш предвид нещо истинско, дали някога съм пожелавал жена от пръв поглед. Дали съм почувствал, че тя е тази, която винаги съм търсил, то отговорът е — не. Ти си първата.

Повдигна ръката ѝ и нежно я целуна по кокалчетата. Точно както баща ѝ бе направил с Пати.

— Струва ми се, че всичко си е постарому. Какво са правили тези момчета през целия ден?

Тя закрачи из стаята.

— Така ти се струва, защото не знаеш какво да гледаш. Поставили са контактите и капаците за отдушниците, които поръчах

специално, заковали са старинния бронз. Тук Мат е оставил незакачен корниза, защото знае, че за мен има емоционална стойност и искам сама да го поставя.

Пристъпи към тоалетната и нададе радостен възглас.

— Плочките са сложени! — Наведе се, за да ги огледа по-внимателно. — Страхотно, меките тонове се съчетават идеално с цвета на пода в преддверието. Чудя се дали са успели да измажат стените в банята на третия етаж?

Сила хукна нагоре по стълбите, а Форд я последва.

Когато вече привършваше с огледа, се чуха първите гръмотевици. Спок подскочи уплашено и се вкопчи с ръмжене в крака на стопанина си.

Тя нагласи алармата и заключи.

— Изви се вятър. Доволна съм, когато дъждът започва да вали чак привечер и не пречи на работата през деня. Хората на Брайън трябва да дойдат утре и най-после да се заемат с басейна. Освен това ние... О, по дяволите, съвсем забравих! Тази сутрин направих предложение за онази къща. Беше просто импулс, но толкова силен, че реших да не отлагам. Трябва да знам какво ще ми отговорят. Затова се уговорих утре да отидем да разгледаме къщата. Сметнах, че ако си зает, просто ще сменя часа. И напълно забравих.

— Брей, странно защо? По кое време утре?

— В пет часа. Имам разрешение за пълен оглед и затова реших, че тогава ще е най-удобно.

— Добре, ще отидем веднага след посещениято ти при лекаря. Записана си за четири часа.

— Но...

— Четири — повтори той с нетърпящ възражение тон, какъвто не бе чувала често да използва.

— Добре.

— А сега, какво ще кажеш да седнем отвън на верандата и да се насладим на чаша хубаво вино, докато наблюдаваме бурята.

— Звучи ми като чудесен завършек на един скапан ден.

Сила реши, че все пак се справя доста добре. Спа спокойно, може би благодарение отчасти на двете чаши вино, двете

обезболяващи хапчета и още една купа от прочутата пилешка супа на Пени. Към седем успя да стане от леглото, без да събуди Форд. Краткият престой в джакузито, последван от няколко леки йогийски упражнения, още две болкоуспокояващи хапчета и накрая горещият душ я накараха да се по чувства почти нормално.

Докато отпиваше от прясно свареното кафе, се чудеше защо изобщо трябва да ходи на лекар. Не ѝ беше нужно медицинско лице, за да ѝ каже, че е здравата натъртена, след като са блъскали колата ѝ, и че още няколко дни ще има синини и болки.

Но се съмняваше, че Форд ще е на същото мнение.

А и като се замислеше, всъщност не беше ли наистина чудесно? Да има някой, толкова загрижен за теб, че понякога да става властен и настоятелен за твое добро. Нямахме да навреди, ако отстъпи и го послуша.

Пък и най-лошото вече бе минало. Хенеси беше в килията и не можеше повече да руши собствеността ѝ. Най-после ще живее спокойно, ще довърши ремонта. И ще продължи напред.

Имаше време и да обмисли добре какво означава мъж като Форд да е влюбен в нея. Както и да се тревожи какво означава тя да е влюбена — ако действително можеше да си обясни това състояние — в мъж като Форд.

Можеха да си дадат известно време, за да видят каква постройка биха могли да изградят въз основа на чувствата си. Заедно да решат дали да ремонтират досегашната, да я разкрасят и довършат. Би трябвало добре да огледат и оценят основата. Защото нейната беше доста грапава и неравна. Имаше доста пукнатини, но навярно можеха да се запълнят, да се укрепят и заздрави.

Но неговата основа бе солидна и стабилна и имаше реален шанс новата постройка да се издигне и оцелее. За дълго.

Толкова силно желаше да е завинаги.

Надраска кратка бележка и я подпря на машината за кафе.

„Чувствам се добре. Отивам да работя.

Сила“

Истината беше, че по-скоро не се чувстваше толкова скапана, но и „добре“ щеше да свърши работа.

Напълни чашата си с кафе и се запъти към вратата само два часа по-късно, отколкото обикновено започваше работа.

Отстъпи стреснато на прага. Насреща ѝ стоеше госпожа Хенеси, която тъкмо бе вдигнала ръка, за да почука.

— Госпожо Хенеси.

— Госпожице Макгауан, надявах се, че сте тук. Трябва да поговоря с вас.

— При тези обстоятелства не мисля, че идеята е добра.

— Моля ви, много ви моля. — Госпожа Хенеси отвори сама стъклената врата и пристъпи напред. Сила бе принудена да се отдръпне навътре. — Зная, че сигурно сте разстроена. И признавам, че имате всички основания за това...

— Разстроена? Да, бих казала, че имам всички основания. Съпругът ви се опита да ме убие.

— Не. Не. Просто е изгубил самообладание и донякъде вината е моя. Не е постъпил правилно. Не биваше да постъпва така, но вие трябва да разберете, че не е бил на себе си и не е разсъждавал разумно.

— И кога точно не е разсъждавал разумно? Когато дойде тук за пръв път или когато се удряше с микробуса си моя пикап, докато не ме изблъска в канавката? Или когато ме блъсна? Или когато вдигна юмрука си срещу мен?

В очите на госпожа Хенеси проблеснаха различни емоции — страх, объркване, извинение.

— Няма оправдание за стореното от него. Зная го. Но дойдох с молба да проявите малко съжаление и състрадание. Да разтворите сърцето си и да разберете болката му.

— Вие сте преживели трагедия преди повече от тридесет години. А той обвинява мен. Как да го разбере?

— Тридесет години или тридесет минути. За него няма значение. През онази нощ нашият син, нашето единствено дете завинаги погуби бъдещето си. Не можех да родя повече деца. Имах проблеми, но Джим ме успокояваше, че няма значение, защото вече си имаме чудесен син. Живеехме добре. Той обичаше нашето момче повече от всичко на света. Може би го обичаше прекалено много. Нима това е грях? Или е лошо? Погледнете, ето, погледнете.

Измъкна снимка от чантата си и я тикна в ръката на Сила.

— Това е Джими. Това е нашето момче. Вижте го.

— Госпожо Хенеси...

— Одрал е кожата на баща си — припряно продължи възрастната жена. — Всички го казаха, още когато се роди. Беше толкова добро момче. Толкова умно, толкова сладко, толкова слънчево и пълно с живот. Щеше да постъпи в колеж, а след това искаше да завърши медицина. Щеше да стане лекар. Ние двамата с Джим не сме ходили в колеж, но спестихме пари за образованието му. Бяхме толкова горди с него.

— Бил е много хубав млад мъж — успя да промълви Сила и ѝ върна снимката. — Съжалявам за случилото се, искрено съжалявам, но аз не съм виновна.

— Разбира се, че не сте. Разбира се, че не сте — с треперещ от напиралите сълзи глас изрече госпожа Хенеси и притисна снимката към гърдите си. — Всеки ден от живота си съм оплаквала нещастията на моето момче. След онази нощ Джими вече не беше същият. Не само че повече не можеше да ходи, нито да си служи с ръцете. Той изгуби живеца си, желанието да се бори. Така и не успя да се възстанови. Аз го изгубих, както изгубих и съпруга си през онази нощ. Той прекара дълги години да се грижи за Джими. Повечето време не ми позволяваше аз да го правя. Искеше да върши всичко сам. Хранеше го, преобличаше го, вдигаше го. Всичко това разби сърцето му. Просто го унищожи.

Жената пое дълбоко дъх и продължи:

— Когато Джими умря, не ме е срам да ви призная, изпитах известно облекчение. Сякаш момчето ми най-после беше отново свободно, свободно да ходи и да се смее. Но от моя Джим бе останала само черупката, душата му бе изсъхнала. Джими беше единствената причина да живее, колкото и горчив да бе животът му. Той просто се прекърши. Не можа да понесе тежестта на участта си. Затова ви моля, не го изпращайте в затвора. Той се нуждае от помощ. И от време да се излекува. Не ми отнемайте и него. Не зная какво да правя.

Тя закри лицето си с ръце, а раменете ѝ се разтърсиха от ридания. С периферното си зрение Сила улови някакво движение. Когато Форд се спусна надолу по стълбите, тя вдигна ръка, за да го спре.

— Госпожо Хенеси, знаете ли какво направи вашият съпруг вчера? Разбирате ли какво е направил?

— Зная какво казват хората и зная, че вчера ви е наранил. Не биваше да му казвам, че сте идвали. Бях разстроена и се нахвърлих върху него — крещях му да се примири с миналото, да ви остави на мира. Че не понасям да идвате в къщата ми. И той изхвърча навън. Ако не бях си го изкарала на него и не го бях ядосала...

— А какво ще кажете за предишните му набези?

Жената поклати глава.

— Не зная за никакви набези. Нима не разбирате, че той се нуждае от помощ? Не разбирате ли, че са болни сърцето му, умът и душата? Обичам съпруга си. И си го искам обратно. Ако отиде в затвора, ще умре. Ще умре там. Вие сте млада, целият живот е пред вас. А ние вече загубихме всичко ценно, за нас няма надежда. Не можете ли да намерите поне малко състрадание в сърцето си и да ни оставите да се опитаме да намерим покой?

— И какво искате от мен?

— Кажете им да не го изпращат в затвора. — Протегна се и сграбчи ръката на Сила. — Адвокатът каза, че може да поиска психиатрична експертиза и да го изпратят в болница. Ще изпратят Джим на някоя място, където ще му помогнат. Ще го задължат да отиде в болница, това не е ли достатъчно наказание? Ще е против волята му, но може да му помогнат.

— Аз не...

— Ще продам къщата. — Пръстите ѝ се впиха по-силно в ръката на Сила. Тя почти физически усети отчаянието на жената. — Кълна ви се в Библията. Ще продам къщата и ще заминем. Когато се оправи достатъчно, за да може да пътува, ще заминем за Флорида. Следващата есен сестра ми и съпругът ѝ също ще се преместят там. Ще намеря някое прилично място и ще се махнем. Той никога повече няма да ви притеснява. Кажете им да го изпратят в психиатрична болница, докато се пооправи. Вие сте пострадалата, сигурно ще ви послушат. Познавах вашата баба. Тя също обичаше сина си. Зная колко силно тъгуваше за него. Знам го със сърцето си. Джим не повярва никога в скръбта ѝ и затова обвиняваше нея всеки път, когато погледнеше момчето ни в инвалидната количка. Не можа да прости и това го поболя. Вие не можете ли да простите? Не можете ли?

Какво би могла да отговори на подобен отчаян вопъл, помисли си Сила. На толкова отчаяна молба.

— Ще говоря с полицаите. Не мога да ви обеща нищо, но ще говоря с тях. Това е всичко, което мога да направя.

— Бог да ви благослови. Бог да ви благослови за това. Повече няма да ви безпокоя. Нито пък Джим. Кълна ви се.

Сила затвори очи, а след това и вратата. Въздъхна уморено, отиде до стълбата и се отпусна на долното стъпало. Форд слезе и приседна до нея, а тя облегна глава на рамото му.

— Има различни видове рани — тихо промълви той. — На тялото, на ума и на сърцето.

Тя само кимна. Той разбираше колко разстроена се чувства от посещението на възрастната жена, от молбите и сълзите ѝ.

— Всичко е заради изкуплението, нали? — попита на глас след малко младата жена. — Или част от него. Идването ми тук, възстановяването на къщата ѝ. Моето завръщане. Желанието ми да я открия в това място, да получа отговори, да си изясня причините. Тя никога не се е възстановила след смъртта на Джони. Никога след това вече не е била същата. И повечето хора смятат, че заради това се е самоубила. Не би ли могло да се каже, че Хенеси не е могъл да си позволи този лукс? Детето му е било живо, но толкова осакатено, толкова съсипано, истински жив труп. Не е могъл да обърне гръб или просто да изчезне. Трябвало е да живее с трагедията всеки ден. И това го е съсипало.

— Не казвам, че не се нуждае от помощ — бавно изрече Форд. — Ала задължителният престой в психиатрична болница едва ли ще реши проблемите му. Но, Сила, не той те моли за състрадание или за прошка. Не Хенеси търси изкупление.

— Не, не е. — В този миг осъзна, че той е прав. — Не го правя заради него. Не съм сигурна дали ще излезе нещо добро от цялата работа, но ще го направя заради тази отчаяна и изплашена жена. И нещо повече — правя го заради Джанет.

От опит Сила знаеше, че да работиш с добра строителна бригада, означаваше да не се отнасят с теб прекалено любезно само защото си жена. Засипаха я с въпроси, изказаха ѝ загрижеността си, някои

изразиха гняв и възмущение заради онова, което ѝ бяха сторили, но без излишни излияния.

Освен това получи доста закачки и коментари за изявата си като „трошачка на топки“.

Това ѝ помогна да се стегне и да прекара сутринта в окачване на корниза.

— Хей, Сила. — Един от работниците надникна в дневната, докато тя се бе изправила на подвижната стълба и зачукваше гвоздеи в корниза. — Дошла е една госпожа, казва, че те познава. Името ѝ е Лори. Искаш ли да я доведе, или да я отпратя?

— Кажи ѝ да влезе. — Сила заби последния гвоздей и слезе от стълбата.

— Ако бях преживяла това, което ти се случи вчера, сега щях да лежа в леглото, а не да се катеря по стълби.

— Катеренето е просто друг вид терапия. — Сила остави пистолета за забиване на гвоздеи и се обърна към местната добра самарянка. — Смятах по-късно днес или утре да дойда, за да ти благодаря още веднъж.

— Вчера ми благодари.

— Не че искам да омаловажа стореното от теб вчера, но никога няма да забравя как тичаше надолу по пътя с мобилен телефон в едната ръка и градински кол в другата.

Лори се засмя и поклати глава.

— Съпругът ми и аз тази седмица си взехме малко отпуска, за да пооправим къщата и двора. Той беше излязъл с двамата ни синове, за да купят торфен мъх и мрежа за оградата в долния край, та да не влизат горските животни, а аз подменях старите колове на доматиите. Мога да те уверя, че ако мъжът ми си беше вкъщи, щеше да цапардоса здравата онзи идиот с кола по главата.

Огледа съчувствено синината върху слепоочието на младата жена.

— Сигурно още те боли. Как се чувстваш?

— Не толкова зле. Изглежда по-страшно, отколкото е в действителност.

— Надявам се. — По-възрастната жена огледа стаята.

— Признавам си, че освен че дойдох да проверя как си, винаги съм имала желание да разгледам това място отвътре.

— В момента правя основен ремонт, но ако искаш, ще те разведа.

— Запазвам си правото за по-нататък. Тази стая е много хубава. Цветът ми харесва. Е, май ще е най-добре да го карам направо. Разбира се, зная коя си ти и коя е била баба ти. Ние се преместихме тук преди около дванадесет години, но легендата за Джанет Харди все още е жива. Наясно съм, че това е била нейната къща. Хубаво е да видиш, че някой най-после се грижи за това място, макар че не това дойдох да ти кажа.

— Нещо не е ли наред?

— Не съм сигурна, защото въпреки че зная коя си и се заинтересувах от теб, особено след вчерашната случка, всъщност не те познавам. Тази сутрин ми се обадиха двама репортери, искаха да узнаят моята версия за случилото се.

— О! Ясно.

— Отвърнах им, че съм разказала всичко на полицаите. Те продължиха да настояват, така че им затворих телефона.

— Съжалявам, че са те обезпокоили.

Лори махна пренебрежително с ръка.

— Всъщност исках да те уведомя, че някой е говорил с репортерите. Не бях сигурна дали ти самата не си го сторила, макар сега да виждам, че не е така.

— Не, но май наистина ще се наложи да го направя. Много съм ти благодарна за информацията.

— Нали сме съседни. Сега ще те оставя да работиш. — Тя се огледа. — Мисля, че е време да накарам съпруга ми да пребоядиса дневната.

Сила изпрати посетителката си до вратата, после се върна и седна на едно от стъпалата на подвижната стълба. Обмисляше най-директния и лесен начин, по който да направи изявление. Все още имаше контакти, но беше рисковано да се обади на когото и да било от познатите си журналисти. Името Харди веднага щеше да породя още въпроси и да възбуди интерес. Нуждаеше се от няколко кратки и сбити изречения, внимателно подбрани. Бяха я учили, че ако се замеси в неудобна история, не бива да се крие, а така да я извърти, че да я обърне в своя полза и да се измъкне с достойнство и финес от неловката ситуация.

Мобилният телефон, закачен на кръста ѝ, иззвъня. Тя го измъкна от калъфката, затвори очи и отговори.

— Здравей, мамо.

— Сила, за бога, какво става там?

— Имах малко неприятности, но вече съм добре. Виж, може ли да се свържеш с пиар агентката си? Все още ли е Ким Коен?

— Да, но...

— Моля те, свържи се с нея и ѝ дай номера на мобилния ми телефон. Помоли я да ми се обади колкото е възможно по-скоро.

— Не виждам защо трябва да ти правя услуга след начина, по който се отнесе с мен...

— Мамо, моля те. Наистина имам нужда от помощта ти.

От другата страна на линията последва кратко мълчание.

— Добре. Още сега ще ѝ се обадя. Злополука ли си претърпяла? В болница ли си? Пострадала ли си много? Чух, че някакъв луд те взел за призрака на баба ти и се опитал да те прегази с колата си.

— Не, не беше така. Не съм пострадала. Имам нужда от Ким, за да ми помогне да изясня случилото се, да напише изявление.

— Не искам да те наранят, макар че все още съм ти бясна — заяви Дили и подсмръкна, което накара Сила да се усмихне. — При все това не желая да ти се случи нищо лошо.

— Зная, мамо, добре съм. Благодаря ти, че ще се обадиш на Ким.

— Поне аз умея да правя услуги. — С тези думи Дили затвори.

Сила не можеше да не се съгласи с нея, след като двадесет минути по-късно Ким ѝ позвъни. След още двадесет бяха съчинили и изгладили изявлението. Когато затвори, Сила бе убедена, че е направила най-доброто, което би могла.

— Аз не съм голяма знаменитост — каза Сила на Форд, докато се връщаха с колата от кабинета на лекаря на път към мястото на срещата с агентката по недвижимите имоти. — Но винаги има публичен интерес, когато става дума за насилие или някакъв скандал. А и връзката с Харди може да предизвика малко повече вълнение. Но изявлението ще е напълно достатъчно, за да успокои духовете.

— Само така си мислиш. Поне няколко дни ще си основната новина, а ако има процес, може и по-дълго. Говори ли с полицаите?

— Да се надявам, че няма да има процес, и да, говорих. Зная, че Уилсън смята, че не съм с всичкия се, щом искам да не пращат Хенеси в затвора, след като се има предвид склонността му към насилие.

— Какво ти каза той?

— Психиатрите вече са се заели със случая. От страна на защитата и на обвинението.

— Значи акулите ще премерят сили.

— Така изглежда.

— Мисля, че и за двамата специалисти ще е съвсем ясно, че Хенеси не е на себе си.

— Да. Предполагам, че крайният резултат ще зависи от решението на прокурора дали да предяви обвинение, или да предложи сключването на споразумение, или да препоръча лечение в специализирано заведение. Къщата е ето там, отляво. Дето прилича на малък Кейп Код.

— Ъ?

— С червената кола отпред. Тя вече е тук. Вики Фаул. Къщата се дава под наем, празна е, но собственикът иска да се отърве от нея. А Вики няма търпение да я пробута на някого.

Форд погледна към обраслия в бурени преден двор и малката кафява къща, приличаща на картонена кутия, която се мъдреше напред него.

— Виж ти, чудя се защо. Може ли да съществува нещо по-грозно?

— Правилен подход. Придържай се към него, не се шегувам. — Сила го потупа окуражително по ръката. — Остави ме аз да говоря.

22.

Форд знаеше, че има богато въображение. Смяташе се за човек без предрасъдъци, доста свободомислещ. Но относно „малкия Кейп Код“ на Сила не можеше да си представи как някой би могъл да го определи, дори и при най-голямо въображение, като къща. А и каквото и въображение да имаш, единственото разумно решение за подобна съборетина е да се срине до основи.

Подозрителни петна от несъмнено неприятен произход покриваха килима в дневната с големина на кибритена кутийка. Можеше само да благодари на предвидливостта си, че позволи на Спок да се облекчи отвън, защото в противен случай като добро куче той щеше да сметне, че е въпрос на чест да бележи вече белязаните места.

По первазите на пода се виждаха следи от зъбите или на някакво по-едро животно, или на легион от гризачи. Таванът, чиито ъгли също бяха покрити с неприятни петна, целият беше в издутини, които Сила нарече „пуканки“.

Кухнята представляваше наистина отвратителна гледка: изпочупени кухненски уреди, скъсан линолеум и мивка, покрита с ръждиви петна. Захабеният пласт масов плот бе прогорен на места от нагорещените дъна на нехайно оставени тигани. И само един Бог знаеше що за гадни твари се бяха сврели в мръсните ъгли.

Във въображението си виждаше тълпи от хлебарки да нахлуват от канала на ръждясалата мивка, въоръжени с автомати, с танкове и бронетранспортъори, понесли се в боен поход срещу паяците, даващи яростен отпор с базуките си.

Никак не му беше трудно да остави Сила да говори. Направо бе онемял.

На втория етаж имаше две спални, чиито подове бяха покрити с боклуците, останали от предишните наематели, а едва ли някой би се осмелил да пристъпи прага на банята без защитен костюм и противогаз.

— Както сами виждате, трябва да се свърши доста работа. — Вики разкри белите си зъби, разцъфвайки в нещо, което можеше да се

определи само като отчаяна усмивка. — Но с малко повече усилия и ентузиазирани труд мястото може да се превърне в една разкошна малка къщичка! Чудесен дом за млада двойка като вас.

— Двойка какво? — обади се Форд и получи предупредителен поглед от Сила.

— Вики, ще имаш ли нещо против, ако ни оставиш сами няколко минути, за да погледаме наоколо? Да го обсъдим насаме?

— Разбира се, че не! Оглеждайте колкото дълго искате. Аз ще изляза отвън, за да проведа няколко разговора. Изобщо не бързайте и не се притеснявайте за мен!

— Защо изрича всичко толкова възторжено? — попита Форд, след като Вики изчезна от полезрението им. — От страх? Или възбуда? Да не би постоянно да получава увеличаващи се спонтанни оргазми?

— Много си мил.

— Сила, мисля, че онази купчина в ъгъла, която някога може би е представлявала някакви дрехи, току-що помръдна. Нищо чудно отдолу да има труп. Най-вероятно армия от хлебарки, които ни очакват в засада. Трябва да се махаме час по-скоро. И никога повече да не се връщаме.

— Ако отдолу има тяло, вонята щеше да е много по-непоносима.

— Колко по-непоносима? — усъмни се той. — Ти знаеш ли как мирише труп?

Тя отново го изгледа укорително.

— Макар че хлебарките може да са в наша полза. Ако продавачът притежаваше поне малко здрав разум, щеше да почисти къщата и да махне този отвратителен вонящ килим. Но неговата немарливост ще бъде нашата печалба.

— Сигурно се шегуваш. Единственото, което можем да си спечелим от това място, е опасна зараза от коремен тиф. Или от бубонна чума. — Докато говореше, не откъсваше поглед от купчината парцали. Не беше съвсем сигурен, че наистина не бе помръднала. — Сила, това място не става за нищо.

— Казваш го, защото не знаеш къде да гледаш. Разбрахме се, че ако не искаш да рискуваш, няма да те насилвам. Но нека първо ти обясня нещо. Под този килим има чудесен дървен под. Проверих го, когато идвах първия път.

Тя се наведе и повдигна свободния край.

— Правоъгълни дъбови дъски в изненадващо добро състояние.

— Добре, има под.

— Основите на къщата са солидни, както и размерите на парцела.

— Прилича ми на минно поле. Вероятно е пълно с добре замаскирани бомби, поставени от атомни паяци.

— Има и ново торфеното покритие в двора — невъзмутимо продължи младата жена, — растения, малка хубава веранда отзад. Банята се нуждае от основен ремонт.

— Няма ли да е по-хуманно направо да се взриви?

— Една нова вана, умивалник и хубави теракотени плочки. За помещение с подобни размери навярно бих могла да намеря доста прилични плочки в подходящ цвят. Килимът ще се изхвърли. Ще се сменят вратите на тоалетната стая, ще се добавят нови рафтове. Таванът ще се измаже наново и ще се боядиса. И ще получим две уютни детски стаи.

— А къде ще спят родителите? — Той пъхна ръце в джобовете си, опасявайки се да не докосне случайно нещо. — В близкия хотел, ако им е останал малко здрав разум.

Сила сви пръст.

— Тази стена може да се премести с четири метра и половина.

— Нима?

— Да, и като използваме ширината на къщата, ще получим една чудесна семейна спалня с изглед към задния двор. С малка гардеробна, баня с вана и отделна душ кабинка. Двоен умивалник, с гранитен плот. Фаянсови плочки по стените. Така цената ще се покачи.

— И какво ще я задържи на тази висота? Надеждите и мечтите?

— Новата кухня и просторната дневна с трапезария.

— О, това ли. — Но колкото и да беше странно, Форд вече започваше да си го представя.

— Ужасният килим се изхвърля, дъбовият под се излъсква и полира — продължи да говори Сила, докато слизаше по стълбите. — Тези тесни перила също ще се сменят. Ще се измажат всички тавани, ще се поставят нови корниз, някои може да са гипсови. Прозорците изцяло ще се подновят. Всичко от кухнята ще се изхвърли, ще се измаже и боядиса.

— Слава богу.

— Тук може да се разположи мокро помещение. Кухнята, трапезарията и дневната ще са преходни, може да се помисли за малък бар за леки закуски, а високи двойни врати ще извеждат от просторното помещение към малката приятна веранда отзад. Стените ще се боядисат в жизнерадостни тонове, напуканата асфалтова пътека в задния двор ще се замени с пътека с каменни плочи, ще се засадят малко цветя и храсти. И това е всичко.

— Е, едва ли може да се нарече нищо.

Тя се засмя.

— Разбира се, че е много, бедничкият ми. И ще е нужна доста работа. Може би шестнадесет седмици. Би могло да се намалят и на дванадесет, но ако искаме всичко да стане както трябва, най-добре е да не се бърза прекалено, затова смятам, че са нужни шестнадесет. Като се сметне първоначалната ми оферта и се добавят материалите и трудът, ипотечните вноски за пет месеца и покачването на пазарната цена след подобренията, като се добавят и предимствата на района, бих казала, че грубо къщата ще се продаде с печалба между четиридесет и четиридесет и пет хиляди долара.

— Сериозно ли говориш?

— О, да. В зависимост от състоянието на пазара на недвижими имоти, когато бъде завършена, може дори да достигне и до шестдесет хиляди. Строителството в района тепърва ще се разраства. — Сила започна да изброява на пръсти. — Предпочитано място е за млади двойки и малки семейства. Наоколо има престижни училища, а кварталът се намира на десетина минути от търговския център. Просторни жилища с модерни кухни и бани — това се търси и с подобни имоти се реализира най-голяма възвръщаемост на инвестициите.

— Добре.

— Не, трябва да си сигурен. Помисли си внимателно, а аз ще подготвя цялостен план за ремонта.

— Няма какво да мисля. Хайде да зарадваме Вики и да се изпаряваме по-бързо отук, преди хлебарките и паяците да са ни нападнали.

— Чакай, чакай. Нека я оставим да пострада още малко. Направо ще откраднем това място, Форд. — Той забеляза как лицето ѝ се озари от доволство. — Заслужава да бъде откраднато, защото собственикът

дори не си е направил труда да го приведе в малко по-приличен вид. Ще ѝ кажем, при това доста неубедително, че ще си помислим. После ще си тръгнем. След седмица или десет дни аз ще ѝ се обадя.

— Ами ако някой междувременно го купи?

— След като е обявено за продан вече повече от четири месеца и цената е свалена два пъти? Не мисля. Вики очаква отказа ни и ние няма да я разочароваме. След това искам да се приберем у дома, да се потопя в твоята гореща вана и да се отпусна.

Оказа се, че желанието ѝ да се отпусне няма да се осъществи, тъй като поне шестима репортери се бяха разположили пред дома ѝ.

— Това ли ще рече малък интерес, както ми каза?

— Нищо не е — макар че беше доста повече, отколкото очакваше. — Малко са се попрестарали заради изявлението. Повечето са от местни медии или най-много от Вашингтон. Градчето е твърде близо и затова са дошли. Ти влез вътре. Аз ще се оправя с тях.

— Смяташ да им дадеш интервюта?

— Не точно. Няколко трошички. Те ще ги грабнат и ще отлетят. Не е нужно да се замесваш в това. А и присъствието ти само ще отклони интереса им в друга посока.

Но в мига, в който излязоха от колата, фотоапаратите зацракаха. Сякаш като по даден знак репортерите хукнаха през шосето, крещейки името на Сила и въпросите си. Форд се сепна от атаката им и инстинктивно застана до Сила.

— Джорджия Васар от телевизионен канал Дъбълю Ем Дъбълю Ей. Бихте ли ни разказали за вчерашния си сблъсък с Джеймс Робърт Хенеси?

— Сериозно ли сте ранена?

— Истина ли е, че Хенеси ви смята за преродената Джанет Харди?

— Аз вече направих изявление относно инцидента — хладно отвърна Сила. — Нямам какво повече да добавя.

— Истина ли е, че Хенеси неколkokратно ви е заплашвал преди вчерашното нападение? И че именно той е нападнал Стив Ченски, бившия ви съпруг, докато ви е гостувал? Това нападение ли е причината за проваленото ви повторно събиране?

— Доколкото знам, господин Хенеси не е обвинен за нападението на Стив, който ми беше на гости за кратко през тази пролет. Ние сме стари приятели и си останахме такива по време на брака ни, както и след развода. Няма никакво повторно събиране.

— Господин Форд Сойър ли е причината за това? Господин Сойър, как се чувствате след нападението върху госпожица Макгауан?

— Носят се слухове, че вие двамата със Стив сте се сбили заради Сила и той е бил ранен. Как ще го коментирате?

— Без коментар. Боже, момчета, май сте навлезли в собствеността ми. Ние тук сме доста дружелюбни хора, но ще трябва да се дръпнете.

— Аз няма да съм толкова любезна, ако някой навлезе в моята собственост — предупреди ги Сила.

— Истина ли е, че сте дошли тук, за да общувате с духа на баба си? — изкрещя някой, когато двамата с Форд се обърнаха, за да влязат в къщата.

— Глупостите на жълтите вестници — промърмори Сила. — Съжалявам. Голяма част от въпросите са измислици на таблоидите.

— Не се притеснявай. — Форд затвори вратата и я заключи. — Винаги съм си мечтал за възможността да кажа „без коментар“ със суров глас.

— Те скоро ще се откажат. Няма да продължи повече от ден или два, а голяма част от тази история ще пълни жълтите страници на вестниците, които се продават в супермаркетите, наравно с историите за извънземни бебета, появили се в Юта.

— Знаех си! — Той размаха пръст. — Знаех си, че има някаква причина за историите в Юта. Какво ще кажеш за чаша вино в горещата вана, за която си мечтаеше, докато аз измисля как да изведа Спок отзад?

— Идеята не е добра. С удоволствие ще пийна чаша вино и можеш да изведеш Спок, но в гимнастическата ти зала има прекалено много стъклени стени. — Тя го погледна извинително. — Стъкло, фотоапарати с телеобективи. Няма смисъл да ги улесняваме. Те вече знаят името ти. Преди да се усетиш, ще те изтипосат на страницата до извънземните бебета.

— Най-последно да се сбъдне мечтата на живота ми. — Той си сложи очилата и погледна към телефонния секретар. — Не съм ли

станал истинска знаменитост? Четиридесет и осем съобщения — докато говореше, телефонът иззвъня.

— Ще трябва да се покриеш и известно време да не отговаряш на обажданията, Форд. Наистина смятах, че след краткото ми и ясно изявление ще приключи с тази история. Ким, която отговаря за връзките с обществеността, се съгласи с мен, но поради непонятна за мен причина медиите са решили да раздухат случката и да ѝ придадат пикантен привкус.

— Ето какво ще направим. — Той взе телефона и изключи звънеца. — Ще направя същото и с останалите. Семейството и приятелите ми имат номера на мобилния ми телефон и при нужда ще ми позвънят на него. Ще се обадя на Брайън, за да го попитам дали може да вземе Спок тази нощ при себе си. А ние двамата ще си отворим бутилка вино, ще стоплим една замразена пица и ще се укрием зад завесите в спалнята на горния етаж. Най-последно имам възможност да ти пусна да изгледаш сериите на „Бойна звезда Галактика“^[1].

Младата жена се облегна на плота, докато напрежението бавно я напускаше. Осъзна, че той не изпитва гняв. Нито е разстроен, дори не е кой знае колко раздразнен. Как изобщо бе могла да се сближи с някой толкова благословено стабилен и уравновесен човек?

— Ти наистина притежаваш уменията да не усложняваш нещата.

— Само когато сайлоните^[2] не се канят да унищожат всичките ни подправки, нещата обикновено са съвсем прости. Ти извади пицата, а аз ще отворя виното.

Сила се събуди в пет часа, както бе нагласила вътрешния си будилник в полунощ, когато откъм малката ѝ ферма се бяха чули звуците на алармената ѝ инсталация. Нещо, което трябваше да очаква, помисли си тя, докато влизаше под душа. Някои членове на журналистическото съсловие не се свеняха да нарушат закона, докато преследваха някоя история. Двамата с Форд и полицията бяха прекарвали около час от другата страна на пътя.

По ключалката на задната врата имаше следи от нескъпан опит да се разбие с лост.

Тя се облече и остави бележка на Форд. Полицейската патрулна кола все още беше на алеята. Пееха птички и младата жена зърна три елена край езерото. Но наоколо не се мяркаха никакви репортери.

Може би най-последно късметът ѝ бе проработил и всичко е приключило. Качи се в колата на Форд и подкара към града. Върна се към шест и половина с кутия понички и две големи кафета в картонени чаши и се запъти към полицейската кола.

Когато приближи, полицаят зад волана отвори прозореца.

— Зная, че е банално — поде тя, — но...

— Хей, това е много мило от ваша страна, госпожице Макгауан. Всичко беше спокойно.

— Но и двамата сте изкарали дълга нощ. Изглежда натрапниците са напуснали бойното поле. Ще се захващам за работа. Някои от работниците ще дойдат в седем.

— Хубаво местенце си имате. — Вторият полицаи извади от кутията поничка с глазура, поръсена със сусам. — Банята на горния етаж е страхотна. Жена ми от години чака да ремонтираме нашата.

— Ако решите, само ми се обадете. Ще ви дам безплатна консултация.

— Може и да го направя. Смяната ни скоро ще свърши. Искате ли да се обадим, за да изпратят друга кола?

— Мисля, че вече няма нужда. Благодаря ви, че цяла нощ сте наглеждали дома ми.

Сила влезе вътре и се зае да довърши заковаването на первазите. Около осем наоколо вече кипеше усилен труд. Пристигна бетонобъркачката, забръмчаха бор машини, последваха консултации с работниците, които щяха да се заемат с намазването на дъното на езерото и павирането на алеята за коли. Тя влезе в третата баня и се зае да преглежда бележките с вече взетите размери. Тъкмо сваляше вратата, когато се появи Мат.

— Сила, мисля, че е по-добре да погледнеш отвън.

— Какво става? Някакъв проблем ли има?

— Най-добре е сама да видиш и да решиш.

Тя подпря вратата на стената и забърза след него. Погледна през прозореца на главната спалня и ахна смаяно.

Шестима репортери бяха неприятност, но все пак почти очаквана. Но шестдесет вече представляваха истинска катастрофа.

— Появиха се сякаш изневиделица — обясни Мат. — Все едно по сигнал. Брайън ме извика, каза ми, че крещели някакви въпроси на

хората му. Господи, навсякъде е пълно с телевизионни камери, микрофони и какво ли не.

— Добре, добре. Трябва да помисля. — Почти дванадесетина работници в момента сновяха из къщата и двора. Дванадесет души, които едва ли би могла да контролира. — Не би трябвало да проявяват такъв интерес към мен, дори и при подобни обстоятелства. Очаквах няколко репортажа в светската хроника по новините и една-две статии в таблоидите. Трябва да се обадя по телефона. Мат, моля те, опитай се да накараш хората си да не говорят с тях, поне засега. Нужни са ми няколко минути, за да... — гласът ѝ секна при вида на лъскавата черна лимузина, която спря плавно пред входа на къщата.

— Боже, виж това!

— Да, само го виж — немощно отрони Сила. Нямаше нужда да вижда Марио, който слезе от задната седалка, за да разбере кой беше пристигнал и защо.

Когато се появи на предната веранда, Бидилия Харди вече бе увиснала на ръката на съпруга си, който я подкрепяше с майчинска загриженост. Наклонила е лице под идеален ъгъл, с изгарящо възмущение си помисли Сила, за да могат всички телеобективи да уловят затрогващото ѝ изражение. Косата ѝ бе пусната и блестеше на слънцето върху елегантното ленено сако със същия цвят като очите ѝ.

Когато стъклената врата се затръшна зад гърба ѝ и Сила излезе напред, Дили разтвори ръце, извила ефектно тялото си, за да я заснемат отстрани.

— Мъничката ми!

Пристъпи напред в изисканите си сандали от „Джими Чу“ с близо десетсантиметрови тънки токчета. В следващия миг Сила се озова в майчинската прегръдка, сред уханието на облаци от „Парижки нощи“. Любимият парфюм на Джанет Харди, превърнал се в запазена марка и за дъщеря ѝ.

— Моето малко момиченце, бебчето ми!

— Ти си виновна за всичко това — прошепна яростно Сила в ухото ѝ. — Ти си съобщила на пресата, че ще дойдеш.

— Разбира се, че го направих. Всяка публичност е добре дошла. — Дили се отдръпна и през тъмните стъкла на слънчевите ѝ очила Сила видя как пресметливо замъглените очи на майка ѝ се разшириха в

искрена загриженост. — О, Сила, лицето ти. Ти ми каза, че не си пострадала. О, господи, Сила!

Именно този миг на неподправена тревога и изненада притъпи донякъде негодуванието на Сила.

— Имам малко синини и подутини, това е всичко.

— Какво каза лекарят? О, онзи ужасен мъж Хенеси. Спомням си го. Онова мършаво копеле с изпитото лице. О, боже, Сила, ти наистина си пострадала!

— Добре съм.

— Е, не можа ли да си сложиш поне малко грим? Сигурно не си имала време за това, а и навярно така е по-добре. Да вървим. Всичко съм организирала. Просто ме следвай.

— Ти си възбудила интереса им към мен, мамо. А отлично знаеш, че това е последното, което искам.

— Не става дума за теб и какво искаш ти. — Дили отмести поглед към къщата, после се извърна. Сила отново усети искреност в чувствата ѝ. Болка. — И никога не е ставало. Аз имам нужда във вестниците да пишат за мен, да ме показват по телевизията. Аз се нуждая от публичност и възнамерявам да я получа. Станалото станало. Сега от теб, зависи дали ще ги накараш да продължат да ровят около теб, или ще направиш така, че интересът им да се насочи другаде и най-вече към мен. Господи! Какво е това?

Младата жена погледна надолу и видя Спок, седнал търпеливо, вдигнал предната си лапа и приковал огромните си изпъкнали очи в Дили.

— Това е кучето на съседа ми. Чака да го поздравиш.

— Той чака... Хапе ли?

— Не. Просто хвани лапата му, мамо. Той смята, че си ми приятелка, защото ме прегърна.

— Добре. — Майка ѝ се наведе предпазливо и, Сила трябваше да ѝ го признае, разтърси смело лапата на Спок. После леко се усмихна. — Той е толкова грозен, но същевременно е странно сладък. Хайде, върви си сега.

Дили се извърна, обгърнала плътно с ръка талията на дъщеря си, и махна на съпруга си.

— Марио!

Той дотърча послушно, улови ръката ѝ и я целуна.

— Готови сме — обяви тя.

— Изглеждаш прекрасно. Само няколко минути, скъпа. Не бива да стоиш на слънце прекалено дълго — загрижено ѝ напомни Марио.

— Стой близо до мен.

— Както винаги — откликна Номер пет.

Стиснала Сила, Дили се насочи към камерите.

— Страхотни обувки — отбеляза Сила. — Само че едва ли са най-подходящият избор за трева и чакъл.

— Зная. Кой е този? Репортерите трябва да спазват йерархията.

— Той не е репортер. — Младата жена наблюдаваше Форд, който се промъкваше сред тълпата. — Продължавай напред — прошепна му, когато той се приближи. — Едва ли ще искаш да си част от това.

— Това майка ти ли е? Не очаквах да ви видя тук, госпожо Харди.

— И къде другаде бих могла да бъда, когато дъщеря ми е пострадала? Вие ли сте новият ѝ любим? — Огледа го изпитателно от главата до петите. — Чувала съм малко за вас. Но не от теб — хвърли укорителен поглед на Сила. — Ще трябва да си поговорим. Но засега останете тук с Марио.

— Не. Той не е Марио и няма да стои отзад като добро тренирано кученце. Не им доставяй това удоволствие, Форд.

— Ще вляза вътре и ще пийна чаша кафе — реши той. — Искаш ли да се обадя в полицията?

— Не, но все пак ти благодаря.

— Не е ли истински южняшки сладур — отбеляза Дили, когато Форд продължи към къщата. — Вкусът ти определено се е подобрил.

— В момента съм ти много ядосана — процеди Сила с глас, треперещ от напирания в гърдите ѝ гняв, така че много внимавай какво говориш.

— Мислиш ли, че е лесно за мен да дойда тук? Просто правя това, което е нужно.

Дили вирна брадичка — една смела майка, притекла се на помощ на раненото си дете. От всички страни към нея се посипаха въпроси, но тя ги посрещна със стоицизма и смелостта на войник, защитаващ предната фронтова линия.

— Моля ви. Моля ви. — Вдигна ръка и извиси глас. — Разбирам вашия интерес и до известна степен съм ви благодарна за

съпричастността. Зная, че вашите зрители и читатели са загрижени за нас и това наистина ме трогава. Но вие трябва да разберете, че семейството ни, за кой ли път, преминава през труден период. И всичко това е... твърде болезнено. Дъщеря ми е имала ужасно преживяване. Аз съм тук, за да бъда до нея, както би постъпила всяка майка.

— Дили! Дили! Кога научихте за инцидента със Сила?

— Тя ми се обади при първа възможност. Без значение колко е пораснало, едно дете винаги търси майка си, когато е наранено. Въпреки че тя ми каза да не идвам и да не прекъсвам репетициите за представлението, което подготвям, за да не се подлагам на мъката и болезнените спомени от миналото, които това място ми навява, аз, разбира се, веднага дойдох.

— Според вашите собствени думи, вие не сте идвали в тази къща от самоубийството на Джанет Харди. Как се чувствате да бъдете отново тук?

— Не мога да мисля за това. Поне не още. В момента дъщеря ми е единствената ми грижа. По-късно, след като прекараме известно време заедно — насаме — ще се опитам да анализирам чувствата си. Моята майка... — Гласът ѝ пресекна. — Моята майка би искала да отдам на нейната внучка, моята дъщеря, всичките си сили и цялата си енергия.

— Сила, какви са плановете ти? Ще отвориш ли къщата за посещения? Носят се слухове, че ще бъде превърната в нещо като музей за поклонение — обади се един репортер.

— Не. Възнамерявам да живея тук. И в момента живея тук — поправи се тя със студен и ясен глас, въпреки че всичко в нея кипеше. — Мястото от поколения е собственост на семейството ми и от двете страни — по линия на Харди и Макгауан. Аз го възстановявам и обновявам и то ще бъде, както винаги е било, частен дом.

— Вярно ли е, че напоследък си била подложена на постоянен тормоз — имало е нахлуване с взлом в къщата и прояви на вандализъм?

— Имаше няколко инцидента. Но не ги смятам за постоянен тормоз.

— А какво ще кажете за твърденията, че призрактът на Джанет Харди обитава къщата?

— Духът на моята майка е тук — заяви Дили, преди Сила да отговори. — Тя обичаше малката си ферма и аз вярвам, че духът ѝ, гласът ѝ, красотата и ефирната ѝ елегантност са останали завинаги на това място. И ние имаме доказателство за това. — Тя привлече Сила към себе си. — Нейният дух е в нас. В мен и в моята дъщеря. И в известен смисъл тук ще живеят три поколения жени от рода Харди. А сега, моля да ни извините, но трябва да отведе дъщеря си вътре, за да може да си почине. Като майка ви моля да уважите необходимостта ни от уединение. Ако имате още въпроси, съпругът ми ще се опита да ви отговори.

Наклонила глава към Сила, Дили се обърна и се запъти към къщата.

— Малко прекали с майчинската струнка.

— Не мисля така. Какво е станало с дървото?

— Какво дърво?

— Онова, с червените листа. Беше голямо. Много голямо.

— Беше увредено, умираше. Аз го замених.

— Изглежда различно. Преди имаше повече цветя. — Гласът на Дили потрепери, но Сила знаеше, че този път не е преструвка. — Мама обичаше цветята.

— И пак ще има, когато приключи с къщата — усещаше как майка ѝ става все по-неуверена с всяка крачка. — Сама се хвана в капана. Сега ще се наложи да влезеш вътре.

— Зная. Верандата беше боядисана в бяло. Защо тази не е бяла?

— Наложил се да заменя по-голямата част от дъските. Още не съм я боядисала.

— И вратата не е същата. — По-възрастната жена дишаше учестено, сякаш тичаха, а не вървяха. — Това не е нейната врата. Защо всичко е променено?

— Имаше повреди, изгнили дъски и плесенявали греди. Господи, мамо, та през последните тридесет години къщата почти не е била поддържана. Не можеш да занемариш така един имот и да очакваш, че няма да се разруши.

— Не съм го занемарила. Искан да забравя. А сега вече няма да мога, нали?

Сила усети как майка ѝ затрепери и понечи да я успокои, но Дили я избута от пътя си, докато влизаха вътре.

— Нищо не е както трябва. Къде са стените? Къде е малкият салон? Преди беше боядисано в друг цвят.

— Направих промени.

Дили се завъртя към дъщеря си на високите токчета на изисканите си сандали. Очите ѝ изпущаха гневни искри.

— Ти каза, че ще възстановиш къщата.

— Казах, че ще я ремонтирам, и го правя. По свой вкус, но с уважение към миналото.

— Никога нямаше да ти я продам, ако знаех, че смяташ да я изтърбушиш цялата!

— Напротив, щеше — студено рече Сила. — Трябваша ти пари, а аз искам да живея тук. Ако си желала да я запазиш такава, каквато е била някога, си можела да го направиш още преди години. Ти не обичаш тази къща, за теб тя е като трън в петата. Но аз я обичам.

— Ти нямаш никаква представа как се чувствам! Тук съм била най-близо до нея, отколкото където и да е било другаде. След Джони, разбира се, винаги на второ място след любимия ѝ син. Но тук тя беше с мен истинска майка, както никъде другаде. А сега всичко това е променено.

— Не, не всичко. Поднових мазилката и поправих пода. Подът, върху който е стъпвала. Освен това печката и хладилникът са в добро състояние и смятам да ги запазя, защото се вписват добре в ретро стила на кухнята.

— Онази голяма печка?

— Да.

Дили притисна пръсти към устните си.

— Понякога се опитваше да ни направи курабийки. Беше ужасна готвачка. Винаги ги изгаряше и се смееше. Но ние ги изяждахме до троха. По дяволите, Сила. По дяволите. Толкова много я обичах.

— Зная, че си я обичала.

— Тя смяташе да ме заведе в Париж. Само ние двете. Всичко беше уредено. Тогава Джони умря. Както винаги провали всичко.

— Господи, мамо!

— Така се чувствах тогава. След шока и опустошаващата мъка и болка, защото наистина го обичах. Обичах го, въпреки че ми се щеше да го мразя. Но когато тя не пожела да заминем за Париж, си мислех, че той нарочно е провалил всичко. — Дили пое мъчително дъх. — Тя

го обичаше много повече от мен, въпреки че той беше мъртъв, а аз жива. Колкото и да се стараех, никога не успях да я накарам да ме обикне колкото него.

Зная как се чувстваш, помисли си Сила. Съвсем точно. По някаква ирония на съдбата Дили обичаше мъртвата си майка повече, отколкото живата си дъщеря.

Може би това също беше един вид изкупление. Сила пристъпи към нея.

— Мисля, че тя те е обичала много, много те е обичала. Предполагам, че през онова лято, когато Джони е умрял, нещата просто са се разпаднали и всичко се е изкривило и объркало невъзвратно. Тя така и не е успяла да събере и залепи отново изпочупените парчета. Не се е възстановила. Ако беше имала повече време...

— Защо тогава не си е дала това време? А глътна онези хапчета. Изостави ме. Тя ме изостави. Нещастен случай или не — а аз винаги, винаги ще вярвам, че е било нещастен случай — тя е предпочела хапчетата пред мен.

— Мамо. — Сила приближи към нея и я докосна по бузата. — Защо никога не си ми казвала тези неща? Не си споделяла как се чувстваш?

— Всичко е заради тази къща. Тя ме разстройва. Изважда наяве погребаното минало. Не го искам. Просто не го искам. — Отвори чантата си и извади сребърна кутийка с хапчета. — Дай ми малко вода, Сила. Бутилирана.

Сила си каза, че майка ѝ едва ли ще забележи иронията. Дъщерята, която скърбеше, задето майка ѝ бе предпочела хапчетата пред нея, сега правеше същото.

— Добре.

В кухнята Сила извади бутилка минерална вода от малкия хладилник. Взе чаша и сложи няколко ледени кубчета. Дили щеше да мине и без обичайния резен лимон, реши. Наля вода в чашата и погледна през прозореца.

Форд, Брайън и специалистът за езерото стояха изправени край затлачените му води. Форд държеше чаша с кафе, а палецът на другата му ръка бе пъхнат в една от гайките на колана на джинсите му.

Колко е висок и строен, помисли си младата жена, и с очарователна отсянка на недодяланост. Разрошена кестенява коса с изрусели от слънцето кичури. Толкова прекрасно, благословено нормален. Чувстваше се спокойна и сигурна само като го погледнеше, да знае, че е там — този мъж, който създаваше суперзлодеи и герои, който имаше всички серии от „Бойна звезда Галактика“ на дивиди. Мъж, който не можеше да различи гедоре от обикновен тръбен гаечен ключ.

— Благодаря на Бога, че си тук — промърмори тя. — Почакай ме.

Занесе водата на майка си, за да може Дили да преглътне успокоителните си хапчета.

---

[1] „Battlestar Gallactica“, научнофантастичен сериал от 1978 г. на Ей Би Си, впоследствие въз основа на сериалите са се появили романи, комикси и компютърни игри. — Б.пр. ↑

[2] Измислена кибер цивилизация, която воюва с Дванадесетте колонии на човечеството от посочения сериал. — Б.пр. ↑

23.

— Значи си заминаха. — Форд посочи към къщата с кутийката кока-кола, която бе задигнал от кухнята на Сила.

— Да, след няколко финални майчински прегръдки за пред камерите.

— В Калифорния ли се върнаха?

— Не, ще пренощуват във Вашингтон, в хотел „Уилард“. По този начин тя ще може да си уреди още една-две медийни изяви, за да рекламира шоуто си в Националния театър през септември. — Сила вдигна ръце и поклати глава. — Но не е чак толкова пресметлива. Само в осемдесет процента. Останалите двадесет бяха искрена загриженост за мен, която щеше да се задоволи да ми изрази по телефона, ако не й беше изгодно да дойде дотук. Наистина трябва да е имала голяма нужда, за да се реши да стъпи отново в тази къща. До днес не съм го осъзнавала, не съм си представяла колко дълбоко я разстройва това място. Сега ми е малко по-лесно да й простя, че го е занемарила, и да разбере огорчението й, когато й направих предложение, което не можеше да откаже.

— А не е ли било по-просто да я даде на теб, след като не я е искала и не е имала желание да я поддържа?

— Не и в света на Дили. Там се ръководят от принципа „каквото повикало, такова се обадило“. Не зная колко необичана се е чувствала, нито пък колко е страдала заради това, че винаги е била на второ място в сърцето на Джанет и все е трябвало да се състезава за обичта й с Джони. Не съм сигурна дали е била права. И, да, зная, че днес тя направи нещо, което знаеше, че не желая. Донякъде мога да оправдая постъпката не само защото разбирам, че е в нейна полза, а и защото по някакъв начин тя е успяла да се убеди, че го прави и заради мен. Това е неин специален талант.

— Ще бъде интересна тъща.

— О, стига. — Паниката я сграбчи за гърлото. — Не поемай в тази посока.

— Вече съм минал през градинската врата и съм поел по криволичещата пътека. „Криволичеща“ е ключовата дума засега — рече той, вдигна кутийката кола и отпи глътка. — Няма нужда да бързам.

— Форд, трябва да разбереш...

— Сила! Извинете ме — додаде Мат, който влезе в стаята. — Струва ми се, че пристига камионът с дъските за пода на третия етаж. Бих искал да ги погледнеш, преди да започнем да разтоварваме.

— Да, да, ей сега идвам.

— Вече ще подреждате дъските на пода? — учуди се Форд.

— Дъските трябва да се оставят няколко дни да „починат“ на склад, нещо като аклиматизиране, преди започнат да се редят. Тъй като там ще има вградени мебели... Всъщност няма значение.

— Ами, хубаво. Ако не се нуждаеш от услугите ми вече, ще се опитам да свърша малко работа днес.

— Добре, добре — кимна Сила, опитвайки се да се успокои.

— О, сканирах онези снимки за теб. Напомни ми да ги дам.

— Господи, съвсем забравих за тях. Трябва да благодаря на дядо ти.

— Той смята, че си му благодарила достатъчно, след като му даде възможността да те види по хавлия.

— Благодаря ти за напомнянето. — Двамата излязоха отпред. Камионът с доставката тъкмо паркираше бавно на заден на алеята за коли. — Страхотно! — възторжено възкликна Сила.

— Ще те оставя да се насладиш на новите си дъски. — Взе лицето ѝ в шепи и я целуна. — Ние ще те чакаме.

И наистина ще я чакат, помисли си младата жена. Форд и странното му малко куче ще направят точно това. Беше едновременно прекрасно и плашещо.

Форд се заключи в ателието за цели четири часа. Времето се изниза неусетно. Въпреки всички събития, които го разсейваха — пристигането на сексапилната съседка, нахлуванията с взлом, сдобиването с нов приятел в болницата, тревогите за сексапилната съседка и влюбването си до уши в нея, той имаше отличен напредък в работата.

Хрумна му, че може да завърши образа на Брид едновременно със завършването на къщата на Сила. Само по себе си това щеше да е нещо като висша синхронизация. Но сега имаше нужда да излезе и да си отдъхне подобаващо на верандата. Отключи вратата на ателието и се обърна, за да огледа критично работата, свършената през деня.

— Ти си дяволски добър, Сойър. Не вярвай на тези, които твърдят нещо друго.

Изпълнен със задоволство и с повдигнато самочувствие от собствената си значимост, той слезе долу и се спря, за да надникне през прозореца. За радост на Сила наоколо не се навъртаха никакви репортери. Не се виждаха камиони и пикапи, което означаваше, че и нейният работен ден е приключил. Запъти се към кухнята, за да си вземе студена бира, след което смяташе да извика Спок да му прави компания на верандата и заедно да чакат Сила да ги удостои с дневната порция от вниманието си.

В хладилника откри бележка, залепена за една бирена бутилка: „Свърши ли? Ако е така, отбий се в резиденция Макгауан. Заобиколи отзад.“

— С удоволствие — промърмори Форд и се ухили.

Тя се бе разположила във вътрешния двор под сянката на голям яркосин чадър, край малка маса от тилово дърво. Три медни делви с избуяли растения красяха трите стъпала към верандата. Нахлупила бейзболна шапка на главата, с протегнати и кръстосани крака в работните ботуши, заобиколена от дъхави рози, тя изглеждаше едновременно спокойна и необикновена.

Когато Форд се настани на масата срещу нея, тя го дари с непринудена и ведра усмивка.

— Мързелувам под приятната сянка — каза му и потърка Спок зад ушите.

— Забелязах. Откъде се сдоби с това? — Той кимна към чадъра.

— Пристигна днес и не можах да устоя да не го разпъна. Тъкмо свърших и се появи Шана със сандъчетата с цветя. Бях ги избрала и поръчала при един от набезите си в цветарския магазин, като възнамерявах по-късно да реша къде да ги сложа. Но тя видя масичката и набързо ги разсади в тези делви. Ще се наложи да ги преместя, когато започна да полирам и да боядисвам верандата, но засега ще им се порадвам.

Разкърши се, наведе се и извади две бутилки бира от кофичката с лед.

— А сега предлагам и ти да помързелуваш заедно с мен.

Той завъртя капачките и чукна бутилката си в нейната.

— За първото ни мързелуване под синия чадър. Доколкото разбирам, си имала добър ден.

— И добър, и лош. Не може да завърши по-зле, отколкото започна, но имаше доста сътресения. Радостта ми за дъските се оказа краткотрайна, когато открих, че са докарали не този дървен материал, който поръчах. След това заявиха, че аз съм се била обадила, за да сменя поръчката от орехов на дъбов, което е пълна глупост и ще забави работния график за третия етаж с цяла седмица. Свърших с дрешника в третата спалня и започнах с четвъртата. От магазина са объркали размерите на панела за вратите на кабината на парния душ, което означава, че и там ще има забавяне, а ваната, на която бях хвърлила око за третата баня на втория етаж, вече била продадена. От застрахователната компания се ослушват и не искат да ми дадат нова кола за временно ползване, след като за два дни ги „ужилих“ с две застраховки, и сигурно ще ми увеличат лихвата. Затова реших да мързелувам, вместо да се ядосвам.

— Добър избор.

— Е, забавянията и нарушенията на работния график са част от занаята. Но розите цъфтят, а аз имам нов син чадър. Засега ми стига. Как мина твоят ден?

— Много по-добре от обикновено. Разреших един голям проблем и от там нататък всичко потръгна като по мед и масло. След това открих много мила покана в хладилника си.

— Допуснах, че след като приключиш, това ще е първото място, където ще надникнеш. Всъщност отначало се качих на горния етаж, но реших, че явно си толкова потопен в работата си, та е по-добре да не те безпокоя. — Изпълнена с любопитство, младата жена наклони глава. — Какъв проблем разреши?

— За злодея. Първоначалният ми прототип беше господин Екли, моят преподавател в гимназията. Казвам ти, беше си истински дявол. Но с развитието на характера усещах, че не съм напипал същността — най-вече физически. Исках да е по-слаб, малко по-зъл, но при все това

хубав, може би леко аристократичен и бохем. Колкото и да се опитвах, все приличаше на Джон Карадайн^[1] или Базил Ратбоун^[2].

— И двамата са хубавци — хлътнали скули, пронизващи очи.

— Ала прекалено очевидно за образа ми. Това не спираше да ме измъчва. Но днес ми светна. Не ми трябва бохем аристократ с хлътнали скули и пронизващи очи. Нужен ми бе прототип с тънък слой външно лустро и светски блясък, под който прозира подмазвач и мазен ласкател. Не стройния и кокалест Карадайн, а някой по-слаб, направо мършав. Контрастът между външния облик и скритите намерения — обясни той. — Между фасадата и целта. Злодейт е много по-убедителен, ако хладнокръвно разрушава всичко наоколо, облечен в костюм на „Армани“.

— Използвал си за прототип холивудски агент?

— Именно. Номер пет.

Тя едва не се задави с бирата.

— Марио? Сериозно ли говориш?

— Напълно. Днес ми беше достатъчен само един поглед и истината ме осени. Той притежава всичко — телосложение, маниери, прическа за петстотин долара и онзи прозрачен и блестящ мазен слой под повърхността. Не разбирам как не съм го осъзнал, когато се срещнахме първия път. Предполагам, че съм бил прекалено втрещен в господин Екли.

— Марио. — Сила скочи, сграбчи Форд за косата и впи устни в неговите в такава зашеметяваща и спираща дъха целувка, че Спок се впусна в щастлив танц. — Това направо ме накара да забравя за отвратителното начало на деня и всички последвали шибани издънки. *Благодаря ти.*

— Всъщност не съм го направил заради теб, но щом толкова се радваш, то това е допълнителен плюс.

— Все пак ти благодаря. — Тя се тръшна обратно на стола. — В крайна сметка денят наистина се оказа над средното ниво.

В сенчестия обор Сила се бе заела със следващата партида первази. Харесваше работата и тишината. Може би й оставаха още километри первази, които трябваше да остърже, рендоса, полира, нареже и закове в къщата, но искаше да го направи сама. Един ден,

мислеше си тя, докато остъргваше бялата и бебешко синята боя от ореховото дърво, щеше да се разхожда из къщата и да се възхищава на всеки сантиметър от възстановените первази. Но най-хубавото беше, че ще може да каже: аз го направих. Всеки един сантиметър.

Заради горещината дори в сенчестия обор бе по тениска и зелени шорти. Когато спря, за да пийне малко вода, видя, че работниците разчистват водните лилии и папура от затлачените води.

След като веднъж се почисти езерото и екологично се балансира, тя смяташе, че ще може и сама да го поддържа. Разбира се, щеше да ѝ е нужна помощ за зелените площи, дори и да си купи електрическа косачка. Представяше си как ще се размотава наоколо, ще коси тревата, ще изкоренява плевелите, ще събира с гребло падналите пожълтели листа през есента, ще изрива снега през зимата, ще седи нови цветя през пролетта.

Но не беше реалистично да си мисли, че ще може сама да се справи с всичко — къщата, земите, езерото, градините — и в същото време да управлява бизнеса си.

Ще ѝ се наложи да ползва услугите на фирма за почистване, каза си младата жена, докато завинтваше капачката на бутилката и вземаше отново шкурката. Поне веднъж седмично. Може би не беше зле да поговори с Брайън да идва с хората си един път в месеца, да кажем от март до октомври, поне докато свикне с работата и се научи какво точно трябва да се прави.

Нуждаеше се от съвет и за зеленчуковата градина, която смяташе да засади, особено след като нямаше да може да работи по нея тази година, както се надяваше. Налагаше се да разбере дали ливадите трябва да се разорават и засаждат и с какви посеви. А и кой щеше да го направи? Щяха да са ѝ нужни и допълнителни площи, ако реши да осъществи идеята си да си купи кон. Животното щеше да се нуждае от специални грижи, от човек, който да го тренира и тимари, и навярно като цяло идеята ѝ беше пълна лудост.

Но пък нямаше ли да е страотно двойка коне да препускат на воля и да пасат из някоя от ливадите? Няма ли да си струват работата, времето и разходите?

Може би следващата година, каза си Сила.

Не биваше да се отпуска и да потъва в самодоволство само защото през последните дни работата вървеше гладко и тя се

чувстваше дяволски щастлива. Действителността включваше течащи кранове, напаст от листни въшки, избуяли плевели, запушени канали, повредени уреди. До края на живота си трябваше да се справя с всичко това и още с кой знае колко много неща.

Не беше ли прекрасно?

Затананика си и затърка усилено парчето орехово дърво.

— Бях забравил колко много гласът ти прилича на нейния.

Сила вдигна глава, присви очи, сетне се усмихна, когато Гавин пристъпи от огрения със слънчеви лъчи праг в сянката на обора.

— Но без неговата дълбочина, богатство и диапазон. На мен ми се струва прекрасно и едновременно с това много интересно, че момиче на твоята възраст пее „Синьо небе“^[3].

— Мястото предразполага към стари шлагери. Или по-скоро осезаемото й присъствие. А и — Сила посочи към первазите — днес ме чака още доста работа.

— Минах отпред и видях завършения продукт. — Баща й почука с пръст по дървото. — Ето още нещо, което съм забравил или никога не съм забелязвал, когато съм идвал тук преди толкова много години. Красиви са, наистина са красиви.

— Това ме прави щастлива и ме кара да пея. Чудех се кога ще се отбиееш, за да те склоня да свършиш още малко бояджийска работа.

— Покажи ми само стените и боята.

— Имам една спалня, която само чака за две минавания със светлокафява боя в нюанс „опушен коняк“. — Посочи към вестниците, които баща й носеше. — Фирмата ни осигурява достатъчно амбалаж, не е нужно да носиш свой — но той не се усмихна и Сила усети леко присвиване под лъжичката. — О, боже!

— Чух за медийната инвазия, както и за вчерашното посещение на майка ти. Отражено е по телевизията и във вестниците.

— Да, видях нещичко. Виж, знаая, че са замесили и твоето име, но...

Той я прекъсна с нетърпеливо махване на ръка.

— Това не е важно. Сила, мислих доста и реших, че е по-добре някой да ти каже, преди да си го узнала от другаде. И може би за предпочитане е това да съм аз. Пати беше тази сутрин в супермаркета. Тъкмо са стоварвали тези.

— Таблоидите — кимна тя и свали работните си ръкавици. — Знаех си, че всеки миг ще се появят. Не се тревожи. Свикнала съм. — Протегна ръка към един от вестниците.

Заглавията крещяха. Беше си обичайно за таблоидите, знаеше го и го очакваше, но писъкът ставаше много по-пронизващ и силен, когато бе замесено нейното име.

„Призракът на Джанет Харди преследва внучката й! Бивша холивудска принцеса едва не загива! Бидилия Харди се притичва на помощ на дъщеря си, нападната от луд мъж! Дали малката Кейти е преродената Джанет Харди?“

Снимките бяха още по-ужасни. Върху първата страница се мъдреше фотография на Сила, показваща насиненото й лице, докато Дили я прегръщаше, а по бузата й се стичаше сълза. Зад тях се виждаше мъглявият призрачен образ на Джанет Харди със заглавие: „Духът на майка ми винаги ще обитава това място, твърди Бидилия Харди“. Снимката потвърждаваше изявлението й.

Тази на вътрешната страница показваше Сила как носи към къщата същия перваз, върху който се трудеше в момента. Текстът гласеше: „Сила се опитва да прогони призрака на Джанет от фермата й във Вирджиния“.

Забеляза, че и Форд не бе пропуснат. Бяха поместили и негова снимка, придружена с името му и няколко от безумните им заглавия.

— Така, по-лошо е, отколкото очаквах. — Върна вестника на баща си. — Първа страница и многократно повтаряне на историята и на вътрешните страници. Майка ми ще бъде във възторг. Не ми пука как прозвуча. — Тросна се, преди баща й да успее да каже нещо. — Всичко това е нейно дело. Всички, с които работя, с които имам делови отношения, ще видят този боклук. И Форд ще се окаже затънал в цялата тази тиня само защото имаше глупостта да се влюби в мен. Как ли той ще...

— Той е влюбен в теб? — прекъсна я Гавин. Тя понечи да свие рамене и той отпусна длан върху едното. — Наистина ли е влюбен в теб? А ти влюбена ли си в него?

— Думата „любов“ бе използвана и от двама ни или поне намекната, що се отнася до мен. Освен ако, както твърди този парцал, Джанет не се е вселила в мен, и в такъв случай излиза, че призракът на баба ми е съблазнил избухливия любовник на Сила. Не ми казвай, че

всичко това не бива да ме разстройва. Не ми казвай, че за всички е ясно, че това са пълни глупости и дивотии. Тези вестници се продават, защото хората обичат да се ровят из мръсотията.

— Смятах да кажа, че винаги съм харесвал Форд. А ако той те прави щастлива, го харесвам още повече.

— Той никак няма да се почувства щастлив, като види всичко това. Ще трябва да обяснява на семейството си, приятелите и издателя си, за бога, защо името и физиономията му пълнят страниците на таблоидите. — Почувствала се безпомощна, Сила притисна ръка към корема си. — Знаех, че ще го замесят, и го предупредих, но не очаквах, че ще е толкова лошо.

— Или се доверяваш прекалено много на себе си, или недостатъчно на Форд. И в двата случая имаш право да си разстроена. И вероятно вбесена. За разлика от теб, аз нямам особен опит със знаменитости, но зная, че имаш две възможности.

Баща ѝ говореше спокойно и сериозно.

— Можеш да отидеш в редакцията на вестника, да вдигнеш скандал, да ги накараш да отпечатат опровержение и да заплашиш, че ще ги съдиш или просто да не им обърнеш внимание. Ако направиш първото, има малка вероятност да получиш известно удовлетворение, докато в същото време историята ще продължи да се раздухва, а печалбите им да растат. Направи второто и макар че ще ти бъде трудно известно време, всичко ще отшуми.

— Зная, че не бива да им обръщам внимание. Но какво ще им попречи отново да публикуват снимките, при това най-лошите, винаги когато решат да пуснат поредната си история за Джанет Харди или когато майка ми най-последно се разведе с Номер пет. И ще ми е нужно доста време, за да превъзмогна яда си и да се примиря.

— Бих могъл да ти купя кученце.

— Какво? — смая се тя и прокара ръка през косата си. — Защо?

— Тогава ще можеш да застелеш пода с тези вестници и да го научиш да пишка върху тях.

Думите му извикаха колеблива усмивка на устните ѝ.

— Винаги съм искала да имам кученце, но предполагам, че първо трябва да свърша с ремонта на къщата, преди да се обзавеждам с домашни любимци.

— В такъв случай, вместо да ти подарявам кученце, не е ли по-добре да боядисам онази спалня? В светлокафяво с нюанс „опушен коняк“, така ли беше?

— Точно така. Ще ти покажа къде е.

Форд излезе от ателието, за да си вземе бутилка минерална вода и да прегледа последния комплект моливи. Харесваше леките промени, които бе направил в Кас, след като се бе събудила и превъплътила в Брид. Погледът ѝ, разликата в поведението, когато беше сама. Тя се бе променила не само защото бе станала по-силна, а символът на ранга ѝ бе жигосан върху рамото. Тихият и прекалено скромнен учен постепенно щеше да се преобрази, като предишната ѝ личност се превърне по-скоро в маска, отколкото да олицетворява истинската ѝ същност.

След това тази метаморфоза ще залегне в сюжета на следващите книги.

Правото да избереш пътеката на съдбата си, както ѝ бяха казали безсмъртните в трети панел, страница 61, изисква жертви. След като направи този избор, тя никога вече нямаше да бъде същата.

„Как щеше да се справи?“ — питаше се Форд. Как щеше да приеме новата си същност и как щеше да понесе загубата на старата, останала завинаги в миналото по време на това пътуване?

Реши, че би било интересно да се разбере как. Надяваше се и на читателите да им е интересно.

Нямаше да навреди да влезе в някои блогове, да подсказе нещичко и да види каква ще е реакцията. А и без това трябваше да провери електронната си поща. Пък и един час почивка щеше да го зареди с нови творчески сили.

Тъкмо се настаняваше зад бюрото, когато някой почука на предната врата. Предпазлив заради репортерското нашествие, Форд надникна през прозореца, преди да отвори.

— Здравейте, господин Макгауан.

— Здравей, Форд. Надявам се, че не прекъсвам работата ти.

— Всъщност тъкмо се канех да си почина. Влизайте.

— Има едно-две неща, които бих искал да обсъдим.

— Разбира се. — Глупаво е да се чувства изнервен, каза си Форд. Беше минало доста време, откакто трябваше да пише есетата си за края на срока и да се готви за годишните изпити. — Искате ли нещо разхладително?

— Ще ми дойде добре. Тъкмо свърших малко работа в къщата на Сила.

— Има ли някакви проблеми? — попита Форд, докато го водеше към кухнята.

— Нещо около бойлера, продължителен спор относно вратите на някакъв шкаф, а Бъди недоволстваше за някакви уплътнители. Иначе ми се струва, че като цяло работата там върви доста добре.

— Сила явно е способна да се справя с всичко. Моля, седнете. Чай с лед устройва ли ви?

— Идеално. — Гавин изчака домакинът му да налее чая върху кубчетата лед в две високи чаши. После остави таблоидите върху кухненския плот.

Форд погледна надолу и ги извъртя, за да може да вижда по-добре.

— Ау! Сила видя ли ги вече?

— Да. Както виждам, ти не беше.

— Не, през по-голямата част от деня бях в Сентурия. Искам да кажа, че работих — поясни Форд. — Как го прие тя?

— Не много добре.

— Господи, може ли да има нещо по-долнопробно? — възмути се младият мъж, сочейки към снимката с призрака на Джанет. — Всеки дванадесетгодишен ще го направи по-добре с фотошопа. Но тази снимка на Сила, когато е била малка, е много сладка.

Гавин не каза нищо, а отвори вестника, без да изпуска от очи как погледът на Форд попадна върху собствената му физиономия.

— Боже, май трябва да се подстрижа. Все се каня да го направя и все отлагам. Хмм... „Разяреният любовник на Сила се втурва да ѝ помогне.“ Не изглеждам особено разярен на тази снимка. Загрижен, би било по-точно. Те трябва да...

Изведнъж осъзна пълното значение на фразата, както и факта, че бащата на Сила седеше до плота в кухнята му и пиеше чай с лед. Прокашля се смутено.

— Вижте, господин Макгауан, Сила и аз... Това не е... Е, всъщност е така, но...

— Форд, не съм шокиран от факта, че двамата със Сила спите заедно, и не съм си донесъл пушката.

— Добре. Ами... — Той отпи голяма глътка от чая. — Добре тогава.

— Наистина ли смяташ, че е добре? — Гавин разгърна друг вестник. — Ако прочетеш този, ще разбереш, че ти си бил съблазнен от самотния дух на Джанет Харди, обитаващ тази къща, или по-скоро си прелъстил внучката, за да станеш любовник на бабата.

Форд изсумтя пренебрежително.

— Извинете ме, но това само може да ме разсмее. Не зная, но смятам, че ако написалите това действително притежаваха някакво въображение, в мен пък щеше да се е преродил някой готин актьор. Като например Богарт или Грегъри Пек, който задоволява страстта си към преродилата се Джанет, като се чука със Сила, когато свари. Боже, извинете ме за глагола „чукам“. Наистина съжалявам.

Гавин се облегна назад и отпи от чая си.

— Ти беше един от най-добрите ми ученици. Умен, с богато въображение. Понякога малко непохватен и ексцентричен, но никога не си бил глупав. Винаги съм се възхищавал на това, което би могло да се нарече „необикновения ти мисловен процес“. Тази сутрин казах на Сила, че винаги съм те харесвал.

— Искрено се радвам да го чуя, имайки предвид всичко останало.

— И имайки всичко останало предвид, какви са намеренията ти спрямо дъщеря ми?

— О, боже! Нещо ме стегна ето тук, в гърдите. — Форд посочи с пръст. — Мислите ли, че огромният страх може да причини инфаркт на човек на моята възраст?

— Съмнявам се, но ти обещавам, че ако се наложи, веднага ще се обадя на „Бърза помощ“. След като отговориш на въпроса ми.

— Искам да се оженя за нея, но тя още е далеч от тази мисъл. Все още усещам онова нещо — додаде той, докато се разтраваше с длан. — Ние сме още едва... — Може би не беше най-подходящо да се изрази така, реши Форд. — Познаваме се само от няколко месеца, но аз

съм сигурен в чувствата си. Обичам я. Трябва ли да ви запозная с имотното си състояние и перспективите ми? Това ми е за пръв път.

— На мен също. Бих казал, че перспективите между теб и Сила са доста обещаващи. Според мен двамата сте много подходящи един за друг.

— Ето, най-после ми мина. — Форд за пръв път през последните минути пое по-спокойно дъх. — Тя се нуждае от мен. На нея ѝ трябва мъж, който да я разбира и цени такава, каквата е и каквата е решила да бъде. Аз също имам нужда от нея заради това, което е и което е решила да бъде — голяма изненада за мен — жената, която съм чакал през целия си живот.

— Отличен отговор. — Гавин се изправи. — Ще ти ги оставя. — Посочи към вестниците. — Двамата със Сила ще се справите както намерите за най-добре. Отивам да боядисвам. Не е нужно да ме изпращаш. — Преди да излезе от кухнята, се обърна. — Форд, наистина съм много доволен.

Не по-малко доволеният Форд се настани край бара и изчете от кора до кора всички вестници. Когато свърши, знаеше точно какво трябва да направи.

Отне му доста време, но резултатът беше повече от задоволителен. Двамата със Спок прекосиха шосето и тъй като предната врата беше заключена, Форд използва резервния ключ, който Сила му бе дала. Извика я и когато тя не отговори, се качи по стълбите на горния етаж. Звукът от течащата вода на душа разреши загадката къде беше Сила. Той се замисли за миг дали да не се присъедини към нея, но това щеше да провали изненадата му.

Пък и изненадването на жена под душа в заключена къща предразполага към писъци, а всяка жена е способна да нададе такива, че да ти настръхнат косите. Затова се задоволи да приседне на леглото в стаята за гости, тъй като то все още си оставаше единственото легло в къщата, и зачака домакинята.

Тя не изпищя, когато го видя, въпреки че, съдейки по количеството въздух, което пое, препъвайки се назад, можеше да пръсне стъклата на всеки прозорец в радиус от няколко километра, стига да отпуснеше гърло с пълна сила.

— Господи, Форд, Изплаши ме до смърт!

— Съжалявам. Реших, че ще те изплаша още повече, ако се появя в банята, докато си под душа. — Вдигна ръка, сви пръсти като около дръжка на нож и замахна както в прочутата сцена от „Психо“.

— Определено щеше да е по-зле. Къде е Спок?

— Отиде да преследва някакви въображаем котки.

— Трябва да се облека. Защо не отидеш да седнеш във вътрешния двор? Ще дойда след няколко минути.

Изглежда нещастна, помисли си той. И може би малко раздражена, долавяше се някаква нотка на обезкуражаване. Идеята му или щеше да ѝ помогне, или щеше да влоши нещата. Не му оставаше друго, освен да разбере.

— Донесох ти нещо.

— Какво? Защо не го занесеш долу и аз ще... — Гласът ѝ заглъхна, когато той извади иззад гърба си тънкия пакет, увит в таблоидите.

Сила пристегна кърпата около гърдите си.

— Значи си ги видял.

— Да. О, а двама от работниците ти, моите предполагаеми доживотни приятели Мат и Брайън, зарязаха работните си задължения, за да дотърчат да ми се подиграват. Като техен работодател си длъжна да ги накажеш. Но междувременно, отвори подаръка си.

— Съжалявам. Наистина много съжалявам. Абсолютно подцених интереса и стремежа към сензации. И сама си го докарах на главата, като се възползвах от услугите на пиар агентката на майка ми. Беше глупаво, изключително глупаво.

— Добре, можеш да претендираш за наградата за най-голям глупак. Сега отвори подаръка си — Форд потупа леглото до себе си.

Тя приседна на ръба и се втренчи в пакета в скута му.

— Не съм използвал страниците с историите. Може да поискаш да си ги изрежеш и подредиш в албум.

— Никак не е смешно, Форд.

— В такъв случай май няма да харесаш подаръка си. Явно ще трябва да си го отнеса и да го зароя в задния двор. И докато копая, бих могъл да се натъкна на някои червеи, с които да си устроим екзотично пиршество.

— Наистина не е смешно, Форд. Ти нямаш абсолютно никаква представа... — Гневът ѝ най-сетне надви и тя разкъса хартията. В

следващия миг застина, вперила поглед надолу.

Беше тънка книжка, вероятно комикс, реши младата жена. Цялата корица бе заета от разноцветна рисунка на двамата с Форд, притиснали тела в страстна прегръдка. Над главите им, върху тази, както би я нарекла „сензационна корица“, се четеше заглавието: „Любовните приключения и безбройните прераждания на Сила и Форд“.

— Написал си комикс?

— Всъщност е много кратка илюстрирана история. Вдъхновена от последните събития. Хайде, прочети я.

Отначало не можа да каже нищо. Петте страници, които той бе нарисувал в черно и бяло, заедно с балончетата за диалога, обяснителните изречения и илюстрациите, варираха от смешни, порнографски, до цинично забавни.

Докато четеше, лицето ѝ остана безизразно — все още не бе забравила някои актьорски трикове.

— Това. — Сила потупа с пръст върху панела, изобразяващ Форд в цялата му мъжка прелест с голата Сила в обятията, докато Спок бе закрил лицето си с лапи. — Не мисля, че е много правдиво. Един определен атрибут е доста преувеличен.

— Това е моят атрибут и аз съм художник.

— Наистина ли мислиш, че някога ще кажа: „О, Форд, Форд, закови ме докрай!“.

— Най-лесно е да се критикува.

— Но определено ми хареса онази част в началото, когато разгонените духове на Джанет и Стив Макуин се реят над спящите ни тела.

— Стори ми се съвсем уместно, имайки предвид легендата за тях двамата, че са се къпали в езерото. Пък и ако ще съм обладан от нечий дух, държа да е на истинска звезда.

— Вечна и незалязваща — съгласи се тя. — Хареса ми и как онзи папарак пада от дървото, докато прави снимки през прозореца на спалнята, както и малкото синкаво сияние, което изпускат очите му върху следващия панел, преди Спок да го повлече, за да го зарови. Но навярно най-любимият ми е последният панел, където и четиримата сме в леглото и пушим цигари с блажени изражения на върховно сексуално задоволяване.

— Обичам щастливия край.

Сила отмести поглед от книжката и го впери в невероятните му зелени очи.

— И това е твоят начин да ми кажеш да не го вземам прекалено на сериозно.

— Това е моят начин да ти покажа друг начин, по който да го приемеш, ако искаш.

Тя се плъзна назад и се облегна на таблата на леглото.

— Хайде да го прочетем като сценарий. Аз ще бъда Сила и Джанет, а ти ще си Форд и Стив.

— Добре. — Той се настани до нея.

— А след това може и да го изиграем.

Лицето му разцъфна в усмивка.

— Страхотно.

---

[1] Джон Карадайн (1906–1988) — американски актьор, участвал във филми на ужасите и уестърни. — Б.пр ↑

[2] Базил Ратбоун (1892–1967) — английски актьор, роден в Южна Африка, играл Шерлок Холмс и роли на злодеи джентълмени във филмите „Капитан Блъд“, „Приключенията на Робин Худ“. — Б.пр. ↑

[3] Песента е създадена през 1926 г. към мюзикъла „Бетси“ на Роджърс и Харт. — Б.пр. ↑

24.

Всеки ден идваха нови посетители. Някои посрещаше с добре дошли, а на други не обръщаше внимание. Нямахме какво друго да стори, освен да се прави, че не забелязва натрапниците, които паркираха колите си от другата страна на улицата или стояха отстрани на шосето и правеха снимки на къщата, земите наоколо и на самата нея. Отминаваше с безразличие онези работници, които с радост позираха пред обективите. Не можеше да ги обвинява, че и те искат да получат своите петнадесет минути слава.

Рано или късно, казваше си Сила, интересът ще заглъхне. Когато зърваше някой папарак да я следи, докато пазаруваше в железарията или дърводелския магазин, тя не го удостояваше с внимание. Когато в таблоидите или клюкарските списания виждаше снимки на дома си или свои, насочваше мислите си в друга посока. А когато пиар агентката на майка ѝ се обади с молба да даде интервю, придружено със снимков материал, тя просто ѝ затвори телефона.

Беше се потопила в работата си и се молеше някое от холивудските „лоши момичета“ да направи нещо скандално, за да отвлече вниманието от нея. Докато горещият юли отстъпваше на приближаващия август, тя се съсредоточи върху къщата. Имаше много работа.

— Защо искаш мивка и тук? — поиска да узнае Бъди. — Нали ще поставим мивка ето там?

— Честно да ти кажа и аз не зная защо, Бъди. Просто искам още една мивка тук. — Посочи с пръст към последния и окончателен чертеж на кухнята. — Миялната машина трябва да е тук, след това хладилникът, а ето там ще се постави допълнителната мивка в работния блок в средата.

— Ти си решаваш — промърмори той с обичайния си тон, с който искаше да намекне, че не разбира нищо от тези работи. — Но ти обръщам внимание, че ако разположиш кухненския блок тук, ще трябва да срежеш плота.

— Отгоре ще има дъска за рязане. Когато искам да режа нещо, ще е отгоре, а когато искам да измия нещо, ще се плъзга настрани.

— И какво ще миеш?

— Господи, Бъди, да речем зеленчуци.

Той смръщи вежди.

— Тогава какво ще миеш в другата мивка? — не се предаваше водопроводчикът.

— Кръвта от ръцете си, след като те намушкам смъртоносно с отвертката.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Доста странни идеи ти идват.

— Така ли? Почакай само да чуеш тази. Искам кран за пълнене^[1].

— Смяташ да сложиш две проклети мивки и искаш едната от тях да има от онези джунджурийки, които се въртят на рамо от стената над печката, за да ти пълни тенджерите с вода?

— Да, точно така. Може да пълня големи тенджери за спагети с вода или просто да си мия краката. Или да сваря в някой казан главата на твърдоглави водопроводчици, които постоянно спорят и се заяждат с мен. Може и да съм развила мания за кранове, но искам точно такъв.

Стана, отиде до стената и очерта един кръг с дърводелския молив.

— И го искам точно тук.

Мъжът вдигна поглед към тавана, сякаш питаше Бога какви дяволи я бяха прихванали тази жена.

— Ще трябва да прекарвам допълнителни тръби, да пробия стената, за да ги прекарам отдолу и свържа с общия водопровод.

— Зная.

— Е, къщата си е твоя.

— Именно.

— Чух, че си купила още една, онази стара съборетина в Бинг.

— Правилно си чул — кимна Сила и усети приятни тръпки на възбуждане. — Едва ли ще финализираме сделката преди октомври, но ще стане.

— Предполагам, че и там ще искаш от тези префърцунени джаджи?

— Ще останеш доволен да чуеш, че там ще се придържаме към по-основни неща — стисна устни, за да не се разсмее, когато видя разочарованието, изписано на лицето му.

— Така приказваш сега. Е, мога да започна в четвъртък.

— Страхотно — рече тя и го остави да се мръщи й пресмята.

По график кухненските шкафови щяха да са готови до след две седмици и можеше временно да останат на склад, докато се приключи с поставянето, свързването и изпробването на водопроводните тръби. Стената ще се замаже отново, след това ще се боядиса, ще се постави подовата настилка. Ако плоскостите за плота и работния блок пристигнат навреме, за деня на труда можеше да довърши кухнята, като щеше да остане само да се подредят ремонтираните уреди.

Защо пък да не устрои купон, за да го отпразнуват? Нищо, че планирането на купон може да донесе лош късмет.

— Чук-чук! — Кати Мороу надникна през предната врата. — Брайън каза, че няма да имаш нищо против, ако вляза направо.

— Разбира се, че нямам. Как си?

— Добре, освен дето умирам от любопитство. Брайън все ми разказва колко прекрасно било всичко, затова двамата с Том решихме да дойдем и да видим. Том е отзад, където си изградила онази каменна стена. Брайън каза, че там ще има храсти.

— Така се добавя височина и дълбочина на двора, а и ще остане по-малко морава за косене.

— Не мисля, че Брайън някога е вършил толкова много работа за клиент — имам предвид частен. Обикновено той... О, Сила! Тук е толкова красиво!

Поруменяла от гордост, младата жена наблюдаваше как Кати обикаля из дневната.

— Всичко е довършено, с изключение на пода, ще поставим всички подове едновременно. Разбира се, остават мебелите, аксесоарите, картините, завесите на прозорците и още някои по-незначителни подробности.

— Стаята е толкова просторна и светла. Харесва ми. И онези детелини по яката на корнизата, или както там се нарича?

— Медальон. Да, Доби свърши страхотна работа. А всички декоративни елементи са в архитектурния стил на къщата. Не знам как е изглеждало всичко някога. Нямам снимки, на които да се вижда, а

баща ми не си спомня. Но аз мисля, че стилът е бил чист арт енд крафтс^[2].

— Много е хубаво. Но, о, боже, каква камина!

— Сърцето на стаята. — Сила приближи до нея и погали тъмносиния гранит. Искях да се издига до стената, както небето се извисява над планините. А наситеният цвят изисква полицата да е потвърд материал.

— Преди не беше ли... Да, беше тухлена.

— Опушена от дима и напукана, а огнището не е отговаряло на изискванията, както се вижда от прегорените дъски на пода, където са падали въглените.

— Странно е, че си спомням за тази стая и за къщата като цяло като за много модерна. Имаше дълъг диван със светлорозова дамаска с бели сатенени възглавници. Бях толкова впечатлена. Както и от начина, по който Джанет седеше върху него, облечена в синя рокля. Беше толкова красива. Е, всички бяха — додаде със смях Кати. — Знаменитостите, богатите, прочутите и важни личности. Не можех да повярвам, че и аз съм тук, сред тях. Бяхме поканени само защото бащата на Том беше влиятелна местна фигура, но не ми пукаше. Били сме тук три пъти и всеки път беше почти болезнено вълнуващо преживяване. Господи, та аз бях по-млада от теб, когато за последен път бях в тази къща — по онова време, искам да кажа. Сякаш е изминала цяла вечност. — Въздъхна с тъга по-възрастната жена. — Последният път беше на коледното празненство. Спомням си прекрасната украса, светлините. Шампанско, безброй чаши с искрящо шампанско, музиката. Онзи изумителен диван. Гостите я молеха да попее и накрая тя се предаде. До прозореца имаше малък бял роял и... О! Как се казваше онзи мъж, с когото всички смятаха, че има страстен роман... композитора? Накрая се оказа, че бил гей. Почина от СПИН.

— Лени Айзнър.

— Да, да. Боже, страхотен красавец. Както и да е, той свиреше, а тя пееше. Истинска магия. Трябва да е била Коледата, преди вуйчо ти да загине. Съжалявам — сепна се Кати. — Унесох се в спомени.

— Не, няма нищо. Бих искала да узная какво е било тогава. Каква е била тя.

Кати приглади назад кичур от лъскавата си коса.

— Мога да ти кажа, че Джанет Харди сияеше като най-ярката звезда на небето. Мисля, че да, Мариана беше само на няколко седмици и за пръв път я оставяхме на детегледачка. Бях толкова нервна и се притеснявах, защото все още не бях отслабнала след раждането. Но Джанет ме попита за бебето и ме увери, че съм много хубава. Беше много мило от нейна страна, защото докато бях бременна с Мариана, бях заприличала на кит, а онази вечер може би съм била като хипопотам. Спомням си го, защото свекърва ми натякна няколко пъти, че съм изяла твърде много сандвичи. Как съм щяла да отслабна, след като ям толкова много? Голяма напаст беше тази жена. О, обаче си спомням колко хубав изглеждаше бащата на Том онази вечер. Толкова стилин и елегантен, и как флиртуваше Джанет с него, което вбеси свекърва ми, а на мен ми достави голямо удоволствие.

Тя се засмя, развеселена от спомена.

— Ние никога не сме се разбирали — майката на Том и аз. Да, свекърът ми беше много хубав през онази нощ. Никой не би повярвал, че ракът ще го погуби само след дванадесет години. Джанет и Дрю — Андрю, бащата на Том — бяха застанали точно тук. А сега и двамата ги няма. Господи, наистина съжалявам. Защо заговорих за такива тъжни неща?

— Такива са старите къщи. Изпълнени са с живот и смърт.

— Предполагам, че си права. Но сега става дума за живота, нали, и за това какво си направила тук. О, съвсем забравих! Донесох ти две мимози.

— Донесла си ми коктейли?

Кати избухна в гръмогласен смях и се хвана за корема.

— Не, храсти. Е, ако ги посадиш, ще станат около метър след няколко години. Аз засадах двадесетина от тях от семена, за да ги подарявам. Имам в двора си две красиви пораснали мимози. Но няма да ти се обидя, ако не искаш да се главоболиш с тях. В момента са едва двадесетина сантиметра високи и още няколко години няма да цъфтят.

— С удоволствие ще ги посадя.

— Оставих ги на верандата, те са в пластмасови сандъчета. Искаш ли да ги занесем на Брайън, за да прецени къде е най-подходящо да се засадят?

— Те са първият ми подарък за новия дом — отбеляза Сила, докато излизаха от къщата. Взе едното сандъче с нежните зелени

стъбла. — Харесва ми идеята да ги засадя толкова млади, така година след година ще мога да ги наблюдавам как растат. Странно е, че ти заговори за онова коледно празненство. Аз също мислех да устроя парти, да кажем за Деня на труда.

— О, би било чудесно! Ще бъде страшно забавно.

— Проблемът е, че къщата няма да бъде изцяло завършена, дори няма да съм успяла да я обзаведа и декорирам, нито пък...

— Кой го е грижа за това? — Кати смушка жизнерадостно с лакът Сила в ребрата. — Когато я завършиш напълно, ще организираш още един купон. А това ще бъде като... прелюдия. Ще се радвам да ти помогна, сигурна съм, че и Пати ще се включи. Също и майката на Форд. Всъщност, ще ти се разсърдим, ако не ни пришпориш да ти помогнем.

— Може би ще го направя. Може би. Ще си помисля.

След като работниците си отидоха и двете крехки стръкчета с нежните си като розов пух пъпки, на които щяха да са нужни още години, за да разцъфнат, бяха посадени в едно слънчево местенце на границата между двора и незасятите полета, къщата притихна смълчана, а Сила седна върху една обърната с дъното нагоре кофа във всекидневната на къщата, принадлежала някога на баба й. Сега беше нейна.

Представи си помещението, изпълнено с оживена тълпа красиво облечени гости, с елегантни прически и искрящи бижута. Разноцветните коледни лампички, меката светлина на свещите и отблясъците от огъня в камината.

Бледорозовият диван с белите сатенени възглавнички.

И Джанет, най-бляскава от всички, да се носи плавно из стаята от гост на гост в изисканата си синя рокля, с чаша искрящо шампанско в ръка.

Сега внучката й седеше върху обърната кофа, заслушана в гласовете от миналото, потопена в призрачното ухание на коледното дърво.

Форд я намери сама в средата на стаята, сред гаснещия сумрак на късната лятна вечер.

Тя е напълно сама, помисли си Форд. Не просто усамотена, нито отдъхваща си, унесена в мисли, а напълно сама и много, много далеч.

Искаше си я обратно и затова приближи и коленичи пред нея. Удивителните ѝ очи, зареяни нанякъде, останаха така още миг, сетне още един, после се върнаха, върнаха се при него.

— Тук е имало коледно тържество — промълви тя. — Трябва да е било последното коледното празненство, което е организираща, преди Джони да загине. Навсякъде имало светлини, звучала музика, къщата е била пълна с хора. Красиви хора. Хапвали са сандвичи, леело се е шампанско. Тя пяла за тях, а Лени Айзнър свирил на пианото. Тук е имало розов диван с бели сатенени възглавници. Кати ми разказа. Прилича на Дорис Дей^[3], нали? Яркорозов диван. В никакъв случай не бих могла да си позволя такъв сега — яркорозово сред тези опушено зелени стени.

— Това е само боя, Сила, само платове.

— Това е израз на същността. Модата и стиловете се менят, идват и си отиват, но същността остава. Розовият диван с белите сатенени възглавници не съм аз. Промених го и не съжалявам. Тази къща никога няма да бъде бляскава и елегантна, както е била при нея. И това ме устройва, но понякога, когато остана сама тук, имам нужда — зная, че звучи напълно откачено — но ми се иска да я попитам дали устройва и нея.

— И устройва ли я?

Тя се усмихна и потърка лице в неговото.

— Още мисли за това — отдръпна се назад и въздъхна. — Е, след като правя налудничави изявления, сигурно не след дълго ще започна да ти задавам и откачени въпроси.

— Хайде да излезем на верандата. Схванах се в тази клекнала поза. — Той я издърпа на крака.

Двамата седнаха на стъпалото на верандата, а Спок се шляеше лениво из двора.

— Сигурен ли си, че това е секторът за откачените въпроси?

— Абониран съм за целия сезон.

— Добре. Познавал ли си дядото на Брайън? Бащата на баща му?

— Бегло. Той почина още като бяхме деца. По-скоро ми е останала някаква представа за него. Висок и мускулест тип. Силен.

— Онази Коледа той трябва да е бил на колко — може би шестдесет години? По време на последното коледно празненство.

— Не зная. Предполагам, че е бил някъде толкова. Защо питаш?

— Не е бил много стар — заключи Сила. — Джанет е харесвала по-възрастните мъже, както и по-младите, мъже от всякаква възраст, вероизповедание и раса.

— Ти смяташ, че дядото на Брайън и Джанет Харди са имали нещо? — В смеха му прозвучаха едновременно изненада и удивление. — Това е... странно.

— Защо?

— Ами, ако си представиш, че бабите и дядовците ни са имали любовни връзки, това означава да си ги представиш как правят секс, а това си е малко странно.

— Не чак толкова, ако баба ти си е останала завинаги на тридесет и девет.

— Права си.

— Освен това бабите и дядовците наистина правят секс, и имат право на това.

— Съгласен, но не искам да си го представям, защото в такъв случай ще започна да си представям как и баба ми и дядо ми го правят, разбираш ли? Разбираш ли? — Форд я перна игриво по ръката. — В главата ми е като цифрова телевизия, образите веднага започват да изскачат, а това ме плаши до смърт. Много ти благодаря.

— Да, определено тук е секторът за откачените въпроси. Форд, може би той е написал писмата.

— Моят дядо?

— Не. Ами, всъщност, да, след като го спомена. Той си е паднал по нея, сам си го призна. Направил ѝ е всички онези снимки.

Форд зарови лице в шепа.

— В момента главата ми гъмжи от ужасни, ужасни образи.

— Би ли ти казал, ако го попиташ?

— Не зная и не смятам да го питам. За нищо на света. Предупреждавам, че ще се преместя от този откачен сектор на верандата.

— Почакай, почакай. Ще сменя дядовците. Нека да се съсредоточим в този на Брайън. Не е много вероятно твоят дядо да пази всички снимки, при това с мили чувства, ако любовната им история е завършила толкова зле. Но дядото на Брайън е подходящ, нали? Силен, влиятелен. Женен. Женен, със семейство и много

успешна — обществена — кариера. Той би могъл да е авторът на онези писма.

— След като вече от около четвърт век не е между живите, ще е трудно да се докаже каквото и да било.

Това е пречка, помисли си младата жена, но не непреодолима.

— Сигурно някъде е останало нещо, написано от него.

— Навярно. — Форд въздъхна. — Да.

— Ако мога да се сдобия с нещо с неговия почерк и да го сравня с почерка от онези писма, тогава ще знам със сигурност. И двамата вече са мъртви и историята ще приключи. Няма да има смисъл да се изважда наяве. Но...

— Ти ще знаеш.

— Аз ще знам и ще мога да забравя тази част от живота ѝ, която никога не съм мислила, че ще открия.

— А ако не съвпадат?

— Предполагам, че ще продължа да се надявам някой ден да открия истинския човек, на когото да задам въпросите си.

— Ще видя какво мога да направя.

На Форд му бяха нужни два дни, за да реши как да постъпи. Не би могъл да излъже. Не че беше неспособен на това просто никак не умееше да се преструва. Единственият начин да успее беше човекът, когото лъжеше, да го съжали и да се престори, че му вярва. Беше се научил да казва истината, независимо от последиците.

Наблюдаваше как Брайън и Шана разстилат голяма купчина торфен мъх край издигнатата каменна стена.

— Би могъл да вземеш една лопата — подкани го Брайън.

— Бих могъл, но е доста по-приятно да наблюдаваш отстрани и да се възхищаваш. Особено да наблюдаваш и да се възхищаваш на дупето на Шана.

Тя любезно се изкиска.

— Всички знаем, че зяпаше моя задник — не му остана дължен Брайън.

— Истина е. Шана е само за параван. За да е по-убедителна, може би трябва да се наведе още малко и... сразен съм — додаде Форд, когато тя последва инструкциите му и се засмя.

Тримата бяха приятели откакто се помнеха, помисли си Форд. Още една причина лъжата да бъде изключена. Не му оставаше нищо друго, освен да подхване нещата по-отдалече.

— Какво ще засадите там?

Брайън се изправи, изтри потта от челото си, сетне посочи към малките храсти в сандъчетата.

— Свърши нещо полезно, след като нямаш друга работа. Донеси ги тук, за да ги разположим и да видим как ще изглеждат.

— Той е вкиснат, защото си вземам десет дни отпуска. Отивам в Ел Ей да посетя Стив.

— Така ли? — Форд вдигна сандъчето с азалията. — Значи...

— „Бъдещето не е написано.“

Как да не обичаш жена, която цитира „Терминатор“!

— Поздрави го от мен.

Той изчака да подредят растенията, които им занесе, след това да ги разместят, да се впуснат в оживен спор помежду си и накрая да млъкнат, вперили критични погледи в аранжировката.

— Добре, прав си — призна Шана. — Ще сменим местата на онзи рододендрон и тази андромеда.

— Аз винаги съм прав. — Брайън се мушна самодоволно с палец в гърдите. — Тъкмо затова съм шефът.

— Щом си шеф, може ли да си починеш за малко? — попита го Форд. — Искам нещо да ти кажа.

— Разбира се. — Кимна приятелят му и двамата се отдалечиха.

— Виж, това трябва да си остане между нас двамата — поде Форд. — Сила намери няколко писма, писани до баба й от някакъв мъж, с когото е имала любов на връзка.

— И?

— Голям таен роман, защото онзи тип е бил женен, но двамата са се разделили малко преди тя да умре.

— Пак повтарям: и?

— Ами, писмата не са били подписани. Джанет ги е запазила и ги е скрила, така че се превърнали в Тайнствените писма. Всъщност ние мислехме, преди нападението на Хенеси, че нахлуванията в къщата са опити на тайнствения мъж да си вземе писмата.

— Той няма ли да е на поне сто години?

— Може би, но не е задължително. Много мъже, прехвърлили седемдесетте някога са чукали жени, които не са им били съпруги.

— Шокиращо разкритие — подсмихна се Брайън. — Хей, може би наистина е бил Хенеси, който е въртял дива и страстна любов с красивата и секси филмова звезда, макар да мисля, че той винаги си е бил един сухар.

— Не е невъзможно. Но малко по-вероятен кандидат е... Виж, тя е познавала дядо ти, а той е бил влиятелен мъж тук, бил е канен на нейните партита.

Форд стоеше и се почесваше неловко по главата, докато Брайън се преви надве от смях.

— Исусе! Исусе! — едва успя да изрече. — Покойният Андрю Мороу да мърсува с Джанет Харди?

— Струва ми се по-вероятен кандидат — настоя Форд.

— Не и в моя свят, Сой. Аз не го помня много добре, но у мен се е съхранил образът на строг и много морален тип.

— А пък в моя свят много моралните типове често се измъкват, за да се насладят на забранени удоволствия, преди да се приберат у дома при съпругата и децата си.

Брайън изведнъж стана сериозен и се замисли.

— Хм, може би си прав. Бог знае, че с баба ми сигурно не се е живяло лесно. Дори водата никога не беше мокра за тази жена. Господи, тя постоянно натякваше за нещо на майка ми. Чак до самата си смърт. Ще е нещо като отмъщение — реши накрая той, — ако Големият Дрю Мороу е имал няколко забегки с Джанет Харди.

Няма да е лъжа, ако не спомене бременността и грозния и заплашителен тон на последните писма. Просто... няма да го спомене.

— Имаш ли нещо, което дядо ти е писал? Картичка за рождения ден, писмо, каквото и да е?

— Не. Но предполагам, че майка ми ще има. Тя пази разни стари писма и документи.

— Можеш ли да вземеш нещо, написано с неговия почерк, но без да й казваш за какво ти трябва?

— Вероятно. Тя ги занесе с някои стари мои вещи в гаража. Училищни тетрадки, картички, такива боклуци. Може би сред тях ще открия каквото ти трябва. От години ми мърмори да си ги занеса у дома. Бих могъл да ги взема и да ги прегледам.

— Страхотно! Много ти благодаря.

— Хей! — извика Шана. — Вие, момчета, ще свършвате ли с приказките или аз сама трябва да засадя цялата тераса?

— Мрън-мрън! — извика ѝ в отговор Брайън.

Форд я огледа. Добре сложена, цапната в устата и красива.

— Как така между вас двамата никога не имало нещо? — попита приятеля си. — Изпуснахме момента и тя се превърна в моя сестра. — Брайън сви рамене. — Но сме сключили споразумение. Ако и двамата сме сами, когато навъртим четиридесет, ще отскочим за една седмица до Ямайка и ще прекараме цялото време в див и необуздан секс.

— Е, желая ви късмет.

— Дотогава има само девет години! — подвижна след него Брайън и закричи към Шана.

За миг Форд се закова зашеметен. Девет години? Толкова ли оставаха? Не се бе замислял, че един ден ще стане на четиридесет. Четиридесет си беше ново десетилетие. Десетилетието на възрастните.

Как така му оставаха само девет години?

Пъхна ръце в джобовете си се запъти към къщата при Сила.

В кухнята от плота бе отрязано голямо парче и през дупката в пода се виждаха стари водопроводни тръби, навярно пълни с пияни орди всевъзможни гадинки. Бъди къртеше широко парче от мазилката на стената.

Той се извърна, стиснал в ръка някакъв голям инструмент, който заприлича на Форд на метална глава на папагал с дълъг врат на жираф.

— Кой, по дяволите, си слага проклет кран над проклетата печка? — гневно попита Бъди.

— Не зная. Тъъ, може би в случай на пожар?

— Стига глупости.

— Ами не ми хрумна нищо по-добро. Сила наоколо ли е?

— Тази жена винаги е наоколо. Провери на тавана. Тоалетни на тавана — промърмори Бъди и отново се залови за работа. — Кран над печката. Следващото ще е вана в спалнята.

— Всъщност, аз съм виждал... Не, нищо — припряно додаде Форд, когато Бъди се извърна и го изгледа с присвити очи. — Не съм виждал нищо.

Той се разходи из къщата, видя, че в коридора и преддверието первазите са почти завършени. На втория етаж надникна в две стаи. В

тях все още се усещаше миризмата на леко опушената светлокафява боя по стените. В голямата спалня се вгледа в трите цветни ивици, бръснати с четката върху стената. Очевидно тя още се колебаеше между сребристосиво, сиво-синьо и матово златисто.

Запъти се по коридора, а сетне пое нагоре по разширените, довършени стълби. Сила беше с Мат, двамата държаха мостра от дърво и я разглеждаха на светлината, нахлуваща през прозореца.

— Да, харесва ми контрастът между дъба и ореха — кимна Мат.
— Знаеш ли какво бихме могли да направим? Первазът може да е от орехово дърво. Така ще имаш своя... Здравсти, Форд.

— Здравсти.

— Имаме работно съвещание — осведоми го Сила. — За пода.

— Продължавайте.

— Добре, ето така. — С молив в ръка Мат започна да чертае върху неизмазаната стена, а вниманието на Форд се отклони към мазките боя на отсрещната стена. Единият от цветовете беше същият нюанс на сребристосиво като на долния етаж, имаше и топъл светложълт, който си съперничеше с цвят, който Форд би определил като кайсиев.

Надникна в банята и огледа плочките.

Върна се и чу, че Мат и Сила вече бяха постигнали съгласие за материала и дизайна.

— Ще започна да работя върху това в работилницата си — каза ѝ Мат.

— Как се чувства Джоузи?

— Нетърпелива, а и горещините я измъчват. Ядосва се защо миналата зима не си е направила добре сметка, за да съобрази, че ще е бременна през цялото лято.

— Цветя — предложи Форд. — Купи ѝ цветя на път за къщи. Пак ще ѝ е горещо, но ще бъде щастлива.

— Добра идея. Ще проверя дали дъските за пода ще пристигнат във вторник. Ако няма нова издънка, ще започнем да го редим от тази стая. Розите ще свършат работа, нали? — попита той Форд.

— Те са класика в жанра.

— Добре. Ще те информирам за дъските, Сила.

Мат се запъти към долния етаж, а Форд пристъпи към нея, повдигна брадичката ѝ и я целуна.

— Светло сребристо тук и матово златисто в главната спалня.

Тя наклони глава.

— Може би ще послушам съвета ти.

— Връзва се по-добре с плочките. Освен това златистото е топъл цвят, докато сивото създава усещане за студ. Това е таван и е хубаво да е в по-жизнерадостни тонове. А цветът в спалнята е успокояващ, но същевременно въздействащ на сетивата. А сега ми кажи защо Бъди монтира кран над печката ти.

— За да си пълня тенджерите.

— Аха. Говорих с Брайън.

— Често го правиш.

— За писмата и за дядо му.

— Ти... си му казал? — зяпна слисано младата жена. — Казал си ми просто така за предположението ми, че неговият дядо е престъпил брачните си клетви с моята баба?

— Не мисля, че в разговора се спомена нещо за брачни клетви. Ти искаше образец от почерка му. Брайън навярно може да се сдобие с такъв.

— Да, но... Не можа ли да бъдеш по-прикрит, да измислиш приемлива причина? Не можа ли да излъжеш?

— Не умея да лъжа. А дори и да бях изпечен лъжец, който може да спечели първа награда за лукавство, не бих могъл да излъжа приятел. Той разбра, че разговорът ни е поверителен, и няма да каже на никого.

Тя тежко въздъхна.

— Вие, хора, май наистина сте израснали на различна планета. Сигурен ли си, че няма да каже нищо на баща си? Ще си умра от срам.

— Сигурен съм. Но той направи интересно предположение. Ами ако Хенеси е написал писмата?

Ченето на Сила отново увисна.

— Хенеси, който искаше да ме убие с пикапа си?

— Е, помисли върху следното. Дали няма да полудееш, ако си имал любовна връзка с жена, чийто син е отговорен — поне в твоите очи — за осакатяването на сина ти? Според мен никак не е изключено да е бил той. Ще прочета отново писмата, допускайки, че Хенеси е тайнственият любовник. Просто, за да видя как ще си пасне.

— Знаеш ли какво? Ако се окаже, че си прав, дори да има най-малката възможност да си прав, не мисля, че искам да го знам. Не мога дори да си представя баба си с Хенеси — отвратително!

Тя въздъхна и заслиза с него по стъпалата.

— Днес говорих с полицията — осведоми го. — Няма да има процес. Сключили са споразумение, молбата на Хенеси е била уважена. Той ще трябва да прекара най-малко две години в психиатрично заведение.

Форд се пресегна и улови ръката ѝ.

— Ти как го приемаш?

— Честно да ти кажа — не зная. Предполагам, че сега ще трябва да помисля.

Влезе в главната спалня и огледа мазките по стената.

— Да, прав си за цвета.

---

[1] Удължен подвижен кран, който достига до съдовете, разположени върху отделни котлони на печката. — Б.пр. ↑

[2] Английско и американско естетическо движение от края на 19 и началото на 20 век, вдъхновено от Джон Ръски и повлияло върху архитектурата, вътрешния дизайн, декоративното изкуство, изработката на шкафове и ламперии. — Б.пр. ↑

[3] Американска актриса и певица (р. 1924), номинирана за „Оскар“, „Златен глобус“ и „Грами“, участвала в 39 филма, 650 песни. — Б.пр. ↑

25.

Сила използва неделната утрин, за да прегледа списанията за архитектура и вътрешен дизайн, порови се из интернет за магазини и фирми и си отбеляза евентуалните възможности. Направо не можеше да повярва, че вече е на етап да избира мебелите.

Разбира се, имаше още няколко седмици, докато започне да пазарува, а и искаше да обиколи антикварните магазини, дори битпазарите — и навярно и гаражните разпродажби, но вече приближаваше времето, когато поръчването на дивани, столове, маси и лампи няма да е прибързано и неуместно.

Следваха мебелите за спалнята, продължи да изброява мислено младата жена, кухненското обзавеждане кабинетът, завесите за прозорците, килимите. Всички онези забавни малки джунджурийки, с които ще напълни къщата. За да я превърне в дом. Нейният дом.

Първият ѝ истински дом.

Колкото повече мечтата ѝ се превръщаше в реалност, толкова повече осъзнаваше колко много е копняла за дом. А сега трябваше само да излезе навън, да прекоси пътя и ще го види.

Седнала край кухненския плот на Форд, пред лаптопа, заобиколена със списания и бележници, тя се замисли колко далеч бе стигнала от март. Не, още преди март, поправи се. Беше започнала това пътуване много отдавна, от онази пътека през Синия хребет, когато след дълго обмисляне бе взела решението да види малката ферма на баба си, да посети мястото, където се е родил и отраснал баща ѝ, и може би да се опита да разбере, поне донякъде, защо отново се е върнал там.

И направо се бе влюбила, припомни си Сила, в хълмовете, които се издигаха, сливайки се с планините, в гъстите и клонести дървета, в малките и по-големите градчета, в къщите и градините, в стръмните и извити пътища, в бистрите потоци. Ала най-вече се бе влюбила в старата фермерска къща, бавно рушаща се зад каменната стена, оградена от външния свят със запустялата, обрасла в плевели градина.

Замъкът на Спящата красавица, усмихна се замечтано Сила, но дори и тогава беше видяла дом, бъдещия си дом.

А сега онова, за което бе мечтала и копняла, беше реалност.

Седеше зад плотта, отпиваше от кафето и си представяше как влиза в стая със стени в цвета на мекото сияние на настъпващата зора, за да живее живот, който сама си е избрала, а не някой друг.

Форд изръмжа сънливо, когато влезе в стаята.

Погледни го само, каза си младата жена. Полузаспал, с това високо и слабо тяло, трогателно непохватно понякога, облечен в тъмносини боксерки и тениска с Йода отпред. И тази кестенява коса с изрусени от слънцето кичури, невероятните зелени очи, все още замъглени от съня и смутено примигващи.

Не беше ли истинска прелест?

Той си наля кафе в една чаша, добави мляко и захар.

— Господи, сутрин съм истински труп — промърмори и отви голяма глътка от кафето, сякаш бе животворна вода.

После се обърна и подпря лакът на плотта.

— А ти как така изглеждаш толкова свежа и бодра?

— Може би защото съм станала преди три часа. Вече минава десет, Форд.

— Нямах никакво уважение към неделята.

— Истина е. Засраших се.

— Не, не си. Но явно и агентите по недвижими имоти не питаят уважение към неделята. Вики току-що се обади на мобилния ми телефон и ме изтръгна от много разгорещен сън, включващ теб, мен и рисуване с пръсти. Тъкмо ставаше интересно, когато най-грубо и безцеремонно ме прекъснаха. Както и да е, продавачът е свалил цената с още пет хиляди долара.

— Рисуване с пръсти?

— И като художник смея да заявя, че беше истинско произведение на изкуството. В момента вече цената била само с десет хиляди по-висока от предложената от нас, както изтъкна Вики, убийцата на сънища. В такъв случай...

— Не.

— По дяволите. — Приличаше на хлапе, на което току-що са съобщили, че в буркана няма повече курабийки. — Знаех си, че ще

кажеш „не“, което обаче не каза в съня ми, когато рисувах кобалтовосини кръгове около пъпа ти. Не може ли просто...

— Не. По-късно ще ми благодариш, когато използваш тези десет хиляди за подобрения и ремонт.

— Но аз наистина вече искам онази грозна и влажна съборетина. Искам я за себе си. Обикнах я, Сила, както дебеланкото обича кейк — опита се да я обезоръжи с усмивка. — Бихме могли да си поделим разликата.

— Не. Ще проявим твърдост. Никой друг не е направил оферта за собствеността. Продавачът няма намерение да направи никакви подобрения и ремонт. Ще отстъпи и ще приеме нашата цена.

— А може би няма. — Сънливите му очи се присвиха. — Може би той е не по-малко твърдоглав от теб.

— Добре, ето какво ще направим. — Тя се облегна назад като истински експерт, врял и кипял на масата за преговори. — Ако не отстъпи и не приеме предложението ти през следващите две седмици, ще си поделим разликата. Но още две седмици ще бъдеш непреклонен.

— Добре. Две седмици. — Отново ѝ отпрати обезоръжаващата усмивка. — Мечтала ли си някога за закуска от бъркани яйца?

— Едва ли. Обаче си мисля нещо друго. Мислех си го, докато гледах онзи голям и мек диван ето там — все още съм на вълна търсене на дивани. И се питам какво ли ще стане, ако се опъна върху онзи голям и мек диван.

Тя се плъзна от стола и го дари с подканваща усмивка през рамо, докато вървеше към дивана.

— Чудех се дали ще трябва да си легна тук сама, насаме с всичките си незадоволени желания и похотливи мисли.

— Добре, похотливите мисли ме убедиха.

Той заобиколи плота, прекоси стаята и се хвърли върху нея на дивана.

Тя се засмя гърлено, скръсти крака, повдигна се и се претърколи, така че той се озова отдолу.

— Мисля, че този път ще съм отгоре. — Наведе глава и ухапа леко долната му устна. — Ето по този начин аз показвам уважението си към неделята.

— Бил съм несправедлив към теб. — Форд плъзна ръце по раменете ѝ, сетне надолу по широкото бяло горнище. — Сила.

— Ти си толкова разрошен и секси и... — Съблече тениската му и я хвърли на пода. — Почти гол.

— Липсва само боята, за да рисуваме с пръсти. — Той се надигна, обви ръце около нея и приближи устни към нейните. — Липсваше ми. Когато се събудих и ти не беше в леглото...

— Не бях далеч. — Тя склочи бедра около кръста му и се отдръпна леко, за да му позволи да свали бялото горнище. О, тези ръце, тези бавни, подлудяващи пръсти. — Тук. Тук. — Обхвана главата му с длани и я насочи надолу, докато устните му не намериха зърното на гърдата ѝ.

Всичко в нея пулсираше, вихреше се в огнена спирала.

Тя го искаше, искаше тези ръце, тези меки и тръпнещи устни. Искеше го дълбоко в себе си, горещ и твърд. Изви се и се освободи от шортите и ахна, когато той я докосна и подразни, простена и се надигна, за да го поеме в дълбините си.

— Ето това искам в неделя сутрин.

И Сила се понесе в дива езда, стиснала с ръце облегалката на дивана. Гъвкаво и стройно тяло, коса с цвета на загоряла мед, леденосини очи — толкова ясни и чисти, че в прозрачните им глъбини се оглеждаше сърцето му.

Нито един сън, нито една фантазия не можеше да се сравни с истинската Сила. Нито едно желание или чудо.

— Обичам те, Сила. Обичам те.

Дъхът ѝ секна сърцето ѝ прескочи няколко удара. Тялото ѝ се изпъна като тетива на лък и стрелата, която полетя от него, улучи целта.

Сила се отпусна и се сгуши в прегръдките му. Той обичаше начина, по който си пасваха телата им, извивка в извивка, нежната ласка на косите ѝ, разпилени върху гърдите му.

— И така... откъде ще купиш онази боя за рисуване с пръсти?

Форд се ухили, докато прокараваше лениво пръст по гръбнака ѝ.

— Ще намеря откъде и ще се запася.

— Аз ще осигуря останалото. Откъде си купи този диван?

— Не зная. От някой магазин, където продават мебели.

— Подходящ е по размер и форма, дамската е хубава. Удобен е. Трябва да започна да мисля за мебелите, предстои ми да обзаведа

огромна дневна. Масички, столове, кресла, осветление, украса. Никога досега не съм го правила. Малко е плашещо.

Той се озърна, когато чу Спок да влиза. Кучето погледна укорително преплетените им голи тела на дивана и се отдалечи. Сигурно ревнува, помисли си Форд.

— Никога досега не си купувала мебели?

— Купувала съм, разбира се, човек все трябва да седи на нещо. Но никога не съм избирала вещи с идеята да живея по-дълго време с тях. Винаги са били за временно ползване. — Тя го целуна леко по ключицата, сетне захапа игриво рамото му. — А и работата ми беше да купувам стари къщи и да ги ремонтирам, за да се продадат по-изгодно. Така че зная или имам доста добра представа как да използвам пространството. Но това тук е различно. При ремонтирането на къщите обзавеждането е по-скоро като декор за дадено представление, който ще се смени след края му.

— Не си ли имала къща, апартамент или нещо друго в Лос Анджелис?

— Стив имаше свое жилище. А след края на петминутния ми брак живях в ХБХ.

— Какво е ХБХ?

— Хотел „Бевърли Хилс“. След това пътувах известно време или отсядах при Стив, когато имах някакъв ангажимент за работа. По време на краткия ми престой в колежа живях в апартамент извън студентския град. Когато Стив купи собствеността в Брентуд, за да я ремонтира, аз се настаних там. Стана ми навик да живея в къщите, които се ремонтираха.

Място, къща, собственост. Но никога и дом, помисли си той. Тя никога не е имала това, което той и всичките му близки и приятели приемаха за даденост. Никога не е имала свой дом. Припомни си как я завари да седи в голямата и празна дневна с красиво боядисани стени и великолепни первази, потънала във фантазии за някакво отдавна отминало коледно празненство.

Тя протягаше ръце към миналото, за да достигне бъдещето.

— Можем да пренесем дивана в твоята къща — предложи той, внезапно изпълнен с непреодолимото желание да ѝ даде нещо. — Ще видиш как ще изглежда в дневната, а и ще има върху какво да седиш, освен върху дъното на онази обърната кофа.

— Много мило предложение. — Тя го целуна разсеяно, преди да стане, за да потърси дрехите си. — Но е много по-практично да изчакаме с мебелите, докато всички подове са готови. Разбира се, сега, след като сама се насадих на пачи яйца с това парти, ще трябва да помисля за някакви мебели на открито.

— Какво парти?

— Не ти ли казах? — Сила си нахлузи горнището. — Направих грешката да спомена на Кати Мороу, че бих искала — може би — да организирам купон за Деня на труда, но дотогава къщата няма да е завършена, нито ще е мебелирана. Тя прие с ентузиазъм първата част на идеята за купона и изобщо не обърна внимание на втората. Сега Пати постоянно ми звъни с идеи за предполагаеми менюта, а майка ти предложи да направи прочутото си барбекю със свинско месо.

— Страхотно е!

— Не се съмнявам. Но си остава проблемът как ще успее да вмъкне подготовката на партито, докато инсталирам кухненски шкафове, поставям первазите на подовете, окачвам врати, рендосвам и лакирам подове и изпълнявам дълъг списък от отдавна просрочени задачи, да не споменавам за очакващото ме пътуване из света на креслата, диваните, отоманките и столовете.

— Трябва само да купиш скара, няколко килограма месо и голямо количество алкохол.

Тя поклати глава.

— Типичен мъж.

— Такъв съм. И преди малко го доказах без никаква сянка на съмнение. — А след като беше неделя, може би не беше зле да си помисли за затвърждаването му. — Едно парти е хубаво нещо, Сила. Идват много хора — хора, които познаваш и харесваш, и ти е приятна компанията им. Ще им покажеш какво си свършила досега. Ще споделиш радостта си. Нали затова отваряш вратите на дома си.

— Аз... — Той беше прав. — Каква скара трябва да купя?

Форд ѝ се усмихна.

— Ще отидем заедно да пазаруваме.

Тя притисна длан към гърдите си в комичен жест на дълбока благодарност.

— Това бяха думи, които повечето жени жадуват да чуят от мъжете си. Ще се облека набързо. Може да купя и боя, няколко неща

от железарията и да хвърля още един поглед на осветителните тела за кухня.

— Какво ти сторих, за да заслужи това?

— Младата жена му се усмихна и излезе от стаята.

— Ще вземем и пикапа ми от сервиза — подметна през рамо.

Той навлече боксерките си, но след това остана неподвижен, замислен за нея. Тя не осъзнаваше колко много му бе разкрила от себе си. Досега нито веднъж не бе споменавала къщата или къщите, в които бе отраснала.

Той, от друга страна, можеше да опише до най-малката подробност къщата от детството му — начинът, по който косите лъчи на слънцето проникваха през прозорците на стаята му по всяко време на деня, зелената мивка в банята, отчупената плочка на пода в кухнята, върху която бе изтървал голяма метална кана с ябълков сок.

Помнеше болката, която изпита, когато родителите му я продадоха, макар че вече се бе изнесъл от родителския дом и живееше в Ню Йорк. Въпреки че те се местеха само на три километра по-далеч. Години по-късно, когато се случеше да мине с колата покрай старата тухлена къща, все още изпитваше болка.

Възстановеният с любов под, писмата, скрити в книга, старият обор, боядисан отново в червено. Всичко това, всяка стъпка и всяка подробност бяха звената, които ковеше, за да направи верига от връзки.

Щеше да стори всичко, което бе силите му, за да ѝ помогне да я изкове по-скоро, дори да се налагаше да купува скара.

— Хей, Форд!

— Тук съм! — извика той, познал гласа на Брайън. Стана от дивана, когато приятелят му влезе. — „Вебер“ или „Викинг“^[1]?

— Труден избор — веднага отвърна Брайън, без да иска пояснение. — Както знаеш, аз имам „Вебер“, но един мъж никога няма да се изложи и с марката „Викинг“.

— А жена?

— Жената няма място зад скарата. Това е моето правило. — Наведе се и вдигна захвърлената тениска на Форд. — Това е улика, която ми подсказва, че съм дошъл твърде късно, за да прекъсна сутрешния разгорещен секс. Не биваше да пия втора чаша кафе —

метна тениската към лицето на Форд, а сетне се наведе, за да поздрави Спок.

— Ревнуваш, защото не си имал разгорещен сутрешен секс.

— Откъде знаеш?

— Защото си тук. Всъщност защо си тук?

Брайън посочи към плота, където бяха скупчени бележките на Сила, докато прекосяваше стаята, за да отвори хладилника.

— Къде е Сила?

— Качи се горе, за да се облече и да продължим дебата за „Вебер“ или „Викинг“.

— Виждам, че имаш диетична кола — отбеляза Брайън, докато изваждаше кутия обикновена. — Сигурен знак, че са те вързали. Вчера се отбих у мама. — Отвори капачката и отпи. — За нейна огромна изненада и радост взех не един, а два големи кашона с мои стари боклуци, които е запазила. Къде ще дявам сега една голяма цапаница с пастели, изобразяваща къща, огромно жълто слънце и някакви сакати хора?

— Не зная, но не можеш да я изхвърлиш. Според майка ми да изхвърлиш какъвто и да е спомен от детството, означава да предизвикаш боговете. — Форд също си взе кока-кола. — Аз имам три кашона.

— Няма да забравя, че ти си виновен да се сдобия с всичко това. — Измъкна плик от джоба си и го хвърли върху плота. — Както и да е, тъй като миналата нощ не съм се радвал на женска компания, прерових част от кашоните и ето какво открих. Това е картичка, която дядо ми е изпратил на майка ми по случай раждането ми. Написал е няколко изречения.

— Благодаря. Наистина съм ти задължен.

— Дяволски си прав. В момента съм горд притежател на всички картички, които съм получавал от първи клас до края на гимназията. Ще ми кажеш, ако почеркът съвпада, нали? Събуди любопитството ми.

— Ще ти кажа при всички положения. — Форд взе картичката и разгледа внимателно твърдия и уверен почерк, с който бе изписано името на Кати.

— Отивам да взема Шана. Ще я закарам до летището. — Брайън се наведе и почеса Спок по главата. — Кажу на Сила, че утре ще доведе двама работници, за да довършим разхвърлянето на онзи торф,

а след това ще отскоча до новото място, което купува, за да огледам двора.

— Добре. Ще ти върна картичката.

Брайън се ухили подигравателно.

— Добре, че ме успокои, вече бях започнал да се притеснявам.

Форд се качи в спалнята на горния етаж, където Сила тъкмо връзваше косата си на опашка.

— Готова съм — осведоми го тя. — Ще отида отсреща, докато ти се обличаш, за да проверя едно-две неща, преди да тръгнем.

— Брайън току-що намина.

— О, успял ли е да огледа новата собственост?

— Не, каза, че ще отиде следващата седмица. Донесе това. — Форд ѝ подаде картичката.

— Това дали е... Разбира се, че е. Не очаквах, че толкова бързо ще намери нещо. Леле! — Притисна длан към корема си. — Голямата загадка може да бъде разрешена. Това ме кара да се чувствам малко нервна.

— Искаш ли първо аз да проверя, а след това да ти кажа?

Тя отпусна ръка.

— Да не би да съм някоя хленчеща страхливка?

— Не, не си.

— Тогава да го направим.

— Писмата са в кабинета ми.

Младата жена го последва, наблюдаваше го, докато изваждаше книгата от лавицата, след което я остави върху бюрото, за да я отвори тя.

— Постоянно си мисля защо е избрала „Великият Гетсби“. Богат, бляскав живот, лукс и скука, любов предателство и накрая трагедия. Тя е била толкова нещастна. Наскоро пак я сънувах. Не ти казах. Един от моите сънища за Сила и Джанет. Форест Хил. И двамата са погребани там. Тя и Джони. Ходила съм само веднъж. Гробът ѝ буквално бе покрит с цветя. Обзе ме тъга само като ги гледах. Всички тези цветя, донесени от непознати, вехнеци под слънцето.

— Ти пък садиш цветя за нея тук. И дори да увехнат, след това пак ще разцъфтят. Всяка следваща година.

— Искам да вярвам, че всичко това има значение за нея. Моята лична признателност. — Сила отвори книгата и извади връзката писма.

— Ще отворя това — рече и избра едно. — А ти отвори онова.

Форд взе картичката, която Брайън му бе донесъл. Очакваше да види щастлива снимка на бебе или някоя друга сантиментална фотография на майка и дете. Вместо това видя само инициалите на Андрю Мороу върху плътната кремава хартия.

— Доста официално — промърмори той.

„Поздравления за моята хубава снаха по случай раждането на сина й. Надявам се, че тези рози ще ти доставят удоволствие. Те са само скромнен знак на моята безкрайна гордост. С Брайън Андрю се роди едно ново поколение от рода Мороу.

С обич и признателност, Дрю“

Сила сложи писмото до картичката.

„Скъпа моя, любов моя,

Няма думи, с които да изразя скръбта, съчувствието си и болката, които изпитвам за теб. Искане ми се да те притисна в прегръдките си и да те утеша с нещо много повече, а не само с тези думи, които ти пиша. Знай, че в сърцето си съм с теб, а мислите ми са само за теб. Някоя майка не бива да понася такова страдание като загубата на детето си, още повече, когато трябва да го изрази и публично.

Зная колко много обичаше своя Джони. Ако това може да те утеши поне малко, спомни си, че през краткия си живот той всеки ден се е радвал на тази майчина любов.

Винаги твой“

— Дали е случайност или знак на съдбата? — тихо попита Сила.
— Че избрах да сравнявам картичката с това писмо? Поздравления за раждането на син и съболезнования за загубата на друг син? Мило писмо — продължи. — И двете са мили послания, но някак си странно

дистанцирани, думите са толкова добре подбрани. А за всеки от двата случая страницата би трябвало да е изпълнена с емоции и споделена интимност. Тонът, структурата. Биха могли да са написани от един и същ човек.

— Почеркът е подобен. Но... е, не е точно еднакъв. Виж буквата „С“ в картичката. Когато е изписал думата „син“, буквата „С“ е потумбеста. А в писмото — скръб, съчувствие — буквата „С“ е по-тясна.

— Но главната буква „Я“ е еднаква, както и буквата „И“. Също и наклонът на почерка. Много си прилича. Все пак са написани с няколко години разлика.

— „Моя“ и „моята“ изглеждат написани от една и съща ръка, но главното „Д“ не е еднакво. — Форд знаеше, че разглежда двете писма с окото на художник и не беше сигурен дали това е предимство или недостатък. — От друга страна в картичката буквата „Д“ е първата от подписа, а човек изписва различно буквите, когато си пише името. Не зная, Сила.

— В такъв случай не можем да сме сигурни — въздъхна тя. — Предполагам, че едва ли познаваш и експерти графолози.

— Бихме могли да намерим някой. — Той се взря в очите ѝ. — Искаш ли да продължим?

— Не. Може би. Не зная. По дяволите! Няма лесни отговори.

— Навярно трябва да се сдобием с друг образец, нещо, което е написано по времето, когато са били писани писмата. Ще помоля Брайън да се порови още малко.

— Нека засега оставим нещата така. — Тя сгъна писмото и го пхна обратно в плика. — Но поне в едно сме сигурни. Не е бил Хенеси. Бях забравила за писмото след смъртта на Джони. Няма начин, дори и да е бил лудо влюбен, да го напише след злополуката. Не и докато в същото време синът му е в болницата.

— Права си.

— Така че, ако имах списък с възможните имена, бих зачеркнала Хенеси. А това все пак е нещо. Предполагам, че ще се наложи да се задоволим с това. Поне засега.

Форд затвори книгата и я сложи обратно на лавицата. Извърна се и улови ръката ѝ.

— Какво ще кажеш да отидем да купим скара?

— Бих казала, че тъкмо това искам да направя.

Но преди да се облече, Форд остави картичката на Андрю Мороу върху бюрото си. Все пак би могъл да открие някой графолог. Човек, който не живее във Вирджиния и за когото името Андрю Мороу нямаше да означава нищо. А след това ще види докъде ще го отведе заключението на специалиста.

Удоволствието на Сила, когато най-после във вторник сутринта докараха дъските от орехово дърво за подовете, не трая дълго. Малко преди обяд майсторът, който редеше теракотените плочки, нахлу в работилницата ѝ до обора.

— Здравей, Стан. По график поставянето на плочките е за четвъртък. Да не би...

Млъкна и отстъпи назад, стресната от убийствената ярост, с която мъжът я гледаше.

— Хей, какво става?

— Мислиш си, че можеш да се отнасяш към хората до този начин, така ли? Смяташ, че можеш да им говориш по този начин?

— Какво? Какво? — Той я бе приклепил до стената на обора. Твърде шокирана да види обикновено кроткия и възпитан Стан да се надвесва заплашително над нея с пулсираща в средата на челото му вена, тя вдигна ръце в инстинктивен жест на защита, както и в опит да го успокои.

— Мислиш си, че след като имаш пари и си се снимала по телевизията, си по-добра от всички нас?

— Не разбирам за какво говориш. Откъде...

— Трябва да си доста нагла, за да се обадиш на жена ми и да ѝ говориш по този начин.

— Аз никога...

— Ако работата ми не ти харесва, ще го кажеш на мен. Разбра ли? Не смей да се обаждаш в дома ми и да крещиш на жена ми!

— Стан, аз никога не съм говорила с жена ти.

— Сега пък лъжкиня ли ще я изкарваш? — Тикна лицето си толкова близо до нейното, че можеше да вкуси гнева му.

— Не я изкарвам нищо. — От притеснение в гърлото ѝ сякаш се бе образувала бучка. Сила преглътна и заговори бавно, като

внимателно подбираше думите си. — Аз не я познавам и нямам представа за какво, по дяволите, говориш.

— Прибирам се вкъщи, а тя беше толкова разстроена, че едва можеше да говори. Започна да плаче. Единствената причина да не дойда тук още снощи беше, че тя ме помоли да не го правя, а и аз не исках да я оставям сама в това състояние. Кръвното ѝ се бе дигнало до небесата, докарала си я до нервна криза само защото си решила, че не харесваш работата ми.

— Аз пък ти казвам, че никога не съм се обаждала в дома ти, никога не съм говорила със съпругата ти и не съм недоволна от работата ти. Ако беше така, защо, за бога, ще ти възлагам да сложиш плочките в кухнята ми?

— Ти ми обясни, дяволите да те вземат!

— Е, не мога! — изкрещя му тя на свой ред. — И кога се предполага, че съм се обадила у вас?

— Около десет часа снощи, много добре го знаеш! Прибрах се около десет и половина, а тя лежеше зачервена и трепереща, защото ти си ѝ крещяла по телефона като луда.

— Чувал ли си ме някога да крещя като луда? Снощи в десет часа бях в къщата на Форд. Дремех пред телевизора. Попитай го. Мили Боже, Стан, работиш с мен вече от няколко месеца. Би трябвало да знаеш, че не разрешавам проблемите по този начин.

— Жената се е представила за теб. Сила Макгауан. — Но гневът започна да отстъпва на недоумението. — Казала си на Кей, че е тъпа селянка, също като повечето хора тук. Че изобщо не мога да слагам плочки и ти ще се постараяш всички да го научат. И когато остана без работа, не трябвало да обвинявам никого, а собствения си мързел. И че ще ме съдиш заради некадърната ми работа и задето съм ти съсипал къщата.

— Ако жена ти е селянка, то аз също съм такава. Сега *живея* тук. Освен това аз не сключвам договор с хора, които са некадърни и не си разбират от работата. Всъщност, дори те препоръчах на съпругата на баща ми за ремонта на банята им, ако тя най-после успее да го склони да я обнови. — От напрежение бе останала без дъх, но страхът ѝ бе изчезнал. — Защо, по дяволите, ще правя това, Стан, ако смятам, че работата ти не струва?

— Тя не си го е измислила.

— Добре. — Сила пое дълбоко дъх. — Добре. Тя сигурна ли е, че който се е обадил, е назвал моето име?

— Жената е казала Сила Макгауан, а след това Кей рече, че ти... тази, която се е обадила — поправи се мъжът, очевидно решил да повярва на Сила, — попитала: „Знаеш ли коя съм аз?“ с онзи надут тон, с който говорят някои хора, дето се мислят за много важни. А сетне просто ѝ се разкрецяла. Отне ми цял час, за да я успокоя, когато се прибрах след мача. Трябваше да ѝ дам успокоително, за да заспи. Толкова беше разстроена.

— Съжалявам. Съжалявам, че някой е използвал името ми, за да я разстрои. Не зная защо... — Напрежението в гърдите ѝ не стихваше. — Доставчикът на дъските за подовите твърдеше, че съм се обадила, за да сменя поръчката. От орехово дърво на дъбово. Но аз не съм го правила. Реших, че е станало някакво объркване. Но може би не е. Може би някой ми прави номера.

Стан остана замислен за миг. Пъхна ръце в джобовете, после ги извади.

— Явно не си се обаждала.

— Не, не съм. Стан, аз се опитвам да си изградя репутация и бизнес в този град. Старая се да завържа връзки със строители, майстори и доставчици. Когато някой нахлу в къщата ми и разруши баните ми, ти ме вмести в графика си и възстанови всичко, при това ми взе по-малко отколкото струваше, знам го.

— Ти имаше проблем. А и всъщност бях горд с работата си и исках всичко да е както трябва.

— Не зная как да се извиня на жена ти. Бих могла да поговоря с нея и да ѝ обясня.

— По-добре остави това на мен. — Мъжът въздъхна дълбоко. — Извини ме, че ти се нахвърлих така.

— На твое място и аз бих реагирала по този начин.

— Кой би направил подобно нещо? Да се представя за теб и да разстройва така Кей?

— Не зная. — Сила си помисли за госпожа Хенеси. Съпругът ѝ щеше да прекара следващите две години в психиатрична клиника. — Но се надявам да разбере, преди отново да се случи.

— Предполагам, че сега е най-добре да си ида право у дома и да оправя нещата с Кей.

— Добре. Да те чакам ли в четвъртък?

— Да. — Усмихна се стеснително. — А, ако се наложи да ми се обаждаш у дома, може би трябва да измислиш някаква парола или нещо такова.

— Може би ще го направя.

Тя остана в сянката на обора. На стената до нея бе подпрян един перваз, оставен да изсъхне, а върху магарето за рязане на дърва бе сложена друга дъска. Докато работеше, Сила се питаше още колко пъти ще трябва да плаща за престъпленията, греховете и грешките на другите.

---

[1] Марки скарри. — Б.пр. ↑

26.

Сила стоеше в спалнята и се взираше в свежо боядисаните стени, докато баща ѝ завинтваше капака на отворената кутия с боя. Наблюдаваше как силната следобедна светлина изпълва помещението и кара стените да сияят.

— Первазите не са изравнени, а подът още не е завършен, но само като стоя тук, цялото ми същество се изпълва с безкрайна радост и щастие.

Той се изправи и огледа внимателно стаята.

— Дяволски добре стана.

— Можеш да си изкарваш хляба с бояджийство.

— Винаги е добре да имаш скрити таланти.

— Може да се каже, че ти боядиса почти цялата къща. — Младата жена се извърна към него. Все още не знаеше нито какво да мисли, нито какво да му каже. — Спести ми седмици работа. Само едно благодаря не е достатъчно.

— Самата работа ми беше достатъчна. Достави ми удоволствие, харесва ми да съм част от всичко това. От преобразяването. Двамата с теб сме пропуснали толкова много летни ваканции. Чувствах се щастлив, че прекарваме повече време заедно.

За миг тя остана неподвижна, неспособна да промълви нито дума, втренчена в своя красив баща. После направи нещо, което не бе правила никога до сега. Притисна буза в неговата и обви ръце около врата му.

— Аз също.

Той я притисна здраво към гърдите си.

— Спомняш ли си деня, в който се видяхме за пръв път? Аз влязох през задната врата и ти сподели обяда си с мен върху разклатената предна веранда?

— Спомням си.

— Не знам дори как успяхме да стигнем дотук. Твърде голямо занемаряване, прекалено много отминало време. За къщата и за нас. — Той се отдръпна и тя видя с изненада и известна тревога, че очите му

са влажни. — Ти даде шанс. На къщата и на мен. И ето ме сега тук с моята дъщеря. Толкова се гордея с теб, Сила.

Тя усети как собствените ѝ очи започват да парят от напирещите сълзи и притисна лице към рамото му.

— Ти ми каза същото — че се гордееш с мен — след концерта във Вашингтон и веднъж по-рано, когато дойде на снимачната площадка на „Нашето семейство“ и ме гледаше как снимам поредната сцена. Но сега за пръв път ти вярвам.

Притисна се към него за последен път и се отдръпна.

— Предполагам, че започваме да се опознаваме, докато обсъждаме латекса и последното минаване с четката, за да се получи този страхотен цвят на слонова кост.

— Защо да спираме с интериора? Какво ще кажеш да продължим с екстериора?

— Не можеш да боядисваш къща отвън. Стайте са друго нещо.

Баща ѝ стисна устни и отново огледа стаята.

— Струва ми се, че дотук се справих доста добре.

— Но става дума за вътрешни помещения. А постройката е на три етажа. Една наистина голяма, триетажна постройка. За да се боядиса отвън, трябва да се издигне скеле и да се ползват доста високи стълби.

— Бях страхотен акробат. — Засмя се, когато тя завъртя очи по начин, който би могъл да се опише като „дъщерен“. — Е, може и да не съм бил чак толкова страхотен или пък да е било много отдавна, но мога отлично да пазя равновесие.

Сила смръщи вежди и се опита да бъде твърда.

— Ще се наложи да висиш на скелето или на наистина високи стълби, и то в най-голямата августовска жега.

— Не можа да ме изплашиш.

Накрая реши да прибегне до здравия разум.

— Това не е работа за един човек.

— Вярно е. Определено ще имам нужда от помощ. Какъв цвят си намислила?

Тя усети, че се предава. Без да се усети, баща ѝ бе сломил съпротивата ѝ.

— Виж, първо трябва да се изстърге старата боя, там, където е напукана и се лющи...

— Подробности, подробности. Хайде да отидем да погледнем. Искаш ли да бъде боядисана за Деня на труда или не?

— За Деня на труда? Та боядисването на фасадата по график трябва да започне в средата на септември. Когато, поне се надявам, вече ще е малко по-прохладно. Бояджийската бригада, която боядиса обора...

— Ще се радвам да работя с тях.

Напълно объркана, Сила сложи ръце на кръста си.

— А пък аз си мислех, че си — без да се обиждаш — слаб противник.

Лицето му остана спокойно и той я потупа по бузата.

— Не се обиждам. Какво ще кажеш за боядисването на первазите и на верандите?

Тя изду бузи и издиша дълбоко. Вече ѝ стана ясно. Слаб противник, как ли не! Той просто пренебрегваше аргументите ѝ и си караше посвоему.

— Добре, хайде да прегледаме мострите, които съм подбрала. А след като реша, можеш да започнеш да боядисваш верандите и дървените капаци на прозорците. Но няма да се катериш по скеле, нито по високи стълби.

Баща ѝ само се усмихна, сетне я прегърна през раменете, както го бе виждала да прави с Анджи, и я поведе надолу по стълбите.

Макар че не беше в списъка със задачите ѝ за днес, съгласно който смяташе да провери как върви поставянето на дъските на подовете, да види дали Стан е приключил с плочките, за да започне поставянето на первазите в спалнята, Сила отвори трите кутии с фасадна боя.

— Това синьо е малко прекалено наситено. Със сивата боя може да се получи по-светъл нюанс, който ще върви с бели первази. — Тя мазна с четката върху дървото.

— Не изглежда зле.

— Да. А бих могла да използвам тази светлобежова боя отново в комбинация с бял перваз или с кремав. Може би кремав е по-добре. По-меки тонове.

— Цветовете са убити, но хубави.

— Или пък можем да боядисаме с тази по-светлосиня боя, пак да я разредем с малко сива, която ще си отива с первази в бяло.

— Изискано, но с мек нюанс.

Тя отстъпи назад и наклони глава на една страна, сетне на другата.

— Обмислях и вариант с жълто. Нещо жизнерадостно, но не прекалено ярко, за да не прилича на разцъфнал нарцис. Може би ще трябва да си помисля още малко. — Задъвка долната си устна. — Докато...

— Виждал съм те да вземаш светкавични решения, свързани с тази къща. Защо сега ти е толкова трудно да избереш?

— Защото ще се вижда от всички. Всеки ден по пътя минават коли. Мнозина от шофьорите им ще намалят и ще посочат: „Това е къщата на Джанет Харди“. — Сила остави четката и избърса ръце в работните си шорти. — Това е само боя, цвят, но за мен има значение какво ще видят хората, когато минават по пътя, и какво ще си помислят за нея.

Баща ѝ отпусна ръка върху рамото ѝ.

— Какво искаш да видят, когато минават покрай къщата?

— Че тя е била жив човек, не само образ от стар филм или глас от сиди или дългосвираща плоча. Била е реален човек, имала е чувства, хранила се е, смяла се е и е работила. Живяла е своя живот. А също и че е била щастлива тук, поне за известно време. Достатъчно щастлива, за да запази къщата. Оставила я е и след себе си и така аз имах възможност да дойда и да живея тук.

Засмя се притеснено.

— Май очаквам прекалено много от няколко слоя боя. Господи, сигурно пак трябва да започна терапия.

— Престани. — Той леко разтърси рамото ѝ. — Разбира се, че има значение. Понякога хората обръщат внимание на боята и поради по-маловажни причини. Тази къща и това място са били нейни. И не само това, тя сама ги е избрала и са били ценни за нея. Били са нещо, от което е имала нужда. А сега къщата е твоя. Би трябвало да има значение.

— По някакъв начин е и твоя. Не го забравяй. Сега дори има по-голямо значение, отколкото в началото.

Баща ѝ отпусна ръката си и отстъпи назад.

— Сила.

— Моля те. Наистина искам ти да избереш. Изборът на Макгауан. Хората ще си мислят за нея, когато минават по пътя. Но когато аз се разхождам наоколо или се прибирам след дълъг и уморителен ден, ще си мисля за нея и за теб. Ще си мисля как си идвал тук като малко момче да гониш пилетата. Ти избери боята, татко.

— Второто синьо. Изисканото, с мекия нюанс.

Тя преплете пръсти с неговите и огледа мазката върху старата, олющена боя.

— Мисля, че ще стане идеално.

Когато по-късно същия ден пристигна Форд, завари Гавин на верандата да остъргва старата боя от фасадата на къщата.

— Как върви, господин Макгауан?

— Бавно, но сигурно. Сила е някъде вътре.

— Току-що купих къща.

— Така ли? — Гавин спря и се намръщи. — Местиш ли се?

— Не, не. Купих онази, ами, онази токсична дупка, която Сила казва, че ще ремонтира. За да я продаде. Продавачът преди малко прие предложението ми. Чувствам се леко замаян и не знам дали е от вълнение, или защото виждам как една огромна яма за пари е зейнала под краката ми. Ще имам две ипотечи. Мисля, че е най-добре да поседна.

— Взимай онова стъргало и ела да ми помогнеш. Работата ще те успокои.

Форд погледна със съмнение инструмента.

— Между мен и работните пособия съществува отдавна сключено споразумение. Да стоим по-далеч един от друг заради доброто на човечеството.

— Това е само едно стъргало, Форд, а не електрически трион. През зимата остъргваш леда от предното стъкло на колата си, нали?

— Когато се налага. Но предпочитам да си стоя у дома, докато снегът се стопи. — Все пак взе стъргалото и се опита да приложи уменията си да остъргва лед от заскрежено предно стъкло върху лющещата се боя на страничната стена на къщата. — Ще имам две ипотечи и ще стана на четиридесет.

— Да не би да сме се озовали в бъдещето? Не може да си на повече от тридесет.

— Тридесет и една. Остават ми по-малко от десет години, докато стана на четиридесет, а само преди пет минути се подготвих за приемните изпити в колежа.

Гавин изви насмешливо устни, докато продължаваше да стърже.

— Ще става все по-лошо. Всяка следваща година минава все по-бързо.

— Благодаря за успокоението — горчиво отвърна младият мъж. — Тъкмо това имах нужда да чуя. Мислех да не бързам и да изчакам, но как да го направя, когато ми остава много по-малко, отколкото съм мислел? — Обърна се, размаха стъргалото и едва не го удари в прозореца. — Но ако аз съм готов, а тя не е, какво, по дяволите, трябва да направя?

— Продължавай да стържеш.

Форд продължи да люци с настървение — боята и кожата от кокалчетата си.

— Животът невинаги е лек.

Сила излезе от къщата и видя Форд да смуче кокалчетата си и да се мръщи.

— Какво правиш?

— Стържа боя и кожа, а баща ти философства.

— Дай да видя. — Улови ръката на Форд и огледа кокалчетата му. — Ще оживееш.

— Налага се. Над главата ми са надвиснали две ипотекки. Оох! — простена той, когато Сила стисна леко ранените му пръсти.

— Извинявай. Значи са приели предложението ти?

— Да. Утре трябва да отида до банката и да подпиша купчина документи. Струва ми се, че ще припадна — обяви той. — Имам нужда от кислородна маска.

— Окончателното плащане за ноември ли е?

— Съгласих се на техния срок.

Тя го смушка игриво.

— Изплашен ли си?

В отговор той се намръщи — едновременно от болка и ужас.

— Ще се окажа затънал в дългове. Сума с доста нули. Още не мога да се осъзная. Знаеш ли, че обонянието е най-силното от петте

сетива? Имам чувството, че постоянно усещам вонята на онова място.

— Остави това, преди сериозно да се нараниш. — Тя измъкна стъргалото от ръката му и го сложи на перваза на прозореца. — Ела с мен за малко. — Смигна на баща си и повлече Форд към къщата.

— Спомняш ли си как изглеждаше кухнята, когато я видя за пръв път?

— Да.

— Грозна, мрачна и неприветлива, счупени плочки, напукана мазилка, голи крушки. Изрови ли картината от главата си?

— Да.

— Сега затвори очи.

— Сила.

— Сериозно, затвори ги и задръж картината в съзнанието си.

Той поклати глава, но се подчини и се остави тя да го води.

— А сега искам да ми кажеш какво виждаш, след като отвориш очи. Не мисли нищо, не сравнявай. Просто отвори очи и ми кажи какво виждаш.

Форд отново се подчини.

— Голяма стая, празна. Много светлина. Стени с цвета на леко препечен хляб. А подът — цели километри теракотени плочки — преливащи се нюанси на кехлибарено и кремаво, а помежду им се подават водопроводни тръби. Големите прозорци — без рамки и первази — гледат към вътрешен двор със син чадър и градина с разцъфнали рози сред тучна зеленина. И планините, извисили върхове на фона на небето. Виждам оживялата фантазия на Сила.

Понечи да пристъпи напред, но тя го дръпна.

— Не, не ходи по онези плочки. Стан само преди час положи цимента.

— Значи можем да се справим.

— Без съмнение. Нужно е планиране, много усилия и желание да разрешиш неочакваните проблеми, както и пълно отдаване до постигането на целта. Ще преобразим онова място, Форд, и когато го направим, ще имаме нещо, с което да се гордеем.

Той се обърна и я целуна по челото.

— Добре. Добре. Отивам да постържа малко боя.

Тя излезе с него, но остана смаяна, когато той махна на баща ѝ и продължи да върви.

— Е, къде тръгна сега? Каза, че ще постърже малко боя.

Гавин се усмихна, когато дъщеря му поклати глава и се върна в къщата. Хубаво беше да знае, че тя най-после бе намерила своя дом, своята цел и мъжа, който я обичаше.

Хубаво беше да знае, че е защитена и недосегаема за човека, който ѝ желаше злото.

На следващата сутрин, когато Сила излезе от дома на Форд, видя, че гумите на колата ѝ са нарязани. На земята, до лявата гума, лежеше друга кукла по лице. В гърба ѝ бе забит нож с къса дръжка.

— Трябваше веднага да се върнеш при мен. По дяволите, Сила. — Форд крачеше по алеята за коли, после се върна при Сила, седнала на стъпалата на верандата. — Какво щеше да стане, ако той — тя или който и да е бил — все още се е мотаел наоколо?

— Никого не е имало, а полицаите пристигнаха след петнадесет минути. Те вече свикнаха с маршрута. За това не сметнах, че...

— Защото не мога да си служа с трион или с проклетата бормашина, не ставам за нищо, така ли?

— Нямах предвид това, знаеш го.

— Успокой се, Форд. — Мат застана помежду им.

— Няма начин. За втори път някой подхвърля тези проклети намушкани кукли, за да я изплаши. А тя си седи тук сама и чака полицаите и аз да се наспим. Дяволски глупаво!

— Прав си, но въпреки това се успокой. Той е прав — обърна се Мат към Сила. — Наистина си постъпила дяволски глупаво. Ти си страхотен шеф, Сила, и един от най-добрите дърводелци, с които съм работил, но след като явно някой те преследва и заплашва, никак не е разумно да стоиш тук сама, след като си намерила това нещо.

— Ти си този, който се държа глупаво. Никой не те е молил да хукваш към къщата на Форд и да го измъкваш от леглото, за да се съюзите после и двамата срещу мен. Аз не съм глупава. Ако се страхувах, щях сама да притичам през улицата и да измъкна Форд от леглото. Бях бясна, по дяволите!

Тя скочи на крака и погледна двамата настръхнали мъже. Изведнъж се почувства малка и уязвима.

— И още съм бясна. Писна ми и съм уморена някой да ме преследва и заплашва, както каза, Мат. Или да тичам през улицата само за да открия, че прекрасната работа, която всички заедно сме свършили, е съсипана от някакъв ненормалник. Повярвайте ми, че ако този, който го е направил, все още беше тук, щях да измъкна ножа от онази идиотска кукла и да го забия в гърлото му! И пак нямаше да се успокоя!

— Щом си толкова умна — хладно рече Форд, — значи осъзнаваш, че постъпката ти е била глупава.

Тя отвори уста, но сетне я затвори и се предаде. Отпусна се отново на стъпалата.

— Предпочитам да я наречеш необмислена, но няма да се съглася с глупава.

— Необмислена и безразсъдна — не се предаваше Форд. — И това е последното ми предложение.

— Както искаш. А сега можеш да се върнеш в леглото, ти, Мат — към работата си, а аз ще поседя тук и ще се отдам на мрачни мисли.

Без да каже нито дума, Мат мина покрай Сила, потупа я по главата и влезе вътре. Форд приближи и седна до нея.

— Сякаш ме е грижа дали можеш да си служиш с трион.

— Слава на Бога за това.

— Изобщо не се сетих да дойда да те будя. Бях толкова бясна. Не разбирам, наистина нищо не разбирам. — Наклони се и за миг притисна лице в рамото му. Допирът успокои и двамата. — Хенеси е в клиниката. Ако го е направила жена му, каква е причината? Зная, че той ще трябва да прекара две години в психиатрия, но нима вината е моя? Може би и тя е луда като него.

— А може би Хенеси не го е направил. Вярно, опита се да те избута с колата си от пътя. Беше налудничав постъпка, няма спор. Но може би той не е виновен за останалото. Нали и той самият отрече.

— Страхотно, няма що! Искам да кажа, това означава, че има поне двама души, които искат да превърнат живота ми в ад. — Тя се наведе напред и подпря лакти на коленете си. — Сигурно всичко е заради писмата. Някой друг знае за тях, знае, че съм ги намерила, че все още съществуват. Ако Андрю ги е писал, явно и друг знае за тях, за любовната история, за бременността... Името Мороу все още се тачи наоколо. За да защити репутацията му, някой би могъл да...

— Кой, бащата на Брайън? Самият Брайън? Освен това, изглежда, че Андрю Мороу не ги е писал. Аз изпратих копие от едно писмо и картичката на графолог.

— Какво? — подскочи младата жена. — Кога?

— Два дни след като Брайън ми донесе картичката. Да, направих го, без да се посъветвам с теб и постъпката ми може да се нарече необмислена, така че сме квит.

— Господи, Форд, ако пресата подуши нещо...

— Няма. И от къде на къде? Намерих един тип от Ню Йорк, който никога не е чувал за Андрю Мороу от Брус Уейн. А и в копието на писмото, което му изпратих, не се съдържа нищо, което да го свърже с Джанет, нито с местоположението, нито с времето, когато е писано. Бях много внимателен.

— Добре. Добре. — Сигурно е бил, не се съмняваше.

— Заключението беше, че писмата не са писани от една и съща ръка. Експертът не си залага живота за това, защото му изпратих копия, а и защото му съобщих, че са написани по различно време. Но според него не са писани от един и същи човек. Каза ми, че стилът е сходен и навярно и двамата са се учили да пишат от един и същи човек.

— Като някой учител?

— Може би.

Нещата придобиха ново развитие.

— Значи може да е бил някой, ходил заедно на училище с Андрю. Приятел. Близък приятел. Или някой, който е посещавал същото училище и по-късно е учил при същия учител. А това наистина стеснява възможностите.

— Бих могъл да се опитам да разбера нещо. Ще говоря с дядо си. Двамата с Андрю би трябвало да са връстници. Той може да си спомни нещо.

Сила огледа четирите си нарязани гуми.

— Мисля, че идеята е добра. Ако искаш отговори, трябва да задаваш въпроси. По-добре да се захващам за работа, а ти отивай в банката. — Удари с рамо неговото. — Сдобрихме ли се?

— Не и докато не правим секс.

— Ще го включа в списъка си.

Форд спря колата пред малката къща в предградието. Когато излезе, чу бръмченето на косачка, за това двамата със Спок заобиколиха къщата и минаха през портата на телената ограда.

Дядо му, облечен с риза, бермуди и мокасина „Хъш пъпис“, буташе косачката през малката квадратна ливада между хортензиите, храстите с рози и клена.

От мястото си Форд виждаше потта, която се стичаше по слепоочията на стария човек под шапката с емблемата на „Вашингтон Редскинс“. Извика и размаха широко ръце, докато крачеше към дядо си. Видя как потното му лице грейна в усмивка, когато го забеляза.

Чарли изключи косачката.

— Е, здравей! Здравей и на теб, Спок! — додаде той и потупа с длан бедрото си в подканващ жест към кучето да легне на земята, за да го почеше по главата. — Какво те води насам?

— Да окося останалата част от ливадата. Дядо, днес е твърде горещо, за да работиш навън.

— Смятах да свърша по-рано.

— Мислех, че си наел момчето на съседите за тази работа. Поне това ми каза, когато ти предложих да дойда и да окося ливадата.

— Смятах да го направя. — Лицето на Чарли придоби упорито изражение. — Но обичам сам да кося тревата си. Краката още ме държат.

— И ще държат още дълго, но не бива да злоупотребяваш с тях, когато навън е тридесет и пет градуса и толкова влажно, че можеш да се удавиш в собствения си дъх. Аз ще довърша. А ти най-добре пригответи по две студени питиета за двама ни. Спок сигурно също с радост ще пийне малко вода.

— Добре, добре. Но след като свършиш, не забравяй да прибереш косачката в бараката. И да не отрежеш розовите ми храсти. Хайде, Спок.

На Форд му отне десет минути, за да довърши, като през цялото време дядо му го наблюдаваше като ястреб през отворената врата. Което означаваше, помисли си Форд, че климатикът вътре не е включен. След като прибра косачката, прекоси циментирания вътрешен двор и влезе през стъклената врата, Форд целият бе плувнал в пот.

— Август е, дядо.

— Зная кой месец е. Да не мислиш, че съм изкуфял?

— Не, само си луд. И позволи ми да те уверя, че климатикът не е творение на Сатаната.

— Не е толкова горещо, че да се включва климатик.

— Достатъчно горещо е, за да ти се сварят всички вътрешни органи.

— Усеца се приятен разхлаждащ бриз.

— Да, от ада. — Форд се тръшна на един стол до кухненската маса и изгълта чая с лед, който Чарли му бе приготвил, докато Спок шумно хъркаше в краката му. Вероятно бе изпаднал в кома от жегата, реши стопанинът му. — Къде е баба?

— Леля ти Кики я взе. Ще имат сбирка на онова, дето му викат литературен клуб, в книжарницата на майка ти. Събират се, за да си начешат езиците.

— Аха. Ако беше тук, щеше да ми даде курабийка. И дяволски добре знам, че си дал на Спок, преди да потъне в летаргичен сън.

Чарли изсумтя и се подсмихна, но стана и взе кутията с лимонови курабийки от плота, където я бе оставил, след като почерпи кучето. Подреди няколко в една чиния и я сложи пред Форд.

— Благодаря. Купих къща.

— Ти вече си имаш къща.

— Да, но тази е инвестиция. Сила ще я ремонтира, сътворявайки куп чудеса, след това аз ще я продам и ще забогатея. Или ще изгубя и последната риза на гърба си и ще се преместя да живея с теб и баба в тази къща, където сигурно ще получа топлинен удар.

— Чух, че тя свършила чудесна работа в нейната. Променила много неща.

— За по-добро, поне така мисля аз.

— Предполагам, че ще имам възможността да видя всичко на партито за Деня на труда. Баба ти вече си купи нов тоалет. Странно е, че ще се събираме на празненство там, след всички тези години.

— Струва ми се, че доста от хората, които ще дойдат на купона на Сила, някога са били канени и на партитата на Джанет Харди. — Отлично начало, каза си Форд. — Мама и татко, родителите на Брайън. Ти си познавал дядото на Брай, нали?

— Всички тук познаваха Андрю Мороу.

— Бяхте ли приятели?

— С Дрю Мороу? — Чарли поклати глава. — Не бяхме врагове, но не бих казал, че сме се движили в едни и същи кръгове. Той беше по-голям от мен, може би с шест или осем години.

— Значи не сте били съученици?

— Посещавахме едно и също училище. На времето имаше само едно. Андрю Мороу беше „златното момче“. И езикът му беше златен — добави възрастният мъж и се прокашля. — Можеше да убеди всеки да му даде пари, но Бог е свидетел, че тези, които инвестираха в начинанията му, забогатяха. Купуваше земя, строеше къщи, купуваше още, строеше магазини, офис сгради. Построи цяло селище, беше кмет. Говореше се, че ще го изберат и за губернатор на Вирджиния. Макар че така и не се кандидатира. Имаше слухове, че някои от сделките му не били съвсем чисти.

— С кого се движеше той, когато бяхте момчета?

— О, чакай да си спомня. — Чарли назова няколко имена, които не говореха нищо на Форд. — Някои от тях не се върнаха от войната. Известно време беше приятел с Хенеси, този, който сега е в лудница.

— Наистина ли?

— Ходеше с Маги, сестрата на Хенеси, но скъса с нея, когато срещна Джейн Дрейк, жената, за която се ожени. Тя беше от богато семейство. — Чарли се усмихна самодоволно и потърка палец в останалите пръсти. — Стари пари. Човек се нуждае от пари, за да купува земя и да строи къщи. Пък и беше хубавица. Но и доста надменна.

— Спомням си я. Винаги ми се струваше кисела и нацупена. Предполагам, че парите не могат да ти купят щастие, ако пазаруваш на грешно място. Може и на Мороу да му е било нужно повече приятелство и разбиране.

— Може и да ги е намерил.

— А това може да е причината да не се кандидатира губернатор — заключи Форд. — Тайна любовна връзка, заплахи, че ще го изобличат, натиск от медиите, не е бил първият, нито последният мъж, съсипал политическата си кариера заради жена.

Чарли щракна с пръсти.

— Политици — измърмори с тон, изразяващ пълното му презрение към цялата тази пасмина. — При все това той беше

популярен наоколо и повечето хора го харесваха. Помогна на бащата на Бъди да навлезе във водопроводния бизнес. Създаде доста работни места в Долината. Бъди е нает да работи във фермата, нали?

— Да.

— Той работеше там и по времето на Джанет, бяха двамата с баща му. В онези дни Бъди имаше повече коса, нямаше шкембе и тъкмо се готвеше да поеме бизнеса. Беше на твоята възраст сега, а може би и малко отгоре.

Форд пренебрегна последното и насочи разговора друга посока.

— Предполагам, че след като тогава е имало само едно училище, всички сте учили при едни и същи учители. Също като Брайън, Мат, Шана и аз. Господин Макгауан ни е преподавал на всички, както и на по-малкия брат на Мат и на по-голямата сестра на Брайън. В началното училище госпожа Йейтс ни учеше да пишем. Винаги се оплакваше от грозния ми почерк. Обзалагам се, че доста ще се изненада, ако разбере с какво си изкарвам хляба. А теб кой те учеше на писане, дядо?

— Господи, връщаш ме много назад. — Старецът се усмихна и очите му се замъглиха от спомените. — Първо мама започна да ме учи. Сядахме на масата и тя ми показваше буквите. Бях много горд, когато за пръв път написах името си. Госпожа Макей преподаваше краснопис и тя ми намаляваше оценките заради начина, по който мама ме бе научила да пиша. Караше ме да оставам след часовете и да се упражнявам да пиша буквите от азбуката върху черната дъска.

— От колко време е била учителка?

— Години преди мен и още години след това. Когато бях на шест, ми се струваше, че е стара като хълмовете. Предполагам, че по онова време не е била на повече от четиридесет. Беше доста строга.

— А ти научи ли се да пишеш, както тя те е учила?

— Никога. — Чарли се усмихна и захапа една курабийка. — Моята майка си ме научи да пиша много добре.

Форд докладва наученото на Сила, докато двамата седяха на сянка под синия чадър и отпиваха от студената бира.

— Не разбрах кой знае колко много. По писане всички са имали една и съща много взискателна учителка — госпожа Макей. Мнозина от поколението на Мороу, а и тези след него са се научили да пишат от нея. Той бил приятел с Хенеси, поне докато не зарязал сестра му заради богатата и надменна Джейн. Мороу помогнал за създаването на

фирмата за водопроводни услуги „Кейстоун“, както и на много други хора да започнат собствен бизнес. Не е сигурно дали е имал сенчест бизнес или извънбрачни любовни връзки, които да му попречат да се кандидатира за губернатор. Имал влиятелни приятели, а може да се каже и че е помагал на свои приятели да се издигнат на високи постове. Някои от тях може би са се познавали с баба ти и са знаели за любовната история.

— Връзките и познанствата й тук не са по-различни отколкото в Холивуд. — Или където и да било другаде, помисли си Сила. — Значи Бъди е работил в тази къща, когато е бил на тридесет години? Трудно ми е да си представя Джанет да се влюби лудо във водопроводчика, особено ако е Бъди. Но пък той е бил само няколко години по-млад от нея.

— Но можеш ли да си представиш Бъди да напише фрази като: „поставям сърцето и душата си в твоите прекрасни ръце“?

— Наистина не мога. Но между миналото и настоящето съществуват много по-силни връзки, отколкото съм си представяла или съм очаквала. Както вървят нещата обаче, може би никога няма да узная какви са били те, нито защо и как са свързани с настоящето.

— Къщата на Хенеси е обявена за продан. — Форд сложи ръката си върху нейната. — Минах покрай нея, след като се видях с дядо. Всички завеси са спуснати, а на алеята нямаше никаква кола. В предния двор бе поставена съвсем нова табела на фирмата „Двадесет и първи век“, гласяща, че имотът се продава.

— Къде ли е тя?

— Не зная, Сила.

— Може би тя е виновна за тазсутрешното изпълнение, нещо като „майната ти“ за сбогуване.

Но Форд не смяташе така. Панелите не си пасваха, образите в тях не изясняваха картината. Щеше да продължи да ги размества, да променя формата и размерите им, докато не сглоби не само истинската картина, но и цялата история.

С огромно удоволствие Сила окачи първия си кухненски шкаф.

— Изглежда добре — кимна доволно Мат, пъхнал палци в предните джобове на джинсите си. — Естественото черешово дърво си отива чудесно с ореховите первази.

— Почакай, докато окачим и вратите. Истинска красота. Заслужавах си чакането. Гай е истински творец.

Тя нагласи нивелира в горния край, за да изравни повърхността.

— Чудесна работа е свършил, но ни чака още доста. — Мъжът огледа помещението. — Смятам, че днес ще окачим всички. Кога ще пристигнат домакинските уреди?

— След три седмици, може би четири. А може и шест. Знаеш как става.

— Старите уреди ще изглеждат добре тук. — Той ѝ смигна, когато тя слезе от стълбата. — Не позволявай на Бъди да те убеждава в обратното.

— Така ще има нов повод за оплакване, вместо само да мърмори за подвижния кран. — Младата жена прокара нежно ръка по повърхността на другия шкаф. — Хайде да го качваме.

— Само секунда — рече Мат, когато телефонът му извънтя. Погледна дисплея. — Здравей, скъпа. Какво? Кога?

Тонът му и задъхано изречените думи, накараха Сила да се обърне.

— Да. Да. Добре. Тръгвам. Водите на Джоузи са изтекли — припряно каза той и щракна капачето на телефона. — Трябва да вървя. — Вдигна Сила и радостно я завъртя из въздуха.

— Виж ти какви ги вършите вие двамата тук по цял ден — прозвуча гласът на Анджи, която влезе в стаята.

Мат само се ухили глупаво.

— Джоузи е започнала да ражда.

— О! Тогава какво правиш още тук?

— Тръгвам — пусна Сила на пода. — Ще се обадиш ли на Форд? Той ще каже на всички. Съжалявам за... — Посочи към шкафовете.

— Не се тревожи за това — успокой го работодателяката му и го побутна към вратата. — Върви! Върви да помогнеш на бебето си да излезе на бял свят.

— Ще имаме момиченце. Днес ще имам дъщеря! — Мат сграбчи Анджи, вдигна я във въздуха, целуна я, пусна я обратно и изхвърча от стаята.

— Боже, какво нещо е да се появиш навреме! — засмя се младото момиче и опипа устните си. — Целува страхотно. Леле, днес се очертава велик ден. Трябва да се обадя на Сюзан, по-малката сестра на Джоузи. Ние сме приятелки. Още веднъж леле! Каква красота е всичко наоколо!

— Нещата доста напреднаха. Можеш да разгледаш, ако искаш. Аз трябва да се обадя на Форд.

Докато Сила звънеше, Анджи огледа кухнята, надникна в килера и пак се върна.

— Мъжете са странна порода — заключи Сила, докато окачваше телефона на колана си. Каза: „Страхотно. Схванах. До скоро“.

— Пестелив на думи.

— Обикновено не е.

— Е, аз ще бъда малко по-многословна. Сила, всичко тук е поразително! — Анджи разпери ръце. — Абсолютно невероятно! Как, по дяволите, разбираш къде точно трябва да окачиш всеки шкаф?

— По чертеж.

— Да, но нали преди това си го начертала. А на мен ми е трудно да си представя как да разположа леглото в стаята си и къде да преместя скрина след това.

— На мен пък ми беше трудно в колежа, а и абсурдно да си представя, че ще преподавам на някого, което ще е твоята работа. Всеки прави каквото може.

— Предполагам, че е така. — Анджи вдигна ръка за военен поздрав. — Ефрейтор Макгауан рапортува, че е на линия.

— Моля?

— Тук съм, за да боядисвам. Бих могла да ти помогна с поставянето на тези шкафове, след като Мат е зает другаде. Но мисля, че ще ти бъда по-полезна с бояджийските си умения, отколкото при окачването на шкафове. Между другото, как ще ги окачиш? — зачуди

се Анджи. — Искам да кажа, какво ще ги държи на стената? Както и да е, предпочитам да се задоволя с четката.

— Анджи, не е нужно да...

— Искам да го направя. Татко каза, че са свършили с изстъргването на старата боя отпред и отстрани на къщата и днес ще работят отзад. А ако се включа и аз, ще могат да поставят част от грунда. Имам почивен ден и желание да помогна.

Подръпна единия крачол на широките си панталони.

— Виж. Дори съм с работно облекло.

— Колкото и да звучи примамливо, не искам да се чувстваш задължена.

Шеговитият израз изчезна от лицето на Анджи и то стана сериозно.

— Някога ще започнеш ли да ме приемаш като сестра?

— Но аз те приемам. — Сила се засуети и взе нивелира. — Разбира се, че те приемам. Искам да кажа... ние сме сестри.

— Щом е така, позволи ми да ти кажа: „Млъквай и ми покажи боята!“. — По устните ѝ заигра лукава усмивка. — Иначе ще се оплача на татко, че се държиш лошо с мен.

Настроенията ѝ бяха краткотрайни като лятна буря и слънцето пак изгряваше.

— Ти си също като него. Този, заради когото сме сестри.

— Аз съм наследила само добрите му качества. Докато ти, от друга страна...

— Боята е в обора. Може да минем оттук. — Сила отвори задната врата. — Може би не ми харесва особено да имам сестра, която е по-млада от мен и има тяло на мажоретка.

— А на мен пък може да не ми харесва да имам сестра с крака, на които не им се вижда краят, и километри разкошна коса. Но пък моят задник е по-хубав.

— Не е вярно! Моят задник е прочут!

— Да, показва си го в „Ужас край дълбокото езеро“.

— Не съм си показвала задника в този филм. Носех бикини. — Докато се опитваше да потисне смеха си, тя се спря, за да извади ключовете и погледна към къщата. — О, по дяволите!

Анджи се извърна и зяпна изумено, когато видя баща си, покачен на третия етаж на скелето, да стърже боята.

— Татко! Слизай веднага оттам! — извикаха двете в един глас. Гавин погледна надолу и им махна весело с ръка.

— Казах му да не се качва там. Никакво скеле и никакви високи стълби.

— Той никога не слуша, не и когато си е наумил нещо. Преструва се, че слуша, а после си прави каквото ще. Безопасно ли е? — попита Анджи и стисна ръката на Сила. — Искам да кажа, нали няма да падне оттам или да припадне?

— Не. Но...

— Тогава ще се правим, че не го забелязваме. Отиваме да вземем боята. Аз ще се заема с предната част на къщата, а ти влез вътре. Така няма да го виждаме. И никога, никога няма да кажем на майка ми.

— Добре. — Сила се обърна и пхна ключа в катинара на обора.

Оливия Роуз Брустър се роди в 2,25 следобед.

— Мат е на седмото небе — каза Форд на Сила, докато пътуваха с колата към болницата. — Раздава цигари дъвки със замаяно изражение и глупава усмивка. Хлапето е много сладко, наследило е черната му коса. Етън беше плешив като моя чичо Едгар, но момичето е истинска красавица.

— Виждам, че чичо Форд е много доволен.

— Преживяването е страхотно. Наистина нещо неповторимо. Джоузи изглеждаше доста зле, когато я видях веднага след раждането.

— Каква изненада. Остава и да е изглеждала като за снимка, след като се е напъвала няколко часа, докато близо петкилограмовото бебе излезе от...

— Добре, добре. Спести ми подробностите. — Той се огледа за празно място на болничния паркинг. — Говорих с Мат, докато ти се приготвяше. Каза, че и двамата са добре.

— Хубаво е да се върнеш тук по щастлив повод. — Сила вдигна поглед към етажа на интензивното отделение.

— Говорила ли си с Шана след завръщането ѝ?

— Не, не съм.

— Прекарала си е страхотно. — Форд улови ръката на Сила, докато прекосяваха паркинга. — Каза, че Стив изглеждал много добре.

Възвърнал си част от килограмите и приличал на римски гладиатор. Използвал патерици само когато бил уморен.

Форд отвори тежката стъклена врата.

— Аз му изпратих по имейла снимки от къщата. Ще направя няколко и на шкафовете в кухнята. Освен това трябва да пообиколим магазините и да купим подаръци за майката и бебето.

— Аз вече ѝ занесох цветя — възрази Форд, — както и голямо розово плюшено мече.

— Почти петкилограмово бебе е излязло от нейната...

— Добре, добре, ще ги обиколим.

Натоварени с цветя, разноцветни балони, плюшено пеещо агънце и куп книжки за оцветяване за голямото братче, те влязоха в родилното отделение.

Джоузи седеше в леглото със светлорозова шапчица върху тъмните коси, гушнала в прегръдките си увитото в пелени новородено. По-малката ѝ сестра стоеше наблизко и ахкаше надвесена над бяла рокличка от фина дантела, Брайън развиваше хартията на една дъвка цигара, а гордият татко Мат щракаше снимки на жена си и дъщеричката си.

— Още посетители! — засия Джоузи. — Сила, за малко изпусна баща си и Пати.

— Аз дойдох да видя някой друг. — Тя се наведе над леглото. — Здравей, Оливия. Тя е истинска красавица, Джоузи. Свършила си чудесна работа.

— Хей, брадичката и носът е наследила от мен — застрахова се Мат.

— Както и голямата ти уста. Искаш ли да я подържиш, Сила?

— Вече се боях, че няма да ми предложиш. Размяна. — Тя остави плюшеното агънце върху леглото и пое бебето. — Я се виж, я се виж колко си красива! Как се чувстваш, Джоузи?

— Добре. Наистина добре. Този път се разминах само със седем и половина часа кървища, потене и сълзи. С Етън бяха два пъти повече.

— Донесохме малко подаръци и за голямото братче. — Форд остави книжките в другия край на леглото.

— О, колко мило! Родителите ми току-що го заведоха на обяд. Той изглежда толкова голям и важен. Направо не мога да повярвам...

О, хормоните все още си казват думата — задавено промълви тя, опитвайки се да спре напирещите сълзи.

— Колко много посетители! — възкликна Кати, когато двамата с Том прекрачиха прага на стаята, въоръжени с огромен букет светлорозови рози със стръкове „Бebешки дъх“. — Я да видим това красиво бебе.

Сила послушно се обърна.

— О, боже, каква коса! Том, погледни това сладурче.

— Красиво е като картинка. — Том постави цветята сред пъстрата градина от многобройни букети и потупа Брайън по рамото. — А ти кога ще ни зарадваш с подобно творение? Мат вече има две, а ти се ослушваш. И за теб се отнася, Форд.

— Мързеливци — присъедини се Джоузи и протегна ръце, за да поеме Оливия.

— Аз имам много високи критерии — обяви Брайън. — Търся си жена, която е свършена като майка ми.

— Много хитър начин да се измъкнеш — промърмори Кати, но лицето ѝ грейна от удоволствие и тя целуна Брайън по бузата. Извърна се и целуна и Мат. — Поздравления.

— Благодаря. Ние мислехме, че има още една седмица. Когато Джоузи ми се обади тази сутрин, помислих, че иска да ми напомни да ѝ купя карамелов сладолед с кокос и бадеми. Сутрин изяжда цели купи от него.

— Вярно е — засмя се Джоузи.

— Аз пък не можех без бонбони с фъстъци. Изяла съм цяла камара от тях. Имам късмет, че още не са ми изпопадали всички зъби.

— Не си хапвала от тях, след като Брайън се роди — отбеляза Том.

— Сигурно ще мине доста време, преди да хапна карамелов сладолед с кокос и бадеми. — Джоузи погали бузката на дъщеря си. — Слава богу, че не се наложи да чакам още една седмица.

— Така ще можеш да дойдеш с бебето на празненството на Сила. Всички го чакаме с нетърпение — заяви Пати и додаде, обръщайки се към младата жена. — Навярно за теб къщата е твоето бебе.

— Само дето си няма розово плюшено мече и красива бяла дантелена рокличка — съгласи се Сила.

Мат извади още цигари дъвки.

— Днес се наложи да изоставя работата. Тъкмо бяхме започнали да поставяме кухненските шкафове. Как вървят нещата?

— Трябва да разположим кухненския блок, да окачим вратите, да се монтират уредите и ще сме готови за поставянето на плотовете, както е според графика.

— Аз, Пати и Пени ще обсъдим менюто и ако успееш да го убедиш — обърна се Кати към Сила, — Том може да приготви специалните си ребърца.

Сила се усмихна.

— И защо са специални?

— Всичко е в подправките и маринатата — обяви Том. — Рецептата е семейна тайна.

— Дори на мен не я дава.

— Тя се предава само по кръвна линия. Мнозина са се опитали да я разгадаят, но никой не е успял. Ще трябва да се примириш, Кати.

— Ние трябва да тръгваме, защото ще имаме гости за вечеря. Ти си почини, Джоузи. Утре ще намина да видя теб и скъпоценното ти бебче.

Сила и Форд се забавиха още няколко минути, за да поговорят с новодошлите, и накрая си тръгнаха. В джоба си Сила имаше няколко цигари дъвки.

— Колко е хубаво, че родителите ви — твоите, на Брайън и Мат — толкова се интересуват от вас. Приличате на племе.

— Всички сме отраснали заедно като едно голямо семейство, заедно с Шана. Нейните родители обаче се разведоха преди години. И двамата създадоха други семейства и се преместиха.

— Но все още трима от четирима ви сте останали здраво свързани с близките си. Доста над средния процент за страната. Мат и Джоузи изглеждаха толкова щастливи. Целите им лица сияеха от щастие. От колко време са женени?

— От около шест години, доколкото си спомням. Но бяха гаджета доста преди това. Виж, ако искаш да се отбием някъде да вечеряме, аз нямам нищо против. — Форд забарабани с пръсти по кормилото. — Но ми се ще да се приберем направо у дома.

— Не, не съм гладна. Нещо не е ли наред?

— Напротив. Всичко е наред. — С изключение на това, че целият бе обтегнат като струна от нерви. Внезапно осъзна с безпощадна

яснота, че този път няма измъкване. Трябваше да направи следващата стъпка, следващия ход.

Готов или не. Независимо от последствията.

Той наля две чаши вино и ги занесе на верандата, където седеше Сила, почесваше по главата Спок, разположил се в краката ѝ, и се взираше в къщата от другата страна на пътя.

— Грундът отпред на първия етаж и върху верандата не допринася за естетиката, но пък е чисто. Това е най-странното нещо, Форд, най-странното. Да поставям кухненски шкаф с някой от работниците на Мат и да знам, че в същото време баща ми остъргва боя отзад, а Анджи полага грунда отпред. След това към обяд се появява Пати със сандвичи и безалкохолни напитки и преди всичко да бъде ометено до троха, тя вече е въоръжена с четка в ръка. Не зная какво да мисля за това, как да го приема.

— Семейни отношения.

— Точно така. Кажи-речи през първата половина от живота ми семейството бе една илюзия за мен. Снимачна площадка. Когато бях дете, си мечтаех за майка си и я сънувах. Обикновени, детски сънища. Но тя беше на онази снимачна площадка, част от онази илюзия, една комбинация между нея и Лидия — актрисата, която играеше ролята на майката на Кейти.

— На мен ми се струва съвсем нормално, особено като се имат предвид обстоятелствата.

— Моят терапевт ми каза, че подсъзнанието ми е сляло двата образа, защото не съм се чувствала щастлива с реалността. Дрън-дрън, беше много по-сложно. Аз исках частици и от двата свята. Но в сънищата бях аз, а не Кейти. Аз бях Сила. Кейти поне осем сезона имаше семейство.

— А Сила не е имала.

— Моят истински свят беше различен. — И нестабилен, помисли си тя. — По-късно се откъснах от него. Трябваше да го направя. С идването си тук отново навлязох в друг свят. Наистина е странно да се опитваш да се приспособиш, да се впишеш в новата обстановка, да станеш част от нея, от семейството.

— Стани моето.

— Какво?

— Стани моето семейство. — Той остави малка кутийка на масата между тях. — Омъжи се за мен.

В първия миг тя не бе способна нито да мисли, нито да каже нещо, сякаш внезапно я бяха ударили с тежък предмет по главата.

— О, господи, Форд!

— Не е отровно насекомо — рече той, когато тя отдръпна ръцете си като попарена. — Отвори я.

— Форд!

— Отвори я, Сила. Не е нормално да се гневиш, когато един мъж ти предлага брак. Да тръпнеш от възбуда или да си покрушена, но не и разгневена.

Сякаш усетил колебанието ѝ, Спок изръмжа и я побутна с глава.

— Просто я отвори.

И тя го направи. В мекия падащ здрач диамантът заблестя като мечта. Красива, сбъдната мечта.

— Ти не носиш много бижута, а когато си слагаш, не са натруфени и екстравагантни. Предпочиташ по-дискретни, класически. — Отново усети онази гореща и стягаща тежест в гърдите, която бе изпитал, докато говореше в кухнята с баща ѝ. — Затова реших, че едва ли ще те впечатля с някой голям и лъскав камък. Освен това работиш с ръцете си и това трябва да се има предвид. Така стигнах до заключението, че диамантите трябва да са инкрустирани, а не да стърчат. Майка ми ми помогна да го избира преди няколко дни.

Лепкавата ръка на паниката я сграбчи за гърлото.

— Майка ти?

— Ами нали е жена. Това е първият пръстен, който купувам за жена, затова се нуждаех от помощ. Хареса ми идеята за три камъка. Като символ на миналото, настоящето и бъдещето. Ние имаме наше минало, имаме настояще, а аз искам и бъдещето ми да е с теб. Обичам те.

— Пръстенът е много красив, Форд. Прекрасен е. А това, което символизира, го прави още по-красив. — Тя се пресегна и хвана ръцете му. — Въпреки че самата мисъл за брак ме смразява. Не съм създадена за това. Спомни си за какво говорихме преди малко. Ти имаш двама родители, които са имали един брак. Ти вярваш в брака. А

аз имам двама родители със седем брака. Как бих могла да вярвам в брака?

Странно, помисли си той, нейните нерви, страховете и съмненията ѝ разсеяха тежестта в гърдите му.

— Всичко това не се отнася за нас двамата, Сила. Въпросът е: обичаш ли ме?

— Форд...

— Въпросът не е чак толкова труден. Има два отговора — да или не.

— За теб е много просто. Ти можеш да кажеш „да“ и всичко е просто. Аз също мога да кажа „да“. Да, обичам те и това ме плаши до смърт. Хората се обичат, а после всичко се разпада.

— Случва се. Също както и хората да се обичат и да останат заедно. Това е само още една стъпка, Сила. Следващата стъпка.

— А пътят е криволичещ, така ли?

— Аз вече поех по него, но това не означава, че не мога да чакам.

— Форд затвори кутийката и я побутна към нея. — Вземи я. Задръж я. Помисли за това.

Младата жена се втренчи в кутийката.

— Смяташ, че няма да мога да устоя да не я отворя, за да се любувам на пръстена. И така той ще ме омагьоса.

Форд се усмихна. Знаеше защо я обича.

— Приеми предизвикателството.

Тя склочи пръсти около малкия предмет, пое дълбоко дъх и го пъкна в джоба си.

— Аз съм бивша актриса, чиято семейна история е обременена с алкохол, злоупотреба с наркотици и самоубийство. Не разбирам защо, по дяволите, искаш да си с мен.

— Може би съм луд. — Повдигна ръката ѝ и я целуна. За да не остане по-назад, Спок ѝ лепна влажна целувка върху глезена. — На всеки няколко дни ще те питам: „Е?“. Когато го направя, ти ще трябва да ми дадеш текущото си становище по въпроса.

— Паролата ще е „Е“?

— Точно така. През останалото време няма да говоря за това. Ти просто носи пръстена със себе си и си мисли. Става ли?

— Става — рече тя след кратък размисъл. — Съгласна съм.

Форд взе чашата си и я чукна в нейната.

— Защо не си поръчаме китайска храна?
В краката им Спок се впусна в луд танц.

Тя не знаеше как го постигаше, наистина не знаеше. Този мъж ѝ бе предложил брак. Беше ѝ подарил съвършен пръстен, все едно създаден за нея, което бе естествено, след като го е избрал с мисълта за нея. За това коя и каква беше тя. Реакцията ѝ, неохотата ѝ — за да бъде честна, добави Сила, докато завинтваше медните дръжки на шкафовете, — пелтеченето и неподправеният ѝ ужас на предложението му сигурно са го наранили.

При все това, след като произнесе своите реплики и склучи споразумението с нея, той поръча задушени скариди и пиле кун лао^[1]. Яде с апетит, сякаш стомахът му не бе свит на възел — както нейния, а след това предложи да гледат първия сезон на „Бъфи, убийцата на вампири“ (кратките летни серии).

Някъде по време на третия епизод, тъкмо когато тя започна да се отпуска достатъчно, за да може да мисли за нещо друго, освен за пръстена в джоба ѝ, той я бе обладал, започвайки с бавни, парещи целувки и мързеливи милувки. След като изплува от мъглата на сексуалното задоволство, не можеше да мисли за *нищо* друго, освен за пръстена.

Близо дванадесет часа по-късно все още не можеше да прогони проклетия пръстен от мислите си.

Сила не вярваше в брака. Беше много просто. Дори само да живее с някого, за нея бе равносилно да върви из тъмна гора по пътека, осеяна с вълчи капани. За бога, та тя едва бе свикнала той да ѝ казва, че я обича, да вярва на чувствата му. Не бе довършила къщата, нито бе започнала бизнеса си! Въпреки преследванията на непознатия си враг бе успяла да стигне доста далеч, но я чакаше още много работа.

Нима си нямаше достатъчно грижи на главата? Нямаше ли си достатъчно работа, че да се измъчва от мисли за пръстена, прогарящ дупка в джоба ѝ, или да седи като на тръни, без да знае кога Форд ще ѝ каже своето: „Е?“.

— Ало?

— Сила?

Гласовете я стреснаха и Сила едва не си удари главата във вратата на шкафа. Страхотно, помисли си младата жена, направо страхотно. Бяха Пати и майката на Форд. Черешката в тортата на терзанията ѝ.

— Ето къде си била — рече Пати. — Затънала в работа.

Сила видя как погледите на два чифта очи се насочиха право към третия пръст на лявата ѝ ръка. Видя как два чифта очи помръкнаха от разочарование. Чудесно, няма що! Сега бе виновна, задето бе донесла тъга в живота на тези две мили жени на средна възраст.

— Надявахме се, че ще ни отделиш няколко минути, за да обсъдим менюто за партито — започна Пати. — Помислихме, че можем да направим някои покупки вместо теб и да ги складираме в нашите хладилници и килери, тъй като ти все още нямаш къде да слагаш подобни неща.

Надявали сте се на нещо повече от това, каза си Сила.

— Хайде първо да изясним нещо. Да, той ми предложи. Да, пръстенът е невероятно красив. Но не го нося. Не мога.

— Не ти ли става? — попита Пени.

— Не съм го пробвала. Не мога да мисля за това. Наистина не мога. Беше дяволски подло от негова страна — разгорещи се тя. — Аз приемам — не, всъщност не ми е ясно как вие двете можете да се появите тук просто така, но се опитвам да го разбера. И без това имам достатъчно грижи на главата, за да добавя и тази. Дори не зная дали чу какво му казах, дали разбра причините, поради които... — Гласът ѝ заглъхна.

„Той никога не слуша, не и когато си е наумил нещо — беше ѝ казала Анджи за баща им. — *Преструва* се, че слуша, а после си прави каквото ще.“

— О, господи! Господи, не е ли направо идеално? Той е като баща ми. Все едно виждам баща си, малко срамежлив и непохватен, но същевременно солиден, стабилен мъж, който толкова търпеливо си проправя пътя, че докато се усетиш, си свалил всичките си защитни прегради и напълно си се предал. Същият тип.

— Не можеш да се влюбиш в типа, влюбваш се в конкретния мъж — възрази Пени. — И или го обичаш, или не.

Това е майката на Форд, напомни си Сила. Бъди внимателна.

— Точно защото го обичам достатъчно, му давам време да претегли всички причини, поради които няма да се получи. Не искам да го нараня.

— Разбира се, че ще го нараниш. И той ще те нарани. Това е част от отношенията ти с друг човек. Аз не бих искала мъж, когото не мога да нараня. И със сигурност никога не бих се омъжила за мъж, който не може да ме нарани.

Сила се втренчи слисано в Пени.

— В това няма абсолютно никакъв смисъл.

— Когато схванеш смисъла, мисля, че ще си готова да провериш дали пръстенът ти става. А шкафовете ти са много красиви, направо ми се иска и аз да имам същите. Защо не поседнем някъде и не прегледаме менюто за няколко минути? След това ще си тръгнем и няма да ти губим повече времето.

Сила въздъхна.

— Може би не е точно типът на баща ми. Може би е по-скоро твоят тип.

— О, не. Аз винаги съм била много по-лоша от Форд. Хайде да седнем там. — Пени посочи към прозореца. — Под синия чадър.

Когато тя излезе с плавна стъпка навън, Пати се приближи към Сила и я прегърна през кръста.

— Тя обича момчето си. Исква да е щастливо.

— Зная. И аз искам същото.

Може би трябва да си направи списък, помисли си Сила. Две колони с основания „за“ и „против“ изваждането на пръстена от кутийката. Беше свикнала да се уповава на списъци, чертежи и планове за всички аспекти от живота си. Със сигурност нямаше да е зле и сега да си състави списък, щом ѝ предстоеше да вземе такава важно решение.

Списъкът с аргументите „против“ беше лесната част, сигурно можеше да изпълни доста страници с тях. Всъщност дори би могла да напише цяла книга на ужасите, както мнозина други, за жените от семейство Харди. За да бъде честна, не липсваха и основания „за“. Но не бяха ли те най-вече от емоционално естество, колкото и прекрасни и вълнуващи да са? Дали чувствата ѝ не бяха объркани, породени от

нервното очакване, както той дяволски добре знаеше, че всеки миг можеше да дойде при нея и да каже: „Е?“.

Кое то не бе направил нито веднъж през последните дни.

Тя подскочи и едва не събори купичката с овесена каша, когато Форд влезе в стаята.

— Май кафето ти е дошло в повечко? — предположи той, докато си сипваше от овесените ядки. Спок влетя в стаята и се насочи към купичката си със закуската.

— Как ядеш това нещо? Прилича на малки пръчици.

— Ти би предпочела нещо сладко, нали?

— Точно така.

Едва шест сутринта е, каза си Сила, а той е бодър, с искрящи очи. А знаеше, че е работил до късно. Но ето че вече бе станал, беше се облякъл и закусваше овесена каша, защото бе настоял да я изпраца сутрин до къщата ѝ и да стои с нея, докато дойдат работниците.

Дали подобно нещо трябваше да се запише в колоната „за“ или в колонката „против“?

— Знаеш, че никой няма да ме нападне, докато пресичам улицата в шест сутринта.

— Не е зле да се застраховам — ухили се той и продължи да се храни.

— На всичкото отгоре си работил до късно снощи и намираш за противоестествено да ставаш толкова рано сутрин.

— Както и да тичам. Но знаеш ли, установих, че ако следвам този режим, до обяд мога да свърша доста неща. Навик, от който се надявам да се отърся в близкото бъдеще, но точно сега ще се придържам към него. — Замълча, за да лапне още една лъжица. — Работата ми върви страхотно. До края на днешния ден десет глави ще са напълно оцветени и може да кача няколко закачливи панела на уебсайта си.

— Радвам се, че съм ти помогнала, но...

— Винаги търсиш лошите неща. Харесва ми тази твоя черта, защото ме кара да гледам от светлата страна на нещата — положителни аспекти, които в противен случай може би щях да пропусна или да сметна за гарантирани. Ти ми напомняш колко много обичам работата си. А след като я обичам, е страшно интересно да върша повече, отколкото обикновено за същото време. И като награда

за двама ни, смятам да отидем до Кайманите — мое любимо място — точно в средата на януари, където ще се гмуркаме в морето и ще се припичаме на слънце, докато съседите ни изгребват сняг пред къщите си.

— Аз трябва да ремонтирам две къщи. Освен това...

— Ще трябва да го сместиш в графика си. Можем да се припичаме на слънце и да се къпем в морето и през февруари. Аз съм лесен.

— Не толкова, колкото се преструваш. — Тя отвори капака на миялната, за да сложи вътре купата, лъжицата и чашата си. — Ти си като малък теч, на който не обръщаш внимание, докато се усетиш, се е просмукал навсякъде. Разяжда камък, метал, дърво. Почти безшумен е и изобщо не прилича на буен поток. Но е много по-опасен.

Той размаха лъжицата си към нея.

— Ще го приема като комплимент. Кухненските плотове пристигат днес, нали?

— Тази сутрин. Бъди ще свърши с водопроводната инсталация следобед.

Форд подреди чиниите си от закуската до нейните.

— Значи се очертава велик ден. Да не се бавим тогава. Разходка! — повиши глас и Спок се впусна в радостни подскоци.

Тя излезе с тях, после спря само за да погледне малката ферма. Полетата бяха покрити с тучна зеленина. Големият червен обор се издигаше над останалите постройки, а грубите му линии се смекчаваха от извивката на каменната стена и засадените растения. От мястото си виждаше част от езерото, над чиято повърхност се стелеше прозрачната утринна мъгла, която скоро щеше да се стопи с първите лъчи на зората, елегантната извивка на младата върба, потопила клони във водата. Отмести поглед към полята, обрасли с магарешки бодил и златник, към планините, извисили върхове към утринното небе.

И къщата в средата — несиметрично разположена, но стабилна постройка, с бяла веранда и с фасада, на половина боядисана в изискано синьо, с мек нюанс.

— Радвам се, че татко ме убеди да започнем по-рано с боядисването на фасадата. Нямах представа какво удоволство ще ми достави гледката. След като се боядиса цялата, ще прилича на красива, макар и остаряла актриса, подложила се на хубав лицев лифтинг.

Тя се засмя, настроението ѝ се разведри. Улови ръката на Форд и закрачи до него.

— Актриса, която поддържа достойнството и характерния си стил.

— Предполагам, че е доста точно определение, като имам предвид всичкото рязане и кърпене. Но нещо не разбирам съвсем тази работа с „лицевия лифтинг“.

— Това е друг вид поддръжка.

Той искрено се разтревожи.

— Нали ти никога няма...

— Кой знае? — Сви рамене младата жена. — Аз съм достатъчно суетна, за да пожелаая да запазя нещата такива, каквито са сега, или да ги повдигна, когато започнат да се отпускат. Майка ми вече си е правила два заради професията си — досмеша я, като видя неподправения ужас в очите му, и го смушка. — Много мъже също си правят.

— Забрави за тях. Изпращаш ли нещо по пощата? — Той кимна към пощенската кутия и вдигнатия червен флаг.

— Не. Странно. Не съм слагала вътре нищо след вчерашната доставка. Може би някое от момчетата го е направило.

— Или някой е сложил вътре нещо за теб. А не би трябвало. На пощенския куриер няма да му се хареса. — Форд приближи и посегна към капака.

— Почакай! Недей! — Тя сграбчи ръката му, а в същия миг сърцето ѝ подскочи и запулсира чак в гърлото. До тях Спок размаха опашка и изръмжа, разтревожен от паниката в гласа ѝ. — Гърмяща змия в пощенската кутия. Метафора за неочаквана... неприятна, опасна изненада.

— Зная какво означава. Кодовото име за края на третия сезон на „Изгубени“. Е, отдръпни се малко назад.

— Изчакай, докато...

Но той не изчака. Вместо това застана между Сила и кутията и бързо свали капака.

Отвътре не се чу съскане, нито се стрелна змийска глава. Една кукла седеше със скръстени ръце, сякаш искаше да се предпази. Яркосините ѝ очи бяха отворени, но усмивката замръзна на лицето на Сила. Куршум бе прогорил малка черна дупка в средата на челото ѝ.

---

[1] Оригиналната версия е пилешко печено, предварително накиснато в марината, с червени чушки, чили и скариди. Рецептата може да се приготви и с други морски дарове, говеждо или свинско. — Б.пр. ↑

28.

Всичко си има граници, реши Форд. Полицаяте взеха куклата и заявиха, че ще проведат разследване. Въпреки това досега не бяха направили нищо, за да спрат заплахите срещу Сила.

Това не бяха невинни лудории, нито обикновено заяждане. Бяха си заплахи.

Посипването на куклата и пощенската кутия с прах за снемане на отпечатъци, задаването на въпроси, дори определянето — ако изобщо можеха — калибъра на куршума, с който е била простреляна куклата, нямаше да решат проблема. Нито едно от тези неща нямаше да предпази Сила да изпита отново ужаса, който бе видял изписан на лицето ѝ, когато следващия път се натъкне на нещо подобно.

Всички знаеха, че ще има следващ път. А следващия път, по всяко време, Сила можеше да е на мястото на куклата.

Да, всяко нещо си има граници.

Спря колата пред дома на Хенеси. Реши, че може да започне оттук. А може би и тук да приключи с тази история. Отиде до предната врата и потропа силно.

— Губите си времето. — Една жена, чиито лице бе скрито под огромна сламена шапка, бе приближила до дървената ограда, която разделяше двете къщи. — Няма никой.

— Знаете ли къде са?

— Всички знаят къде е той. Заключен. — Жената потупа слепоочието си под периферията на шапката, после пръстът ѝ очерта кръг. — Преди няколко месеца се опита да убие една жена на Медоубрук Роуд. Внучката на Джанет Харди — тя игра малкото момиче в онзи телевизионен сериал, спомняте ли си? Ако искате да говорите с него, ще се наложи да отидете в Централната щатска болница в Питърсбърг.

— А госпожа Хенеси?

— От две седмици не съм я виждала. — Посочи към табелата на фирмата за недвижими имоти „Двадесет и първи век“, после пхна

малките градинарски ножици в колана си. Явно се приготвяше да си побъбри малко през оградата.

— Животът ѝ беше много тежък. Момчето ѝ остана инвалид като тийнейджър. Почина преди малко повече от година. Съпругът ѝ никога не е казал и една добра дума на някого тук. Все крещеше и размахваше юмрук към децата, че си играели прекалено шумно, или се тросваше на съседите да си гледат работата, когато му предлагаша помощта си. Ако аз бях на нейно място, щях да го напусна веднага след като синът им умря, но тя остана. Може сега да го е направила, след като го затвориша в лудница, но по-вероятно е да е заминала за Питърсбърг. Не зная дали някой е проявил интерес към къщата. Надявам се, който и да я купи, да знае как да се държи със съседите си.

Не му се ходеше до Питърсбърг и обратно.

— Предполагам, че щяхте да забележите, ако се е изнесла. Искам да кажа, мебели, вещи, дрехи.

— Може би, ако по това време съм си била у дома — огледа изпитателно Форд изпод широката периферия на шапката. — Не сте им роднина, нали?

— Не, госпожо.

— Е, трябва да ви кажа, че не съм я виждала, нито съм чувала звук от къщата вече от доста време. Всъщност се канех да поля цветята, които е засадила. Не мога да гледам спокойно как нещо умира от липса на грижи.

Сила реши да последва примера на Форд и да гледа на нещата от светлата им страна. А в случая тя беше, че само бе намерила в пощенската кутия кукла с обезобразено лице, нищо не бе разрушено в собствеността ѝ. Този път се бе отървала само с уплаха и известна загуба на време.

Светла страна беше и че полицаите взеха цялата грозна история много присърце. Вярно, че не успяха да проследят откъде е била изпратена куклата, което беше доста трудно, след като постоянно се продаваха подобни по интернет, в магазините за втора употреба или в магазините за детски играчки, а можеше и да е част от някоя лична колекция. Но фактът, че полицията сериозно се бе заела да разбере какво, по дяволите, ставаше, ѝ вдъхваше голяма доза успокоение.

Дори работниците ѝ бяха разгневени от случилото се. Мисълта, че хората се притесняваха за нея и я подкрепяха, също ѝ помагаше да приема нещата откъм светлата им страна.

А и новите плотове за кухнята значително намалиха стреса от преживяното. Златистите ивици и петънца, черните и бели точки си пасваха идеално с шоколадово кафявите шкафове. И, Господи, месинговите дръжки довършваха хармонията. Не можеше да повярва, че се е колебала толкова дълго в избора им. Те придаваха на плотовете индивидуалност, особен финес.

Сила прокара галъвно ръка по повърхността на кухненския блок, сякаш бе топлата и гола плът на любимия.

— Доста е мречкаво тук, особено с тези километрични плотове.

Тя едва го удостои с поглед, наклони глава и изрече с тон, с който би смъмрила непослушно дете.

— Бъди.

Устните му се извиха, но не успя да прикрие усмивката си.

— Е, все пак изглежда добре. Признавам, че шкафовете са страхотни. Дървените плоскости са в повечко, но стъклените витрини на някои от тях ги освежават. Ще монтирам мивките. А утре, след като замазката изсъхне, ще скача водопроводната инсталация, миялната машина и кранчетата. Не мога да проумея защо някой ще иска медни кранчета.

— Просто съм малко луда на тази тема.

— Доста май. Както и да е, ще ми помогнеш ли с мивките, или просто ще стоиш там с блаженото изражение на котка, докопала канарчето?

Докато нагласяваха първата мивка, Бъди тихичко си подсвиркуваше. Не след дълго Сила се усети, че си тананика в тон с него.

— „Ще се справя“ — рече. — Песента на баба ми.

— Сигурно тази къща ни кара да си спомняме за нея. Нагласи ли онази скоба там?

— Да.

— Да видим сега дали ще пасне. За втори път поставям мивка в тази къща.

— Наистина ли?

— Онази, която махна, я бях сложил за баба ти. Трябва да има четиридесет, четиридесет и пет години оттогава. Навярно е време за нова. Така е добре, много добре — промърмори мъжът. — Напълно приляга — той отбеляза мястото, където щяха да се поставят монтажните скоби.

— Хайде да я вдигнем сега.

Сила стисна здраво двата държача на мивката.

— Двамата с баща ти явно сте свършили много работа по онова време.

— И все още има много.

— Работил си за Андрю Мороу.

— Истина е. Направихме цялата водопроводна инсталация на „Скайлайн Девелопмънт“. Тридесет и три къщи — уточни Бъди и извади бормашината. — Благодарение на тази работа успях да купя една от тях. Идният октомври ще станат тридесет и седем години, откакто живея в нея. Много хора имат домове благодарение на Дрю Мороу. Поставял съм тоалетните на повечето от тях.

След като монтираха двете мивки, Сила излезе навън, за да потърси баща си. За да не се качва по скелето, тази сутрин го бе помолила за „специална услуга“ да боядиса капациите на прозорците.

Изглежда, боядисването на капациите със спрей му доставяше същото удоволствие, както и да виси на скелето.

— Искаш ли да си починеш? — попита тя и му предложи бутилка вода.

— С удоволствие. — Той погали нежно ръката ѝ. — Как се чувстваш?

— По-добре, след като се залових за работа. И много по-добре, след като се насладих на прекрасните си плотове. Докато работех с Бъди, ми хрумна нещо. Двамата с баща му са работили в тази къща. Доби също. Чудя се кой друг от работниците, които съм наела сега, или пък от тези, които не съм наела, са били тук по времето, когато къщата е била собственост на Джанет Харди. Може би те са ядосани, че правя промени. Не е по-откачено от опита на Хенеси да преобърне колата ми заради нещо, което се е случило, преди да съм била родена.

— Трябва да си помисля. Тогава бях много млад, Сила. Не мога да кажа, че съм обръщал внимание на подобни неща.

Баща ѝ свали шапката и прокара ръка през косата си.

— Имаше градинари. Къщата и земите наоколо бяха забележителност. Ще попитам Чарли дали си спомня кого е наела да поддържа градините. Спомням си, че имаше хора, които наглеждаха имота, когато тя не беше тук. Семейство, което се грижеше за къщата през отсъствията ѝ. Те почистваха и я подготвяха, преди да пристигне. Господин и госпожа Йоргансон. И двамата отдавна са покойници.

— А кои дърводелци, електротехници, бояджии е възможно да са работили тук?

— Може би Карл Крьогер. По онова време го наемаха за повечето ремонти. Ще поразпитам, но знам, че се пенсионира преди доста години и замина. Май беше за Флорида. Помня го, защото с дъщеря му бяхме съученици, а по-късно преподавах на нейната дъщеря. Не ми се вярва Мери Бет Крьогер — сега е Маркс — да се занимава с такива работи.

— Може би идеята ми е глупава, хващам се за всяка сламка.

— Сила, не искам да утежнявам нещата, нито да те плаша, но не ти ли е хрумвало, че който и да прави всичко това, има зъб на теб самата. Че злобата му е насочена лично към теб, а не защото си внучка на Джанет Харди?

— И защо? Аз съм бивша филмова звезда, провалила се актриса, която е записала няколко посредствени диска с песни. Единственото, което ме свързва с това място, сте ти и тя. Ти, Пати и Анджи бяхте буквално единствените ми познати, когато пристигнах. А за да бъда честна, не познавах добре нито един от вас. Вложих няколко стотици хиляди долара в местната икономика. Не виждам защо това ще е причина за нечий гняв.

— Права си. Абсолютно си права. Смущават ме куклите обаче. Приличат ми на директен удар срещу теб. Това е нещо повече от вандализъм, Сила. Обезобразяването на куклите ми се струва много по-лично, отколкото всичко останало.

Тя го изгледа изпитателно.

— Тук си, за да боядисваш или за да ме наглеждаш?

— Мога да правя и двете. Поне докато започне учебната година. Лятото се изнизва почти неусетно — додаде той и отклони поглед. —

Липсваше ми това място. Постигнали сме голям напредък от юни.

Ние двамата. Тя разбра неизказаните думи.

— Така е. Въпреки заплахите това беше най-хубавото лято в живота ми.

Форд я наблюдаваше как окачва капациите на предните прозорци, които баща ѝ бе боядисал. Въздухът бе изпълнен с миризмата на прясна боя, примесена с уханието на трева, лятна жега и разцъфналите карамфили в големите сини сандъчета на верандата.

— Искам да довърша. Не е нужно да ми висиш на главата.

— Не ти вися на главата, а те наблюдавам. Има някакво особено задоволство в това да мързелуваш в един летен ден и да гледаш как някой друг работи.

Тя му метна кос поглед, докато той седеше отпуснат.

— Знаеш ли, бих могла да те науча как да завинтваш винтове.

— И защо ми е нужно да го знам, след като си имам теб?

— Няма да обърна внимание на думите ти, след като си ми купил това много красиво растение. Както и заради пържолите, които обеща да изпечеш на скарата, която аз сглобих.

— Печена царевица и пресни домати от сергията край пътя. Ще си устроим истинско пиршество.

Тя огледа капака, провери дали е нивелиран и мина на следващия.

— Преди да се заемем с пиршеството — продължи той, — нека свършим една не толкова приятна работа. Тази сутрин ходих до къщата на Хенеси. Тя не е там — добави, когато Сила се обърна. — Всъщност съседката ѝ каза, че от две седмици не я е виждала. Предположението, че е заминала за Питърсбърг, за да бъде по-близо до щатската болница, където съпругът ѝ е настанен, се оказа вярно.

— Откъде знаеш?

— Обадох се в повечето хотели и мотели в околността. Регистрирала се е в „Холидей Ин Експрес“.

— Какъв детектив умник ми се извъди — поклати глава Сила.

— Научил съм Сийкър на всичко, което знае. Или може би е обратното. Както и да е, обмислих идеята да я посетя там, но реших, че ще е загуба на време. Дотам са повече от сто и шейсет километра.

Трудно ми е да повярвам, че една възрастна жена ще измине повече от триста километра посред нощ, за да сложи в пощенската ти кутия кукла, която е простреляла в главата. Ако е искала да ти отмъсти по някакъв начин, защо не го е направила, когато се намираще на тридесетина километра от дома ти?

Той знае как да подрежда частите от мозайката, помисли си младата жена. В панели, които следват логическата нишка.

— Никак не ми харесва, че заключенията ти звучат съвсем разумно. Щеше да бъде много по-лесно, по-просто, ако е била тя. След като не мога да вярвам, че е тя, тогава е някой друг. Има още някой друг, който ме мрази.

Бутна шапката си назад, докато разсеяно наблюдаваше как Спок преследва една от въображаемите си котки из двора.

— Днес погледнах към Бъди, който си свирукаше една от песните на баба ми, и си помислих: „Ей, Бъди, да не би случайно да си изкарал бурна и страдна любовна нощ с баба ми някоя вечер, когато си дошъл, за да поправиш течащия кран? Или пък тя те е отблъснала и сега си го изкарваш на мен?“ По същия начин става и с Доби, който, честно казано, е твърде възрастен за подобни изпълнения. Но той има син, а неговият син също има син. Можеш ли да си представиш колко извратно е било въображението ми днес, щом се чудя дали винаги любезният и приятен Джак не си запълва времето със стрелба по пластмасови кукли заради нещо — каквото и да е то — случило се между него и Джанет преди повече от тридесет години. Или баща ми има право и някой изпитва толкова силна патологична омраза към Кейти, че сега иска да отмъсти на мен.

— Баща ти смята, че този, който те заплашва, мрази телевизионната ти героиня?

— Не. Не точно. Той предположи, че може би някой изпитва омраза лично към мен. Но в това също няма никакъв смисъл. — Тя въздъхна и отпусна отвертката. — И тъй като нищо няма смисъл, аз продължавам да се въртя в кръг, което само ме замайва и вбесява още повече. А към това трябва да прибавим и факта, че след няколко дни тук ще е пълно с хора. И съм сигурна, че докато подавам на някого картофената салата, ще се питам дали този човек не е той. Дали този човек, който ми се усмихва любезно и ми благодари за картофената салата, в същото време не копнее да ме застреля в главата.

Форд стана и отиде при нея.

— Може като дете да съм получавал редовно ритници по задните части, но това — както майка ми обича да казва — помага за изграждането на характера. А този характер е такъв, че с чисто сърце мога да ти заявя и ти трябва да ми повярваш, че никой, Сила, никой няма да те нарани, докато аз съм наблизо.

— Досега никой не ме е пазил да не се нараня. И точно заради това ти вярвам. Чувствам се спокойна и сигурна с теб, Форд, както не съм се чувствала с никого досега в живота си.

Той я целуна много нежно, отстъпи назад и промълви:

— Е?

— О, по дяволите! Сама се натиках в капана! Сама ти подадох проклетата реплика! — Отдръпна се и вдигна отвертката. — Виж, днес наистина беше дълъг ден. Просто в момента нямам сили за това.

Той пъкна пръст под брадичката ѝ и я повдигна, докато погледите им се срещнаха.

— Не зная. Не *зная*. Още не съм си направила списъка.

Форд потърка палец по линията на брадичката ѝ.

— И какъв е този списък?

— По-скоро списъци със „за“ и „против“. И ако в момента настояваш за отговор, поне десет минути ще ти изброявам точки от списъка с „против“. Някои, от които вече съм ти ги казвала, и още много.

— Каж ми няколко „за“. — Стисна я по-силно, когато тя поклати глава. — Добре само едно.

— Ти ме обичаш. Знам, че е така, и знам, че си искрен. Но ненапразно го наричат „да хлътнеш“ по някого. Все едно да паднеш в дълбока вода и когато изплуваш на повърхността, да се запиташ какво, по дяволите, правиш тук, озъртайки се отчаяно за изход, което именно прави падането толкова ужасно. А и това не е практично „за“ — настоя тя, когато той се усмихна и отново потърка брадичката ѝ. — Един от двама ни трябва да бъде практичен. Какво ще стане, ако кажа „да, да, хайде да избягаме във Вегас“ — както са направили и баба ми, и майка ми преди — и се озовем в „Параклиса на любовта“? Какво ще стане ако...

— Щях да ти кажа: „Ти пригответи багажа, а отивам да запазя билети за самолета“.

— О, не говори глупости! — опита се да прозвучи раздразнено, но се чувстваше прекалено притеснена и уплашена. — Ти не искаш едно бързо отскачане до Вегас. Ти си сериозен мъж. Ти си сериозен към приятелите си, към работата и семейството си. Ти си сериозен за „Звездни войни“ и искрената ти неприязън към Джар Джар Бинкс^[1]...

— О, я стига. Всеки, който...

— Ти си сериозен — продължи тя, преди той да се впусне в тирада за Джар Джар — относно това да живееш живота си по свои правила. И въпреки че си добър и непринуден, няма да се откажеш от някое от тях. Ти си сериозен, когато става дума кой вид криптонит е по-смъртоносен за Спайдърмен.

— Трябва да се използва класически зелен. Казах ти, че златният може да лиши временно криптонианците от тяхната сила, но...

— Форд!

— Извинявай. Да прескочим това и да се върнем на Вегас.

— Няма да ходим във Вегас. Господи, от приказките ти главата ми се замая. Ти изобщо не мислиш практично, само хвърчиш из облаците.

— Не е вярно. Изпитай ме за нещо реално.

— Добре. Добре. Къде ще живеем? Ще хвърлим ези-тура, ще се допитаме до твоето Вълшебно кълбо 8? Или може би ще...

— Ами, за бога, Сила, ще живеем тук. Тук — повтори той и почука с кокалчета по стената на къщата.

Бързият му отговор едва не я събори на земята.

— А твоята къща? Ти обичаш къщата си. Тя е страхотна, сякаш е построена за теб.

— Да, за мен, но не и за нас. Разбира се, че обичам своята къща и в нея има доста силен отпечатък от личността ми. Но тя е само една къща, където живеем двамата със Спок, нали така? — Огледа се и видя как кучето най-сетне успя да хване и умъртвя омразната му невидима котка. — Той е щастлив навсякъде. Аз не съм вложил сърцето и душата в моето място, както ти тук. Това е твой дом, Сила. Наблюдавах те как го градиш. — Взе отвертката. — С много повече от инструменти. С много повече от гвоздеи и литри боя. Това е твоето място. И аз искам да бъде нашето.

— Но... — Главата ѝ щеше да се пръсне от гъмжащи „но“. — Ами ателието ти?

— Да, то е страхотно. Ще измислим нещо. — Върна ѝ отвертката. — Направи каквито искаш списъци, Сила. Любов? Това е зелен криптонит. Най-мощната от всички сили. Ще отида да запаля скарата.

Тя остана неподвижна, смаяна, с отвертката в ръка, а стъклената врата се хлопна зад гърба му. Сега в главата ѝ имаше само една мисъл: „Любовта е зелен криптонит“. Какво би могла да отговори на това?

Как би могла да разбере, а още повече да се омъжи за човек, чийто мозък работи по този начин? Мъж, който прави подобни изявления и след това най-спокойно отива да се заеме със скарата? Защо не е ядосан, разтревожен, раздразнен? И да подхвърли ей така, че ще се откаже от дома си, за да живее с нея, без дори да помисли къде ще работи? В това нямаше никакъв смисъл. Определено никакъв смисъл.

Разбира се, ако построи гимнастическа зала в южната част на къщата — идея, която обмисляше от известно време — можеше да издигне втори етаж, който да се впише в досегашната постройка. Може да е по-раздвижен, под ъгъл за по-оригинално. Вътрешна вита стълба ще води към него, щеше да е забавно да го проектира. Така работните им места ще бъдат отделени и двамата ще си осигурят нужното им уединение. Пък и южното изложение ще осигури идеална светлина за ателието. Тогава би могла...

Господи, виждаше го съвсем ясно. Една мисъл я завладя. Остави отвертката и закрачи из верандата. Изпълнил дневната си дажба за котешки улов, Спок се присъедини към нея.

Това, което ѝ хрумна, не само можеше да се осъществи и да хармонира идеално със сегашната постройка, но и щеше да подчертае стила ѝ. Ще пречупи линията на покрива и ще я довърши с изящен малък балкон. Високи прозорци, през които да се влиза.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Представяше си го съвсем ясно. Искаше го!

Слезе бързо по стълбите и заобиколи къщата откъм южната страна, докато Спок подтичваше щастливо зад нея. О, да, да, не само бе напълно осъществимо, но къщата направо плачеше за това допълнение.

Пъхна ръце в джобовете си и пръстите ѝ срещнаха малката кутийка, която лежеше вътре. Криптонит, помисли си младата жена и я

извади. Това беше бедата, огромната беда. Тя наистина го разбираше. А което беше още по-плашещо, но и по-прекрасно — той я разбираше. Доверяваше й се. Обичаше я. Вярваше в нея.

Когато пристъпи във вътрешния двор, скарата вече димеше. Поради някаква незнайна причина необелените кочани царевица бяха сложени в купа с вода. Той беше донесъл бутилка вино и й наля една чаша. Въздухът бе натезжал от уханието на розите, което се смесваше с аромата на сладкия грах и жасмина. Слънчевите лъчи струяха през листата на дърветата и се отразяваха от проблясващите води на езерото, към което се бе запътил Спок, за да утоли жаждата си.

За миг тя си представи някогашното великолепие, царило тук, разноцветните светлини, красивите хора в модни дрехи, носещи се като парфюм над ливадите. После си помисли за него, само за него, застанал върху камъните, които бе поставила със собствените си ръце, да й предлага чаша вино и живот, какъвто никога не бе вярвала, че може да има.

Сила застана до него, с ръка в джоба.

— Имам няколко въпроса. Първият е защо си сложил тази царевица във вода?

— Майка ми така ме е научила.

— Добре. Ако аз си наумя нещо, откъде ще знаеш, че и ти го искаш?

— Ако не го искам — поде той мигновено, сякаш не бяха прекъсвали разговора си, — ще знам как да го кажа. Научих се да го правя от най-ранна възраст, резултатите са смесени. Сигурен съм обаче, че ако става дума за конструкция и дизайн, каквото и да си наумила, ще се получи.

— Следващият е: бих ли могла да те нараня?

— Сила, ти можеш да разкъсаш сърцето ми на милион кървави късчета.

Разбираше го, разбираше, че и той може да стори същото с нейното. Не беше ли това най-прекрасното нещо? Не беше ли истинско чудо?

— Аз не бих могла да причиня това на Стив, нито той на мен. Въпреки че се обичахме и все още се обичаме.

— Сила...

— Почакай. Още един въпрос. Ти ме помоли да нося пръстена със себе си, защото си се надявал, че ще ми подейства като криптонит, постепенно ще сломи съпротивата ми, докато накрая се съглася да се омъжа за теб?

Той пристъпи от крак на крак и отпи глътка от виното си.

— Може да е имало нещо такова.

Тя кимна, извади ръката си от джоба и огледа пръстена, проблясващ на пръста ѝ.

— Явно работи.

Лицето му грейна от щастлива усмивка. Но когато пристъпи към нея, тя го плесна с ръка по гърдите.

— Почакай.

— Това беше и моят план, да почакам.

— Не бързай. Не бързай — повтори отново Сила с тих глас. — Всичко, което казах преди, е истина. Аз бях решила никога повече да не се омъжвам. Защо да го правя, когато са налице всички условия за провал? Досега съм имала много провали. Някои от тях са по моя вина, други — поради стекли се обстоятелства. Бракът ми се струва толкова излишен, толкова труден и заплетен, и възлите му никога няма да мога да разплета. Със Стив беше лесно. Ние бяхме приятели и винаги ще си останем такива. Колкото и да го обичам, никога не ми е било тежко, нито съм се страхувала. И за двама ни нямаше никакъв риск.

Гърлото ѝ пресъхна от надигналите се емоции, но искаше — имаше нужда — да стигне докрай.

— Но с теб не е така, защото рано или късно ще се нараним. И ако се провалим, няма да останем приятели, а аз ще те мразя до края на дните си.

— Аз ще те мразя още повече.

— Не зная защо, но това е най-доброто нещо, което би могъл да кажеш. Няма да ходим във Вегас.

— Добре, но мисля, че пропускаме страхотна възможност. Какво би казала за сватба в задния двор?

— Имам чувството, че точно това си имал наум през цялото време.

— Теб съм имал наум през цялото време.

Тя поклати глава, сетне обхвана лицето му с ръце.

— Харесва ми идеята за сватба в задния двор. Искам да споделя тази къща с теб. Не разбирам как нещо, което ме плаши толкова много, в същото време ме прави толкова щастлива.

Той пое устните ѝ със своите — нежна, безкрайно нежна целувка сред ухания летен ден, огряна от слънчевите лъчи, процеждащи се през клоните на дърветата.

— Аз вярвам в нас. — Той я целуна отново, залюляха се заедно. — Ти си жената, с която искам да танцувам вечно.

Тя отпусна глава на рамото му и затвори очи.

Малката ферма, 1973

— Вярвам в любовта — каза Джанет, докато се облягаше на белите копринени възглавнички върху светлорозовия сатен на дивана. — Защо иначе щях да се влюбвам толкова често? Любовта за мен никога не е продължавала много дълго и в повечето случаи сърцето ми е било разбито или почти. Но то винаги е било отворено за следващата любов. Отново и отново. Ти го знаеш. Чела си всички книги, слушала си всички истории, прочела си писмата. От тях знаеш, че съм обичала до самия край на дните си.

— Но любовта никога не те е направила щастлива. Или не е била трайна. — Седнала със скръстени крака на пода, Сила подреждаше снимките. — Ето, тази е направена в деня, когато си се омъжила за Франки Бенет. Била си толкова млада и щастлива. А после всичко се е провалило.

— Той харесваше звездата, а не жената. Трябваше да науча този урок. Но пък ми даде Джони. Моето красиво момче. Сега Джони го няма. Изгубих красивото си момче. Може би детето, което нося, ще е момче.

Тя сложи ръка върху корема си, взе ниската чаша и я разклати. Кубчетата лед изтракаха в бистрата водка.

— Не бива да пиеш, щом си бременна.

Джанет сви рамене и отпи.

— Някога не се обръщаше внимание на подобни неща. Пък и много скоро ще съм мъртва. Какво смяташ да правиш с всички тези снимки?

— Не зная. Мисля, че ще избира някои, които най-много ми харесват, и ще ги сложа в рамки. Искам в къщата да има твои снимки. Особено тези, на които си във фермата. Тук си била щастлива.

— Тук съм преживяла някои от най-щастливите мигове в живота си, както и най-тъжните, и най-самотните. Разделих се с Карлос Чавес, третия ми съпруг точно в тази стая. Разправията ни беше толкова страстна, та дори се замислих дали да не опитаме отново. Но ми беше дошло до гуша. Господи, колко силно мразеше той това място! „Джанет — казваше ми с дрезгавия си глас на тореадор, който ме бе привлякъл от самото начало, — защо трябва да стоим в тази пустош? Та тук на километри няма приличен ресторант.“ Карлос — продължи тя и вдигна чашата си — можеше да се люби като бог. Но извън леглото ме отегчаваше до смърт. Проблемът беше, че преди да се оженим, не бяхме прекарвали много време извън леглото. Сексът не е причина да се омъжиш.

— Форд никога не ме отегчава. Той ме кара да се чувствам като богиня, но въпреки това ме възприема като земна жена. Усеца истинската ми същност. Твърде много мъже не са те възприемали като обикновена жена.

— Аз самата спрях да виждам истинската си същност.

— Но в писмата, които си запазила, той те нарича Трудни.

— Последната любов, последният шанс. Не бих могла да зная. При все това част от мен го е усещала. Може би съм искала да обичам и да бъда обичана заради онова, което съм изгубила или от което съм се отказала. За кратко отново можех да бъда Трудни. — Потупа с пръсти една от белите възглавнички. — Но това също беше лъжа. Никога нямаше да мога да си я върна, а той никога не я видя истински.

— Последният шанс — повтори Сила, докато се взираше в разпръснатите пред нея снимки, на които се виждаше Джанет, излегнала се върху яркорозовия диван. — Защо да е бил последният? Ти си изгубила сина си и това е било ужасна, жестока трагедия. Но все пак си имала дъщеря, която се е нуждаела от теб. В утробата си си носела друго дете. Ти си изоставила дъщеря си и това я е измъчвало през целия ѝ живот — предполагам, че също и мен. Ти си я изоставила и си убила нероденото си дете заедно със себе си. Защо?

Джанет отново отпи от питието си.

— Ако има нещо, което можеш да направиш за мен, то е да намериш отговора на този въпрос.

— Как?

— Имаш всичко, което ти е нужно. То е в съня ти, за бога. Вгледай се внимателно.

---

[1] Извънземно от планетата Набу, дълго време живяло в подводните градове на гунганите, а по-късно е първият им представител в Галактическият съвет. — Б.пр. ↑

29.

Луда. Трябва окончателно да си е загубила ума, за да организира парти. Нямаше никакви мебели, нито чинии. Не притежаваше дори една лъжичка. Оставаха цели три седмици, докато доставят печката и хладилника. Нямаше дори килим. Всичките ѝ мебели за сядане се състояха от платнен шезлонг, два евтини пластмасови стола и цяла колекция кофи, в които смесваше боите и разтворителите. Готварските ѝ уреди се ограничаваха до скара, йенска тенджерата и микровълнова фурна.

Ала се бе сдобила с безброй картонени чинии за еднократна употреба, салфетки, пластмасови чаши, вилици и лъжици, както и огромни количества храна, която нямаше и представа как да приготви, складирана в хладилника на Форд, достатъчна да нахрани половината щат. Но къде щяха да *ядат* гостите?

— Върху пластмасови маси, които моят баща, твоят баща и Мат ще донесат — успокой я Форд. — Върни се в леглото.

— Ами ако вали?

— Няма такива изгледи. Има тридесет процента вероятност да преживеем нашествие на скакалци и десет процента за земетресение. Сила, часът е едва шест сутринта.

— Трябва да Мариновам пилето.

— Сега?

— Не. Не знам. Трябва да прегледам списъка си. Там съм записала всичко. Обявих, че ще приготвя сос от омари. Изобщо не ми го побира умът защо го казах. Никога не съм правила сос от омари. Защо просто да не купя готов? Какво се опитвам да докажа? А и тази салата със спагети. — Съзнаваше, че бърби безсмислици, но не можеше да се спре. — Казах, че ще приготвя и салата със спагети. Това, че години наред се тъпчеш с подобна салата, не означава, че може да я правиш. От години ходя на психиатър, но не съм станала доктор. И какво е следващото? Да се заема с пластична хирургия?

Въпреки че се изкуши, той не запуши ушите си с възглавница.

— Всеки път ли, когато даваш парти, ще откачаш?

— Да. Ще откачам.

— Добре е да го знам. Върни се в леглото.

— Няма да се върна в леглото. Не виждаш ли, че съм облечена? Облечена, изнервена, полудяла от притеснение и се опитвам да отложам момента, когато ще трябва да слеза долу и да се изправам срещу пилето.

— Добре. Добре. — Форд се надигна от леглото и приглади назад косата си. — Снощи съгласи ли се да се омъжиш за мен?

— Очевидно съм го направила.

— В такъв случай ще се изправам двамата срещу пилето.

— Наистина ли? Ще го направиш ли?

— Заради теб съм готов да се изправам и срещу соса от омари и салатата със спагети. Виждаш ли колко дълбока и всеобхватна е любовта ми дори в шест сутринта. — Спок се размърда, прозина се и се протегна. — А очевидно и неговата. Ако ще тровим гостите, Сила, поне ще го направиш заедно.

— Вече се чувствам по-добре. Знаех си, че преувеличавам. — Тя се надвеси над него и го целуна по сънените устни. — Знаех си, че съм голяма късметлийка да те имам, защото ще бъдеш винаги с мен, и дори сос от омари няма да те спре.

— А аз дори не обичам сос от омари. Как може изобщо хората да ядат подобни неща? — Форд я дръпна, събори я на леглото и се претърколи отгоре ѝ. — Хората винаги правят сосове от най-странни неща. Задавала ли си някога въпроса защо?

— Всъщност май не.

— Защо не могат да се задоволят с „Чийз Уиз“^[1] върху солени бисквитки? Много е просто. Истинска класика.

— Няма да ме подмамиш с глупавите си предложения за „Чийз Уиз“ — отсече Сила и го избута. — Слизам долу. — Нагласи ризата си. — Готова съм.

Не беше чак толкова ужасно, нито страшно, установи Сила. Не и с партньор. Особено когато въпросният партньор беше същият невежа като нея. В такъв случай ставаше забавно. С малко повече умение, придобито с тренировки, варенето на спагети и кълцането на чесън можеше дори да се превърне в удоволствие.

— Миналата нощ събувах Джанет — каза му Сила.

— Как е възможно да съществуват домати с толкова различна форма и размери? — Форд вдигна една говежда пържола и шепа малки домати. — Изкуствено ли са създадени? Или от природата? Ще трябва да проуча въпроса. За какво беше сънят ти?

— Предполагам за любовта, или поне донякъде. И моето подсъзнателно разследване какво означава тя. Или какво е означавала за нея. Бяхме в дневната във фермата. Стените бяха моите стени — искам да кажа, че помещението изглеждаше както сега, същият цвят на стените, но тя седеше върху светлорозовия диван. А върху бялата лъскава масичка за кафе бяха разпръснати снимки. Снимките, които е направил дядо ти, и снимки, които може би съм виждала в книгите за нея. Бяха стотици. Тя пиеше водка в ниска чаша. Каза ми, че е изминала една година от смъртта на Джони и как се надявала бебето ѝ да е момче. Това бил последният ѝ шанс. Нейната последна любов, последната ѝ възможност.

Всичко беше толкова странно. Тя знаеше, че ще умре скоро. И аз го знаех. Попитах я защо, защо го е направила? Защо накрая се е отказала от последния си шанс?

— И какво ти отговори?

— Че ако искам да направя нещо за нея, трябва да намеря отговора на този въпрос. Че всичко било пред очите му, но не съм му обръщала внимание. След това се събудих разстроена, защото, както каза тя, това беше моят сън. Ако знам нещо, защо не го осъзнавам?

Форд се зае със задачата да нареже пържолата.

— А не може ли да се допусне, че тя е била толкова тъжна, толкова затънала в мрака на безнадеждността, че смъртта ѝ се е сторила единственият начин да сложи край на болката?

— Не. Не го вярвам. Никога не съм могла, нито съм искала. А след като дойдох тук и започнах ремонта на къщата, все по-малко го вярвам, все по-малко искам да го вярвам — призна младата жена. — Тя е открила нещо тук. Спомни си всичко, което е имала и изгубила. Мъже, бракове, къщи, вещи. Била е известна с това да придобива и да се отказва от придобивките. Но е запазила това място, нещо повече — уредила е да остане в семейството дълго след като няма да я има на този свят. Тук е открила нещо, от което се е нуждаела, нещо, което я е правело щастлива.

Погледна през прозореца и видя Спок, зает със сутрешните си обиколки.

— Имала е куче — промърмори Сила. — И един стар джип. Печката и хладилникът също са били остарели. Но си мисля, че това място е било нещо реално за нея. Останалото — не. За умните хора това е работата. Добрата работа. Славата е допълнение, което може и да е вълнуващо, но тя е мимолетна и толкова непостоянна. Голяма част от нея е само една илюзия. А тук тя не се е нуждаела от илюзии.

— А когато се е влюбила, всичко е станало още по-реално?

Тя го погледна, доволна, че така добре е проследил мисълта ѝ.

— В това има смисъл, нали? Най-голямото нещастие в живота ѝ е била смъртта на Джони. Реалност, от която няма бягство. Но тя е продължила да се връща тук, не е затворила къщата, не я е продала. Онзи мъж я е наричал Труд и тя е искала да вярва, че тъкмо Труд е обичал той. Мисля, че отчаяно е искала своя последен шанс. Мисля, че е искала бебето, Форд. След като вече е изгубила едно дете. Как би могла да се самоубие, защо ще лишава от живот и друго човешко съществуване?

— А ако е разбрала, че онзи мъж всъщност не я е обичал, че всичко е било поредната илюзия?

— Мъжете идват и си отиват. Поне така е било в нейния живот. Струва ми, че миналата нощ съм го осъзнала в съня си. Синът ѝ е бил нейната истинска любов. Също и работата ѝ. Тя е обичала страстно работата си. Но Джони е бил част от нея. Майка ми винаги го е знаела, съзнавала е, че не е заемала същото място в сърцето ѝ. Последната любов, последният шанс? Мисля, че за нея това е било детето. Не мога да повярвам, просто не мога, че тя би се самоубила заради една провалила се любовна история.

— Ти каза, че в съня ти тя е пиела. Водка.

— Любимата ѝ напитка. — Часовникът иззвъня и Сила вдигна капака на тенджерата, в която се варяха спагетите, и я отнесе до мивката, за да излее водата и да ги охлади. — Но в съня ми нямаше никакви хапчета.

Тя се изправи, за да се предпази от парата.

— Къде са хапчетата, Форд? Постоянно се връщам към онези писма, особено към последните, изпълнени с толкова гняв и омраза. Той не е искал Джанет да остане в къщата. Тя е била заплаха за него,

една непредсказуема жена, една отчаяна жена, бременна с детето му. Но тя не е искала да се откаже. Нито от това място, нито от детето, нито от последния си шанс. Затова той ѝ го е отнел. Постоянно се връщам към тази мисъл.

— Ако си права, следващата ни стъпка ще е да го докажем. Ние вече се опитахме да открием кой е написал писмата. Не зная още колко нишки ще трябва да проследим.

— Имам чувството... усещам, че вече съм държала една от тях в ръцете си, била съм близо до нея. Пропускам нещо, което направо ще ми избоде очите. Какво не забелязвам, какво ми се изплъзва?

Обърна се и го погледна развълнувано.

— Ти си моята реалност сега, Форд. Ти, ти и фермата, този живот. Открих го и мога да го имам благодарение на нея. Толкова съм ѝ задължена. Дължа ѝ много повече, и то не може да се изплати само със засаждането на рози, боядисване и коване на дърво. Не е достатъчно само да възстановя и вдъхна живот на това място като израз на признателността ми към нея. Дължа ѝ истината.

— Това, което си открила, е твоето наследство и е започнало от нея. Щом се нуждаеш от истината, ще сторя всичко по силите си, за да ти помогна да я откриеш. Но фермата и всичко, което направи тук, е не само израз на признателността ти към Джанет Харди. То е признателност към теб самата, Сила. Заради всичко, което си направила, което ще направиш за в бъдеще, което ще дадеш. В съня ти онези стени са били твоите.

— А още не съм запълнила с нищо стаите. Говоря за това, но не съм предприела нищо. Не съм купила дори един стол или една маса, като се изключат мебелите в стаята за Стив. Струва ми се, че е време да направя първата стъпка.

Той отдавна го чакаше. Чакаше тази стъпка.

— Къщата ми е пълна с разни неща. Като начало можеш да си избереш каквото ти хареса.

Тя отиде до него и обви ръце около врата му.

— Избирам теб. Избирам един мъж, който реже домати с мен в седем сутринта, защото съм луда. Мъж, който не само обещава да ми помогне, но и го прави. Който ме накара да осъзная, че аз съм първата жена от рода Харди, която има невероятния късмет да бъде обичана от

един мъж, който я разбира. Хайде да изберем нещо и да го пренесем отсреща. Ще го сложим в къщата, която не е нейна, нито моя, а наша.

— Гласувам за леглото.

Тя се ухили.

— Приема се.

Разбира се, беше истинско безумие — двама души, които подготвиха празненство, да зарежат работата си на средата и да се втурнат да разглобяват легло, да носят рамка, табли, матрак, чаршафи на долния етаж, да го товарят в пикапа, само за да отидат отсреща, следвани от едно куче. После да повторят процедурата в обратен ред.

Но за Сила това имаше не само символично значение, а и терапевтично.

При все това отхвърли решително предложението на Форд да изпробват новата придобивка.

Довечера, обеща му. Непременно.

Тяхната стая, мислеше си тя, докато разбухваше възглавниците. Тяхната стая, тяхното легло, тяхната къща. Техният живот.

Да, щеше да подреди из къщата снимки на Джанет, както ѝ бе казала в съня си. Но щеше да има и други снимки. Снимки на тях двамата с Форд, на приятели и роднини. Щеше да поиска от баща си снимки на неговите родители и да им направи копия. А също да поправи стария люлеещ се стол, който бе открила на тавана, да купи чинии със закачливи орнаменти, а в дневната да разположи прекрасния диван на Форд.

Ще запази спомена за миналото, но ще продължи да гради бъдещето. Нима винаги не бе искала точно това? И ще продължи да търси истината. Заради Джанет, заради майка си, заради самата себе си.

Когато се върнаха в къщата на Форд, тя се измъкна тихомълком навън, изоставяйки за кратко кухненското бойно поле, за да се обади на Дили в Ню Йорк.

— Мамо.

— Сила, едва девет сутринта е. Не знаеш ли, че се нуждая от пълноценен сън? Довечера имам представление.

— Зная. Четох отзивите. „Зряла и изтънчена, Бидилия Харди се завръща триумфално на сцената.“ Поздравления.

— Е, можех да мина и без това „зряла“.

— Ужасно се гордея с теб и нямам търпение след две седмици да присъствам на триумфа ти на вашингтонска сцена.

— Благодаря ти, Сила — рече Дили след кратка пауза. — Не зная какво да кажа.

После майка ѝ се впусна в дълга тирада колко тежка била работата, как три пъти я извикали на бис, безбройните поклони пред завесата, километрите цветя в гримьорната ѝ, а Сила само се усмихваше и слушаше. Дили никога не губеше дар слово за дълго.

— Разбира се, много съм изморена. Но колкото и да е странно, в същото време в мен блика енергия точно когато ми е нужна най-много. А Марио се грижи толкова добре за мен.

— Радвам се. Мамо, ще се омъжа за Форд.

— За кого?

— За Форд, мамо. Запознах те с него, когато дойде тук.

— Едва ли можеш да очакваш, че ще помня всички, с които съм се запознала. Да не е онзи висок мъж? Съседът ти?

— Наистина е висок и живее отсреща.

— И кога стана всичко това? — настоя да узнае Дили, а в гласа ѝ се прокраднаха раздразнени нотки. — Кога ще се омъжиш за него? Когато дойдеш в Лос Анджелис...

— Мамо, чуй ме. Само ме слушай и не казвай нищо, докато не свърша. Няма да се върна в Лос Анджелис и няма да се върна към актьорството.

— Ти...

— Само слушай. Сега моят дом е тук и аз изграждам живота си в него. Обичам един невероятен мъж, който също ме обича. Щастлива съм. В този миг съм толкова щастлива, колкото си ти, когато излезеш на сцената. Искам да направя нещо за мен. Само едно нещо, само този път. Искам да кажеш, независимо дали го мислиш или не, само кажи: „Радвам се за теб, Сила“.

— Радвам се за теб, Сила.

— Благодаря.

— Наистина се радвам. Само че не разбирам защо...

— Достатъчно, мамо. Просто се радвай. Не е нужно да разбираш. Ще се видим след две седмици.

Достатъчно е, помисли си отново Сила. Може би един ден ще станат по-близки, а може би няма. Така че бе достатъчно.

После се обърна и влезе в къщата. При Форд.

Подкреплението пристигна с чинии и купи, маси и килограми лед. Пени изпрати Форд да стовари всичко във фермата, а след това нахлу в кухнята заедно с Пати, където завариха Сила да агонизира над салатата със спагети.

— Някой трябва да я опита. Двамата с Форд сме твърде емоционално обвързани с това творение. Няма да сме обективни.

— Колко е красива! — възкликна Пати. — Не е ли красива, Пени?

Но Пени, чийто орлов взор тутакси бе забелязал пръстена на ръката на младата жена, се спусна към Сила.

— Кога?

— Миналата нощ.

— Какво? Какво изпускам? О, господи, о, боже! Това ли е, което си мисля? Това ли е? О, дайте да видя! — Пати се наведе и се втренчи в пръстена. — Красив е! Толкова е красив! Щастлива съм. Много се радвам и за двама ви.

Всички са готови да полетят и без крила, помисли си Сила, докато мащехата ѝ я сграбчи в прегръдките си и въодушевено я залюля.

— Не ти отне много време да се вразумиш. Пусни я, Пати, това е бъдещата ми снаха. — Пени избута приятелката си настрана и протегна ръце за прегръдка. — Форд е много, много добър човек.

— Най-добрият.

— Сигурна съм, че почти го заслужаваш — Пени се отдръпна, лицето ѝ сияеше в усмивка, а очите ѝ блестяха издйнически. — Ще ни народят красиви внуци, нали, Пати?

— О, ами...

— Е, още няма да ви врънкаме за това. Поне не много — успокои я Пати. — Първо ще започнем със сватбата. Определихте ли дата?

— Не, не съвсем. Ние просто...

— Вече е късно да бъде през есента. След шест седмици ще започне да се застудява, а има да се правят доста приготовления.

— Мислехме за сватба на открито, в двора на фермата. Нещо по-простичко — започна Сила.

— Чудесно. — Пати започна да брои на пръсти. — Май, да речем в началото на май, какво мислиш? Май е толкова хубав месец, пък и ще имаме достатъчно време, за да се погрижим за всички подробности. Първо роклята. Всичко се върти около роклята. Трябва да обиколим магазините. Нямам търпение! — Пати отново задуши Сила в прегръдките си.

— Капитан Мороу рапортува на командния щаб — обяви Кати, натоварена с торби. — Какво става тук? Да не би всички да режете лук?

— Не. — Пати избърса сълзите си. — Сила и Форд ще се женят!

— О! — Кати стовари торбите върху плота, като подпря една от тях, преди съдържанието ѝ да се изсипе. Обърна се, ухилена до уши. — Поздравления! Каква хубава новина! Кога ще е големият ден?

— Май, така мислим — осведоми я Пати. — Нали решихме да е през май? О, боже, съгласете се, че тя ще е най-прекрасната булка! Сватбата ще е на открито, в двора. Не е ли идеално? Представете си как ще изглеждат градините през следващия май.

— Ще бъде събитието на годината. Съвсем простичко — додаде Пени с блясък в очите, който накара Сила да се усъмни дали двете разбират едно и също нещо под „простичко“. — Ще бъде събитието на годината, по простичък начин.

— Вие двете ще изплашите бедното момиче. — Кати обгърна със смях раменете на Сила. — Като я гледам, всеки миг ще хукне да се крие сред хълмовете.

— Не. Оставам тук. Идеята ми харесва — реши изведнъж Сила. — Ще бъде събитието на годината. По простичък начин.

— Ето че всичко е наред. — Кати стисна рамото на Сила. — А сега, госпожи, ако не запретнем ръкави и не се захванем здраво за работа, гостите ще останат гладни и ще сме виновни за провала на годината.

Оказа се много по-лесно, отколкото си бе представяла, и удивително удовлетворяващо. Десетките гости се разпръснаха из градините, огрени от лъчите на следобедното слънце. Трупаха се край взетите назаем пластмасови маси, седяха по стъпалата или край сгъваемите дървени масички на верандата. Пиеха и похапваха, възхищаваха се на къщата и на градините. Изглежда никой не се притесняваше от липсата на мебели и официалности.

Когато Сила видя Доби да седи на стол, който си бе донесъл от къщи, и да нагъва от салатата със спагети, изпита смешен прилив на гордост. Нейният дом, помисли си тя, може и да не е довършен, но вече бе отворил гостоприемно врати.

Отиде при баща си, който печеше сандвичи на скарата.

— Как така се сдоби с честта да отговаряш за скарата?

— Дадох на Форд малко почивка — усмихна ѝ се Гавин. — Тренирам за тъст. Чудесно парти, Сила. Хубаво е, че тук отново е пълно с хора.

— Вече си мисля, че днешното празненство ще сложи началото на ежегодна традиция да се чества Денят на труда във фермата. Догодина ще бъде още по-хубаво.

— Хареса ми как го каза. Следващата година.

— Аз съм точно там, където искам да бъда. Все още има много работа. Все още трябва да се науча на много неща. — Тя пое дълбоко дъх. — Тази сутрин говорих с мама.

— Как е тя?

— Зряла, изтънчена и триумфираща, според отзивите. Сигурно ще ѝ бъде трудно да дойде тук, във фермата, за сватбата. Ще го направи, но няма да ѝ е лесно. А за теб?

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ти бъде ли трудно да я видиш отново, да бъдеш на сватбата заедно с нея?

— В никакъв случай. — Изненадата в гласа му я успокои. — Не всичко помежду ни е било лошо, Сила. Но трябваше да приключи, за да мога аз да живея както искам, и, както подозирам, да може майка ти да бъде зряла, изискана и триумфираща.

— Значи мога да зачеркна една точка от моя списък „Нещата, за които трябва да се притеснявам“. Искам да се омъжа тук. Сега това е нашето място — моето и на Форд. И е чудесно да знам, че родителите

ми са се целунали тук за пръв път. А баба ми се е разхождала из тези градини. Че твоят дядо е орал онези полета. През целия си живот съм искала точно това. Погледни къщата — промърмори младата жена.

— Никога не е изглеждала по-естествена и по-истинска.

— Това е другото, което искам. Всичко да е естествено и истинско. Идвал ли си тук след смъртта на Джони?

— Няколко пъти. На Джанет ѝ беше приятно да ме вижда. Последния път дойдох два месеца преди да почине. Бях заминал за лятото в Ричмънд. Баща ми беше болен и дойдох да го видя. Когато научих, че Джанет е тук, я посетих. Тя изглеждаше по-добре, опитваше се да бъде силна. Разбира се, говорихме за Джони. Струва ми се, че той никога не напускаше мислите ѝ. Този път не бе довела никого със себе си, не беше както преди, когато къщата винаги беше пълна с хора. Прекарахме около час сами двамата в дневната.

— Седнали върху розовия диван с белите сатенени възглавнички — добави Сила.

— Да — кратко се засмя той. — Откъде знаеш?

— Чух го. Напълно в стила на Дорис Дей.

— Предполагам, че си права. Сигурно съм подхвърлил някакъв коментар за дивана, защото си спомням как ми каза, че искала къщата отново да е светла. Време било за нещо ново и свежо и затова го била поръчала от Лос Анджелис.

Той бодна с вилицата печачите се пилета и обърна един сандвич.

— На следващия ден тя си замина, а аз се върнах в Ричмънд до края на лятото. Така че тогава я видях за последен път. Запазил съм красив спомен от тази среща. Джанет, седнала на онзи розов, холивудски диван, с мъркащото куче, излегнало се под масичката за кафе.

— Чудя се дали имам нейна снимка на този диван. Дядото на Форд ми даде толкова много снимки. Ще трябва да ги прегледам отново. Ако намеря някоя с нея на дивана, ще ти дам копие. Дай ми този поднос. — Сила пое големия съд, отрупан със сандвичи, наденички и печени пилета. — Ще отнеса това в месостанцията и ще отида да потърся Форд.

Проправи си път през тълпата в задния двор, мина покрай насядалите на верандата и влезе в кухнята. Видя, че Пати или Пени бяха подредили в спретната купчина празните и току-що измити чинии

и купи. Гледката я накара да се почувства виновна и тя реши да измие няколко чинии, вместо да ги пъкне направо в миялната машина.

Толкова бе хубаво да гледа през прозореца на кухнята си, докато мие съдовете, да се наслади на този кратък миг насаме. Видя баща си, който още беше при скарата, но сега в компанията на бащата на Форд и Брайън. Бъди и жена му се бяха настанили край една маса за пикник заедно с Том и Кати и Пати, която явно бе поспряла край тях, за да си побъбрят. Там беше и Мат, който хвърляше топка към малкото си момче, докато Джоузи ги гледаше с бебето на ръце.

Пени беше права, каза си Сила и се засмя. Двамата с Форд щяха да имат прекрасни бебета. Трябваше да помисли по въпроса.

Когато телефонът, който бе оставила да се зарежда върху плота, иззвъня, тя го взе с усмивка.

— Сила слуша. Защо не сте тук?

— Госпожице Макгауан?

— Да, извинете.

— Обажда се детектив Уилсън. Имам информация за вас.

Когато Форд влезе през предната врата, я завари да стои до мивката, загледана през прозореца.

— Я ни виж какви сме домакини. Ти миеш, а аз изхвърлям боклука. Вече натоварих няколко торби в пикапа ти. Някой от нас ще трябва утре да отскочи до сметището.

Плъзна ръце по тялото ѝ, за да я привлече към себе си, и мигом усети колко е разстроена.

— Какво има? — Обърна я и се вгледа в лицето ѝ. — Какво се е случило?

— Хенеси е мъртъв. Самоубил се е. Направил е примка от ризата си и...

Сега Форд я притисна силно към гърдите си. Отначало тя цялата трепереше, после малко се успокои.

— О, господи, Форд! О, господи!

— Някои хора не могат да бъдат спасени. Сила. Не възможно е да им се помогне.

— Така и не я е преживял, не се е примирил. Трагедията със сина му. През всичките тези години е имал една цел и горчивината си. Но

когато синът му умрял, му е останала единствено горчивината.

— И тя го е убила. — Форд се вгледа в очите ѝ, за да се увери, че го осъзнава. — Омразата го е убила, Сила.

— Не обвинявам себе си. Макар че трябва да си го казвам, да си го повтарям наум, за да не чувствам вина. Но наистина не съм виновна. Ала не може да се отрече, че съм част от историята. Той ме направи част от нея. Предполагам, че това е друг вид отмъщение. Горката му жена, Форд. Тя изгуби всичко. А най-ужасното е, че донякъде изпитвам облекчение.

— Хенеси те нарани, опита се да направи и нещо още по-лошо. Искаш ли да останеш малко сама? Аз мога да те заместя пред гостите.

— Не. Не. Ти вече направи достатъчно. — Тя погледна през прозореца към хората на ливадата. — Той няма да съсипе празника ни.

— Форд, точно теб търсех. — Гавин му подаде щипците за обръщане и кърпата, после взе една голяма чиния. — Твой ред е. — Със свободната си ръка вдигна една бира. — И мой.

— Сигурен ли си, че младото поколение знае как да се оправя със скарата? — попита Том.

— Ще ви сложим в малкия си джоб, татенца — увери го Брайън. — Навсякъде и по всяко време.

— Имам чувството, че в най-скоро време огънят ще угасне. Но преди да се случи, бих искал да си поговоря с бъдещия си зет за нещо друго. Можеш ли да изнесеш лекция пред литературния кръжок, който вода.

— О! Ами. Хм.

— Всъщност, става дума за цикъл лекции в три или пет части на тема художествен разказ посредством думи и рисунки. Преподавателката ни по рисуване е във възторг от идеята.

— О! — повтори Форд и Брайън се засмя.

— Май си спомни, че беше президент на „Клуба за тъпаци“ в гимназията.

— Три години под чехъл и мишена на подигравки.

— Мат, Шана и аз те спасявахме винаги, когато можехме.

— Не беше достатъчно често.

— Давам ти думата си, че лично ще следя да не си изложен на подигравки и да не си под чехъл.

Форд изглежда кисело Гавин.

— А може ли да имам въоръжена охрана?

— Трябва да уточним подробностите и от какво ще се нуждаеш. Дватама ще поговорим за моята част, която се отнася до писането. А ти би могъл да се свържеш с Шарън, преподавателката по рисуване. Между другото, тя много харесва работите ти. Ей сега ще ти запиша телефоните ѝ и адреса. О... — Погледна към пълните си ръце. — Имаш ли нещо за писане?

— Не. Виж, предполагам, че е по-добре да забравим за цялата тази работа.

— Аз имам. — Ухилен до уши, Том извади от джоба на ризата си малък бележник с кожена подвързия и писалка. — Шарън ли каза?

Гавин продиктува телефонните номера и му хвърли кос поглед, докато му подаваше листчето.

— Искаш да се ожениш за дъщеря ми, нали?

— Да. — Хванат натясно, Форд пхна листчето в джоба си.

— Отивам да отнеса това и ще се върна, за да ти разкажа в основни линии какво имам наум.

— Знаех си аз, че не всичко ще е цветя и рози — промърмори Форд, когато Гавин се отдалечи.

— Свиквай — тупна го Том по рамото. — Е, след като ти вече си сгоден, а Мат има такова прекрасно семейство, колко време остава, докато се предаде и последният мускетар?

— Твой ред е — весело подхвърли Форд на Брайън.

Приятелят му поклати глава.

— Гадняр. При тези обстоятелства сам не знам защо ти съобщавам, че ще продължим днешния празник с малко покер — само за момчета — довечера у дома. Рембранд, ти имаш задачата да донесеш бира и храна — каквото остане от партито.

— Знаете, че не ме бива на покер.

— Тъкмо заради това те каня, въпреки обстоятелствата.

— Не знам дали...

— Виждаш ли? — Брайън се извърна към баща си. — Тя вече го е хванала за топките. А ти ме питаш защо още съм ерген.

— Тя не ме е...

— Все още си под чехъл. Само че този път женски.

— Господи. Не е зле да ми припомниш защо изобщо сме приятели — въздъхна Форд.

— Довечера в девет. Донеси бира.

Със значителна приятелска помощ чистенето стана бързо. Боклукът бе събран в найлонови торби, остатъците от храна — старателно прибрани, а пластмасовите съдове и тенекиените кутии — сортирани в отделните кофи за боклук. Малоброен конвой от доверени лица отнесе това, което трябваше да бъде отнесено, в къщата на Форд.

— Две къщи — отбеляза Анджи, — а пак няма достатъчно място. Какво ще правя с този пай?

— Форд може да го занесе у Брайън.

— Не мисля, че аз...

Сила го накара да замълчи само с поглед.

— Върви, бъди истински мъж. Измъкни се от двете къщи за няколко часа. Аз съм добре.

— Разбира се, че е добре. — Пати затвори капака на една кутия, пълна с бобена салата. — Защо да не е добре? Случило ли се е нещо? — попита тя, когато видя как Форд погледна Сила. — Нещо не е ли наред?

— Хенеси се е самоубил миналата нощ. Форд се тревожи, че го взимам прекалено присърце.

— О, скъпа!

— Така е, а и не обичам да те оставям сама.

— Ние можем да останем — незабавно предложи Пати.

— Всички можем да останем — уточни Пени. — Ще си направим женско парти.

— Хайде, хайде. Не се нуждая от бавачки. Смятам да разгледам още веднъж снимките, които твоят баща ми даде — каза тя, докато подаваше купата на майката на Форд. — Наистина имам нужда от няколко часа тишина и спокойствие. Моля ви, не се обиждайте.

— Но...

— Пък и искам да скицирам няколко идеи, които ми хрумнаха за гимнастическия салон и ателието, без някой да ми наднича зад рамото. Върви. А аз ще остана тук, докато се върнеш — додаде тя, като видя,

че Форд е готов да изтъкне други аргументи. — Брид, богинята воин, не се нуждае от бодигардове. Хайде, тръгвай.

— Чудесно. И без това само след два часа ще съм изгубил всичко.

— Е, това се казва спортен дух.

— Добре, момичета, хайде да си вземем чиниите и да потегляме. Аз ще ви отведа по домовете, след като мъжете ни изоставиха. — Пени отпусна ръце върху раменете на Сила. — Утре ще ти се обадя, за да се разберем кога и къде ще се съберем аз, ти и Пати, за да проведем първата от многото сбирки по повод приготовленията за сватбата на годината.

— Трябва ли да ме е страх?

— Много. — Пени я целуна по бузата. — Ти си добро момиче.

Докато я наблюдаваше как избутва всички към вратата, Сила си каза, че ще има много интересна и разбрана свекърва.

— Твой ред е — каза тя на Форд.

— Може да изгубя всичко и само за час.

— Престани. Тук съм в безопасност. Никой няма да ме нападне. А и от известно време никой не ме е притеснявал. Но след като Хенеси е мъртъв, медиите може отново да раздухат цялата история и шумотевницата да започне наново. Искане ми се да се насладя на една тиха и спокойна вечер, преди циркът да пристигне в града. И няма да позволя нито един от двамата ни да се тревожи, че ще прекарам сама една тиха и нормална вечер. Освен това... — Наведе се и почеса Спок. — Имам си дори и бодигард.

— Въпреки това заключи вратата.

— Въпреки това ще заключи вратата. — Тя го целуна и го избута през прага. — Не залагай прекалено много — после затвори и заключи.

Обърна се, изпусна дълга въздишка, сетне се усмихна на Спок.

— Вече започнах да си мисля, че никога няма да тръгне.

Доволна от себе си, тя се качи на горния етаж, за да вземе кутията със снимките.

---

[1] Гъст сос от сирене, производство на „Крафтс Фудс“, маже се върху хотдог, стекове, чипс. — Б.пр. ↑

30.

Доставяше ѝ голямо удоволствие да ги разглежда. Дори ѝ хрумна, че Форд би могъл да подбере няколко, които да поставят в рамки и да подредят из къщата. Например тази групова снимка. Баща ѝ, неговата майка, вуйчо ѝ, Джанет и... това трябва да е младият и красив Том Морой. Брайън определено приличаше на него.

Започна да ги подрежда по тип, а след това в хронологичен ред.

Виждаше как майка ѝ израства и се превръща от дете в млада жена. Удивително, помисли си Сила, колко по-добре се разбираха двете от разстояние. Е, не беше чак толкова удивително, с известна доза цинизъм добави наум, че се разбират по-добре, когато Дили получава хвалебствени отзиви.

Без заядливи забележки, сгълча се тя, и отдели снимката настрана, за да я сложи в рамка, заедно с една на Джанет, заснета на прага на фермата.

Дали някой от участниците в тези групови снимки ѝ е бил любовник? Или двамата са били изключително дискретни и са внимавали никога да не ги снимат заедно? Или пък са се държали хладно и дистанцирано пред останалите, докато тайно са изгаряли от луда страст?

Без заядливи забележки, напомни си младата жена. Но не можеше да устои на фантазиите си. Дали връзката им щеше да си проличи неволно? На Сила ѝ се струваше, че всеки мъж, с когото се бе снимала Джанет, е бил малко или много влюбен в нея. Тя е притежавала тази власт над силния пол.

Господи, дори Бъди изглеждаше като омагьосан — и толкова слаб — на снимката, на която те двамата бяха на верандата, а Джанет се преструваше, че се кани да го халоса със собствения му гаечен ключ.

Тя е била неустойма, независимо дали е носела широки джинси или официален тоалет. Изглеждаше поразително красива в червената си рокля, облежната на бялото пиано. Правена е на Коледа, отбеляза Сила и вдигна снимката, за да я разгледа по-добре. Червени свещи и

зеленика украсяваха блестящата повърхност на пианото, а светлините се отразяваха в прозорците.

Последната Коледа преди смъртта на Джони. Нейното последно празненство. Ще е твърде болезнено да слага фотографията в рамка, реши Сила. Или която и да е друга от тази нощ. Сърцето ѝ се сви мъчително, когато видя снимка на родителите си, застанали заедно пред коледното дърво. А обреченият на ранна смърт Джони се усмихваше широко, вдигнал високо клонка имел над главата си.

И всички тези млади хора — Гавин, Джони, Дили, Пени, едно момче, което навярно беше Джими Хенеси, както и младежът, който бе загинал заедно с Джони през онази нощ — притиснати един до друг на дивана, накипрени в най-хубавите си празнични дрехи. Завинаги усмихнати.

Не, тази също нямаше да сложи в рамка.

Остави я настрана и взе снимката, на която се виждаше Том. Отне ѝ минута, за да осъзнае, че жената до него е Кати. Косата ѝ по онова време е била в кафяв миши цвят, прибрана несръчно в хлабав кок. Изглеждаше толкова срамежлива и притеснена. „Бях толкова нервна и се притеснявах, защото все още не бях отслабнала след раждането“ — припомни си Сила думите ѝ. А роклята и прическата само подчертаваха пълнотата ѝ. Перлената огърлица с диамантена закопчалка на шията беше скъпа и красива и говореше за пари, но тя със сигурност още не бе излязла от пашкула на момичешката тромавост и недодяланост.

При все това може би щеше да се зарадва да ѝ подари копие от снимката.

Сила продължи да сортира и отново се спря, когато се натъкна на една снимка, на която Джанет бе кацнала на облегалката на дивана, на който се бе разположила Кати, и двете жени се смееха. Кати изглеждаше по-хубава на тази импровизирана снимка. Много по-уверена и непринудена, а естествената ѝ усмивка загатваше за жената, в която щеше да се превърне по-късно.

Понечи да я сложи върху купа с подобрите за рамка снимки, когато се спря, намръщи се и отново се взря в нея. Нещо не ѝ даваше мира, но не можеше да определи какво. Започна да разпръсква отново снимките от онази последна Коледа, когато на вратата се позвъни.

Уплашеният лай на Спок се присъедини към звъна.

Форд натисна бутона за кока-кола на автомата за безалкохолни напитки в дома на Брайън. И без това беше толкова слаб играч на покер, че нямаше нужда да влошава положението с алкохол. Мъжете, които много скоро щяха да му оберат парите, се бяха скупчили край бара, който Мат бе измайсторил в стаята, за по едно питие. Приятелят му наричаше помещението истинска мъжка стая.

Имаше бар, маса за покер, маса за бiliarд, огромен телевизор с плосък екран — обикновено винаги включен на спортния канал, удобни кожени кресла е високи облегалки и подложки за краката, диван. Изобилие от спортна украса по стените. И, разбира се, втори телевизор за видеоигри.

И той трябва да си вземе такъв за новото ателие, реши Форд. Един мъж имаше нужда от собствено пространство. Можеше да каже на Сила, че иска да му отдели малко площ от общото работно пространство.

Може би трябваше да ѝ се обади. Бръкна в джоба си, за да извади клетъчния си телефон, и от него изпадна листчето, което бе пхнал там набързо.

— Никакви жени — поклати глава Брайън. — Което включва и забрана на обажданията. Дай ми го.

— Няма да ти дам телефона си. — Форд се наведе, за да вземе листчето.

— Женчо. Хей, Мат, Форд вече иска да се обади у дома, за да провери как е Сила.

— Господи, дори аз не съм толкова задръстен.

— Телефоните — това важи и за двамата. Всъщност за всички — обяви Брайън. — Никакви телефони на масата. Такива са правилата в тази къща. Оставете ги на бара. Дай ми го — обърна се той към Форд.

— Боже, ти си истински дръвник. Я ми напомни — защо изобщо те харесвам?

— Защото все още можеш да ме биеш на „Гранд Тефт Ауто“^[1].

— О, да, основателна причина. — Подаде му телефона си и тутакси се почувства гол и уязвим. Все едно му бяха отнели нещо скъпо. Без телефон, предстоящо разорение на покер, а много скоро — Форд погледна към бележката — даже щеше да се завърне в училище.

Какво ли не правеше човек в името на любовта и приятелството.

Тъкмо щеше да пъхне листчето в джоба си, когато се спря и се вгледа по-внимателно в изписаните думи.

Сърцето му подскочи в гърдите и сякаш се свлече в стомаха.

Почеркът беше наклонен и малко неравен. В крайна сметка Том беше стоял прав, докато пишеше бележката.

Първата му реакция бе да изтласка мисълта. Не можеше да е сигурен. Невъзможно беше да е сигурен. Поне не и докато не сравни бележката с писмата дума по дума. Или по-добре да ги изпрати на графолог. Не, нямаше смисъл, сигурно халюцинира.

Ставаше дума за бащата на Брайън. Не можеше да е той.

Ала в същото време всичко си идваше на мястото.

Погледна към другия край на стаята, където Том стоеше заедно с неговия баща, и бащата на Сила, и се усмихваше на Брайън, докато отваряха бутилки „Ролинг Рокс“^[2]. Спомни си как веднъж Том му бе помогнал да качи тайно на самолета едно котенце по време на общата им ваканция на Вирджиния Бийч. Как им бе опънал палатка, за да си устроят лагер в големия заден двор на семейство Мороу.

Спомни си и за Стив в болницата. За Сила, взираща се сломено в изпочупените плочки. И за куклата в розова рокля, която висеше обесена на клена, засаден от Брайън.

Форд приближи към мъжете и потупа Том по рамото.

— Бих искал да поговоря с теб за минута.

— Разбира се. Искаш да ти дам някой ценен съвет за покера?

— Може би е по-добре да поговорим навън.

Том вдигна вежди.

— Добре. Ще глътнем малко свеж въздух, преди баща ти да започне да дими с вонящите си цигари. Двамата с Форд ще излезем малко навън, за да му дам някои напътствия — обърна се към групичката мъже.

— Късмет — подвикна им Брайън. — И побързайте. Скоро ще започнем определянето на залога.

Нямаше смисъл да губи време, реши Форд. Нямаше смисъл да го отлага. Пък и му бе невъзможно да седне на масата за покер, след като гърдите му бяха стегнати като с желязна скоба.

— Нощите отново станаха хладни — отбеляза Том, когато излязоха на предната веранда. — Още едно лято си отива.

— Имал си връзка с Джанет Харди.

— Какво? — Том подскочи като ужилен. — За бога, Форд!

— Тя е запазила писмата ти. Но ти вече го знаеш. Един от работниците на Сила я е чул да го казва на Гавин. А повечето от тях работят и за теб. Ключката е страхотна. Твърде пикантна, за да не се разпространи.

— Аз почти не познавах Джанет Харди. Това е най-абсурдното нещо, което...

— Недей. Почерците съвпадат. — Той извади бележката. — Аз имам око за подобни неща. Форми, стил, извивки. Обзалагам се, че баща ти те е учил да пишеш. Искал е да си по-напред от останалите.

Лицето на Том се изопна, а линиите около устата му се очертаха.

— Обвинението ти не само е обидно, но и, честно казано, изобщо не е твоя работа.

В гласа му имаше студенина, на каквато Форд никога не бе подозирал, че е способен.

— Но е работа на Сила. Следователно случилото се с баба й и случващото се с нея сега е моя работа.

— Баба й се самоуби. А Хенеси е виновен за погромите във фермата. Изненадан съм от теб, Форд. И много разочарован. А сега смятам да се върна вътре. Не желая повече да слушам абсурдните ти обвинения.

— Винаги съм те уважавал и обичам Брайън. — Може би тонът му — много студен, много тих — спря Том. — Затова сега стоя тук с теб. Затова говоря с теб, преди да отида в полицията.

— И с какво ще отидеш? С връзка неподписани писма, отпреди повече от тридесет години и бележка, която надрасках тази сутрин?

— Не съм казал, че писмата са неподписани. — Форд се извърна.

— Почакай. Почакай сега. — Том го сграбчи за рамото. По лицето му за пръв път се изписа паника. — Това не е работа на полицията, Форд. И на никого няма да донесе добро, ако излезе наяве. Искаш да ти призная, че съм имал любовна връзка? Добре де, добре. Бях толкова заплепен и омагьосан от нея, че предадох жена си. Не съм първият мъж, който залита. И не се гордея с постъпката си. Пък и сложих край на всичко, скъсах с нея преди ти да си бил роден, за бога! Когато дойдох на себе си, когато осъзнах какво върша, сложих край. Защо искаш да ме накажеш, да нараниш и засрамиш Брайън и Кати

заради единствената грешка, която съм направил, когато съм бил по-млад от теб в момента?

— Ти се опита да си върнеш писмата и изпрати един човек в болницата.

— Паникьосах се. Паникьосах се, когато го чух да идва. Нямах как да се измъкна незабелязано. Нямах намерение да го удрия толкова силно. Действах инстинктивно. Несъзнателно. Мили Боже, помислих си, че съм го убил.

— И бутна мотоциклета отгоре му, за да си сигурен, така ли?

— Казвам ти, че бях в шок. Реших, че е мъртъв, какво друго можех да направя? Единствено ми оставаше да подредя нещата, че да прилича на злополука. Сега той е добре. Ще се оправи напълно — настоя Том, опитвайки се да го убеди. — Какъв смисъл има да се вдига шум?

Форд се взираше смаяно в него. Този мъж, когото бе уважавал, дори обичал, когото през целия си живот бе смятал за нещо като втори баща, се променяше пред очите му.

— Стив едва не умря, Том. Наистина можеше да умре. И ти си подложил на риск чужд живот само за да спасиш репутацията си, да предотвратиш разкриването на единственото ти „залитане“? Да прикриеш нещо, което си смятал за навеки погребано?

— Направих го, за да защита семейството си.

— Наистина ли? И какво още си направил, за да „защитиш“ семейството си? Да се върнем назад. Да се върнем назад в миналото. Ти ли уби Джанет Харди?

Леко раздразнена от прекъсването, Сила отиде до вратата и надникна през страничния прозорец. Раздразнението се превърна в недоумение, когато видя Кати.

— Всичко е наред, Спок. Виждаш ли?

Кучето спря да трепери, подскочи напред и се отърка в крака на новодошлата за поздрав.

— Толкова съжалявам, но само пет минути след като Пени ме остави у дома, разбрах, че съм си забравила пръстените в къщата ти. — Жената притисна ръката си към гърдите. — Винаги ги оставям до

мивката, когато мия съдове. Поне се надявам да са там. Господи, ако съм ги изгубила... Не, сигурно са там. Просто съм малко притеснена.

— На твоето място и аз щях да бъда. Сигурна съм, че са там. Веднага ще отидем да ги вземем.

— Благодаря ти, Сила. Чувствам се много глупаво. Не зная какво ще правя, ако съм ги изгубила.

— Само да си взема ключовете. — Сила ги грабна от малката масичка до вратата. — Хайде, Спок, отиваме на разходка.

Думата „разходка“ го изстреля навън и той обиколи верандата в радостен танц.

— Трябва да са там — убеждаваше се Кати. — Сигурна съм, че са там. Преди години изпуснах брачната си халка и годежния пръстен в канала на мивката. Бях отслабнала и не ми бях дала да ги стеснят. Много се разстроих и добре, че Бъди — на когото се обадох в паниката си — разглови тръбите и ги извади. Затова вече винаги ги свалям, когато си вземам душ или мия чиниите, или... о, боже, бърба несвързано.

Двете жени прекосиха шосето, огряно от лунната светлина.

— Не се тревожи. Сигурна съм, че са там, където си ги оставила.

— Разбира се. — Но напрегнатите нотки в гласа ѝ накараха Спок да изскимти загрижено. — Сложих ги в малка чаша — спомням си — до мивката. Ако някой ги е видял и...

— Ще ги намерим. — Сила отпусна ръка върху треперещото рамо на по-възрастната жена.

— Сигурно ме мислиш за идиотка.

— Разбира се, че не. Нося своя пръстен само от един ден, но направо ще откача, ако има вероятност да съм го изгубила. — Тя отключи вратата.

— Първо ще отида до... — Кати се спусна към кухнята, а обнадежденият Спок хукна след нея.

Сила затвори вратата, изключи алармата и ги последва.

Кати стоеше в кухнята, по лицето ѝ се стичаха сълзи, а Спок се търкаше успокоително в крака ѝ.

— Бяха точно там, където ги оставих — до мивката. Съжалявам.

— Няма нищо. Всичко е наред. — Сила донесе един стар стол от килера. — Поседни за малко.

— Боже, благодаря ти. Сега вече наистина се чувствам като пълна глупачка. Знам, че са застраховани, но...

— Въпросът не е в застраховката.

— Вярно, не е. Я ме погледни. На какво приличам! — Кати извади кърпичка от чантата си, за да избърше страните си. — Сила, може ли да пийна чаша вино? — Кимна към бутилката върху плота. — И един аспириин.

— Разбира се. Горے има аспириин. Ей сега ще ти донеса.

Когато се върна, Кати седеше край плота, подпряла глава на ръката си, а пред нея имаше две чаши с вино.

— Знам, че ти отнемам част от времето за почивка, но просто ми трябва няколко минути, за да се успокоя.

— Не се притеснявай. — Сила остави аспирина.

— За брачните халки и годежните пръстени и всичко, което те символизира. — Кати вдигна чашата си, задържа я в очакване и я чукна в тази на Сила, когато тя я взе.

— Надявам се, че това е последният път, когато чукам в истерия на вратата ти.

— Според мен ти запази удивително добро самообладание. Пръстените ти са много красиви. И преди съм им се възхищавала.

— Том искаше да ми купи нова халка за двадесет и пет годишния ни юбилей. Но аз не пожелах. — Очите ѝ блеснаха дяволито и тя отпи от виното си. — Затова той ми подари диамантена гривна. Диамантите са моята слабост. Изненадана съм, че ти не носиш никакви скъпоценности, с изключение на прекрасния си нов пръстен. Баба ти притежаваше някои фантастични бижута.

— Те са у майка ми. А и с моята професия? — Сила сви рамене и пийна от чашата си. — Едва ли е подходяща за диаманти.

— Ти нямаш нужда от тях, за да изглеждаш прекрасно. Нито пък баба ти имаше. Бижутата са за нас простосмъртните, за да ни придадат повече блясък. Разбира се, красотата помръква с годините. Но не и нейната. Тя не остаря.

— Преди малко разглеждах някои стари снимки и си мислех... — Сила притисна ръка към слепоочието си. — Съжалявам, не осъзнавах, че съм толкова уморена. Това вино май ми дойде в повече.

— Трябва да изпиеш цялата чаша. И още една, за да си свърши работата.

— По-добре не. Съжалявам, Кати, но се чувствам малко замаяна. Трябва да...

— Допий виното си. — Кати отвори чантата си и извади малък револвер. — Настоявам — добави и Спок започна да ръмжи.

— Джанет се самоуби. Повече от тридесет години изпитвам вина, че донякъде съм бил част от трагичното ѝ решение.

— Тя е била бременна.

— Тя го твърдеше... — Нещо в погледа на Форд накара Том да замълчи и да кимне. — Първоначално не ѝ повярвах, не и докато не говорихме лице в лице. След като тя умря, в деня, в който тя умря, отидох при баща ми. Признах му всичко. Той побесня. Не търпеше грешки, особено когато засягаха семейното име. Но уреди всичко. Повече никога не говорихме по въпроса. Предполагам, че е платил на съдебния лекар, за да потули бременността ѝ.

И това е сложило край на политическата му кариера, помисли си Форд.

— Това беше единственото, което можех да направя, Форд. Представи си как щеше да реагира обществеността, ако всичко излезеше наяве. Представи си какво щеше да стане със семейството ми, ако станеше известно, че аз съм бащата?

— Каза, че сте говорили лице в лице.

— Да, отидох във фермата. Исках да се разделим и всеки да продължи по пътя си, но тя настоя да се видим. Затова отидох да се срещнем. Тя си бе наляла питие. Не беше пияна, но го бе преполовила. Беше получила резултатите от теста за бременност.

— Тя е имала резултатите? — повтори Форд. — Документите?

— Да. Използвала истинското си име и отишла при лекар, който не я познавал. Лично, искам да кажа. Каза ми, че носела перука и грим. Често го правеше, когато се срещахме някъде. Знаеше как да се скрие, когато искаше. Тогава ѝ повярвах, че е бременна. Повярвах ѝ и когато ми каза, че смята да роди бебето. Но била приключила с мен. Аз не съм я заслужавал — нито нея, нито бебето.

Очите на Форд се присвиха.

— Значи тя е скъсала с теб?

— Аз вече бях сложил край на връзката ни. Предполагам, че е искала да има последната дума. Скарахме се, няма да го отричам. Но когато си тръгнах, тя беше жива.

— И какво стана с резултатите?

— Нямам представа. Казах ти, че когато си тръгнах, тя беше жива. Прибрах се у дома и отидох при дъщеря си. Гледах я и си мислех за всичко, което бях рискувал, което може би бях разрушил. Мислех за Кати и детето, което тя носеше. Как само преди няколко месеца едва не й поисках развод, за да мога да бъда открито с една жена, която всъщност беше само илюзия. Може би щях да го направя. Едва не го направих.

Той се облегна тежко на парапета на верандата и затвори очи.

— Признанието на Кати, че е бременна, ми помогна да се освободя от магията. Лежах на детското креватче до дъщеря си и си мислех за бебето, което щеше да се роди през есента. За нашия съвместен живот. Повече никога не видях Джанет. И никога повече не рискувах семейството си. Тридесет и пет години, Форд. Какъв смисъл има да се изважда всичко наяве сега?

— Ти преследваше Сила. Едва не уби човек, а тъй като това не ти стигна, продължи да я тормозиш. Нахлу в къщата ѝ, написа обиди върху пикапа ѝ, по стената, заплашваше я.

— Признавам, че проникнах в къщата. За да взема писмата. И когато не ги открих, изгубих самообладание. Беше гняв, яростен импулс, който ме накара да изпотроша плочките. Но останалото? Нямам нищо общо с него. Бил е Хенеси. После осъзнах, че писмата нямат значение. Никой не можеше да ме свърже с тях.

— Не е бил Хенеси. Той беше заключен в клиника.

— Казвам ти, че не бях аз. Защо ще лъжа за каменната стена, за куклите? — настоя Том. — Ти вече знаеш най-лошото.

— Твоята жена също е знаела. Джанет ѝ се е обадила. Написал си го в писмото си, в последното писмо.

— Джанет била пияна и бясна, говорела несвързано. Убедих Кати, че всичко е лъжа. Че се дължи на алкохола, хапчетата и мъката ѝ. Разбира се, тя беше разстроена, но ми повярва. Тя...

— След като ти си могъл да живееш в лъжа толкова дълго, защо и тя да не е могла? Ти твърдиш, че си спал в детската през нощта, когато Джанет е умряла.

— Да, аз... заспал съм. Събудих се, когато Кати влезе, за да нагледа детето. Изглеждаше толкова уморена. Попитах я дали е добре. Тя ми отвърна, че всичко е наред. Вече всичко било наред. — На лунната светлина изражението на срам и вина изчезна от лицето му и то пребледня от шока. — Господи!

Форд не дочака повече обяснения, повече извинения. Хукна навън. Сила беше сама. И Кати Мороу го знаеше.

— Сложила си нещо във виното.

— Секонал. Същото, което дадох и на онази курва, баба ти. Но тя пиеше водка.

Догади ѝ се. От страха, от истината, от смесицата на хапчета и вино.

— Диванът не е бил розов, роклята не е била синя.

— Пийни още вино, Сила. Вече говориш несвързано.

— Ти си видяла дивана, роклята, в нощта... в нощта, когато си я убила. Това си спомняш — онази нощ, а не коледното парти. Том е написал писмата, нали? Том е бил нейният любовник, бащата на детето, което е носела.

— Той беше *мой* съпруг и баща на моето дете, както и на детето, което аз носех. Да не би нея да я беше грижа за това? — Лицето ѝ се изкриви от ярост.

Не е лудост, помисли си Сила, не е като при Хенеси. Просто изгаряща ярост.

— Да не би тя да помисли дори за миг какво означават бракът и семейството, преди да се опита да отнеме това, което беше мое? Тя имаше всичко. Всичко. Но това не ѝ бе достатъчно. За жени като нея никога не е достатъчно. Тя беше почти десет години по-стара от него. Направи ме на глупачка и дори това не ѝ стигна. Той ходеше при нея, оставяше ме, за да отиде при нея, докато приспивах дъщеря ни, докато нашето бебе риташе в утробата ми. Отиде при нея и при онова копеле, което ѝ бе направил. Изпий виното, Сила.

— И нея ли си заплашвала с оръжие?

— Нямахте нужда. Тя вече беше пияна. Пуснах хапчетата в чашата ѝ. Моите хапчета — добави. — Тези, които започнах да взимам, когато за пръв път осъзнах, че му е хвърлила око.

— Колко дълго? От колко време си знаела?

— От месеци. Той се прибираше у дома и миришеше на парфюма ѝ. „Парижки ноци“. Нейното ухание. Виждах я в очите му. Знаех, че се връща при нея, отново и отново. А мен ме докосваше само когато го умолявах. Но това се промени, започна да се променя, когато забременях. Когато направих всичко, за да забременя. Той щеше да се върне при мен. Ала тя не искаше да го пусне. Продължи да го примамва обратно. Не можех да позволя да ме съжаляват. Никога не бих позволила да ме сравняват с нея и да ми се присмиват.

Ако не изпиеш чашата, ще те застрелям. Всички ще решат, че е поредното нахлуване в къщата ти. Този път с трагичен изход — тя бръкна отново в чантата си и извади голяма найлонова торба. Вътре имаше кукла. — В случай, че предпочетеш куршума, ще оставя това. Купих ги преди няколко години. Не можах да им устоя. Така и не разбрах защо, докато не дойде тук.

Борейки се със замайването, Сила вдигна чашата си и леко намокри устни.

— Ти си инсценирала самоубийството ѝ.

— Тя ме улесни. Покани ме в дома си, сякаш бяхме стари приятелки. Извини ми се. Съжаляваше, че ме е наранила, че ми е причинила болка. Но не можела да промени нищо, не би го направила дори и да можела. Защото това означавало да няма бебе. Сега искала единствено бебето и шанса да поправи миналите си грешки. Разбира се, никога нямало да разкрие името на бащата. Лъжлива кучка.

— Ти си я упоила.

— Когато започна да губи съзнание, аз ѝ помогнах да се качи горе. Чувствах се много силна. Наложих ми се почти да я нося, но бях силна. Съблякох я. Исках да бъде гола, гола и безпомощна. Дадох ѝ още хапчета, още водка. Седях там и я наблюдавах как умира. Седях и я гледах, докато спря да диша. Тогава си тръгнах.

Минавах с колата покрай тази къща. След като я отнесоха от това място, на което никога не е принадлежала, аз минавах оттук. Обичах да я гледам как се руши и разлага, докато аз... изплувах. Правех упражнения, докато всички мускули ме заболяваха. Безкрайни процедури в салони за красота, спа центрове, липосукция, лифтинг на лицето. Той никога повече нямаше да гледа мен и да желае нея. Никой никога повече нямаше да ме гледа с жалост и снизхождение.

Един образ, помисли си Сила. Илюзия.

— Но аз не съм ти сторила нищо.

— Ти дойде тук. — Със свободната си ръка Кати пусна още хапчета в чашата на Сила и доля вино. — Наздраве!

— Сгрешила съм — промърмори Сила. — Ти си не по-малко луда от Хенеси.

— Не, само по-целеустремена. Тази къща трябваше да умре от бавна и мизерна смърт. Досега тя само бе заспала. Това беше грешката ми. С пристигането си ти я съживи, отново хвърли миналото в лицето ми. Накара собствения ми син да сади рози за нея. Съблазни Форд, който заслужава много по-добра жена. Все пак щях да те оставя да живееш, ако си беше тръгнала. Ако беше оставила къщата да умре. Но ти продължи да я навираш в лицето ми. Няма да ти позволя това, Сила. Разбрах що за стока си. Само ние двамата с Хенеси го разбрахме.

— Аз не съм Джанет. Те никога няма да повярват, че съм се самоубила.

— Джанет го направи. Майка ти също направи опит — или се престори — два пъти. Крушата не пада по-далеч от дървото. — С небрежен жест Кати прибра кичур коса зад ухото си. — Била си принудена да се сгодиш, разстроена и изтормозена от угризения, че си причинила смъртта на човека, чийто живот твоята баба е съсипала. Аз лично ще свидетелствам колко си била нетърпелива да си тръгнем и да те оставим сама. Само ако сме знаели.

— Аз не съм Джанет — повтори Сила и плисна съдържанието на чашата си в лицето на Кати.

В този момент Спок скочи и ръмженето му премина в силен лай. Блъсна силно глава в Кати, а Сила сграбчи бутилката и се видя как я удря с все сила. Но тъй като бе замаяна от погълнатите хапчета, ръката ѝ се отклони и само леко закачи другата жена по слепоочието.

Но това бе достатъчно, за да се наклони Кати заедно със стола. Сила се спусна напред и блъсна ръката ѝ, докато кучето подскачаше срещу наклонения стол. Револверът изгърмя, куршумът се заби в тавана, а столът падна на пода.

Бори се или бягай. Сила се боеше, че няма сили нито за едното, нито за другото. Коленете ѝ се подгъваха и тя усети как пада върху Кати, а ноктите ѝ се забиват в лицето ѝ. Нададе силен вик на задоволство, но и на радост заради съзнанието, че дори и да умре, те

щяха да разберат. Под ноктите си имаше от кожата на Кати Мороу. Сграбчи косата ѝ, дръпна я и я усука. Ще има доста източници на ДНК, мярна ѝ се една мисъл, докато съзнанието ѝ се замъгляваше. Ръмженето и лаят на Спок ставаха все по-далечни.

Сякаш се понесе по люлееща се вълна. Чу някой да крещи, после нов вик. Още един изстрел. После потъна.

Сърцето на Форд замря, когато видя колата на Кати на алеята за коли пред къщата му. Дано не е закъснял. Не можеше да е закъснял. Затръшна вратата на волвото и хукна към вратата, но на половината път инстинктите му го спряха.

Не тук. Във фермата. Завъртя се и хукна. Изруга отново задето бе оставил телефона си в дома на Брайън.

Когато чу изстрела, страхът, обзел го през последния половин час, чийто метален вкус усещаше, изчезна, отстъпвайки място на див и безумен ужас.

Хвърли се към вратата, крещейки името на Сила, и чу неистовия лай на Спок. Някой изкрещя с нечовешки вик. Той се спусна към кухнята. Сцената, изникнала пред очите му, щеше да се запечата завинаги в съзнанието му.

Сила се бе проснала върху Кати, а юмруците ѝ се отпуснаха, сякаш бяха прекалено тежки, за да ги вдигне. Лицето на Кати бе обляно в кръв, подивелите ѝ очи бяха разширени от болка и омраза, а в ръката си стискаше пистолет. Насочваше го, насочваше го към Сила. Край тях Спок ръмжеше, оголил зъби.

Форд скоочи, сграбчи китката на Кати с едната си ръка, а с другата избута настрана Сила. Почувства нещо като ужилване в рамото, преди да измъкне оръжието.

— Форд! Слава богу! — Кати се протегна към него. — Тя полудя. Не зная какво стана. Представа нямам какво искаше. Извади този пистолет и аз се опитах...

— Млъквай! — студено я срязва той. — Ако помръднеш, кълна се в Бога, за пръв път в живота си ще ударя жена. Спок, престани! И ще се постарая да те заболи. Така че, млъквай! — Насочи пистолета към нея, докато пристъпваше към Сила. — А може и да направя нещо по-лошо от това да те ударя. Сила! Сила!

Прегледа раните ѝ, сетне повдигна клепачите ѝ, докато Спок ближеше лицето ѝ като обезумял.

— Събуди се! — Отначало я удари леко. — Само ако помръднеш и сантиметър — процеди към Кати с глас, който прозвуча чуждо в собствените му уши. — Само помръдни... Сила! — Удари я отново, този път по-силно и видя как клепачите ѝ потрепнаха. — Седни. Събуди се. — С едната си ръка я издърпа да седне. — Ще се обадя за линейка и в полицията. Ти ще се справиш. Чуваш ли ме?

— Секонал — успя да промълви младата жена и се подпря на ръка. В следващия миг напъха грубо пръстите си в гърлото.

Късно, много по-късно Сила седеше под синия чадър. Пролетта си бе отишла, лятото също приближаваше към своя край, помисли си. Но тя щеше да бъде тук, когато есента покрие листата със златисточервените си багри. Както и след това, когато падне първият, а после и последният сняг. Ще бъде тук през всички следващи пролети, лета и есени.

Щеше да си бъде у дома. С Форд. И със Спок. Нейните герои.

— Още си бледа — каза той. — Може би е по-добре да си полегнеш, вместо да стоиш навън.

— Ти също си блед — възрази тя. — Беше прострелян.

Той погледна към превързаната си ръка. „Одраскан“ беше подходящото определение.

— Да. Накрая, няма що — страхотно постижение. Ще има да разказвам: знаете ли, веднъж ме простреляха, когато се втурнах — макар и с малко закъснение — да спася любовта на живота си, малко преди тя да се спаси сама.

— Ти наистина ме спаси. Аз вече губех битката. Успях да я издера и да събера достатъчно уличаващи доказателства под ноктите си — обясни Сила и размърда пръсти, — но вече губех сили. Ти и Спок — свирепото ми кученце. — Наведе се и гальовно потърка лице в муцуната му, — вие двамата спасихте живота ми. Сега ще трябва да го задържите.

Той се протегна и улови ръката ѝ.

— Такъв е и моят план. Едва не отидох в погрешната къща. Виж какво стана, Сила. Никакви две къщи повече. Едва не отидох в

погрешната и тогава щеше да бъде твърде късно.

— Но ти си се усетил навреме и дойде при мен. Можеш да рисуваш каквито си искаш герои, но ти си моят герой.

— Герой, богиня и суперкуче. Ние сме големи щастливци — ти и аз.

— Предполагам, че е така. Форд, толкова съжалявам, наистина толкова съжалявам за Брайън.

— Ще му помогнем да го преживее. — Това не подлежеше на съмнение, додаде наум Форд. — Ще намерим начин да му помогнем.

— През всички тези години тя е носила в себе си това предателство. И не е могла да понесе идването ми тук и дейността ми. В известен смисъл тази къща е била символ и за двете ни. — Тя я огледа — нейният хубав дом, свежо боядисан, с прозорци, чиито стъкла блестяха на утринното слънце. — Аз имах нужда да я съживя, тя е имала нужда да я гледа как умира. Всяка нова дъска, всяка боядисана стена са били като плесница за нея. Ами партито? Можеш ли да си представиш колко много я е измъчило? Музика и смях, храна и напитки. И разговори за предстояща сватба. Как ли е могла да го понесе?

— Познавал съм и двамата откакто се помня и никога не съм забелязал нищо нередно. Толкова за умението на писателя да наблюдава и разбира човешката душа.

— Те са се постарали да го забравят. Заклучили са го в гардероба. Тя е гледала как Джанет умира. — Само мисълта за това караше сърцето и болезнено да се свива. — Каза ми, че е трябвало да я гледа. Трябвало е да остави всичко зад гърба си, за да се възроди, да се превърне в нов човек. Да се грижи за семейството си, да пазарува с приятелките си, да пече курабийки, да оправя леглата. И да минава от време на време с колата си отук, за да освободи натрупаното напрежение.

— Като предпазен вентил.

— Нещо такава. А аз съм запушила този вентил. Моята баба не се е самоубила. Това ще бъде голяма новина. Камери, статии, репортажи — може да се направи и пълнометражен филм. Ще се напишат още книги, ще има токшоута. Много.

— Мисля, че вече имам представа. Не е нужно да ме предупреждаваш. Твоята баба не се е самоубила — повтори той.

— Не, не е. — Сълзи на избавление запариха в очите ѝ. — Тя не е изоставила моята майка, не и по начина, по който винаги е мислела мама. Купила е яркорозовия диван с белите сатенени възглавници. Тъгувала е за изгубеното си дете, но е носила друго под сърцето си.

— Не е била светица — продължи Сила. — Спала е със съпруга на друга жена и би разрушила семейството му, без да се колебае, без да се измъчва от угризения на съвестта. Или поне не много.

— Изневярата включва двама. Том е предал жена си, семейството си. И дори след като е твърдял, че е скъсал, пак е спал с Джанет. У дома си е имал бременна жена и малко дете, а е спал с един измислен образ и е отказал да поеме отговорност за последствията.

— Чудя се дали жестокостта в последното му писмо е прекършила любовта на Джанет към него, накарала я е да дойде тук, да го изправи пред фактите: „Аз съм бременна, бебето е твое, но ние не се нуждаем от теб.“

Тя въздъхна дълбоко.

— Ще ми се да мисля, че е било така.

— Развихряш въображението си, нали? Въз основа на това, което Том ми разказа? Кати е взела и е унищожила резултатите от теста за бременност, но не е знаела за писмата. Не е знаела за „Гетсби“.

— А Джанет е запазила писмата, поне аз така си мисля, за да ѝ напомнят, че детето е било заченато поне с илюзия за любов. И да ѝ напомнят защо ще бъде само нейно. В добавка смятам, че се е погрижила фермата да не може да бъде продадена, защото е искала един ден да я остави на детето си. Джони вече го е нямало, а тя е знаела, че майка ми не се чувства истински свързана с това място. Но е имала още един шанс.

Може би винаги ще останат въпроси, но аз имам отговорите, които исках. Чудя се дали ще продължа да я сънувам, както досега.

— Искаш ли?

— Може би. Понякога. Но мисля, че бих предпочела да сънувам това, което може би ще се случи, бъдещето, на което се надявам, а не миналото. — Усмихна се, а той целуна нежно пръстите ѝ.

— Разходи се с мен. — Форд стана и я дръпна, за да се изправи и тя. — Само ти. Само аз. — Погледна надолу към Спок, който изпълни щастливия си танц. — Само ние тримата.

И тя мина с него по каменните плочи, по тревата, все още влажна от росата, с разцъфналите рози и последните летни цветя, пръснати сред нея като разноцветни скъпоценни камъни. Вървеше рамо до рамо с него, докато сладкото и грозновато кученце преследваше невидимите си котки около езерото, покрито с водни лилии.

Сплела ръка с неговата, тя си мислеше, че тази мечта е достатъчна. В този миг. Да бъдат тримата щастливи и в безопасност, завинаги заедно.

И у дома.

---

[1] Криминална видеоигра, в която се преследват различни банди от автокрадци. — Б.пр. ↑

[2] Вид светла бира. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.